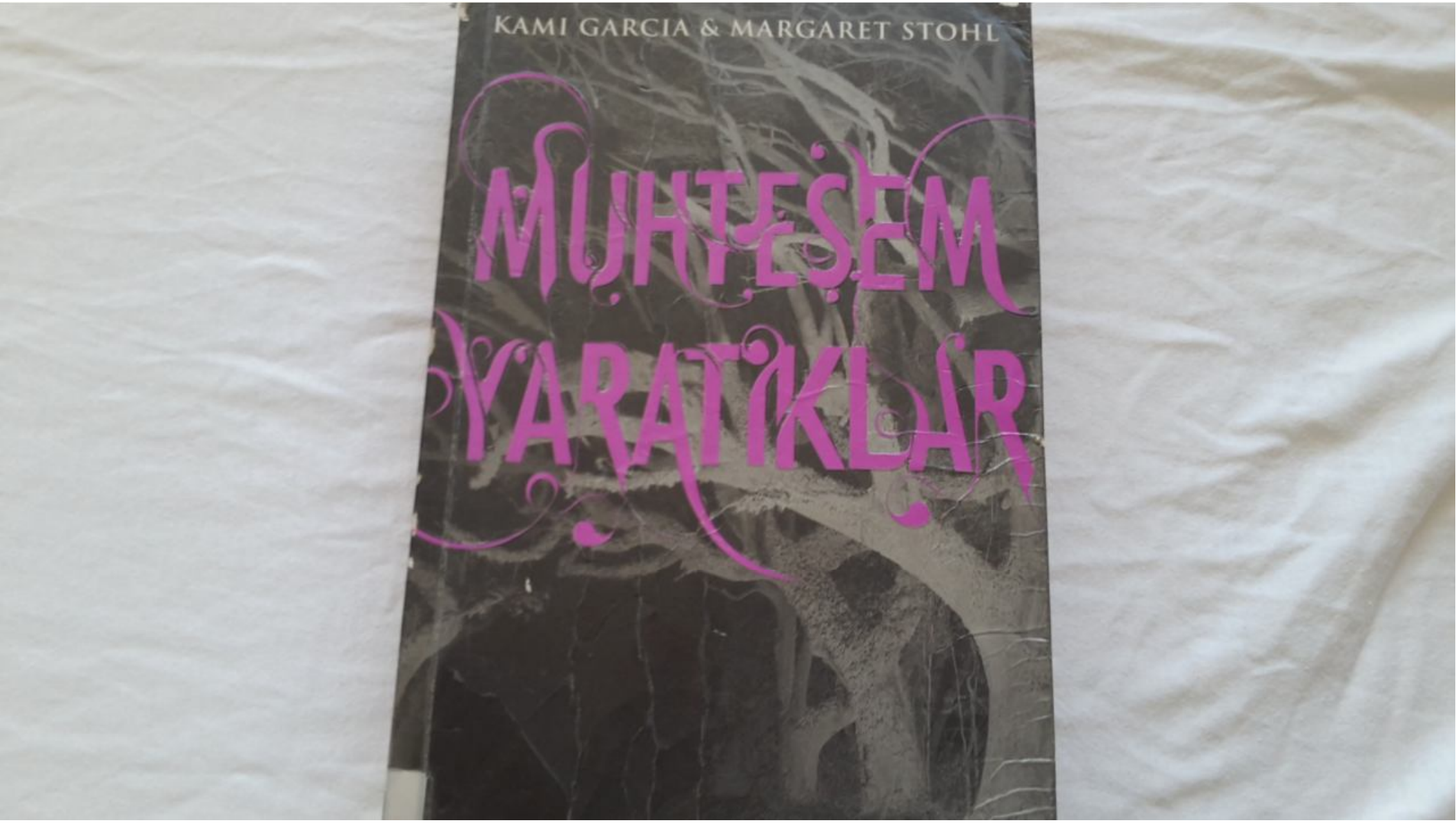
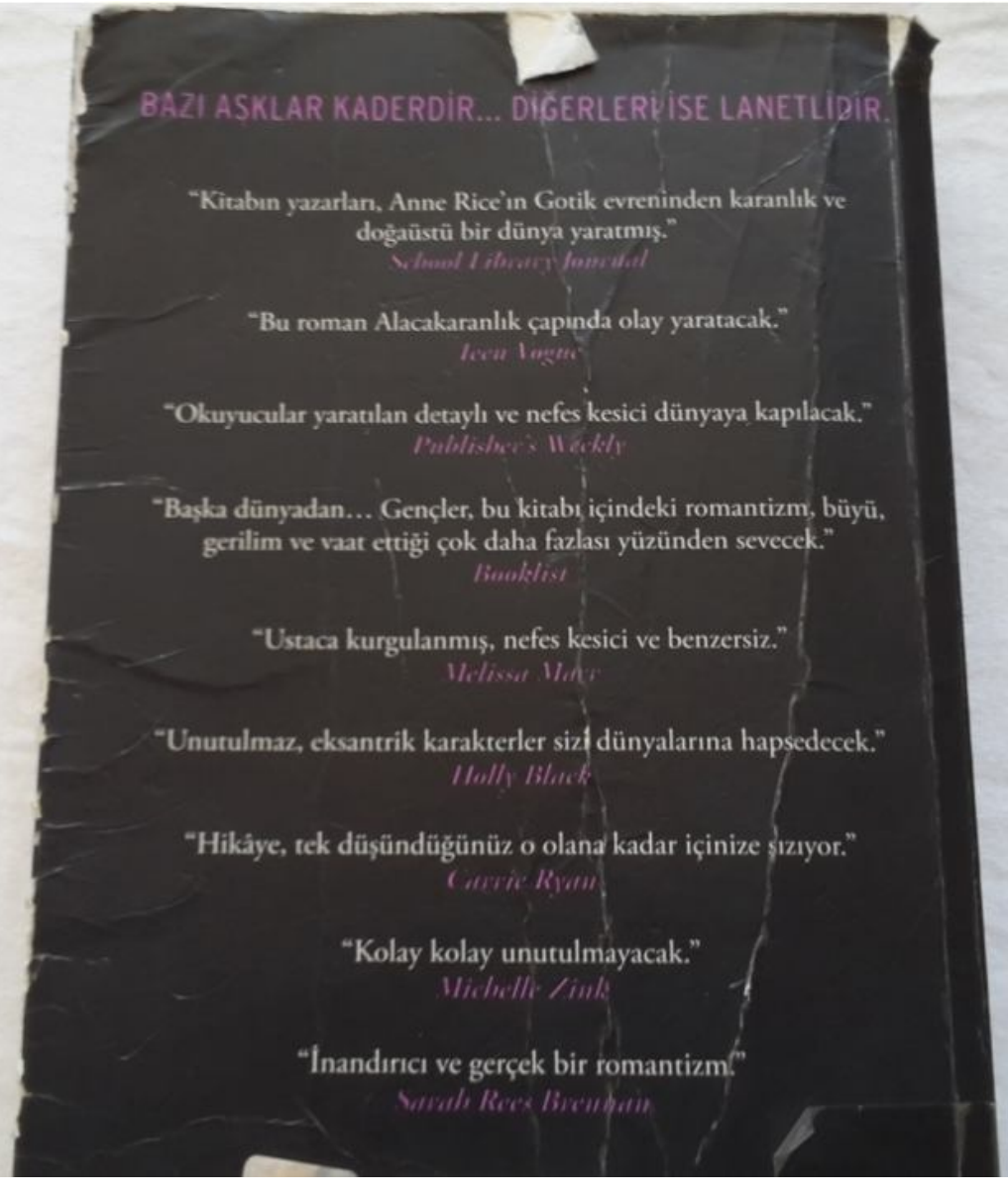

KAMI GARCIA & MARGARET STOHL
MUHTEŞEM
YARATIKLAR

BAZI AŞKLAR KADERDİR... DİĞERLERİ İSE LANETLİDİR.
"Kitabın yazarları, Anne Rice'ın Gotik evreninden karanlık ve doğaüstü bir dünya yaratmış."
School Library Journal
"Bu roman Alacakaranlık çapında olay yaratacak."
Teen Vogue
"Okuyucular yaratılan detaylı ve nefes kesici dünyaya kapılacak."
Publisher's Weekly
"Başka dünyadan… Gençler, bu kitabı içindeki romantizm, büyü, gerilim ve vaat ettiği çok daha fazlası yüzünden sevecek."
Booklist
"Ustaca kurgulanmış, nefes kesici ve benzersiz."
Melissa Marr
"Unutulmaz, eksantrik karakterler sizi dünyalarına hapsedecek."
Holly Black
"Hikâye, tek düşündüğünüz o olana kadar içinize sızıyor."
Carrie Ryan
"Kolay kolay unutulmayacak."
Michelle Zink
"İnandırıcı ve gerçek bir romantizm."
Sarah Rees Brennan

MUHTEŞEM YARATIKLAR

Orijinal Adı: Beautiful Creatures
Yazarı: Kami Garcia / Margaret Stohl
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Seden Gürel
Editör: Eren Abaka
Düzenleme: Gülen Işık
Düzeltı: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ağustos 2010

ISBN: 978 9944 82-309-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2009 Kami Garcia / Margaret Stohl

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0212) 674 97 23

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

MUHTEŞEM YARATIKLAR

Kami Garcia
&
Margaret Stohl

Çeviri
Seden Gürel

epsilon

Nick & Stella
Emma, May & Kate
ve
her yerdeki farklı ve toplum dışına itilmişlere.
Düşündüğünüzden çok daha kalabalığız.

Karanlık karanlığı kovmaz;
Bunu sadece aydınlık yapabilir.
Nefret nefreti kovmaz;
Bunu ancak sevgi yapabilir.

MARTIN LUTHER KING JR.

ÖNCE

Hiçliğin Ortasında

Kasabamızda sadece iki tür insan vardı. Babam ılımlı bir yaklaşımla komşularımızı "aptallar ve sıkışmışlar," olarak sınıflandırmıştı. "Zorunlu olarak burada kalanlar veya gitmeyi akıl edemeyecek kadar ahmak olanlar. Bunların dışındaki herkes mutlaka bir çıkış yolu bulur." Onun, hangi gruba dahil olduğu ortadaydı ama bunun sebebini sorma cesaretini hiç bulamamıştım. Babam yazardı ve biz Güney Carolina, Gatlin'de yaşıyorduk, çünkü bütün Wateler öyle yapmıştı. Büyük-büyük-büyük-büyük dedem Ellis Wate, İç Savaş sırasında Santee Irmağı'nın diğer tarafında savaşıp öldüğünden beri bu böyleydi.

Burada yaşayanlar ona İç Savaş demezlerdi. Altmış yaşın altındakiler Eyaletler Savaşı, altmış yaşın üzerindekiler ise Kuzey Saldırısı olarak adlandırırlardı. Onlara göre, Kuzey Güney'i kötü bir balya pamukla kandırmış gibiydi. Ailem dışında herkes bu isimleri kullanıyordu. Biz İç Savaş derdik.

Buradan bir an önce ayrılmak isteme sebeplerimden biri de buydu.

Gatlin, filmlerde gördüğünüz küçük kasabalara hiç benzemezdi, tabii bu film elli yıl önce çekilmediyse... Bir Starbucks ve McDonalds'a sahip olan Charleston'dan hayli uzaktık. Sadece Dairy King'e sahiptik, onun adı da ünsüz harfler daha ucuza satıldığı için Dar-ee Keen'e dönüşmüştü.

Kütüphane'de hâlâ kayıt sistemi kartlarla tutuluyor, lisede karatahta kullanılıyor, Moultrie Gölü ılık kahverengi suyuyla kamusal havuz görevini üstleniyordu. Filmleri, hemen hemen DVD'si çıktığı zamanlarda, Cineplex'te izleyebilirdiniz ama bunun için de Summerville'deki kolejin kampüsüne kadar otostop çekmeniz gerekirdi. Dükkânlar ana caddede, lüks evler nehir kenarında, çoğunluğun yaşadığı evler de yürümenin imkânsız olduğu kaldırımları çakıllarla dolu 9. Yol'un güneyinde bulunurdu. Gerçi, bu çakıllar yeryüzünde yaşamakta olan en acımasız hayvan türüne, yani keseli sıçanlara atmak için idealdi. Bunu, eminim filmlerde hiç görmemişsinizdir.

Gatlin karmaşık bir yer değildi; Gatlin Gatlin'di işte. İnsanlar dayanılmaz sıcağın altında bunalarak, sundurmalarında gözlerini bir noktaya dikerek otururlardı. O noktada hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey değişmezdi. Yarın, Stonewall Jackson Lisesi'ndeki ikinci yılımın ilk günüydü ve ben şimdiden neler olacağını çok iyi biliyordum – nerede oturacağımı, kiminle konuşacağımı, şakaları, kızları, kimin nereye park edeceğini...

Gatlin'de sürprizlere yer yoktu. Hiçliğin ortasında bir yerlerde duruyorduk.

En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum, yazın son gecesinde elimdeki yıpranmış olan *Mezbaha No:5* adlı kitabı bırakıp, iPod'umu kapattıktan sonra ışığı söndürdüm.

Daha fazla yanılamazdım.

Ortada bir lanet vardı.

Bir kız vardı.

Ve sonunda da bir mezar vardı.

Bense bunun farkında bile değildim.

02.9

Rüyanda Görürsün

Düşüş.

Havada süzülerek düşüyordum.

"*Ethan*!"

Onun sesini duymak, kalbimin daha hızlı atmasına sebep oldu.

"*Yardım et*!"

O da düşüyordu. Onu yakalayabilmek için kolumu uzattım. Uzandım ama yakaladığım tek şey boşluktu. Ayaklarımı yere basamıyordum ama sanki çamuru eşeliyordum. Parmak uçlarımız birbirine değdiği anda, karanlıkta yeşil kıvılcımlar uçuştu.

Parmaklarımın arasından kayıverdi, kayıp hissi her yanımı sardı.

Limon ve biberiye. Yine de onun kokusunu alabiliyordum.

Ama onu yakalayamıyordum.

Ve onsuz yaşayamazdım.

Hızla doğrularak nefes almaya çalıştım.

"Ethan Wate! Uyan! Okulun ilk gününde geç kalmana izin vermeyeceğim." Amma'nın alt kattan bağırdığını duyabiliyordum.

Gözlerim karanlığın içindeki ufak ışık huzmesine odaklandı. Eski çiftlik evimizin kepenklerine vuran yağmurun sesini duyabiliyordum. Yağmur yağıyor olmalıydı. Sabah olmuş olmalıydı. Odamda olmalıydım.

Odam yağmurdan dolayı sıcak ve nemliydi. Pencerem neden açıktı?

Başım zonkluyordu. Yeniden uzandım ve kâbus sona erdi, hep öyle olurdu. Odamda güvendeydim, eski evimizde benden önce muhtemelen altı nesil Wate'in uyumuş olduğu gıcırdayan maun yatağımdaydım. Burada insanlar, çamurdan oluşmuş karanlık deliklerden düşmezlerdi, olanlar gerçek değildi.

Alçı tavanıma baktım, odun arılarını uzak tutmak için gök mavisine boyanmıştı. Neyim vardı?

Bu rüyayı aylardır görüyordum. Tümünü hatırlayamıyordum ama hatırladığım kısmı hep aynıydı. Kız düşüyordu. Ben düşüyordum. Tutmam gerekiyordu ama tutamıyordum. Düşmesine izin verirsem, onun başına çok kötü bir şey gelecekti. İşin püf noktası burasıydı. Onu bırakamazdım. Onu kaybedemezdim. Sanki ona âşıktım. Oysa onu tanımıyordum bile. Bu ilk görüşten önceki aşk gibi bir şeydi.

İnsana çılgınca gelebilirdi çünkü o sadece rüyadaki kızdı. Neye benzediğini bile bilmiyordum. Aylardır bu rüyayı görüyordum ama yüzünü hiç görmemiştim ya da hatırlayamıyordum. Bildiğim tek şey, onu her kaybedişimde içimde hissettiğim hastalıklı duyguydu. Parmaklarımın arasından kayıyordu ve mideme bir yumru oturuyordu. Bu his, lunaparktaki hız trenine binildiğinde ya da araba bir tümseğin üzerinden geçtiğinde hissedilenle aynıydı.

Midede uçuşan kelebekler. Bu ne berbat bir benzetmedir. Katil arılar daha çok yakışırdı.

Ya aklımı kaybediyordum ya da sadece bir duşa ihtiyacım vardı. Kulaklıklarım hâlâ kulağımdaydı, başımı iPod'uma eğdiğimde hiç bilmediğim bir şarkı adı gördüm.

On Altı Ay

Bu da neydi? Üzerine tıkladım. Melodi çarpıcıydı. Sesi tanıyamamıştım ama sanki daha önce duymuştum.

On altı Ay, on altı yıl,
On altıncı en büyük korkum,
Yıllar boyu dökülen gözyaşlarım,
On altı kez düşünde gördün…

Karamsar, ürkütücü – neredeyse uyuşturucu.

"Ethan Lawson Wate!" Amma'nın çığlığı müziği bastırıyordu.

Şarkıyı kapatıp, üzerimdeki örtüleri çekiştirerek yatakta doğruldum. Çarşaflarım kumla dolmuş gibiydi ama ben bunun ne olduğunu gayet iyi biliyordum.

Bu çamurdu. Tırnaklarımın arası da kara çamurla doluydu, tıpkı bu rüyayı son gördüğümde olduğu gibi.

Çarşafı buruşturarak toplayıp kirli sepetine, dünkü terli süveterimin altına soktum. Duşa girdim, ellerimi fırçalarken olanları unutmaya çalışıyordum. Kâbusumun son izleri suyla beraber yok oldu. Bu konu hakkında düşünmezsem, hiçbir şey olmayacaktı. Son aylarda çoğu şeye yaklaşım tarzım buydu.

Ama söz konusu o kız olunca, bunu yapamıyordum. Buna engel olamıyordum. Sürekli olarak onu düşünüyordum. Sürekli olarak aynı rüyayı görüyordum ve kimseye anlatamıyordum. Bu benim sırrımdı, söylenecek başka bir şey yoktu. On altı yaşındaydım, var olmayan bir kıza âşık olmaya başlamıştım ve yavaş yavaş kafayı yiyordum.

Ne kadar çok yıkarsam yıkayayım, kalbimin küt küt atmasına engel olamıyordum. Şampuan ve sabunun kokusuna rağmen, hâlâ o kokuyu alabiliyordum. Zar zor alıyordum ama yine de alıyordum.

Limon ve biberiye.

Her şeyin aynı olduğundan emin olarak aşağıya indim. Amma kahvaltı masasında içinde yumurta, domuz pastırması, tereyağlı kızarmış ekmek ve tahıllar bulunan her zamanki eski, mavili beyazlı porselen tabağı önüme sürdü – annem ona Ejdertabak derdi. Amma kâhyamızdı, aslında büyük annem gibiydi ama gerçek büyükannemden daha zeki ve huysuzdu. Beni Amma büyütmüştü, boyum 1,90 olmuştu ama hâlâ beni birkaç santim daha uzatmaya kararlıydı. Bu sabah garip bir açlığım vardı, sanki bir haftadır bir şey yememiştim. Tabağımdaki yumurta ve iki dilim pastırmayı silip süpürdükten sonra kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Ağzım doluyken ona sırıttım.

"Benden saklama Amma. Bugün okulun ilk günü." Önüme koca bir bardak portakal suyu ve ondan daha büyük bir bardak sütü – buralarda sadece yağlı süt içeriz – sertçe koydu.

"Çikolatalı sütümüz bitti mi?" Diğer insanların kola ve kahve içtiği şekilde, ben de çikolatalı süt içerdim. Sabahları bile, sürekli olarak tatlı ihtiyacımı giderme peşindeydim.

"İ. N. T. İ. B. A. K." Amma her şeyi bulmacaya dönüştürmeyi çok severdi, eski ve şaşalı kelimeleri ve bunları kullanmayı da. Onun bu kelimeleri harf harf söylemesi, kafaya kazıma şekliydi. "Uyum sağla ve sana verdiğim sütü bitirmeden kapıdan dışarı bir adım dahi atabileceğini düşünme."

"Peki, efendim."

"Şık giyinmiş olduğunu görüyorum." Giyinmemiştim. Çoğu gün yaptığım gibi, kot ve soluk bir tişört giymiştim. Hepsinin üzerinde farklı bir yazı olurdu, bugünkü *Harley Davidson* idi. Ayağımda da üç yıldır kullanmakta olduğum siyah Chuck Taylor'lar vardı.

"O saçları kestireceğini sanıyordum." Bunu azarlar gibi söylemişti ama gerçekte böyle olmadığını biliyordum, bu sıradan ve eskiden kalma bir tavırdı.

"Bunu ne zaman söyledim ki?"

"Gözlerin ruha açılan pencereler olduğunu bilmiyor musun?"

"Belki de kimsenin benimkini görmesini istemiyorumdur."

Amma önüme bir tabak daha domuz pastırması koyarak beni cezalandırdı. Boyu 1,50 bile değildi ve muhtemelen, Ejdertabaklarımızdan daha yaşlıydı ama her doğum gününde elli üç yaşına girdiğini söylerdi. Amma, ılımlı bir yaşlı kadın olmanın dışında her şeydi. O evimizdeki mutlak otoriteydi.

"Bu havada ıslak kafayla dışarı çıkacağını hiç sanmıyorum. Fırtınalı havaları hiç sevmiyorum. Rüzgârın içinden kötü bir şey fırlayacakmış gibi geliyor insana ama böyle bir günü engellemenin bir yolu yok. Kendi kararlarını kendi veriyor."

Gözlerimi devirdim. Amma'nın pek çok konuda kendine has düşünceleri vardı. Bu ruh hallerini sergilediği zamanlarda, annem böyle bir karanlığın – batıl inançların ve dini inançların karışımı – sadece Güney'de bulunabileceğini söylerdi. Amma'nın karanlık zamanlarında yoluna çıkmamak en iyisiydi. Tıpkı, onun pencere eşiklerine koyduğu muskalara ve çekmecelere yerleştirdiği yapma bebeklere dokunmamak gerektiği gibi.

Bir çatal dolusu yumurta daha aldıktan sonra, şampiyonlara yakışır kahvaltımı – tost ekmeklerinin arasına konmuş yumurta, marmelat, domuz pastırması – bitirdim. Bu sandviçi ağzıma tıkarken alışkanlık sonucu koridora baktım. Babamın çalışma odasının kapısı kapalıydı. Babam gece boyunca yazıyor ve gün boyunca da bu odadaki eski kanepede uyuyordu. Annemin öldüğü geçtiğimiz Nisan ayından beri bu böyleydi. Baharı bizimle birlikte geçiren teyzem Caroline, o bir vampir olabilir demişti. Onu yarına kadar görebilme şansımı büyük ihtimalle yitirmiştim. O kapı kapandıktan sonra bir daha açılmazdı.

Sokaktan gelen bir korna sesi duydum. Link. Eski, siyah sırt çantamı alıp koşarak kapıdan yağmura çıktım. Gökyüzü kapkaraydı, saat sabahın değil akşamın yedisi olabilirdi. Hava birkaç gündür oldukça garipti.

Link'in arabası olan Külüstür, boğulan motoru ve bangır

bangır çalan müziğiyle sokakta duruyordu. Okula, anaokulundan beri birlikte gidiyorduk. Otobüste, Twinkie'sinin yarısını bana verdiği gün yakın arkadaş olmuştuk. O parçanın aslında yere düşmüş olduğunu çok sonra öğrenmiştim. Ehliyetlerimizi bu yaz birlikte almıştık ama arabası olan Link'ti. Tabii ona araba derseniz.

Külüstür'ün motor sesi fırtınayı bastırıyordu.

Amma sundurmada kollarını kavuşturmuş, yüzünde onaylamaz bir ifade ile bakıyordu. "Wesley Jefferson Lincoln, burada bu kadar yüksek sesle müzik çalma. Anneni arayıp, dokuz yaşındayken yaz boyunca bodrumda yaptıklarını anlatmayacağımı mı sanıyorsun?"

Link göz kırptı. Annesi ve Amma dışında onu gerçek adıyla çağıran yok gibiydi. "Peki, efendim." Sineklik çarparak kapandı. Link güldü, arabanın tekerleklerini ıslak asfaltta öttürerek yola çıktık. Sanki bir şeylerden kaçıyorduk. Link arabayı hep böyle kullanıyordu ama hiç kaçamıyorduk.

"Dokuz yaşındayken bodrumumuzda ne yaptın?"

"Dokuz yaşındayken sizin bodrumda ne yapmadım ki?" Link müziği kıstı, bu iyi olmuştu çünkü çok kötüydü. Şimdi bana her gün yaptığı gibi beğenip beğenmediğimi soracaktı. Orkestrasının durumu trajikti. Lincoln'ü Kim Vurdu adlı bu grupta, kimse doğru düzgün bir enstrüman çalmayı ya da şarkı söylemeyi bilmiyordu. O sürekli olarak davul çalmaktan ve mezun olduktan sonra New York'a taşınıp orada yapacağı albüm anlaşmalarından bahsediyordu – muhtemelen hiç yapılmayacak olan anlaşmalardan. Gözü kapalı ve sarhoşken, park alanından spor salonundaki potaya üçlük atması çok daha mümkündü.

Link üniversiteye gitmeyecekti ama yine de benden bir adım öndeydi. Ufak bir ihtimal de olsa, ne yapmak istediğini biliyordu. Bense, şu ana kadar babama göstermeyi bile başaramadığım bir ayakkabı kutusu dolusu okul broşürüne sahiptim. Onların hangi üniversiteler olduğu pek umurumda değildi, Gatlin'den binlerce kilometre uzakta olmaları yeterliydi.

Hayatımın babamınki gibi olmasını istemiyordum. Aynı kasabada, doğduğum evde hayatımı sürdürüp, buradan ayrılmayı aklının ucuna bile getirmemiş olan aynı insanlarla bir arada yaşayıp ölmek istemiyordum.

Sokağın iki yanında dizili olan Viktorya dönemi evler, yüz yıl önce yapıldıkları günkü gibi duruyorlardı. Sokağımızın adı Cotton Bend'di, çünkü bir zamanlar bu evlerin arkasında kilometrelerce uzanan pamuk tarlaları vardı. Şimdi ise arkalarından bu civardaki tek değişiklik olan 9. Yol geçiyordu.

Arabanın zemininde duran kutudan bir tane halka çörek aldım. "Dün gece iPod'uma garip bir şarkı yükledin mi?"

"Ne şarkısı? Bu son şarkı hakkında ne düşünüyorsun?" Link son şarkılarının deneme kaydının sesini yükseltti.

"Üzerinde biraz daha çalışılması gerekiyor. Diğer şarkılarınızda olduğu gibi… " Her gün aynı şeyi söylüyordum.

"Ben sana güzel bir yumruk attıktan sonra senin yüzünün üzerinde de çalışılması gerekecek." O da her gün aynı cevabı veriyordu.

Şarkı listemi tarıyordum. "Şarkının adı yanılmıyorsam *On Altı Ay*'dı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Orada değildi. Şarkı yok olmuştu ama daha bu sabah dinlemiştim. Bunun bir hayal olmadığını biliyordum, hâlâ aklımdaydı.

"Eğer şarkı dinlemek istiyorsan sana yeni bir tane çalabilirim." Link şarkıyı bulmak için başını eğdi.

"Hey, dostum gözünü yoldan ayırma."

Başını kaldırıp bakmadı ve ben göz ucuyla önümüzden tuhaf bir arabanın geçtiğini gördüm…

Bir anlığına yolun, yağmurun sesi ve Link sessizliğin içinde çözünmeye başladılar, her şey ağır çekim ilerler gibiydi. Gözlerimi arabadan ayıramadım. Bu anlatılabilecek gibi bir şey değildi, sadece bir histi. Bizi geçip diğer yöne saptı.

Arabayı tanımıyordum. Daha önce hiç görmemiştim.

Bunun, ne kadar imkânsız bir şey olduğunu hayal dahi edemezsiniz ama kasabada bulunan bütün arabaları bir bir tanıyordum. Yılın bu zamanında turist de olmazdı. Kasırga sezonunda şanslarını zorlamazlardı.

Araba uzun ve siyahtı, cenaze arabalarına benziyordu. Aslında onun bir cenaze arabası olduğundan emindim. Belki de bu bir kehanetti. Belki de bu yıl sandığımdan daha da kötü geçecekti.

"Buldum. *Siyah Bandana*. Bu şarkı beni bir yıldız yapacak."

O başını kaldırdığında araba gitmişti.

02.9

Yeni Kız

Sekiz sokak. Cotton Bend ile Jackson Lisesi arasındaki mesafe bu kadardı. Hayatım boyunca yaşayabildiğim tüm gidiş geliş, sekiz sokaktan ibaretti ve bu sekiz sokak, insanın aklına yabancı bir cenaze arabası gibi delice bir fikir sokmak için yeterliydi. Belki de bu yüzden Link'e bu konudan bahsetmemiştim.

Dur&Al adlı dükkânın önünden geçtik, diğer namı ise Dur&Çal'dı. Burası, kasabadaki yegâne marketti, elimizde 7-Eleven'a benzeyen tek şey oydu. Önünde arkadaşlarınızla takılırken, aranızdan birinin annesinin ya da daha kötüsü Amma'nın akşam yemeği için alışverişe gelmemesini umut etmekten başka çareniz yoktu.

Marketin önüne park edilmiş olan Grand Prix tanıdıktı. "Ohoo. Fatty buraya çoktan kapağı atmış bile." Sürücü koltuğunda oturmuş *Stars and Stripes* okuyordu.

"Belki bizi görmemiştir." Link dikiz aynasından bakarken gergindi.

"Ya da ayvayı yedik."

Fatty, Stonewall Jackson Lisesi'nde okul kaçaklarından sorumlu memur ve Gatlin polis kuvvetlerinin değerli bir üyesiydi. Kız arkadaşı Amanda Dur&Çal'da çalışıyordu, Fatty, bu nedenle çoğu sabah arabasını dükkanın önüne park edip, pastane ürünlerinin teslimatını bekliyordu. Bu, Link ve be-

nim gibi okula sürekli olarak geç kalanlar için son derece sıkıcı bir durumdu.

Eğer Jackson Lisesi'ne devam ediyorsanız, Fatty'nin günlük programını en az kendi ders programınız kadar iyi bilmeniz gerekirdi. Fatty başını gazetenin spor sayfasından kaldırmadan bize el salladı, bugün için bizi affetmişti.

"Spor sayfası ve tarçınlı çörek... Bunun ne anlama geldiğini elbette biliyorsun."

"Beş dakikamız var."

Külüstür'ü okulun park yerine doğru sürdük, kapıdan içeri dikkat çekmeden sıvışabileceğimizi umuyorduk. Ama dışarıda yağmur yağıyordu ve binaya varana kadar sırılsıklam olmuştuk, ıslak lastik ayakkabılarımızdan çıkan gıcırtılar oracıkta durdurulmamıza sebep oldu.

"Ethan Wate! Wesley Lincoln!"

Üzerimizden sular süzülerek, Giriş Bürosu'nun önünde durup, ceza kâğıtlarımızı almak için beklemeye başladık.

"Okulun ilk gününde geç kaldınız. Annenizin size söyleyeceği birkaç sözcük olacaktır mutlaka, Bay Lincoln. Siz de öyle pişmiş kelle gibi sırıtmayın Bay Wate. Amma sizi evire çevire dövecektir."

Bayan Hester haklıydı. Amma beş dakika sonra okula geç kaldığımı öğrenecekti, tabii şu ana kadar öğrenmediyse. Buralarda işler böyle yürüyordu. Annem, posta müdürü Carlton Eaton'un ona çekici görünen mektupları açıp okuduğunu söylerdi. Onları yeniden kapatmak zahmetine bile katlanmazdı. Bu, yeni bir haber var mı diye öylesine bir bakış değildi. Her evin kendine göre bir takım sırları olurdu ama bunu, sokaktaki herkes bilirdi. Sır olmasa bile her şey bilinirdi.

"Bayan Hester, yağmur yüzünden arabayı yavaş kullandım." Link tüm çekiciliğini kullanmaya çalışıyordu. Bayan Hester, gözlüklerini hafifçe aşağı indirip ona baktı, hiç etkilenmemişti. Gözlüğünün iki yanından aşağı sarkan ince zincir ileri geri sallanıyordu.

"Şu an sizinle sohbet edecek vaktim yok çocuklar, öğleden sonrayı nerede ne şekilde geçireceğinizi bildiren ceza kâğıtlarınızı doldurmakla meşgulüm," dedikten sonra ellerimize mavi kâğıtları tutuşturdu.

Gerçekten de çok meşguldü. Köşeyi dönmeden bile tırnaklarına sürmüş olduğu yeni ojenin kokusunu alabilirdiniz.

Gatlin'de okulun ilk günü hep aynı olurdu. Sizi doğduğunuz günden beri kiliseden tanıyan öğretmenler, zeki ya da aptal olduğunuza, siz daha anaokulundayken kararlarını vermiş olurlardı. Ben zekiydim, çünkü ebeveynlerim profesördü. Link aptaldı, çünkü Kutsal Takip yarışmasında İncil'i paramparça etmiş, Noel ayinlerinden birinde de kusmuştu. Ben zeki olduğum için notlarım hep iyiydi, Link aptal olduğu için notları hep kötüydü. Kimsenin kâğıtları okuma zahmetine katlandığını düşünmüyordum. Bazen sınavların ortasında aklıma geleni yazıp, öğretmenlerin bir şey söyleyip söylemeyeceğini kontrol bile ederdim. Hiçbiri hiçbir şey demiyordu.

Maalesef, bu sistemin çoktan seçmeli testlerde bir geçerliliği yoktu. İngilizce dersinde, adı gerçekten Bayan English olan, yedi yüz yaşındaki İngilizce hocamız *Bülbülü Öldürmek* adlı kitabı yaz tatilinde okumamızı söylemiş ve bundan sınav yapmıştı, ben de o testten çakmıştım. Harika. Aslında kitabı ondan iki yaz önce okumuştum. Annemin en çok sevdiği kitaplardan biriydi ama aradan zaman geçtiği için detayları birbirine karıştırmıştım.

Hakkımda bilinmeyen şeylerden biri de gerçekten çok kitap okuduğumdu. Kitaplar beni Gatlin'in dışına çıkarıyordu. Duvarımda bir harita vardı ve okuduğum kitaplardaki gitmek istediğim yerleri onun üzerine işaretliyordum. *Çavdar*

Tarlasında Çocuklar, New York. *Özgürlük Yolu*, Alaska. *Yolda* kitabını okuduğumda Chicago, Denver, L.A. ve Meksika'yı eklemiştim. Kerouac size her yeri güzel gösterebilirdi. Birkaç ayda bir, haritamın üzerindeki noktaların arasına çizgi çekerdim. İnce yeşil bir çizgi... Bu çizgi, bu kasabadan çıkmayı başarabilirsem, üniversiteye başlamadan önceki yaz takip edeceğim güzergâhı gösteriyordu. Haritam ve kitaplarımı kendime saklıyordum. Buralarda basketbol ile okumak birbirine karıştırılmamalıydı.

Kimya dersim de daha iyi durumda değildi. Bay Hollenback beni Ethan-fobik Emily, yani Emily Asher ile laboratuvar ortaklığına mahkûm etmişti. Bu kız, smokinin altına Chuck Norris'lerimi giyip, babamın bizi köhne Volvo'su ile mezuniyet balosuna götürmesine izin verme hatasını yaptığım günden beri beni küçümsüyordu. Kırık camdan esen rüzgâr kusursuzca yapılmış sarı buklelerini mahvetmişti, okulun spor salonuna vardığımızda yataktan yeni kalkmış olan Marie Antoinette'e benziyordu. Emily, gecenin geri kalan kısmında benimle konuşmamış ve Savannah Snow'u beni punç kâsesinin üç adım ötesine sermesi için göndermişti. Hemen hemen böyle bir şeydi işte.

Bu, çocuklar arasında bitmeyen bir eğlenceye dönmüştü, bir şekilde bizim tekrar bir araya geleceğimizi düşünüyorlardı. Bilmedikleri bir şey vardı, ben Emily tarzındaki kızlardan hoşlanmıyordum. Güzeldi ama sadece güzeldi. Güzelliği ağzından çıkanları duymanızı engelleyemiyordu. Ben farklı bir şey istiyordum, partiler ve kış balosunda taç giyme konusundan çok daha başka konularda konuşabilen birini istiyordum. Zeki, komik ya da en azından dürüst bir laboratuvar ortağı olmayı başarabilen bir kız istiyordum.

Böyle bir kız olduğunu düşünmek, belki de sadece düş kurmaktı ama düş kurmak kâbus görmekten çok daha iyiydi. Kâbus amigo eteği giyse bile bu böyleydi.

Kimya dersinde hayatta kalmayı başarıyordum ama oradaki günlerim çok kötü geçiyordu. Görünüşe göre bu yıl

da Amerikan Tarihi dersini alıyordum, Jackson Lisesi'ndeki yegâne tarih dersi buydu, başına yapılan ilaveler gereksizdi. 'Kuzey Saldırısı Savaşı'nı yine Bay Lee ile okuyacaktım. Bay Lee'nin ünlü Konfederasyon Generali ile hiçbir akrabalığı yoktu ama onunla aynı yapıya sahipti, hatta oydu. Geçen sene Link'ten aldığım cesaretle adı "Güney Saldırısı Savaşı" olan bir ödev yazmış ve ondan D almıştım. Sanırım öğretmenler zaman zaman kâğıtları okuyordu.

Link'in arkasındaki sıraya oturdum. Bundan önce uyumuş olduğu dersin notlarını kopyalamakla meşguldü. Ben oturur oturmaz yazmasına ara verdi. "Kanka, duydun mu?"

"Neyi?"

"Jackson'da yeni bir kız var."

"Birinci sınıfa başlayan tonla kız var, moron."

"Birinci sınıflardan bahsetmiyorum. Sınıfımızda yeni bir kız var." Başka bir lisede ikinci sınıfa yeni gelmiş bir kız asla haber olmazdı. İlkokul üçüncü sınıftayken, Kelly Wix babası Lake City'deki evlerinin bodrumunda kaçakçılıktan tutuklanınca, buraya, dedesinin yanına taşınmıştı, o günden beri Jackson'a gelen yeni bir kızımız olmamıştı.

"Kimmiş o?"

"Bilmiyorum. İkinci ders Yurttaşlık Bilgisi'ydi, orkestradaki ineklerle birlikteydim ve onlar, kızın keman ya da ona benzer bir şey çaldığından başka bir bilgiye sahip değillerdi. "Seksi olup olmadığını merak ediyorum." Link'in kafası tek bir şeye çalışıyordu, erkeklerin çoğunda olduğu gibi... Onlardan tek farkı Link'in sadece dilinde olmasıydı.

"O da orkestra ineklerinden biri mi yani?"

"Hayır. O bir müzisyen. Belki klasik müziğe olan sevgisini benimle paylaşır."

"Klasik müzik mi?" Link'in klasik müzik dinlediği tek yer dişçi muayenehanesiydi.

"Bilirsin işte klasikler. Pink Floyd, Black Sabbath, The Stones." Gülmeye başladım.

"Bay Lincoln. Bay Wate. Sohbetinizi böldüğüm için özür

dilerim ama sizin için de uygunsa, derse başlamak istiyorum." Bay Lee'nin sesi geçen yılki gibi alaycıydı, tarağın izi çıkmış yağlı saçları ve yüzündeki çiçek izi bozukları da aynıydı. Muhtemelen, on yıldır kullanmakta olduğu aynı ders özetlerini önümüze uzattı. Bir savaş canlandırması yapılacaktı. Elbette yapılacaktı. Hafta sonları eğlence olsun diye, bu tip canlandırmalara katılan akrabalarımın birinden bir üniforma ödünç alabilirdim. Ne kadar şanslıydım.

Zil çalınca, Link'le birlikte koridordaki dolaplarımıza doğru ilerledik; yeni kızı görebilmeyi umuyorduk. Onu duyan, kızın onun ruh ikizi, müzisyen ikizi ve daha bilmediğim pek çok ikizi olduğunu sanırdı. Görebildiğimiz tek şey, Charlotte Chase'in kendine iki beden küçük kot eteğinin içinde çok çirkin olduğuydu. Bu, öğle yemeğine kadar başka bir şey göremeyeceğimiz anlamına geliyordu. Bir sonraki dersimiz AİDE idi, Amerikan İşaret Dili Edebiyatı, yani konuşmak kesinlikle yasaktı. Kimse "yeni kız" kelimelerini işaret diliyle söyleyebilecek yeteneğe sahip değildi, dersi Jackson basketbol takımıyla bir arada almaya başladığımızdan beri bu böyleydi.

Sekizinci sınıftan beri takımdaydım, o yaz on beş santim birden uzamıştım ve okul başladığında, sınıftaki herkesten uzundum. Ayrıca, ebeveynleriniz profesör olunca sizin de iyi bir şeyler yapmanız gerekiyordu. Ben de iyi basketbol oynadığımı fark etmiştim. Diğer takım oyuncularının pası kime atacağını önceden hissedebiliyordum ve bu bana yemekhanede her gün oturacağım yeri kazandırmıştı. Jackson'da bu çok kıymetliydi.

Bugün o yer daha da kıymetliydi, çünkü takımın oyun kurucusu Shawn Bishop yeni gelen kızı görmüştü. Link ona tek bir soru sordu, onlar için başka bir konu yoktu. "Seksi mi?"

"Oldukça."

"Savannah Snow kadar mı?"

Tam o sırada planlanmış gibi Savannah – yani Jackson'daki diğer kızlar için standart belirleyen kız – Ethan-fobik Emily ile kol kola yemekhaneye girdi. Hepimiz ona baktık, çünkü

1,76 boyundaki Savannah görebileceğiniz en mükemmel bacaklara sahipti. Savannah ile Emily neredeyse bir bütündü, amigo kıyafetlerini giymedikleri zaman bile bu böyleydi. Sarı saçlar, yaz kış bronz ten, parmak arası terlikler ve kalçalarını ancak örten kısacık kot etekler. Savannah bacaklar, Emily ise yazın gölde tüm çocukların içini görmek istediği bikini üstüydü. Hiçbir zaman kitap defter taşımazlardı. İkisinin de koltuk altlarına sıkıştırdıkları, içine ancak cep telefonu konulabilecek boyutta küçük, metalik çantaları vardı. Emily zaman zaman mesaj yazmak için duruyordu.

Aralarındaki farklılık özetle amigo kızlar grubundaki görevleri ve pozisyonlarıydı. Savannah kaptan ve tabandı: Wildcats'in meşhur piramidindeki iki sıra kızı taşıyan kızlardan biriydi. Emily ise piramidin tepesinde bulunan ve uçan kızdı. Boyun kırılmasıyla sonuçlanabilecek kadar tehlikeli bir şekilde havaya atılıyordu. Emily, piramidin üzerinde duran kız olarak kalabilmek için her şeyini riske atabilirdi. Savannah'nın böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. Emily parampar-ça olsa bile piramit ayakta kalırdı. Ama Savannah bir milim bile kıpırdasa piramit yerle bir olurdu.

Ethan-fobik Emily, onlara baktığımızı fark edince, kaşlarını çatarak bana baktı. Çocuklar güldü. Emory Watkins sırtıma bir şaplak attı. "Tıpkı günah işlemek gibi, Wate. Emily'yi bilirsin işte ne kadar çok umursarsa o kadar çok aşağılar."

Bugün Emily'yi düşünmek istemiyordum. Tam tersine, Emily'ye benzemeyen şeyleri düşünmek istiyordum. Link tarih dersinde konuyu açtığından beri kafama takılan bir şey vardı. Yeni kız. Değişik bir yerden gelmiş olan değişik biriyle karşılaşma imkânı. Bizimkinden daha farklı ve büyük bir yaşam, ya da benimkinden...

Düşümde gördüğüm kişi bile olabilirdi. Bunun bir fantezi olduğunun farkındaydım ama inanmak istiyordum.

"Demek hepinizin yeni kızdan haberi var." Savannah, Earl Petty'nin kucağına oturdu. Earl takım kaptanımızdı ve Savannah'ın bir dargın bir barışık olduğu erkek arkadaşıydı.

Şu an barışık dönemdeydiler. Ellerini onun portakal rengine çalan bacaklarında gezdirdi, bu bacaklar öyle yukarıda duruyordu ki gözlerinizi nereye çevireceğinizi bilemiyordunuz.

"Shawn bizleri dolduruşa getirmeye uğraşıyordu. Onun seksi olduğunu söyledi. Onu ekibinize alacak mısınız?" Link yemek tepsimden iki tane patates köftesi aldı.

"Çok zor. Üzerindekileri görmeliydiniz." Darbe Bir.

"Ne kadar solgun olduğunu da..." Darbe İki. Savannah'nın sizinle ilgilenmesi için çok zayıf veya çok solgun olamazdınız.

Emily, Emory'nin yanına oturdu ve hafifçe masaya eğildi. "Size onun kim olduğunu söyledi mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Emily dramatik bir tavır takınarak bir süre durdu.

"İhtiyar Ravenwood'un yeğeni."

Bunu söyledikten sonra başka bir duraklamaya ihtiyacı kalmamıştı. Odanın bütün havasını tüketmişti sanki. Çocukların birkaçı gülmeye çalıştı. Onun şaka yaptığını düşünüyorlardı, ben yapmadığını biliyordum.

Darbe Üç. O artık saf dışı kalmıştı. Saf dışının da dışı, onu artık hayal dahi edemiyordum. Daha ilk randevumuzu bile hayal edemeden rüya kızımı bulma şansım yok olmuştu. Üç yıl daha Emily Asher'a mahkûm olmuştum.

Macon Melchizedek Ravenwood kasabanın münzevisiydi. Ya da şöyle diyelim, *Bülbülü Öldürmek* kitabının kahramanı Boo Radley, İhtiyar Ravenwood'un yanında son derece sosyal bir insan olarak anılabilirdi. Gatlin'de adı son derece kötü anılan bir arazide yıkık dökük bir evde yaşardı. Doğduğum günden ya da daha öncesinden bugüne, kasabada kimsenin onu görmüş olduğunu hiç sanmıyorum.

"Ciddi misin?" diye sordu Link.

"Hem de çok. Dün mektuplarımızı getirdiğinde Carlton Eaton anneme söyledi."

Savannah onu başıyla onayladı. "Annem de aynı şeyi duymuş. Birkaç gün önce İhtiyar Ravenwood'un yanına taşınmış. Virginia ya da Maryland'den gelmiş, tam olarak hatırlayamıyorum."

Hep bir ağızdan onun hakkında konuşmaya devam ettiler. Kıyafetlerinden, saçından ve dayısından bahsedip onun nasıl bir ucube olduğunu tahmin etmeye çalıştılar. Gatlin'de en çok nefret ettiğim durumlardan biri de buydu. Herkesin söylediğiniz ya da yaptığınız bir şeyden yola çıkıp her şeyi söyleme hakkı vardı, bu kez yola çıkılan şey kızın giyimiydi. Gözlerimi tepsimde hiç de peynir sosuna benzemeyen, turuncu renkli suyun içinde yüzen şehriyelerime diktim.

İki yıl sekiz ay ve geri sayım devam ediyordu. Bu kasabadan kurtulmalıydım.

Dersler bitince spor salonunda amigo seçmeleri vardı. Sonunda yağmur dinme kararı vermişti ve basketbol antrenmanı dışarıda, çatlaklarının arasına su dolmuş ve üzerinde küçük gölcükler oluşmuş olan beton sahada yapılıyordu. Topu sürerken ortada Büyük Kanyon gibi sular akan bölgede top sektirmemeye dikkat etmeniz gerekiyordu. İyi yanından bakarsak, buradan otoparka kadar manzara açıktı ve ısınırken Jackson Lisesi'nin sosyal yaşamını rahatlıkla takip edebiliyordunuz.

Bugün elim iyiydi. Serbest atış çizgisinden yedide yedi atış yapmıştım ama Earl de aynı şeyi yapmıştı, başa baştık.

Tak. Sekiz. Fileye bakmam yeterliydi top içinden geçiyordu. Bazı günler böyleydi.

Tak. Dokuz. Earl rahatsız olmuştu. Bunu her atışımdan sonra topu yerde daha sert bir şekilde sektirmesinden anlayabiliyordum. O diğer pivotumuzdu. Aramızda gizli bir anlaşma vardı. Ben onun oynamasına izin verecektim, o da her gün çalışmadan sonra – eğer canım istemiyorsa – beni Dur&Çal'a gidelim, diye zorlamayacaktı. Sürekli olarak Slim Jim yiyip aynı kızlarla konuşmanın da bir sınırı vardı.

Tak. On. Kaçırmıyordum. Belki de genetikti. Belki de

başka bir şey... Ne olduğunu anlayamamıştım ama annemin ölümünden sonra bunu düşünmeyi bırakmıştım. Bu sadece başıma gelen bir mucizeydi.

Tak. On bir. Earl topu yere daha sert vurarak arkamdan homurdandı. Gülmemeye çalıştım ve bir sonraki atışı otoparka bakarak yaptım. Uzun siyah arabanın direksiyonunun ardında siyah bir saç kümesi gördüm.

Cenaze arabası. Kalakaldım.

Döndü. Açık pencereden bulunduğum yere bakan kızı gördüm. Görebildiğimi sandım. Top çembere çarpıp potadan sekti. Arkamdan o tanıdık sesi duydum.

Tak. On iki. Earl Petty rahatlayabilirdi.

Araba uzaklaşırken başımı sahaya çevirdim. Diğer çocuklar öylece duruyordu, hayalet görmüş gibiydiler.

"O-?"

Forvetimiz Billy Watts bir eliyle çelik çiti tutarken başıyla onayladı. "İhtiyar Ravenwood'un yeğeni."

Shawn topu ona attı. "Ev-vet. Tıpkı söyledikleri gibi... onun cenaze arabasını kullanıyor."

Emory başını iki yana salladı. "Çok da seksi. Yazık."

Yeniden oyuna döndüler. Earl bir sonraki atışını yapacağı sırada yeniden yağmur başladı. Otuz saniye sonra sağanak başlamıştı, gün boyu bu kadar çok yağdığı başka bir an olmamıştı. Orada durup yağmurun beni ıslatmasına izin verdim. Islak saçlarım gözlerimin önüne indi, okulu ve takımı görmemi engelledi.

Kötülük alameti sadece cenaze arabası değildi. Bu bir kızdı.

Birkaç dakika için kendime ümitlenme izni vermiştim. Belki de bu yıl diğerleri gibi olmazdı. Belki de bir şeyler değişirdi. Belki de konuşabileceğim ve ilgimi çekebilecek biri vardı.

Ama elimdeki tek şey basket sahasında iyi bir gündü ve bu yeterli değildi.

02.9

Gökteki Delik

Kızarmış tavuk, patates püresi, fasulye ve çörek – küskün, soğumuş ve görüntüleri bozulmuş bir şekilde, Amma'nın bıraktığı yerde, ocağın üzerinde duruyorlardı. Genellikle, antrenman olan günlerde benim yemeğimin sıcak durmasına dikkat ederdi ama bugün etmemişti. Başım dertteydi. Amma öfke içinde masada oturmuş tarçınlı şeker yiyor ve *New York Times*'taki bulmacayı karalıyordu. Babam gizlice Pazar baskısına üye olmuştu, çünkü *Stars and Stripes*'takilerde pek çok imla hatası vardı, *Reader's Digest*'te bulunanlar ise çok kısaydı. Bu işi duysa, bütün kasabaya bizim *Stars and Stripes* okumayacak kadar kendini beğenmiş olduğumuzu yayacak olan Carlton Eaton'a fark ettirmeden nasıl başardığını bilemiyordum ama babamın Amma için yapmayacağı bir şey yoktu.

Bana bakarak ama görmezden gelerek tabağı önüme itti. Soğuk tavuk ve püreyi ağzıma tıktım. Amma tabakta yemek bırakılmasından nefret ederdi. Bu arada, onun sadece bulmaca çözmede kullandığı özel iki numara kurşun kaleminden, mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordum. Bu kalemin ucu kan akıtacak kadar sivriydi. Bu gece bu gerçekleşebilirdi.

Çatıya düzgün aralıklarla vuran yağmurun sesini dinledim. Odada başka ses yoktu. Amma kalemi masaya vurmaya başladı.

"Dokuz harf. Sınırlamak ya da yapılan bir yanlışın acısını çıkarmak." Bana bir bakış fırlattı. Ağzıma bir kaşık daha püre doldurdum. Sırada ne olduğunu biliyordum. Soldan sağa dokuz.

"H. A. P. S. E. T. M. E. K. Cezalandırmak da olduğu gibi. Eğer okula vaktinde gitmeyi başaramıyorsan bu evden çıkamazsın gibi."

Geç kaldığımı ona kimin söylediğini merak ettim ya da kimin söylemediğini. Zaten sivri olan kaleminin ucunu tezgâhın üzerinde duran otomatik kalem açacağı ile daha da sivriltti.

Hâlâ bana bakmıyordu, bu gözümün içine bakmasından çok daha kötüydü.

Onun kalemi açtığı yere doğru yürüyüp kollarımı ona sardım ve onu mıncıkladım. "Hadi ama Amma, bu kadar kızma. Bu sabah hava yağmurluydu. Yağmurda sürat yapmamızı istemezsin değil mi?"

Bir kaşını kaldırdı ama yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Görünüşe bakılırsa sen saçını kestirene kadar bu yağmur dinmeyecek, zil çalmadan önce okula varmanın bir yolunu bulsan çok iyi olacak."

"Peki, efendim." Onu bir kez daha mıncıkladıktan sonra soğuk patateslerime geri döndüm. "Bugün ne olduğuna hayatta inanmazsın. Sınıfımıza yeni bir kız geldi." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Sanırım aklım hâlâ oradaydı.

"Lena Duchannes'i bilmediğimi mi sanıyorsun?" Çöreğimi boğulmadan yutmayı başardım. Lena Duchannes. Bu adı üçe bölerek ve yuvarlayarak söylemiş ve bir 'y' daha eklemişti. Du-kay-yane.

"Adı bu mu? Lena mı?"

Amma bir bardak çikolatalı sütü bana doğru itti. "Evet ve hayır ve bu seni ilgilendirmez. Bilmediğin konulara bulaşmamalısın Ethan Wate."

Amma hep bilmece gibi konuşur ve karşısındakine fazla malzeme vermezdi. Onun Wader's Creek'teki evine çocukluğumdan beri gitmemiştim ama kasabadaki pek çok kişinin gittiğini biliyordum. Amma, annesi ve büyük annesi gibi, Gatlin ve çevresinde tarot kartlarını en iyi okuyan ve saygı duyulan biriydi. Kart okuyan altı nesil... Gatlin, Tanrı korkusu olan Baptistler, Metodistler ve Musevilerle doluydu ama hiçbiri kartların ve kaderin akışını değiştirebilme ihtimalinin cazibesinden uzak kalamıyordu. Bunu güçlü bir okuyucunun başarabileceğine inanıyorlardı. Amma da göz ardı edilir bir güç değildi.

Bazen onun ev yapımı muskalarını çorap çekmecemde ya da babamın çalışma odasının kapısına asılmış bir şekilde buluyordum. Onların ne işe yaradığını sadece bir kez sormuştum. Babam bunları bulduğunda, Amma ile dalga geçiyordu ama onlara dokunmadığını da fark etmiştim. "Korkulu rüya görmektense uyanık yatmak iyidir." Buradaki korkulu rüya sanırım Amma'ydı, öfkesi çekilir gibi değildi.

"Onun hakkında herhangi bir şey duydun mu?"

"Sen kendine bak. Günün birinde gökyüzünde bir delik açacaksın ve bütün kâinat oradan düşecek. Ve hepimiz sürüneceğiz."

Babam pijamalarıyla mutfağa geldi. Kendine bir fincan kahve koyup kiler dolabından bir kutu kahvaltı gevreği aldı. Kulaklarında hâlâ sarı kulak tıkaçlarının durduğunu görebiliyordum. Kahvaltılık gevrek onun güne başladığının göstergesiydi. Kulak tıkaçları ise henüz başlamadığının...

Eğilip Amma'ya fısıldadım. "Ne duydun?"

Tabağımı hızla önümden çekip evyeye götürdü. Domuz kaburgasına benzeyen bir takım kemikleri yıkayıp bir tabağa koydu. Hâlbuki bu akşam tavuk yemiştik. "Bu seni ilgilendirmez. Bununla neden bu kadar çok ilgilendiğini öğrenebilir miyim?"

Omuz silktim. "İlgilenmiyorum. Sadece merak ettim."

"Merak hakkında ne söylediklerini gayet iyi bilirsin." Ayranlı çöreğime hızla bir çatal batırıp bana yeni bir bakış fırlattı ve gitti.

Babam bile onun rüzgârından sallanmaya başlayan mutfak kapısını fark etmişti. Kulağının birinden tıkacı çıkardı. "Okul nasıldı?"

"İyi."

"Amma'ya ne yaptın?"

"Okula geç kaldım."

O beni inceledi, ben de onu…

"İki numara mı?"

Onayladım.

"Hem de sivri."

"Sivriydi ve o daha da sivriltti." İçimi çektim. Babam gülümsüyordu, bunu çok az yapardı. Rahatlar gibi oldum, hatta bunu başardım.

"Bu eski masada çocukken onun bana doğrulttuğu kalemin karşısında ne çok oturduğumu biliyor musun?" diye sordu, işin aslında bu bir soru değildi. Çentikler, boya ve yapışkan lekeleriyle dolu olan masa bütün Wateler'ın izlerini taşıyordu ve bu evdeki en eski eşyaydı.

Gülümsedim. Babam kâsesini eline alıp kaşığını bana doğru salladı. Babamı da Amma büyütmüştü, bu bana küçükken her küstahlık anımda bin kez söylenmişti.

"O. N. B. İ. N. K. E. Z." Kâsesini evyeye boşaltırken bir yandan da harfleri sıralıyordu. "Y. Ü. Z. B. İ. N. K. E. Z. Yani senden çok daha fazla, Ethan Wate."

Mutfaktaki ışığın altına yaklaştıkça yüzündeki gülümseme azalmaya başladı ve yok oldu. Her zamankinden çok daha kötü görünüyordu. Yüzündeki gölgeler daha da kararmıştı ve kemikleri sayılıyordu. Yüzü evden çıkmamaktan dolayı yeşile yakın bir renk almıştı. Aylardan beri öyleydi ama şimdi daha da çok bir cenazeye benziyordu. Onun, bir zamanlar Moultrie Gölü'nün kıyısında benimle saatler boyu oturup tavuklu sandviç yiyen ve bana balık tutmayı öğreten adamla aynı kişi olduğunu söylemek çok zordu. "Geri ve ileri. On ve iki. On ve iki. Akreple yelkovan gibi." Son beş ay onun için çok zor geçmişti. Annemi çok severdi. Ama ben de severdim.

Kahve fincanını alıp, ayaklarını sürüyerek çalışma odasına yöneldi. Gerçeklerle yüzleşmek gerekiyordu. Belki de Macon Ravenwood kasabanın tek münzevisi değildi. Kasabamızın iki Boo Radley'e yetecek kadar büyük olduğunu sanmıyordum. Aylardır bu kadar bile konuşmamıştık, biraz önce yaptığımız şey sohbet olarak bile adlandırılabilirdi ve onun gitmesini istemiyordum.

"Kitap nasıl gidiyor?" diye arkasından düşünmeden bağırdım. Kal ve benimle konuş. Aslında söylemek istediğim şey buydu. Şaşırmış gibi göründü ve omuz silkti. "İyi gidiyor. Ama daha yapılacak çok iş var." Kalamazdı. Söylemek istediği şey buydu.

"Macon Ravenwood'un yeğeni kasabaya taşınmış." Ben konuşmaya başlarken o kulak tıkaçlarını takmıştı. Senkronu yine tutturamamıştık, bu hep böyleydi. Son zamanlarda kimseyle tutturamıyordum.

Babam kulaklığının önce birini çıkardı, iç geçirdikten sonra diğerini de çıkardı. "Ne?" Odaya girmek üzereydi. Sohbet vaktimiz hızla daralıyordu.

"Macon Ravenwood, onun hakkında ne biliyorsun?"

"Sanırım herkesin bildiği şeyleri… Bir münzevi. Bildiğim kadarıyla yıllardır Ravenwood arazisinden dışarı çıkmadı." Çalışma odasının kapısını açtı ve adımını eşiğin üzerine koydu, onu takip etmedim. Kapının önünde durdum.

Oraya hiç girmemiştim. Bir kez, sadece bir kez… Yedi yaşındayken babam beni henüz son düzeltmelerini bitirmemiş olduğu kitabını okurken yakalamıştı. Çalışma odası karanlık ve korkunç bir yerdi. Eski Viktorya tarzı kanepenin arkasındaki duvarda bir resim vardı ama onun üzerini bir çarşafla kapatmıştı. Çarşafın altında ne olduğunu hiç sormamıştım. Koltuğun pencere tarafının biraz ilerisinde, babamın oymalı maun masası duruyordu. Bu da nesilden nesile geçmiş olan antikalardan biriydi. Ve kitaplar; eski deri ciltli, ağır kitaplar. Ağırlıklarından onları açmak için odada bulunan koca ahşap ayağın üzerine koymanız gerekiyordu. Bizi Gatlin'e ve Wate

topraklarına bunlar bağlıyordu. Yüzyıllar boyunca atalarımızı bağladıkları gibi.

Müsveddesi masanın üzerindeydi. Orada üzeri açık bir karton kutunun içinde duruyordu, içinde ne olduğuna bakmalıydım. Babam korku ve gerilim kitapları yazıyordu ve yazdıkları yedi yaşında bir çocuğun okuyabileceği şeyler değildi. Gatlin'deki her ev Güney'in her yerinde olduğu gibi sırlarla doluydu ve benimki de buna dahildi. O zamanlar bile.

Babam beni kanepede kıvrılmış tüm kâğıtlar etrafıma saçılmış bir şekilde otururken bulmuştu, kutuya bomba düşmüş gibiydi. O zamanlar izlerimi kapatmayı bilmiyordum, bu olayın ardından kısa sürede öğrendim. Onun bana bağırdığını ve daha sonra annemin beni arka bahçemizdeki manolyanın altında ağlarken bulduğunu hatırlıyorum. "Bazı şeyler özeldir Ethan. Yetişkinler için bile bu böyledir."

Sadece bilmek istemiştim. Bu her zaman benim problemim olmuştu. Şimdi bile. Babamın çalışma odasından neden hiç çıkmadığını öğrenmek istiyordum. Neden bu değersiz evde sırf bizden önce milyonlarca Wate yaşadı diye kalmak zorundaydık? Özellikle de annem gittikten sonra…

Ama bu gece değil. Bu gece sadece tavuklu sandviçleri, on ve ikiyi ve babamın mutfakta kahvaltı gevreğini yerken benimle şakalaşmasını hatırlamak istiyordum. Bunları düşünerek uyudum.

Ertesi gün, zil çalmadan önce Jackson'daki herkesin konuştuğu tek şey Lena Duchannes olmuştu. Fırtına ve elektrik kesintilerinin arasında,Savannah ile Emily'nin anneleri olan Loretta Snow ve Eugenie Asher bir masada yemek yemeyi ve ardından deli Macon Ravenwood'un "bir akrabasının" Gatlin'de onun cenaze arabasıyla dolaştığını herkese bildirmeyi başarmışlardı. Macon'un bu araba ile kimse görmeden ceset taşıdığından eminlerdi. Bu başlangıç her şeyi daha da vahşileştiriyordu.

Gatlin'de hesaba katmanız gereken iki şey vardı. Bir, evinizden sürekli olarak dışarı çıktığınız takdirde farklı bir kişilik hatta bir deli bile olabilirdiniz. Bu kabul görürdü, çünkü kimse sizin baltalı katil olduğunuzu düşünmezdi. İki, eğer anlatacak bir hikâyeniz varsa, mutlaka bir dinleyen bulurdunuz. Kasabaya gelen yeni bir kız, hem de münzevinin perili evine taşınmış. İşte bu bir hikâyeydi, muhtemelen annemin kazasından sonra Gatlin'deki en büyük hikâye buydu. Herkesin onun hakkında konuştuğunu duyunca, neden hâlâ bu kadar şaşırıyordum bilemiyorum – çocukların dışındaki herkes. Onların daha önce yapması gereken bir iş vardı.

"Pekâlâ, elimizde ne var Em?" Link dolabının kapısını çarparak kapattı.

"Amigo kız seçmelerine göre, dört tane 8, üç tane 7 ve bir avuç kadar da 4 var." Emory dörtten az puan verdiği birinci sınıf kızlarını saymaya gerek görmemişti.

Ben de dolabımın kapağını çarptım. "Yeni haber bu mu? Bunlar zaten her Cumartesi Dar-ee Keen'de gördüğümüz kızlar değil mi?"

Emory gülümseyerek omzuma vurdu. "Ama onlar artık oyuna dahil oldular, Wate." Koridordaki kızlara baktı. "Ben oynamaya hazırım." Emory'nin sadece dilindeydi. Geçen yıl, birinci sınıfa başladığımızda ondan tek duyduğumuz şey seksi son sınıf öğrencilerini basket takımının en iyi oyuncularından biri olduğu gün elde edeceğiydi. Em de Link gibi hayal peşinde koşuyordu ama onun gibi zararsız değildi. Kötü bir yanı da vardı, tüm Watkinsler'de olduğu gibi…

Shawn başını iki yana salladı. "Sarmaşıktaki en tatlı şeftaliyi seçmek gibi… "

"Şeftaliler ağaçta yetişir." Bu konudan sıkılmıştım. Bunun sebebi okula gelmeden önce Dur&Çal'ın dergi bölümünün önünde çocuklarla buluştuğumda yine aynı konunun konuşulmuş olması olabilirdi. Earl elindeki derginin sayfalarının içine düşmüştü – okuduğu tek şey bu dergilerdi, fotoğraflarda arabaların üzerinde yatan bikinili kızlar vardı.

Shawn bana döndü, kafası karışmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ben bile neden rahatsız olduğumu bilmiyordum. Bu aptalca bir konuşmaydı, her Çarşamba okul öncesi buluşmak zorunda oluşumuz da aptalcaydı. Bunun bir yoklama olduğunu düşünmeye başlamıştım. Takımdaysanız sizden bazı şeyler beklerlerdi. Öğlen birlikte otururdunuz. Savannah Snow'un partilerine giderdiniz, kış balosuna amigo kızlardan birini davet ederdiniz ve okulun son günü Moultrie Gölü'ne giderdiniz. Yoklamada boy gösterdiğiniz sürece, başka her şeyi yapmaktan kurtulurdunuz. Ama bu boy gösterme bana gün geçtikçe daha da ağır gelmeye başlamıştı ve bunun neden böyle olduğunu bilmiyordum.

Onu gördüğümde bu sorunun cevabını hâlâ bulamamıştım.

Onu görmüş olmasam bile koridorda olduğunu hissederdim. İkinci zil çalmadan kitaplarını alıp, bir an önce sınıfına yetişmek için uğraşanlarla dolu olan koridor, bir anda sessizliğe gömülmüştü. Onu gören herkes bir adım geri çekiliyordu. Sanki o bir rock yıldızıydı.

Ya da bir cüzzamlı...

Tek görebildiğim gri uzun elbisenin üzerine Munich yazılı beyaz bir eşofman üstü giymiş olan güzel bir kızdı, ayağında siyah eski Converse'ler olan güzel bir kızdı. Boynuna üzerinde sallanan tonlarca şey olan – sakız makinesi halkası, çengelli iğne ve bu mesafeden göremediğim pek çok şey – uzun bir zincir takmış olan bir kız. Gatlin'e ait olmayan bir kız. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Macon Ravenwood'un yeğeni. Bana neler oluyordu?

Siyah buklelerini kulağının arkasına sıkıştırmıştı, tırnaklarında floresan ışığında iyice göze batan siyah ojeler vardı. Ellerinin üzeri mürekkep lekeleriyle doluydu, sanki üzerlerine bir şeyler yazmıştı. Orada kimse yokmuş gibi bir tavırla koridorda ilerliyordu. Hayatta gördüğüm en yeşil gözlere sahipti; tanımlayamayacağım ve yeni bir renk olarak addedeceğim kadar yeşil.

"Evet, çok seksi," dedi Billy.

Ne düşündüklerini biliyordum. Bir an için, hepsi kız arkadaşlarından ayrılıp ona asılmayı düşünmüştü. Bir an için, o bir fırsattı.

Earl ona şöyle bir baktıktan sonra dolabına vurdu. "Onun bir ucube olduğunu hesaba katmazsan."

Bunu söyleyiş şekli garipti ya da söyleyiş sebebi. O bir ucubeydi, çünkü Gatlin'den değildi, çünkü amigo kızlara girmek için uğraşmamıştı, çünkü ona ikinci kez dönüp bakmamıştı ya da hiç bakmamıştı. Başka bir gün olsa onu göz ardı eder ve çenemi kapalı tutardım ama bugün susma günümde değildim.

"Onu bir anda ucube olarak yaftaladın, neden? Diğerleri gibi sarı saçlı ve kısa etekli olmadığı için mi?"

Earl'ün aklından geçeni yüzünden okumak çok kolaydı. Bu onun liderliğini kabul etmem gereken anlardan biriydi ve ben aramızdaki bu sözsüz anlaşmaya karşı geliyordum. "Çünkü o bir Ravenwood."

Mesaj çok açıktı. Seksi ama aklına bile getirme. Artık o bir fırsat değildi. Buna rağmen, kendilerini ona bakmaktan alıkoyamıyorlardı. Bütün koridor ona kilitlenmişti, ona köşeye kıstırılmış geyik muamelesi yapıyorlardı. O boynundaki nesneleri şıngırdatarak yürümeye devam etti.

Dakikalar sonra İngilizce dersinin yapılacağı sınıfın kapısındaydım. O da oradaydı. Lena Duchannes. Yeni kız, bundan elli yıl sonra da böyle tanımlanacaktı, tabi eğer hâlâ İhtiyar Ravenwood'un yeğeni olarak tanımlanmıyorsa. Bayan English'e elindeki pembe transfer kâğıdını okuması için uzattı.

"Programımı karmakarışık etmişler ve şu an İngilizce dersini alamıyorum," diyordu. "İki döneme de Amerikan Tarihi yazmışlar, ben Amerikan Tarihi'ni zaten eski okulumda iki dönem boyunca almıştım." Kızmış görünüyordu, gülmemek

için kendimi tutmaya çalıştım. O daha Amerikan Tarihi'ni hiç görmemişti, Bay Lee'nin yaptığı dersi almamıştı.

"Elbette, boş bulduğun bir yere otur." Bayan English ona elindeki *Bülbülü Öldürmek* kitaplarından birini verdi. Bu hiç açılmamış gibiydi, filmi çekildiğinden beri bu kitapların hiç biri açılmamıştı bence.

Yeni kız başını kaldırdı ve ona baktığımı gördü. Gözlerimi kaçırdım ama geç kalmıştım. Gülmemeye çalıştım ama çok utanmıştım ve bu gülümsememin büyümesine sebep oluyordu. Görmemiş gibi yaptı.

"Bende kitap var." Ona ciltli ve üzerinde ağaç deseni olan kitabını gösterdi. Bu gerçekten eski ve yıpranmış bir kopyaydı, sanki onu çok kez okumuştu. "En sevdiğim kitaplardan biridir." Bunu büyük bir rahatlıkla söylemişti. Artık gözlerimi ona dikmiştim.

Sırtımdan buharlı silindir geçiyordu sanki... Emily, ben orada yokmuşum gibi, kapıyı iterek oradan geçti. Bu, onun merhaba deyiş şekliydi ve benim onu sınıfın arkasına, arkadaşlarımızın oturduğu yere kadar takip etmemi istiyordu.

Yeni kız ilk sırada boş bir yer bulup oturdu, burası Bayan English'in masasına yakın olan tehlikeli bölgedeydi. Yanlış hareket. Herkes oraya oturulmaması gerektiğini bilirdi. Bayan English'in bir gözü camdı ve top patlatsanız duymuyordu. Onun önündeki sırada oturmadığınız sürece size söz veremezdi. Lena onun sorduğu bütün sorulara ders boyunca cevap vermek zorunda kalacaktı.

Emily çok eğlenir gibi görünerek yoluna devam etti ve Lena'nın çantasını tekmeleyip kitaplarını yere saçarak ilerledi.

"Ay." Emily eğilip yerde duran kabı yırtılmaya yüz tutmuş defteri eline aldı. Onu ölü bir fare gibi tutuyordu. "Lena Duchannes. İsmin bu mu? Ben Ravenwood olduğunu sanıyordum."

Lena yavaşça ona baktı. "Defterimi alabilir miyim?"

Emily onu duymamış gibi sayfaları çevirmeye devam etti. "Bu senin günlüğün mü? Bir yazar mısın? Bu harika."

Lena onun eline uzandı. "Lütfen."

Emily defteri hızla kapatıp ondan uzaklaştırdı. "Bunu bir dakikalığına ödünç alabilir miyim? Yazdıklarını okumak isterim."

"Onu şimdi geri almak istiyorum. Lütfen." Lena ayağa kalktı. Olay gittikçe ilginçleşiyordu. İhtiyar Ravenwood'un yeğeni kendi kuyusunu kimsenin onu çıkaramayacağı bir şekilde kazmakla meşguldü. Emily'nin hafızası kimsede yoktu.

"Önce okumayı öğrenmelisin." Günlüğü Emily'nin elinden alıp Lena'ya verdim.

Sonra onun yanındaki sıraya oturdum, yani tehlikeli bölgeye. Sağlıklı gözün tarafına. Emily inanmaz gözlerle bana baktı. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Ben de onun kadar şoktaydım. Hayatım boyunca bir sınıfta ön sırada oturmamıştım. Emily bir şey söylemeyi başaramadan zil çaldı ama bunun bir önemi yoktu. Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi biliyordum. Lena defterini açtı ve ikimizi de hayatından çıkardı.

"Başlayabilir miyiz artık?" Bayan English başını masasından kaldırdı.

Emily her zamanki yerine, arkaya, sene sonuna kadar hiçbir soruyu cevaplamak zorunda kalmayacağı yere doğru sıvıştı. Bugünü düşünürsek, İhtiyar Ravenwood'un yeğeninden en uzak yere de diyebilirdik. Ve benden de. Önümüzdeki elli dakika boyunca, okumadığım bölümdeki Jem'le Scout'un ilişkisinin analizini yapmak zorunda kalmış olmama rağmen kendimi özgür hissediyordum.

Zil çalınca Lena'ya döndüm. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Belki de ondan bir teşekkür bekliyordum. O kitaplarını çantasına doldururken hiçbir şey söylemedi.

156. Elinde yazan şey bir kelime değildi.

Bir sayıydı.

Lena Duchannes benimle hiç konuşmadı. Ne o gün, ne de o hafta. Ama bu benim onu düşünmemi ve her ne kadar bakmamaya çalışsam da, onu görmemi engellemedi. Aslında beni rahatsız eden şey sadece o değildi. Onun nasıl göründüğü değildi, sürekli yanlış şeyleri giyse ve acayip şeyler taksa da güzeldi. Sınıfta söylediği de değildi – gerçi bu başkasının aklına gelmezdi, gelse dahi söyleme cesaretini gösteremezdi. Jackson'daki diğer kızlardan farklı olması da değildi. Bu aşikârdı.

Bütün bunlar, benim diğerlerine ne kadar benzediğimi fark etmeme sebep olmuştu. Öyle değilmişim gibi davranmam bunu değiştirmiyordu.

Bütün gün yağmur yağmıştı. Seramik diğer adıyla AAG yani "A Almak Garanti" dersindeydim. Bu derste sadece gösterilen çaba ölçülürdü. Derse geçen baharda kaydolmuştum, çünkü sanat kredilerimi doldurmam gerekiyordu ve çaresizdim. Alt katta büyük bir gürültüyle çalışmalar yapan orkestradan ve onların yöneticisi olan sıska, çılgın ve aşırı hevesli Bayan Spider'dan uzak durmam gerekiyordu. Savannah yanımda oturuyordu. Bu sınıftaki yegâne erkek bendim ve bir erkek olduğum için bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilemiyordum.

"Bugün deneysel bir gün. Bundan not almayacaksınız. Kili hissedin ve kafanızı boşaltın. Alt kattan gelen müzik sesini de duymamaya çalışın." Bayan Abernathy son cümleyi söylerken göz kırptı, koyun boğazlanıyormuş gibi sesler çıkarmadıkları aralarda 'Dixie'yi çalmaya çalışıyorlardı sanırım.

"Derinlere inin. Ruhunuzu hissetmeye çalışın."

Çarkı çevirdim ve onun üzerinde dönmekte olan kili seyretmeye başladım. İçimi çektim. Bu da orkestra kadar kötüydü. Sonra oda sessizleşti, dönen tekerleklerin sesi arka sıradaki yapılan sohbetleri bastırdı ve aşağıdan gelen müzik değişti. Bir keman ya da viyola sesi gelmeye başladı. Çok güzel ve hüzün doluydu. Ve sarsıcı. Oradan çıkan seste, Bayan Spider'ın yönetmekten deliler gibi haz alacağı bir yetenek vardı. Etrafıma bakındım, kimse müziği fark etmemişti. Ses içime işledi.

Melodiyi hatırladım, birkaç saniye sonra sözler de beynimde dönmeye başladı, iPod'umu dinler gibiydim. Bu kez sözler farklıydı.

On altı Ay, on altı yıl,
Gök gürültüsü kulaklarında,
Aramızda on altı mil kalınca,
On altı araştırır on altının korktuğunu…

Önümdeki kil yığını baktıkça bulanıklaştı. Ona yoğunlaştıkça oda çözündü ve sınıfta masa sandalye ne varsa onunla birlikte dönmeye başladı. Hepimiz, bu hareketin sürekliliğinin içinde duyduğumuz müziğin ritmine uygun bir şekilde birbirimize bağlanmış gibiydik. Sınıf yok oldu. Yavaşça uzanıp parmağımla kile dokundum.

Bir ışık çaktı ve etrafımda dönen oda başka bir görüntüye büründü.

Düşüyorum.

Düşüyoruz.

Rüyaya dönmüştüm. Elini gördüm. Ellerim onunkileri yakaladı… Parmaklarım etine batıyordu, bileğine… Çaresizlik içinde tutmaya çalışıyordum.

"*Bırakma!*"

Ona yardım etmeye ve tutmaya çalışıyordum. Bunu yapabilmeyi her şeyden fazla istiyordum. Ve parmaklarımın arasından kaydı…

"Ethan, ne yapıyorsun?" Bayan Abernathy'nin sesi endişeliydi.

Gözlerimi açıp kendimi toplamak için odaklanmaya çalıştım. Annemin ölümünden beri, bu rüyaları görüyordum ama bu, gün içinde ilk kez oluyordu. Kurumuş kille çamurlanmış ve gri renge bürünmüş olan elime baktım. Tezgâhın üzerindeki kilin üzerinde bir el izi vardı, görünüşe bakılırsa

çalışmamın üzerine elimi bastırmıştım. Biraz daha dikkatli baktım. Bu el benim değildi, çok küçüktü. Bu bir kız eliydi. Onun eliydi.

Onun bileğini yakaladığımda arasına dolan killeri görmek için tırnaklarının içine baktım.

"Ethan en azından bir şey yapmak için uğraşabilirdin." Bayan Abernathy elini omzuma koyunca sıçradım. Dışarıdan gelen gök gürültüsünü duydum.

"Bayan Abernathy sanırım Ethan'ın ruhu onunla konuşuyor." Savannah kıkırdadı ve daha iyi görebilmek için eğildi. "Sanırım maniküre gitmen gerektiğini söylemeliyim."

Etrafımdaki kızlar gülmeye başladı. El izinin üzerine yumruğumu bastırdım ve onu gri bir yığına dönüştürdüm. Zil çalınca ayağa kalkıp ellerimi kotuma sildim, sırt çantamı kaptığım gibi koşarak sınıftan çıktım. Köşeyi dönerken, ıslanmış zemin üzerinde basket ayakkabılarım kayınca nereyse düşüyordum, müzik odasıyla aramda duran iki merdiveni inene kadar iki kez de bağlarıma basıp düşme tehlikesi geçirdim. Bunun bir hayal olup olmadığını anlamak zorundaydım.

Müzik odasının kapılarını iki elimle birden iterek açtım. Sahne boştu. Sınıf üzerime doğru geliyordu. Ben akıntıya ters yönde ilerlemeye çalışıyordum. Derin bir nefes aldım, bu kokuyu tanıyordum.

Limon ve biberiye.

Sahnenin önünde Bayan Spider, Jackson orkestrası için hazırlamış olduğu notaları açılır kapanır iskemlelerin üzerlerinden toplamakla meşguldü. Ona bağırdım. "Özür dilerim, öğretmenim. O şarkıyı kim çalıyordu?"

Bana dönerek gülümsedi. "Yaylılarımızın arasına mükemmel bir yeni katılım oldu. Bir viyola. Kasabaya yeni taşınan..."

Hayır. Bu olamazdı. O olamazdı.

O, kızın adını söylemeden önce dönüp koşmaya başladım.

Sekizinci dersin zili çalarken Link beni dolabının önünde bekliyordu. Elini dik saçlarının arasından geçirip üzerindeki solmuş Black Sabbath tişörtünü düzeltti.

"Link. Anahtarlarına ihtiyacım var."

"Antrenman ne olacak?"

"Katılamayacağım. Yapmam gereken bir şey var."

"Kanka, sen neden bahsediyorsun?"

"Anahtarların lazım." Buradan hemen çıkmalıydım. Düşler görüp şarkılar duyuyordum ve şimdi de dersin ortasında karanlık bir an yaşamıştım ya da adı her neyse. Bana ne olduğunu bilmiyordum ama kötü bir şey olduğunu biliyordum.

Annem hayatta olsaydı, muhtemelen her şeyi ona anlatmış olurdum. O öyle biriydi, ona her şeyi anlatabilirdim. Ama o gitmişti ve babam kendini çalışma odasına kapatmıştı. Amma ise ona söylediğim anda bir ay boyunca odamın her yerine tuz dökerdi. Yalnızdım.

Link anahtarlarını uzattı. "Koç seni öldürecek."

"Biliyorum."

"Amma ne yaptığını öğrenecek."

"Biliyorum."

"Ve kışına tekmeyi basıp, seni sınıra gönderecek." Anahtarları veren eli titriyordu. "Bir aptallık yapma."

Dönüp fırladım. Çok geçti.

11.9

Çarpışma

Arabaya ulaştığımda sırılsıklam olmuştum. Fırtına bir haftadır devam ediyordu. Her radyo kanalında hava durumu veriliyordu, tabii sadece üç uzun dalga istasyonuna sahip olan Külüstür'ün her radyo kanalında. Bulutlar simsiyahtı ve kasırga sezonunda olduğumuz düşünülürse bu, hafife alınacak bir şey değildi. Şu an için bir önemi yoktu. Neler olduğunu bulup kafamı huzura kavuşturmam gerekiyordu, gerçi nereye gittiğimi de bilmiyordum. Otopark alanından ayrılabilmek için farları yakmam gerekti. Bir metreden sonrasını göremiyordum. Araba kullanmak için iyi bir gün değildi. Tam üzerimde bir şimşek çaktı. Amma'nın bana yıllar önce öğrettiği gibi saymaya başladım – bir, iki, üç. Gök gürledi. Amma'nın hesaplarına göre bunun anlamı fırtınanın altı kilometre kadar ötemizde olduğuydu.

Kasabadaki üç ışıktan biri olan Jackson'un önündeki ışıkta durdum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yağmur Külüstür'ü dövüyordu. Radyo parazitliydi ama bir şeyler duyuyordum. Sesi açtım ve hoparlörlerden yükselen şarkıyı duydum.

On Altı Ay.

iPod listemden silinen şarkı. Başka kimsenin duymadığı şarkı. Lena Duchannes'in viyola ile çaldığı şarkı. Beni deli eden şarkı.

Yeşil yandı ve Külüstür sarsılarak ilerlemeye başladı. Gidiyordum ama nereye gittiğimi bilmiyordum.

Yine şimşek çaktı. Saydım – bir, iki. Fırtına yaklaşıyordu. Silecekleri açtım. Faydası yoktu. Yandaki sokağın sonunu bile göremiyordum. Bir tane daha çaktı. Saydım – bir. Gök Külüstür'ün üzerinde gürledi ve yağmur enine yağmaya başladı. Silecekler çıtırdıyordu, her an uçabilirlerdi. Külüstür'de...

Ben fırtınayı kovalamıyordum, o beni kovalıyordu ve beni bulmuştu. Arabayı yolun üzerinde tutmakta zorlanıyordum, Külüstür yalpalamaya başladı. 9. Yol'da şeritler arasında gidip geliyordum.

Hiçbir şey göremiyordum. Frenlere asıldım ve karanlığın içinde araba kontrolden çıktı. Farlar bir an göz kırptı ve yemyeşil iki gözün yolun ortasından bana baktığını gördüm. Onun bir geyik olduğunu düşündüm ama yanılmıştım.

Yolun ortasında biri vardı!

Direksiyona tüm gücümle ve iki elle asıldım. Vücudum tüm hızıyla kapıya çarptı.

Kolları öne doğru uzanmıştı. Gözlerimi kapatıp darbeyi bekledim. Darbe gelmedi.

Külüstür bir metre daha ilerlemeden durdu. Farlar yağmurun içinde soluk bir huzme yaratıyordu, herhangi bir dükkândan satın alınabilecek ucuz plastik bir yağmurluk önümde duruyordu. Bu bir kızdı. Yavaşça başındaki kapüşonunu çıkardı, yağmur yüzünü yalıyordu. Yeşil gözler, siyah saçlar.

Lena Duchannes.

Nefes alamadım. Yeşil gözleri olduğunu biliyordum, onları daha önce görmüştüm. Ama bu gece çok farklı görünüyorlardı – bugüne kadar gördüğüm tüm gözlerden çok daha farklı. Kocaman ve olamayacak kadar yeşil, elektrik yeşili, fırtınanın ortasındaki şimşek gibi. Yağmurda öylece dururken hiç de insana benzemiyordu.

Sendeleyerek Külüstür'den indim, motoru da kapıyı da

açık bırakmıştım. Kimse tek kelime etmedi. 9. Yol'un ortasında, bir kasırga sırasında görülebilecek bir sağanağın altında durduk. Damarlarımı adrenalin pompalıyordu ve bütün vücudum gerilmişti, hâlâ çarpışmayı bekler gibiydim.

Lena'nın saçları uçlarından damlalar süzülerek uçuşuyordu. Ona doğru bir adım attım ve tam isabet. Islak limon. Islak biberiye. Bir anda rüyayı hatırladım, kafamın içinde gelgitler oluşmuştu. Bu kez parmaklarımın arasından kayarken – yüzünü görebildim.

Yeşil gözler ve siyah saçlar. Hatırladım. Oydu. Tam karşımda duruyordu.

Emin olmalıydım. Bileğini yakaladım. Orda duruyorlardı işte; ay şeklinde küçük çizikler, tam parmaklarımın bileğini tuttuğu yerde. Ona dokunduğum anda bütün vücudumun bir akıma kapıldığını hissettim. Yıldırım bizden çok da uzak olmayan bir ağacın üzerine düşmüş ve onu ikiye bölmüştü. İçin için yanmaya başladı.

"Sen delirdin mi? Yoksa sadece kötü bir şoför müsün?" Benden uzaklaştı, gözleri parlıyordu – öfkeyle. Ya da bir şeyle.

"Sensin."

"Ne halt etmeye çalışıyordun? Beni öldürmeye mi?"

"Gerçeksin." Kelimeler ağzımdan garip bir şekilde dökülüyordu, sanki ağzım pamuklarla doluydu.

"Neredeyse gerçek bir ceset olacaktım. Teşekkür ederim."

"Deli değilim. Öyle olduğumu sandım ama değilim. O sensin. Tam önümde duruyorsun."

"Çok uzun sürmeyecek." Arkasını dönüp yürümeye başladı. Hayal ettiğim şey bu değildi.

Koşup ona yetiştim. "Kendini bir anda otoyolun ortasına atan sensin."

Dramatik bir tavırla kollarını salladı, bu fikre karşı koyuyor gibiydi. Bir anda karanlığın içinde uzun, siyah arabayı gördüm. Cenaze arabası, kaportası açık bir şekilde duruyordu. "Günaydın! Bana yardım edecek birilerini bulmaya çalışıyordum, zeki çocuk. Dayımın arabası sizlere ömür. Sağa çekmen gerekiyordu, arabayı üzerime sürmen değil."

"Rüyalardaki sendin. Ve o şarkı. iPod'umdaki o garip şarkı."

Dönüverdi. "Hangi rüyalar? Ne şarkısı? Sarhoş musun, yoksa bu bir tür şaka mı?"

"Sen olduğunu biliyorum. Bileğinde izler var."

Kolunu çevirip baktı, şaşırmıştı. "Bunlar mı? Köpeğim var. Geç bunları."

Yanılmadığımdan emindim. Rüyamdaki yüzü şu an net olarak hatırlayabiliyordum. Onun bunu bilmemesi mümkün müydü?

Kapüşonunu başına çekip, yağmurun altında Ravenwood'a doğru yapacağı uzun yürüyüşe başladı. Ona yeniden yetiştim. "Sana bir ipucu. Bir daha fırtına sırasında arabandan çıkıp yolun ortasına atlama. 911'i ara."

Yürümeye devam etti. "Polisi arayamam. Araba sürmemem gerekiyor. Henüz acemi ehliyetim var. Her neyse cep telefonum da çalışmıyor zaten." Buralardan olmadığı o kadar belliydi ki. Bu kasabada ters yönden gitmediğin sürece polis seni çevirmezdi.

Fırtına şiddetleniyordu. Yağmurun içinde sesimi duyurabilmek için haykırmaya başlamıştım. "Seni evine götürmeme izin ver. Dışarıda kalmamalısın."

"Hayır, teşekkür ederim. Beni öldürmeye çalışacak başka birini bekleyeceğim."

"Başka kimse olmayacak. Bir başkasının buradan geçmesi saatler alır."

Yeniden yürümeye başladı. "Önemli değil. Yürürüm."

Onu bu yağmurda ortalıkta gezinirken bırakamazdım. Annem beni iyi yetiştirmişti. "Bu havada eve kadar yürümene izin veremem." Tam o sırada kasırga başımızın üzerinde dönmeye başladı. Kapüşonu uçtu. "Büyükannem gibi kullanacağım. Ya da senin büyükannen gibi."

"Ninemi tanımış olsan bu sözü söylemezdin." Rüzgâr iyice artmıştı, artık o da bağırıyordu.

"Hadi ama."

"Ne?"

"Arabaya bin. Benimle."

Bana baktı, bir an için pes edeceğinden emin olamadım. "Sanırım yürümekten daha güvenli. Seninle yola çıkmak. Her neyse."

Külüstür sırılsıklamdı. Link onu gördüğünde delirecekti. Fırtınanın sesi arabada daha garip duyuluyordu. Hem daha gürültülü hem de daha sessiz. Arabanın tepesine vuran yağmurun sesini duyabiliyordum ama kalp atışlarım ve çenemden gelen tıkırtılar neredeyse onu bastırıyordu. Arabayı yola çıkardım. Lena'nın birkaç santim ötemde, yolcu koltuğunda oturduğunun fazlasıyla farkındaydım. Ona gizlice baktım.

Bir baş belası olmasına rağmen güzeldi. Yeşil gözleri kocamandı. Bu gece neden bu kadar farklı göründüklerini anlayamamıştım. Gördüğüm en uzun kirpiklere sahipti, teni solgundu ve o vahşi siyah saçları bunu daha belirgin kılıyordu. Sol gözünün altındaki elmacık kemiğinin üzerinde küçücük kahverengi bir doğum lekesi vardı, hilal şeklindeydi. Jackson'daki kimseye benzemiyordu. Bugüne kadar gördüğüm kimseye benzemiyordu.

Yağmurluğu başının üzerinden sıyırarak çıkardı. Siyah tişörtü ve kotu yüzme havuzuna düşmüş gibi sırılsıklamdı. Gri yeleğinden sular damlıyordu. "B-bana bakıyorsun."

Gözlerimi dışarı çevirdim, nereye baktığım önemli değildi. "Onu çıkarırsan daha iyi olur. Seni daha fazla üşütmekten başka hiçbir işe yaramaz."

Parmakları beceriksiz bir şekilde gümüş düğmelerin üzerinde geziniyordu ama titremekten onları açamıyordu. Öne doğru uzandığım anda dondu. Sanki ona tekrar dokunma cesaretim varmış gibi. "Kaloriferi açacağım."

Yeniden düğmeleriyle ilgilenmeye başladı. "Te-teşekkür ederim."

Ellerini görebiliyordum – mürekkep lekeleri artmıştı ve yağmurdan dağılmıştı. Aradan birkaç rakamı okuyabildim. Bir ya da yedi, beş, iki. 152. Bu ne demekti?

Arka koltukta duran eski ordu battaniyesini aradım, Link onu hep orada tutuyordu. Onun yerine, yıpranmış bir uyku tulumu vardı. Muhtemelen, evle başının derde girdiği son seferde Link arabasında uyumuştu. İs ve rutubet kokuyordu. Onu Lena'ya verdim.

"Mmm. Daha iyi." Gözlerini kapattı. Isındıkça rahatladığını hissedebiliyordum, onu izlemeye devam ettim. Dişlerinin birbirine çarpması azaldı. Sessizlik içinde yolumuza devam ettik. Duyulan tek şey fırtına ve yolda oluşmuş göllere girip çıkan tekerleklerin sesiydi. Parmağıyla camın üzerine şekiller çizmeye başladı. Gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışırken, bir yandan da rüyamın geri kalanını hatırlamaya uğraşıyordum. Onu inandıracak herhangi bir detay. Onun o, benim de ben olduğuma dair bir kanıt.

Ben hatırlamaya çalıştıkça görüntüler siliniyordu. Yağmur, yol, tütün tarlaları, çürümüş ve etrafa saçılmış çiftlik aletleri ve köhne ahırlar. Kasabanın sınırının yakınındaki çatala geldik. Bu çataldan sola sapınca evime ve nehre doğru gidiliyordu, restore edilmiş savaş öncesi evleri Santee'de dizilmişti. Burası aynı zamanda kasabadan çıkış yoluydu. Çatala gelince alışkanlıkla sola dönmeye hazırlandım. Ravenwood Çiftliği ise sağdaydı ve oraya kimse gitmezdi.

"Hayır, dur. Sağa sapacağız," dedi.

"Ahh, evet. Özür dilerim." Kendimi kötü hissettim. Ravenwood Malikânesi'ne giden yolu tırmanmaya başladık. Onun *kim* olduğunu keşfedince, gerçekte kim olduğunu unutmuştum. Aylardır rüyalarıma giren, düşünmeden duramadığım kız Macon Ravenwood'un yeğeniydi. Ve ben onu evine, perili eve – oraya böyle derdik – götürüyordum.

Ya da ben öyle derdim.

Ellerine baktı. Onun, perili evde yaşadığını bilen tek kişi ben değildim. Koridorlarda yürürken neler duyduğunu me-

rak ettim. İnsanların onun hakkında neler söylediğini biliyor muydu? Yüzündeki huzursuz ifade bildiğini gösteriyordu. Neden bilmiyorum ama onu böyle görmeye tahammül edemedim. Sessizliği bozacak bir şeyler söylemeye çalıştım. "Neden dayının yanına taşındın? İnsanlar genellikle Gatlin'den kaçmaya çalışır, kimse buraya taşınmaz."

Sesindeki rahatlamayı hissettim. "Her yerde oturdum. New Orleans, Savannah, Florida Keys, Virginia. Hepsinde üçer dörder ay kaldım, hatta bir süre Barbados da bile oturdum."

Sorumu cevaplamadığının farkındaydım ama bu yerlerin herhangi birinde yaşamak için kaç kişiyi öldürürdüm acaba diye düşünmekle meşguldüm. "Ailen nerede?"

"Öldüler."

Göğsüm daraldı. "Özür dilerim."

"Önemli değil. Ben iki yaşındayken ölmüşler. Onları hatırlamıyorum bile. Akrabalarımla yaşadım hep, çoğunlukla da ninemle. Birkaç aylığına bir yolculuğa çıkması gerekti. Bu yüzden dayımın yanına geldim."

"Benim annem de öldü. Araba kazasında." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyordum. Bu konudan bahsetmemek için her şeyi yapardım.

"Üzüldüm."

Önemli değil, diyemedim. Onun, böyle olmadığını fark edecek bir kız olduğunu hissediyordum.

Yıpranmış, siyah dövme demir bahçe kapısının önünde durduk. Önümde yükselen tepede, Gatlin'in en kötü şöhretli ve en eski yerleşimlerinden biri olan Ravenwood Malikânesi sis perdesinin arasında duruyordu. Ona hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Motoru kapattım. Fırtına ve yağmur hafiflemişti. "Sanırım şimşekler bitti."

"Geldikleri yerde daha bir sürü olduğundan eminim."

"Belki. Ama bu gece başka yok."

Bana merakla baktı. "Evet. Bu akşamlık bu kadardı." Gözleri farklı görünüyordu. Yeşilin yoğunluğu azalmıştı, şimdi daha küçüklerdi – küçük değil ama normallerdi.

Onunla eve kadar yürümek için kapımı açtım.

"Hayır, yapma." Utanmıştı. "Dayım biraz çekingendir." Bu çok ılımlı bir tanımlamaydı.

Kapım aralıktı. Kapısı aralıktı. İkimiz de ıslanıyorduk ama konuşmadan oturmaya devam ettik. Ne söylemek istediğimi çok iyi biliyordum ve söyleyemeyeceğimi de. Burada, Ravenwood Malikânesi'nin önünde neden ıslanmaya devam ederek oturduğumu bilmiyordum. Hiçbir şey mantıklı değildi, bildiğim tek bir şey vardı. Tepeden aşağı inip, 9. Yol'a saptığım anda her şey eski haline dönecekti. Her şey yeniden mantıklı olacaktı. Olmayacak mıydı?

Önce o konuştu. "Teşekkür etmem gerekir sanırım."

"Seni ezmediğim için mi?"

Gülümsedi. "Evet, o da var. Ve beni getirdiğin için."

Gülümseyen yüzüne baktım, arkadaş gibiydik ki bu mümkün değildi. Kendimi kapana kısılmış gibi hissetmeye başladım, buradan hemen gitmeliydim. "Önemli değil yani demek istediğim her şey yolunda, dert etme." Basketbol formamın kapüşonunu, Emory'nin koridorda konuşmak istemediği bir kız kendisiyle konuşmak istediğinde yaptığı gibi kafama çektim.

Başını iki yana sallayarak bana baktı ve uyku tulumunu bana verdi. Biraz sertti. Artık gülümsemiyordu. "Her neyse. Bir yerlerde karşılaşırız." Arkasını dönüp kapıdan geçti ve koşarak çamurlu yoldan eve tırmandı. Kapıyı çarparak kapattım.

Uyku tulumu koltuktaydı. Onu toplayıp arka koltuğa fırlattım. Hâlâ rutubet ve is kokuyordu ama üzerinde hafif bir limon ve biberiye kokusu da vardı. Gözlerimi kapattım. Açtığımda daha yolun yarısındaydı.

Camı açtım. "Bir gözü cam."

Lena dönüp bana baktı. "Ne?"

Bağırdım, yağmur camdan içeri giriyordu. "Bayan Eng-

lish. Öbür tarafında oturman gerekir, yoksa sürekli seni ko-
nuşturur."

Yağmur yüzünden aşağı süzülürken gülümsedi. "Belki konuşmak istiyorumdur." Dönüp koşarak verandaya çıkan merdivenleri tırmandı.

Arabayı çevirip, yol ayrımındaki çatala doğru ilerlemeye başladım. Alıştığım yerden alıştığım yöne dönecek ve hayatımı geri kazanacaktım. Bugüne kadar yaşadığım hayatı. Koltuğun üzerinde parlak küçük bir şey gördüm. Gümüş bir düğme.

Cebime koydum ve bu akşam ne rüya göreceğimi merak etmeye başladım.

12.9

Kırık Cam

Hiçbir şey.

Uzun zamandır elde edebildiğim en uzun, kâbussuz uyku. Uyandığımda pencere kapalıydı. Yatağımda çamur, iPod'umda garip şarkılar yoktu. İki kez kontrol ettim. Duş alırken her yer sabun kokuyordu.

Yatağıma uzanıp mavi tavana bakarken, yeşil gözleri ve siyah saçları düşündüm. İhtiyar Ravenwood'un yeğeni. Lena Duchannes, yağmur gibi.

Bir erkek daha başka ne hayal edebilirdi ki?

Link geldiğinde kaldırımda bekliyordum. Arabaya bindim ve ayaklarım ıslak halıya battı. Bunlar Külüstür'ün daha da kötü kokmasına sebep olmuştu. Link başını salladı.

"Özür dilerim, dostum. Okuldan sonra kurutmaya çalışırım."

"Tamam. Lütfen bana bir iyilik yap ve o bindiğin çılgın trenden hemen in, yoksa herkes İhtiyar Ravenwood'un yeğeninden değil senden konuşacak."

Bir an kendime saklamayı düşündüm ama birine söylemek zorundaydım. "Onu gördüm."

"Kimi?"

"Lena Duchannes."

Boş gözlerle bana baktı.

"İhtiyar Ravenwood'un yeğeni."

Park yerine geldiğimizde hikâyenin tümünü Link'e anlatmıştım. Pekâlâ, tamamı olmayabilir. En iyi arkadaşların bile belirli sınırları vardır. Anlattıklarıma tamamıyla inandığını söyleyemem ama zaten kim inanırdı ki? Ben bile kendime inanmakta güçlük çekiyordum. Dibine kadar her şeyi bilmese de çocukların yanına doğru ilerlerken yapması gereken şeyin ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Hasar kontrolü.

"Hiç de bir şey olmamış gibi görünmüyor. Onu evine götürdün."

"Hiçbir şey olmadı. Sen beni dinlemiyor musun? Aylardır onu rüyalarımda görüyordum ve o bir anda… "

Link sözümü kesti. "Onunla ilişkiye falan girmedin. Perili eve de girmedin öyle mi? Ve onu asla görmedin… Kim olduğunu biliyorsun işte." Link bile onun adını söylemeyi kendine yediremiyordu. Güzel bir kızla takılmak hoş bir durumdu ama ya İhtiyar Ravenwood'la takılmak bambaşka bir şeydi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır ama… "

"Biliyorum, biliyorum. Yüzüne gözüne bulaştırdın. Söylemek istediğim şey bunu kendine saklaman gerektiği, Kanka. Bütün bunlar başına her şeyi bilmek zorunluluğundan dolayı geliyor. Anladık ama başka kimsenin bilmesine gerek yok." Bunun çok zor olacağını biliyordum. İmkânsız olacağını ise henüz bilmiyordum.

İngilizce sınıfının kapısını iterken hâlâ aynı şeyleri düşünüyordum – onu, aramızda olmayanları. Lena Duchannes.

Sebebi neydi bilemiyordum. Belki üzeri çerçöple dolu olan o çılgın kolyeyi takmasıydı, sanki dokunduğu her şey onun için önemli ya da bir zamanlar önemliydi. Belki de elbise de giyse kot da giyse altına o eski lastik ayakkabıları giymesi, sanki her an kaçmaya hazırdı. Ona her baktığımda Gatlin'den hiç olmadığım kadar uzaklaşıyordum. Belki de buydu.

Düşünürken yürümediğimi sanıyordum, biri bana çarptı. Bu seferki buharlı silindirden çok bir tusunamiye benziyordu. Sert bir çarpışmaydı. İkinci dokunuşta, karşımızdaki tavan ışıkları kısa devre yapmış kıvılcımlar üzerimize uçuşuyordu.

Eğildim. O eğilmedi.

"Beni iki gün içinde ikinci kez öldürmeye mi çalışıyorsun, Ethan?" sınıfa ölüm sessizliği hâkim olmuştu.

"Ne?" Zar zor konuşabilmiştim.

"Beni yine öldürmeye çalışıp çalışmadığını sordum."

"Orada olduğunu bilmiyordum."

"Dün gece de bunu söylemiştin."

Dün gece. Bu iki küçük kelime Jackson'da hayatınızı sonsuza dek değiştirebilme gücüne sahipti. Diğer ışıklar hâlâ yanıyordu ama sanki üzerimize çevrili spot ışığının altında seyirciye canlı bir performans sergiliyorduk. Yüzümün kızardığını hissettim.

"Üzgünüm. Yani, merhaba," diye mırıldandım, bir aptal gibi davranıyordum. Eğlenmiş gibi görünüyordu ama yoluna devam etti. Çantasını hafta boyunca oturmuş olduğu aynı masaya astı, tam Bayan English'in önüne. Sağlam gözün tarafına.

Dersimi almıştım. Lena Duchannes'e nerede oturup oturmayacağını söyleyemezdiniz. Ravenwoodlar hakkında ne düşünürseniz düşünün, bu hakkı ona vermeliydiniz. Ben de onun yanına, Tehlikeli Bölge'nin tam ortasına oturdum. Hafta boyunca yapmış gibi. Aradaki tek fark, bu kez onun benimle konuşuyor olmasıydı ve bu bir şekilde her şeyi değiştiriyordu. Kötü yönde değil ama biraz korkutucuydu.

Gülümsemeye başladı ama hemen kendini topladı. Ona söylemek için ilginç bir şey bulmaya çalıştım, en azından söylediğimde aptalca görünmeyecek bir şey. Ama ben daha bir şey bulamadan, Emily diğer yanıma oturdu. Eden Westerly ve Charlotte Chase de onun diğer yanına yerleşti. Normalden altı sıra daha yakına. Bugün sağlam göz tarafında

oturmanın bana bir faydası olmayacaktı. Bayan English başını kaldırıp şüpheyle bize baktı.

"Hey, Ethan." Eden bana dönüp gülümsedi, küçük oyunlarına ben de dahilmişim gibi davranıyordu. "Nasıl gidiyor?"

Eden'ın Emily'nin liderliği altına girmesi beni şaşırtmamıştı. Eden güzel kızlardan biriydi sadece, Savannah olabilmeye yetmeyecek kadar güzel. O hayatta da, amigo kızlarda da hep ikinci tercihti. Taban da değildi, en üstte de değildi, bazen mindere bile çıkamıyordu. Eden sürekli olarak bir üst seviyeye çıkma çalışmaları yapıyordu, denemekten hiç vazgeçmiyordu. Farklı olmaya çalışıyordu ama neden farklı olmaya çalıştığı bile belli değildi. Jackson'da kimse farklı olamazdı.

"Senin burada tek başına oturmana gönlümüz razı olmadı." Charlotte kıkırdadı. Eden ikinci tercih ise Charlotte üçüncü tercihti. Charlotte'ın kendisine saygısı olan hiçbir amigo kıza yakışmayacak bir özelliği vardı. Tombuldu. Bebek hatlarından bir türlü kurtulamamıştı, hep diyetteydi ama fazlalığı olan beş kiloyu bir türlü veremiyordu. Bu onun hatası değildi elbet, o uğraşıyordu. Çöreği yiyip kabuğunu bırakıyor, bisküviyi iki katına çıkarıp sütü yarıya indiriyordu.

"Bu kitap daha ne kadar sıkıcı olabilir?" Emily bana bakmıyordu. Bu biraz bölgesini korumaya giriyordu. Beni terk etmiş olabilirdi ama İhtiyar Ravenwood'un yeğenini yakınımda görmek istemiyordu. "Ben, aklı yerinde olan insanlarla dolu olan bir kasaba hakkında yazılanları okumak istiyorum. Diğerlerinden burada fazlaca var zaten."

Genellikle sağlam göz tarafına oturan Abby Porter, Lena'nın diğer yanına oturup ona hafifçe gülümsedi. Lena da ona gülümsedi, belki de dostça bir şeyler söyleyecekti. O sırada, Emily ona, Lena'ya meşhur Güney misafirperverliğinin gösterilmeyeceğini bildiren bir bakış fırlattı. Emily Asher'a karşı gelmek sosyal bir intihar girişimi olurdu. Abby klasörünü açıp içine gömüldü. Mesaj alınmıştı.

Emily Lena'ya dönüp, tecrübeli bakışlarını onun rengi açılmamış saçlarından başlayıp, makyajsız yüzüne oradan da pembeye boyanmamış tırnaklarına indirdi. Eden ve Charlotte iskemlelerinde sallanarak Emily'ye bakıyor ve Lena orada yokmuş gibi mimikler yapıyorlardı. Kız dondu – hava eksi on beşe düşmüştü.

Lena eski spiralli defterini açıp yazmaya başladı. Emily de telefonunu çıkarıp mesaj yazmaya. Ben de defterimin arasında bulunan *Gümüş Kayakçı* çizgi romanıma bakmaya başladım, en ön sırada bunu başarmak zor oluyordu.

"Pekâlâ, hanımlar ve beyler, ışıkların geri kalanı yanmaya devam ettiğine göre şansınız buraya kadarmış. Dün gece herkesin okumalarını yapmış olduğunu umuyorum." Bayan English son hızla karatahtaya bir şeyler karalıyordu. "İlk önce küçük bir yerleşim bölgesindeki toplumsal çatışmaları ele alalım."

Biri Bayan English'i uyarmalıydı. Şu an bu sınıfta küçük bir yerleşim bölgesinde bulunandan çok daha büyük bir toplumsal çatışma yaşanıyordu. Emily büyük çaplı bir saldırı yönetiyordu.

"Aranızda Atticus'un Tom Robinson'ı küçük beyinlilik ve ırkçılığa karşı neden savunmaya çalıştığını bilen var mı?"

"Lena Ravenwood'un bunu bildiğine eminim," dedi Eden, Bayan English'e masum bir tavırla gülümserken. Lena defterine daha büyük bir dikkatle bakmaya başladı ama bir şey söylemedi.

"Kes sesini," diye fısıldadım, biraz yüksek bir fısıltıydı. "Adının bu olmadığını biliyorsun."

"Olabilirdi ama. O ucubeyle birlikte yaşıyor," dedi Charlotte.

"Ağzından çıkanlara dikkat et. Bu sözlerinden onları bir çiftmiş gibi algılıyorum." Emily top tüfek ne varsa çıkarıyordu.

"Bu kadar yeter." Bayan English gözlerini bize dikince hepimiz sustuk.

Lena iskemlesinde kaykıldı ve iskemlesi gürültüyle yeri kazıdı. Ben öne doğru eğilerek Lena ile Emily arasında bir duvar örmeye çalıştım, en azından fiziksel olarak Emily'nin mimiklerini görüntü dışında bırakabilirdim.

Yapamazsın.

Ne? Sıçrayarak doğruldum. Etrafıma bakındım, benimle konuşan kimse yoktu. Lena'ya baktım. O hâlâ defterine gömülmüş durumdaydı. Harika. Var olan kızları rüyalarda görmeye ve hayal ürünü şarkılar dinlemeye şimdi de hayali konuşmalar eklenmişti.

Bu Lena olayı üzerime üzerime geliyordu. Kendimi bir şekilde sorumlu hissediyordum. Ben olmasaydım, Emily ve diğerleri ondan bu kadar çok nefret etmeyeceklerdi.

Ederlerdi.

Yine oldu işte, bu kez duyduğum ses çok zayıftı ve zar zor duymuştum. Kafamın arkasından bir yerden geliyordu sanki.

Eden, Charlotte ve Emily ateş etmeye devam ediyorlardı ve Lena gözünü bile kırpmıyordu. Defterine yazmaya devam ederek onları geri püskürtüyordu sanki.

"Harper Lee, kendini onun yerine koymadığın sürece birini gerçekten tanıyamayacağını söylüyor. Bu konuda bir şeyler söylemek isteyen var mı?"

Harper Lee hiç Gatlin'de yaşamadı.

Bir kahkaha atarak etrafıma bakındım. Emily bana delirmişim gibi baktı.

Lena elini kaldırdı. "Sanırım insanlara bir şans verilmesi gerektiğini söylüyor. Doğrudan nefret kısmına geçilmemesi gerektiğini... Sen de öyle düşünmüyor musun Emily?" Emily'ye bakıp gülümsedi.

"Seni küçük ucube," diye tısladı Emily.

Hiçbir fikrin yok.

Lena'ya daha yakından bakmaya başladım. Deftere yazmayı bırakmış siyah mürekkeple eline bir şeyler yazmaya başlamıştı. Onun ne olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Yeni bir sayı. 151. bunun ne anlama geldiğini merak ettim ve neden deftere yazılamadığını. Kafamı yeniden *Gümüş Kayakçı*'ma gömdüm.

"Boo Radley'den bahsedelim. Onun Finch çocuklarına hediyeler bıraktığına inanmanıza sebep olan şey ne?"

"O tıpkı İhtiyar Ravenwood gibi. Büyük ihtimalle çocukları bu hediyelerle cezp edip evine çekmeye çalışıyor ve onları öldürüyor," diye fısıldadı Emily. Bu Lena'nın duyabileceği, Bayan English'in ise duyamayacağı yükseklikte bir fısıltıydı. "Sonra cesetleri cenaze arabasına koyup bilinmeyen bir yere götürüp onları gömüyor."

Kapa çeneni.

Bir ses daha duydum, bu farklıydı. Çıtırtılı bir sesti. Güçsüz.

"Ve Boo Radley gibi garip bir ad konmuş ona. Bunun sebebi nedir?"

"Haklısınız, bu İncil'de kullanılan ürkütücü isimlerden bir tanesi ve günümüzde kimse kullanmıyor."

İyice gerildim. İhtiyar Ravenwood'dan bahsediyorlardı haliyle Lena'dan da. "Emily neden biraz ara vermiyorsun?" Ben de ona ateş açtım.

Gözlerini iyice kıstı. "O bir ucube. Onların hepsi öyle ve bunu herkes biliyor."

Kapa çeneni, dedim.

Çıtırtılar gittikçe artıyordu, artık parçalara ayrılan bir şeyler vardı. Etrafıma bakındım. Neydi bu ses? Gittikçe garipleşiyordu ve kimse duymuyordu – konuşmaları duymadıkları gibi.

Lena gözlerini tam karşıya dikmişti ama çenesi kilitlenmişti. Gözleri garip bir şekilde bir noktaya dikilmişti, o noktadan başka hiçbir şeyi görmüyor gibiydi. Oda küçülmeye başladı, gittikçe küçülüyordu.

Yeniden Lena'nın iskemlesinden gelen sesi duydum. Ayağa kalktı ve pencerenin altında duran kitaplığa doğru ilerledi. Kaçmanın mümkün olmadığı Jackson jürisinden ve

hâkiminden kaçabilmek için kalemini açmaya gidiyordu. Kalem açacağı dönmeye başladı.

"Melchizedek, işte bu."

Kes şunu.

Kalem açacağının sesini hâlâ duyuyordum.

"Büyükannem onun da şeytani bir isim olduğunu söylerdi."

Kes artık. Kes. Kes. Kes.

"Ona da yakışır."

YETER!

Bu kez ses çok yüksekti ve kulaklarımı tıkadım. Kalem açacağı durdu. Lena'nın durup kalem açtığı yerdeki pencere havada tuzla buz olup uçtu. Charlotte, Eden, Emily ve benim bulunduğum yere doğru. Onlar çığlıklar atarak iskemlelerinden fırladılar. Bense o çıtırtıların nereden geldiğini anlamıştım. Basınç. Cam tümüyle içe göçene kadar parçalar her yana saçılmaya devam etti. Bu tam bir kaostu. Kızlar çığlık atmaya devam ediyordu. Sınıftaki herkes yerinden fırlamıştı. Ben bile.

"Panik yapmayın. Herkes iyi mi?" Bayan English kontrolü eline almak için çaba gösteriyordu.

Kalem açacağına döndüm. Lena'nın iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Değildi. Kırılan camın yanında, etrafı camlarla çevrili bir şekilde duruyordu, paniğe kapılmıştı. Yüzü her zamankinden daha soluk, gözleri daha büyük ve yeşildi. Dün gece yağmurda olduğu gibi. Ama daha farklı duruyorlardı. Korku dolmuştu içlerine. Artık o kadar cesur görünmüyordu.

Ellerini ileri uzattı. Bir tanesi kesilmiş ve kanıyordu. Kızıl damlalar yerdeki döşemenin üzerine damlıyordu.

Bunu yapmak istemedim.

Camı o mu kırmıştı? Cam mı kırılıp onun yaralanmasına sebep olmuştu?

"Lena..."

Ona iyi olup olmadığını soramadan sınıftan kaçtı.

"Gördünüz mü? Camı kırdı! Oraya gittiğinde cama bir şeyle vurdu!"

"Cama yumruk attı. Bunu yaptığını gördüm!"

"Nasıl kan revan içinde kalmadı?"

"Sen CSI görevlisi misin? Bizi öldürmeye çalıştı."

"Hemen babamı çağırıyorum. O bir deli, tıpkı dayısı gibi!"

Kızgın sokak kedileri gibi bağrışıp duruyorlardı. Bayan English yeniden düzeni sağlamaya çalıştı ama bu imkânsız görünüyordu. "Herkes sakin olsun. Paniğe gerek yok. Kazadır, olur. Eski camın rüzgâra dayanamadığı kesin."

Kimse bu açıklamaya inanmadı. İhtiyarın yeğeni ve onun yarattığı fırtına onlar için daha inanılırdı. Yeşil gözlü fırtına kasabayı ters yüz edecekti. Lena Kasırgası.

Bunların arasında doğruluğu reddedilemeyecek bir şey vardı. Hava çok değişmişti. Gatlin daha önce böyle bir fırtına yaşamamıştı.

O muhtemelen yağmurun bile farkında değildi.

12.9

Greenbrier

Yapma.

Sesi yine duyuyordum. Ya da duyduğumu düşünüyordum.

Değmez Ethan.

Değerdi.

İşte o an iskemlemi itip onun peşinden koşmaya başladım. Ne yaptığımın farkındaydım. Taraf seçmiştim. Bu da başka dertlere yol açacaktı ama umrumda bile değildi.

Bu sadece Lena ile ilgili değildi. O, ilk değildi. Onları hayatım boyunca bunu yaparken izlemiştim. Bunu, daha önce egzamaları azdığında Allison Birch'e de yapmışlardı, öğle yemeğinde kimse yanına oturmamıştı. Zavallı Scooter Richman'a da, Jackson Senfoni Orkestrası'nın tarihinde en kötü çalan tromboncu olduğu için, yine aynı şeyi yapmışlardı.

Bu tacizlere hiçbir zaman maruz kalmamıştım ya da dolabımın üzerine EZİK yazılmamıştı ama bunların yapılışını pek çok kez izlemiştim. Beni rahatsız etmişti hep ama oradan bir türlü çıkıp gitmemiştim.

Birileri artık bir şey yapmalıydı. Bütün okul bir araya gelip, bir anda bir kişinin üzerine çullanmamalıydı ya da bir kasaba halkı tek bir aileye. Ama bunu yapmaya alışmışlardı bir kez. Belki de Macon Ravenwood bu yüzden evinden çıkmıyordu.

Ne yaptığımın farkındaydım.

Değilsin. Olduğunu düşünüyorsun ama değilsin.

Yeniden kafamın içindeydi, sanki hep oradaydı.

Yarın başıma gelebilecek şeylerin farkındaydım ama umursamıyordum. Umursadığım tek şey onu bulabilmekti. Bunu onun için mi kendim için mi yaptığımı söylemem imkânsızdı. Fark etmez, başka şansım yoktu.

Nefes nefese biyoloji laboratuvarının önünde durdum. Link bana baktı ve hiçbir şey sormadan anahtarları attı. Onları yakaladığım anda yeniden koşmaya başladım. Onu nerede bulacağımı biliyordum. Haklıysam, o da böyle bir durumda herkesin gideceği yere gidecekti. Ben olsam öyle yapardım.

Eve gitmişti. Ev Ravenwood olsa da, eve Gatlin'in kendi Boo Radley'sine gitmişti

Ravenwood Malikânesi önümdeydi. Bana kafa tutar gibi tepenin üzerinde duruyordu. Korktuğumu söyleyemezdim, bu doğru kelime olmazdı. Annem öldüğünde, gecenin bir yarısı evimize gelen polisleri görünce korkmuştum. Babam kendini çalışma odasına kapatınca ve onun oradan asla çıkmayacağını anlayınca korkmuştum. Çocukken Amma'nın karanlık gücünü, yaptığı bebeklerin oyuncak bebek olmadığını fark edince korkmuştum.

Tüm ürkütücülüğüne rağmen, Ravenwood'dan korkmuyordum. Güney'de açıklanamayan şeyler daima abartılırdı; her kasabada mutlaka bir perili ev vardı ve halka sormaya başladığınızda üç kişiden biri mutlaka orada hayalet görmüş olduğuna yemin ederdi. Zaten ben Amma ile yaşıyordum. Kepenkleri maviye boyamanın kötü ruhları evin dışında tutacağına inanan, at kılından torbaların içine muskalar yerleştiren Amma ile... Yani ben alışılmadık şeylere zaten alışıktım. Tabii İhtiyar Ravenwood başka bir konuydu.

Tereddüt içinde bahçe kapısına doğru ilerleyip elimi demir kapının üzerine koydum. Kapı gıcırdayarak açıldı. Sonra

hiçbir şey olmadı. Şimşekler çakmadı, alevler çıkmadı, fırtına kopmadı. Ne beklediğimi ben de bilmiyordum ama Lena'dan şu ana kadar öğrenmiş olduğum en önemli şey, beklemediğin her şeye hazırlıklı olup dikkatle yola devam etmek gerektiğiydi.

Bir ay önce birileri gelip, bana bu kapılardan geçip o tepeye tırmanacağımı ve Ravenwood topraklarına ayak basacağımı söylese onlara delirdiklerini söylerdim. Gatlin gibi bir kasabada aslında başımıza neler geleceğini hep bilirdiniz ama bu kez ben bilmiyordum. Son seferde kapının önüne kadar gelmiştim. Yaklaştıkça her şeyin ne kadar köhne olduğu daha net görülüyordu. O kocaman Ravenwood Malikânesi *Rüzgâr Gibi Geçti* filmini izledikten sonra Kuzey'den gelen turistlerin görmek istediği evlerden biriydi.

Ravenwood Malikânesi hâlâ etkileyiciydi, en azından büyüklüğüyle. Palmiye ve servi ağaçlarıyla çevrili olan ev, sundurmasında gün boyu oturulup nane şurubu içilip kâğıt oynanan bir yer olabilirdi – tabii yıkık dökük olmasaydı. Ravenwood olmasaydı.

Yunan tarzı hâkimdi, bu Gatlin için alışılmış bir şey değildi. Kasabamız yöresel bir imar tarzına sahipti, Ravenwood onların arasında ayrıkotu gibi duruyordu. Kocaman beyaz Dorik sütunlar, yıllardır bakılmadığı için boyası soyulmuş duvarlar, bir yöne doğru eğimin çok daha fazla olduğu çatıyı destekliyor ve bu çatı, eve daha da yaşlı ve romatizması olan bir kadın görüntüsü veriyordu. Üzeri kapalı olan sundurma evden ayrılmış ve üzerine ayak basıldığı anda yıkılacakmış gibi bir havaya sahip olmuştu. Duvarları sarmaşıklar sarmıştı ve bazı yerlerde, bu sarmaşıkların altında pencere olup olmadığını bile algılayamıyordunuz. Üzerine yapışmış olan çamur ve pislik, onu toprağın içine çekmek istercesine gibiydi.

Kapının üzerinde eski binalarda bulunan ve kiriş görevi yapan iri ahşap bir lento* vardı. Üzerine bir takım semboller kazınmıştı. Daireler ve hilale benzeyen şekillerdi bunlar. Belki de ayın evrelerini anlatıyordu. Daha yakından görebilmek için gıcırdayan basamağa hafifçe bastım. Lentolar hakkında az çok bir şeyler biliyordum. Annem, İç Savaş dönemini incelemiş bir tarihçiydi ve beni Gatlin'in tarihi yerlerinde gezdirip gereken bilgileri vermişti. Bu lentoların, İngiltere ve İskoçya'da bulunan eski ev ve kalelerde bulunduğunu söylemişti. Bu da, burada yaşayan insanların buraya gelmeden önce oralarda bir yerlerde yaşamış olduklarını gösteriyordu.

Daha önce görmüş olduklarımın üzerinde, semboller yerine kelimeler yazılıydı. Bunlar daha çok hiyeroglife benziyordu, sanki bilmediğim bir dilde var olan tek bir kelimeydi. Burası yıkılmadan önce burada yaşamış olan Ravenwood nesilleri için önemli bir kelimeydi sanki.

Derin bir nefes alıp geri kalan basamakları ikişer ikişer çıktım. Yarısına basarak düşme şansımı azaltıyordum. Aslan ağzı şeklinde yapılmış olan pirinç halkayı tutup kapıya vurdum. Yeniden vurdum. Bir daha ve bir daha.

Evde yoktu. Yanılmıştım.

Sonra onu duydum, o tanıdık melodiyi. *On Altı Ay*. Buralarda bir yerdeydi.

Paslanmış olan kapı kolunu bastırdım. Bir inilti yükseldi ve kapının diğer yanından kilidin açılış sesini duydum. Doğduğum günden beri görmemiş olduğum ve başka kimsenin de görmemiş olduğu Macon Ravenwood ile karşılaşmaya hazırladım. Kapı açılmadı.

Kafamı kaldırıp lentoya baktım, içimden bir ses denememi söyledi. En kötü ne olabilirdi ki? Kapı açılmazdı. İçgüdüsel bir hareketle başımın tam üzerine denk gelen ortadaki oymaya dokundum. Hilal. Ona basınca parmağımın altındaki ahşabın oynadığını fark ettim, bu bir çeşit tetikti.

Kapı çok fazla bir ses çıkarmadan açıldı. Eşiği geçtim. Artık geri dönüş yoktu.

Dışları sarmaşık ve çamurla kaplı olmasına rağmen pen-

* Kapı veya pencere vb. açıklıkların üzerine konulan ağaç, taş veya beton kiriş, boyunduruk.

çerelerden içeri ışık süzülüyordu. Bu imkânsız gibi görünmesine rağmen içerisi aydınlık ve yepyeniydi. Buraya İhtiyar Ravenwood'dan önce gelmiş olan atalarının ya da onların atalarının antika mobilyaları ve resimleriyle dolu değildi. Burası mobilya kataloğundan çıkmış gibiydi. İri kumaş kanepeler, koltuklar ve üzeri cam sehpalarla doluydu. Onların üzerinde rengârenk kitaplar vardı. Yepyeni eşyalarla dolu bir banliyö evi. Onları getiren kamyon sanki henüz dışarıdaydı.

"Lena?"

Dairesel merdiven, asma kat olduğunu düşündüğüm ikinci bir kata çıkıyordu, sanırım ama buradan yukarıyı göremiyordum.

"Bay Ravenwood?" Yüksek tavanlı mekânda sesimin yankısını duydum. Orada kimse yoktu.

Ya da kimse benimle konuşmak istemiyordu. Arkamda bir gürültü duyunca sıçradım, süet koltuklardan birinin üzerine neredeyse düşüyordum.

Bu simsiyah bir köpekti ya da bir kurt. Bu korkunç şey evcil bir hayvandı, zira boynunda ucunda gümüş bir ay sallanan kalın deri bir tasma vardı. Bana bakıyordu, bir sonraki hamlesini hesaplar gibiydi. Gözlerinde garip bir ifade vardı. Çok yuvarlak ve çok insani.

Kurdumsu köpek bana dişlerini göstererek hırladı. Hırlama gürültülü bir hal aldıktan sonra bir çığlığa dönüştü. Yerimde olan herkesin yapacağı şeyi yaptım.

Koştum.

Gözlerim ışığa alışmadığı için merdivenlerden inerken tökezledim. Çakıllı yolda koşmaya devam ettim, Ravenwood Malikânesi'nden, korkunç ev hayvanından, yıkık kapının üzerindeki sembollerden gerçeğe, loş akşamüstüne doğru kaçtım. Yol kıvrıla kıvrıla ekilmemiş tarlalara, çalılıkların ve böğürtlenlerin her yanı sardığı bakımsız bir koruluğa gidiyordu. Nereye gittiği umrumda bile değildi, uzağa gitmesi yeterliydi.

Durup öne eğildim ve ellerimi dizlerimin üzerine koydum; göğsüm patlayacak gibiydi. Bacaklarım titriyordu. Başımı kaldırınca önümde yıkık dökük bir duvar gördüm. Duvarın ötesinde bulunan ağaçların tepe noktalarını zorlukla görebiliyordum.

Burnuma tanıdık bir koku geldi. Limon ağaçları. Buradaydı.

Sana gelmemeni söylemiştim.

Biliyorum.

Karşılıklı konuşuyorduk hâlbuki konuşmuyorduk. Sınıfta olduğu gibi onun söylediklerini duyabiliyordum, sanki yanımda durmuş kulağıma fısıldıyordu.

Ona doğru yürüdüğümü hissediyordum. Duvarların içinde bir bahçe vardı, belki de gizli bir bahçeydi bu. Annemin bana okuduğu kitaplardaki gibi bir bahçe. Burası gerçekten çok eski olmalıydı. Duvar yer yer aşınmış, yarılmıştı. Eski ahşap kemeri saklayan sarmaşıkları araladığım anda birinin ağladığını duydum. Ağaçların ve çalıların arasına baktım ama onu hâlâ göremiyordum.

"Lena?" Kimse cevap vermedi. Sesim garip çıkıyordu, sanki bana ait değildi, küçük koruluğu çevreleyen taş duvarlardan yansıyordu. Bana en yakın duran sarmaşığı tutup küçük bir dal koparttım. Biberiye. Elbette. Kafamın üzerindeki ağacın üzerinde de şaşırtıcı mükemmellikte olan sapsarı bir limon.

"Benim. Ethan." Hıçkırık sesleri daha duyulur olmaya başlamıştı, ona yaklaştığımı hissediyordum.

"Git buradan, daha önce de söyledim bunu." Sesi nezle olmuş gibi çıkıyordu, muhtemelen okuldan ayrıldığından beri ağlıyordu.

"Biliyorum, duydum." Bu doğruydu ve nasıl olduğunu bilmiyordum. Dikkatle yabani biberiyelerin arasından ilerledim, bazen aşırı büyümüş olan köklerine çarpıp tökezliyordum.

"Gerçekten mi?" Bu ilgisini çekmişti, dikkati biraz olsun dağılmıştı.

"Gerçekten." Rüyalardaki gibiydi. Tek fark o buradaydı ve sesini duyabiliyordum, bitkilerin her yanı sardığı bir bahçenin ortasında ağlıyordu, boşluktan kollarıma düşmüyordu.

Yolumu kapatan dalları ayırdım. Oradaydı. Çimenlerin üstünde kıvrılmış, gökyüzüne bakıyordu. Bir eli başının altındaydı, diğeriyle çimenlere yapışmıştı, bıraktığı anda uçacak gibi bir hali vardı. Gri elbisesi yere yayılmıştı. Yüzü yaş izleriyle doluydu.

"Peki, neden yapmadın?"

"Neyi?"

"Dediğimi?"

"İyi olduğundan emin olmak istedim." Yanına oturdum. Toprak çok serttı. Elimi hafifçe popomun altına kaydırınca, çimenlerin arasında görünmeyecek bir pozisyonda olan, düzgün bir taşın üzerine oturmuş olduğumu anladım.

Ben yatarken o doğruldu. O yatarken ben doğruldum. Utanç verici. Onun yanında yaptığım her hareket böyleydi.

Artık ikimiz de uzanmış gökyüzüne bakıyorduk. Hafif griye çalıyordu; kasırga mevsiminde Gatlin'de gök bu renk olurdu.

"Hepsi benden nefret ediyor."

"Hepsi değil. Ben etmiyorum. Link de etmiyor. En yakın arkadaşım."

Sessizlik.

"Beni tanımıyorsun bile. Biraz zaman geçince muhtemelen sen de benden nefret edeceksin."

"Seni neredeyse eziyordum, unuttun mu yoksa? Beni tutuklatmaman için sana iyi davranmak zorundayım."

Çok başarılı bir espri değildi ama yapmıştım işte. Hayatımda gördüğüm en hafif gülümsemeydi ama oradaydı. "Listemin en başında bu yer alıyor. Seni her sabah marketin önünde duran şişman adama şikâyet edeceğim." Yeniden gökyüzünü seyretmeye başladı. Ben de onu seyrettim.

"Onlara bir şans tanı. O kadar kötü değiller. Evet, şu an olabilirler ama bu sadece kıskançlıktan. Bunun farkındasın değil mi?"

"Ya, evet."

"Gerçekten öyleler." Uzun çimlerin arasından ona baktım. "Öyleyim."

Başını iki yana salladı. "O zaman sen bir çılgınsın. Kıskanılacak hiçbir şey yok, tabii tek başına yemek yemeye bayılmıyorsan."

"Yaşamışsın işte."

Boş gözlerle bana baktı. "Eee? Sen de büyük ihtimalle, yaşamın boyunca aynı evde oturup aynı okula gittin."

"Evet, sorun burada."

"Bu bir sorun değil, inan bana. Sorun nedir bilirim."

"Bir sürü yere gittin, bir sürü şey gördün. Bunu yapabilmek için birilerini bile öldürebilirim."

"Evet, her şeyi tek başıma yaptım. Senin en iyi dostun var, benimse köpeğim."

"Ama kimseden korkmuyorsun. Dilediğin her şeyi yapıp, her şeyi söyleyebiliyorsun. Buradaki herkes olduğu gibi davranmaya çekiniyor."

Lena işaret parmağının tırnağı üzerindeki siyah ojeyi sıyırdı. "Bazen başkaları gibi olmak istiyorum ama neysem oyum ve bunu değiştiremem. Çok denedim ama olmadı. Doğru kıyafetleri giymeyi, doğru sözleri söylemeyi hiç başaramadım ve bir şeyler hep ters gitti. Hem kendim olabilmeyi, hem de o gün okula gidip gitmediğimi fark eden arkadaşlarımın olmasını isterdim."

"İnan bana farkındalar. En azından bugün fark ettiler." Gülmek üzereydi. "Bunu iyi anlamda söyledim." Bakışlarımı ondan kaçırdım.

Ben farkındayım.

Neyin?

Okulda olup olmadığının.

"O zaman sanırım delirdin." Bu cümleyi söylerken gülümser gibiydi.

Ona bakınca, öğle yemeklerinde yemeğimi yediğim belirli bir masanın olmasının artık bana hiçbir şey ifade etme-

diğini düşündüm. Neden bilmem ama o bundan çok daha önemliydi. Oturup onu küçük düşürmelerini izleyemezdim. Bunu ona yapamazlardı.

"Biliyor musun, hep böyleydi." Sanki gök ile konuşuyordu. Rengi grileşen bir buluta bakıyordu.

"Bulutlu mu?"

"Okul. Yani benim için." Elini kaldırıp salladı. Bulut elinin yönünde ilerlemeye başlamıştı sanki. Gözlerini koluyla sildi.

"Beni sevip sevmemeleri çok da önemli değil. Benden görür görmez nefret etmemeleri yeterli." Bulut şimdi bir çemberе dönüşmüştü.

"O salakların mı? Birkaç ay içinde Emily yeni bir araba alacak, Savannah'nın bir tacı daha olacak, Eden saçını değişik bir sarıya boyayacak ve Charlotte da yeni bir dövme ya da ona benzer bir şey yaptıracak. Bugün olanlar da tarihteki yerini çoktan almış olacak." Yalan söylüyordum ve bunun farkındaydı. Lena elini yeniden salladı. Bulut şimdi daha belirgin bir çembere dönüşmüştü, yüzeyi pürüzlüydü, ay gibi.

"Onların salak olduğunu biliyorum. Elbette salaklar. O boyalı sarı saçlar ve bir örnek metalik çantalar."

"Kesinlikle. Salaklar işte. Onları kim önemser ki?"

"Ben. Canımı sıkıyorlar. Bu yüzden ben de bir salağım. Bu beni onlardan daha da salak yapıyor. Salaklardan daha salağım." Elini yeniden salladı, ay yok oldu.

"Bu hayatımda duyduğum en salakça şey." Yan gözle ona baktım. Gülmemeye çalışıyordu. Bir dakika süreyle öylece uzandık.

"Sen neyin salakça olduğunu biliyor musun? Yatağımın altı kitaplarla dolu." Bunu her zaman söylediğim bir şeymiş gibi söyleyivermiştim.

"Ne?"

"Romanlar. Tolstoy. Salinger. Vonnegut. Ve onları okuyorum. Canım onları okumak istiyor."

Dönüp başını koluna yasladı. "Takım arkadaşların bu konuda ne düşünüyorlar?"

"Bu konuyu kendime saklayıp, daha iyi şut atmaya yoğunlaştığımı söylesek."

"Tamam. Okulda senin çizgi romanlara yoğunlaştığını fark ettim." Normal bir tonlamayla konuşmaya çalışıyordu. "*Gümüş Kayakçı*. Onu okuduğunu gördüm. Olaylar patlak vermeden hemen önce."

Bunu fark ettin mi?

Fark etmiş olabilirim.

Konuşuyor muyduk, yoksa bunlar hayalimin ürünü müydü bilemiyordum ama delirmediğimin farkındaydım – henüz.

Konuyu değiştirdi ya da doğru bir tanımlama gerekirse konuya geri döndü. "Ben de okurum. Çoğunlukla şiir."

Onu yatağına uzanmış şiir okurken hayal ettim, Ravenwood'daki yatağı hayal etmekte zorlanmıştım. "Öyle mi? Bukowski okumuştum." İki şiir sayılırsa, Bukowski okuduğum doğruydu.

"Bende bütün kitapları var."

Onun olanlar hakkında konuşmak istemediğini biliyordum ama daha fazla dayanamayacaktım. Bilmek zorundaydım. "Anlatacak mısın?"

"Neyi?"

"Orada neler olduğunu."

Uzun bir sessizlik oldu. Doğrulup etrafındaki çimleri çekiştirdi. Sonra karnının üzerine devrilip bana baktı. Yüzü birkaç santim ötemdeydi. Orada kıpırdamadan yatıp söyleyeceği şeylere odaklanmaya çalıştım. "Tam olarak bilmiyorum. Bazen başıma bu tip şeyler geliyor. Kontrol edemiyorum."

"Rüyalar gibi." Yüzüne bakıyordum, onayladığına dair bir pırıltı arıyordum.

"Rüyalar gibi." Bunu düşünmeden söylemişti. Hızla geri çekilip beni inceledi, acı çekiyordu. Bunca zamandır haklıydım.

"Rüyaları hatırlıyorsun."

Yüzünü ellerinin arasına sakladı.

Doğruldum. "Sen olduğunu biliyordum, sen de ben olduğumu biliyordun. Konuştuğumuz süre boyunca bunu biliyordun." Ellerini yüzünden çektim ve kolum karıncalandı.

Sen o kızsın.

"Neden dün gece bir şey söylemedin?"

Senin bilmeni istemedim.

Bana bakmıyordu.

"Neden?" Sessiz bahçede sesim çok yüksek çıkmıştı. Bana baktığında yüzü solmuştu ve farklı görünüyordu. Korkmuştu. Gözleri, Carolina sahilinde, denizin fırtınadan önce aldığı renge bürünmüştü.

"Senin burada olmanı beklemiyordum Ethan. Onların sadece rüya olduğunu düşündüm. Senin gerçek olduğunu düşünmüyordum."

"Ben olduğunu anlayınca neden bir şey söylemedin?"

"Hayatım karmakarışık. Ve seni, seni bu karmaşanın içine çekmek istemedim." Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ elini tutuyordum ve bunun fazlasıyla farkındaydım. Altımızda duran taşı da hissediyordum, kendimi düzeltebilmek için köşesinden tuttum. Elime, taşın kenarına sıkışmış olan küçük, yuvarlak bir şey geldi. Bir böcek ya da küçük bir taş. Taştan çıkıp elime doğru yayıldı.

Sarsıntı başladı. Lena'nın elimi daha sıkı tuttuğunu hissettim.

N'oluyor Ethan?

Bilmiyorum.

Etrafımdaki her şey değişmişti, sanki bambaşka bir yerdeydim. Yine bir bahçedeydim ama bu bahçede değildim. Limon kokusu gitmiş yerine is kokusu…

Gece yarısıydı ve gökyüzü alev alevdi. Alevler göğe ulaşmış, önüne çıkan her şeyi yutuyordu, her yer duman içindeydi. Ay bile. Toprak bataklığa dönüşmüştü. Üzerindeki küller, yangın öncesinde başlamış olan yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Keşke sadece bugün yağmış olsaydı. Genevieve,

boğazını yakan dumanı solumamak için çaba sarf ediyordu. Çamur kabarık eteklerine yapışmış, atmaya çalıştığı her adımı zorlaştırıyordu ama o hâlâ yürümeye çalışıyordu.

Dünyanın sonu gelmişti. Onun dünyasının.

Acımasız alevlerin uğultusu ve silahı seslerinin arasından gelen çığlıkları duyabiliyordu. Ölüm emri veren askerlerin seslerini de.

"Bütün evleri yakın. İsyankârların yenilginin bedelini ödemesine yardımcı olun. Hepsini yakın!"

Askerler, yerleşim bölgesindeki bütün büyük evleri önceden gaza batırılmış çarşaf ve perdelerle sırayla ateşe verdiler. Genevieve arkadaşlarının, dostlarının ve akrabalarının evlerinin bir bir ateşe verilişini ve onların yaşam savaşını izledi. Pek çok komşu ve akrabası, doğdukları evde diri diri ateşe gömülmektense teslim olmayı tercih etmişti.

Bu yüzden, dumanın ortasına, alevlerin göbeğine, cehennemin ağzının içine doğru koşuyordu. Greenbrier'a askerlerden önce varması gerekiyordu. Fazla zamanı kalmamıştı. Askerler son derece sistemli çalışıyor ve Santee boyunca önlerine çıkan evleri bir bir yakıyorlardı. Blackwell yanmıştı. Sırada Dove's Crossing, Greenbrier ve Ravenwood vardı. General Sherman ve ordusu, Gatlin'e iki yüz kilometre kala bu yıkım operasyonuna başlamıştı. Columbia'yı yerle bir ettikten sonra önlerine çıkan her şeyi yakarak doğuya doğru ilerlemeye başlamışlardı. Gatlin sınırlarına yaklaştıklarında Konfederasyon Ordusu'nun bayrakları hâlâ dalgalanıyordu ve bu onların ikinci rüzgârı başlatmasına sebep oldu.

Koku ona geç kaldığını bildirmişti. Limonlar. O güzelim limonların kokusu küllle karışmıştı. Limon ağaçları yanıyordu.

Genevieve'in annesi limonları çok severdi. O daha küçücük bir kız çocuğuyken, babası Georgia'da bulunan bir çiftliğe gitmiş ve oradan dönerken annesine iki tane limon ağacı getirmişti. Herkes, onların Güney Carolina'nın soğuk gecelerine dayanamayacağını söylemişti ama Genevieve'in anne-

si onları dinlememişti. Onları tam pamuk tarlasının önü-
ne, kendi bildiği yöntemlerle dikmişti. Soğuk kış gecelerinde
onları yün battaniyelerle örtmüş, onları nemli tutmak için
etraflarını çalı çırpı ve çamurla beslemişti. Bu ağaçlar büyü-
müştü. O kadar güzel büyümüşlerdi ki Genevieve'in babası
ona yirmi sekiz tane daha limon ağacı almıştı. Kasabadaki
diğer kadınlar da kocalarından limon ağacı istemiş ve birkaç
tanesinin bir ya da iki ağacı olmuştu. Ama hiçbiri bu ağaç-
ları canlı tutmayı başaramamıştı. Bu ağaçlar Greenbrier'da
sadece annesinin ellerinde yetişebilmişti.
Hiçbir şey onları öldürememişti. Bugüne kadar.

"Ne oldu?" Lena'nın elini çektiğini fark edip gözlerimi açtım. Titriyordu. Elimi açıp, taşın altından bilinçsiz bir şekilde avcuma almış olduğum şeye baktım.

"Sanırım bununla bir bağlantısı var." Avcumun içinde eski bir minyatür vardı, üzerine fildişi ve sedefle bir kadın portresi işlenmişti. Bu yüzün üzerinde girift detaylar bulunuyordu. Yanında bir kabartı olduğunu gördüm. "Bak. Sanırım bu bir madalyon."

Bu kabartının üzerine basınca, minyatürün önü açıldı ve içinden bir yazı çıktı. "Greenbier yazıyor ve bir tarih var."

Lena doğruldu. "Greenbrier ne demek?"

"Burası olmalı. Burası Ravenwood değil. Greenbrier. Yanındaki arazi."

"O görüntüler ve alevler… Sen de onları gördün mü?"

Başımla onayladım, konuşulamayacak kadar kötü görüntülerdi. "Burası Greenbrier olmalı, ya da ondan kalanlar."

"Madalyona bakabilir miyim?" Madalyonu dikkatle ona verdim. Çok uzun zamandan beri buralarda olduğundan emindim, hatta o alevleri gördüğümüz günden – hâlâ yok olmamıştı. Madalyonu çevirdi. "11-ŞUBAT-1865." Madalyon elinden düştü ve yüzü bembeyaz oldu.

"Ne oluyor?"

Konuşurken gözlerini çimlerden ayırmadı. "11 Şubat benim doğum günüm."

"Bu bir tesadüf. Belki de erken bir doğum günü hediyesi."

"Benim hayatımda tesadüflere yer yok."

Madalyonu alıp inceledim. Arkasında kazılı iki ayrı küme harf vardı. "ECW&GKD. Madalyon bu ikisinden birine ait olmalı." Durdum. "Bu biraz garip, benim baş harflerim ELW."

"Benim doğum günüm, senin baş harflerin. Bunun garipten daha öte bir şey olduğunu düşünmüyor musun?" Haklı olabilirdi. Yine de …

"Yeniden deneyelim, belki ne olduğunu anlayabiliriz." Kaşınması gereken bir yara gibiydi.

"Bilmiyorum. Tehlikeli olabilir. Orada olduğumuzu sanmıştım. Gözlerim hâlâ yanıyor." Haklıydı. Bahçeden ayrılmamıştık ama alevlerin arasında durduğumuzu hissetmiştik. Duman ciğerlerime dolmuştu ama bunun bir önemi yoktu. Bilmek zorundaydım.

Madalyonu avcuma aldım ve elimi uzattım. "Hadi ama bundan çok daha cesursun." Bu tam bir meydan okumaydı. Gözlerini devirerek elini uzattı. Parmakları benimkilere dokundu, eli elimin içine kayarken onun sıcaklığını hissettim. Tüylerim diken diken oldu. Bunu tarif etmenin başka bir yolunu bulamadım.

Gözlerimi kapatıp bekledim. Hiçbir şey olmadı. Yeniden açtım. "Belki de sadece hayal gördük. Ya da şarjımız bitti."

Lena bakışlarını bana dikti, kendimi Matematik dersindeki Earl Petty gibi hissettim. "Belki de neyi ne zaman yapacağımızı belirleyemiyoruz." Ayağa kalkıp üzerini silkeledi. "Gitmeliyim."

Bir süre bana bakarak durdu. "Bunu sen de biliyorsun, beklediğim sen değilsin." Arkasını dönüp limon ağaçlarının arasından bahçenin çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle!" Arkasından bağırdım ama o yoluna devam etti. Köklere takıla takıla ona yetişmeye çalıştım.

Son limon ağacının önünde durdu. "Yapma."

"Neyi yapmayayım?"

Yüzüme bakmadı. "Beni yalnız bırak. Henüz her şey yolundayken yap bunu."

"Neden bahsettiğini anlayamıyorum. Ciddiyim. Anlamaya çalışıyorum."

"Boş ver."

"Dünyadaki tek karmaşık insan olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır. Ama bu bir tür özellik." Gitmek üzere arkasını döndü. Tereddütle elimi omzuna koydum. Güneş ısıtmıştı. Kemiklerini hissettim, o anda bana yeryüzündeki en kırılgan şeye dokunuyormuşum gibi geldi. Rüyalardaki gibi. Bu garipti, çünkü yüz yüzeyken yeryüzündeki en güçlü şey gibi duruyordu. Bu belki de gözlerinden ileri geliyordu.

Bir süre öylece durduk. Sonunda pes edip bana döndü. Yeniden denedim. "Bak, bir şeyler oluyor. Rüyalar, şarkılar, koku, şimdi de madalyon. Arkadaş olmamız gerekiyor."

"Koku mu dedin?" Dehşete kapılmış gibiydi. "Arkadaş olmakla aynı cümle içinde mi kullandın?"

"Aslında onlar farklı iki cümleydi."

Elime baktı, omzundan çektim. Gitmesine izin veremezdim. Gözlerinin içine baktım, gerçekten baktım. Belki de bunu ilk kez yapmıştım. O yemyeşil derinliğe, çok derindi, oraya hayatımın sonuna kadar ulaşmayı başaramayabilirdim. Amma'nın 'gözler ruha açılan pencereler' teorisi, bu gözler karşısında nasıl çalışırdı acaba?

Çok geç Lena. Arkadaşım oldun bile.

Olamam.

Bu işte beraberiz.

Lütfen. Bana güvenmek zorundasın. Değiliz.

Gözlerini benden kaçırıp başını arkasındaki limon ağacına dayadı. Perişan görünüyordu. "Diğerleri gibi olmadığını biliyorum. Ama benimle ilgili anlayamayacağın bir takım şeyler var. Neden aramızda bu bağın kurulduğunu anlayamıyorum. Neden aynı rüyaları gördüğümüzü de. Senden daha fazla bildiğim bir şey yok."

"Ama ben ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum."

"Beş ay sonra on altı yaşında olacağım." Üzerinde mürekkeple yazılı sayıların olduğu elini bana uzattı. 151. "Yüz elli bir gün sonra." Doğum günü. Elinde her gün değişen sayılar doğum gününe kaç gün kaldığını gösteriyordu.

"Bunun anlamını bilmiyorsun, Ethan. Hiçbir şey bilmiyorsun. O günden sonra burada olamayabilirim."

"Şu an buradasın."

Arkama doğru baktı, Ravenwood'a. Konuşmaya başladığında gözlerini yeniden bana çevirdi. "Bukowski'nin o şiirindeki gibi mi?"

"Evet," dedim. Şaşırmıştım.

"Uğraşma."

"Anlamadım."

"Bukowski'nin mezar taşında öyle yazar." Taş duvarın arasından geçip kayboldu. Beş ay. Neden bahsettiğini bilmiyordum ama içimdeki duygunun anlamını çok iyi biliyordum.

Panik.

Duvarın arasındaki kapıya vardığımda gözden kaybolmuştu, sanki hiç var olmamıştı. Arkasında sadece hafif bir limon ve biberiye kokusu kalmıştı. Komik. O kaçtıkça ben daha çok kovalıyordum.

Uğraşma.

Benim mezar taşımdaki yazının çok farklı olacağından emindim.

12.9

Hemşireler

Eve vardığımda yemek masası hâlâ kuruluydu. Şanslıydım. Akşam yemeğini kaçırsaydım Amma beni öldürürdü. Ama maalesef, sınıftan adımımı dışarı attığım an itibarıyla başlayan telefon trafiğini hesaba katmamıştım. Ben eve gelene kadar kasabanın yarısı Amma'yı aramış olmalıydı.

"Ethan Wate? Sen misin? Sen isen, başın büyük dertte."

Arkamdan o tanıdık ses duyuldu. Sanırım her şey düşündüğümden de kötü gelişmişti. Başımı eğip mutfağa girdim. Amma tezgâhın önünde duruyordu. Üzerinde iş önlüğü vardı, bu önlüğün çiviler için on dört, aletler için de dört cebi vardı. Elinde satırı vardı, tezgâhın üzeri havuç, lahana ve tanımlayamadığım bir sürü sebzeyle doluydu. Amma'nın mavi kutusundaki tarife göre Çin böreği yapmak için pek çok malzemenin ince ince doğranması gerekiyordu. Onun Çin böreği yapmasının tek sebebi olurdu, bu sebep Çin yemeklerini sevmesi değildi.

Onun kabul edebileceği bir açıklama bulmaya çalıştım ama aklıma bir şey gelmedi.

"Akşamüstü koçun, Bayan English, Müdür Harper, Link'in annesi ve ADK'daki hanımların yarısı beni aradı. O kadınlarla konuşmaktan nefret ettiğimi gayet iyi biliyorsun. Her biri ayrı bir şeytan."

Gatlin'de bir sürü kadın derneği vardı ama ADK onların

en önemlisiydi. Açılımı Amerikan Devrim Kızları'ydı ve oraya üye olmak için iyi bir vatansever olduğunuzu ispatlamanız gerekirdi. Oranın üyesi olunca, River Sokağı'ndaki komşularınızın evlerini ne renge boyayabileceğine karar verip, kasabadaki herkesi eleştirip onlara patronluk taslayabilirdiniz. Karşınızdaki Amma olmadığı sürece. Bu benim çok hoşuma gidiyordu.

"Hepsi aynı şeyi söyledi. Dersin ortasında sınıftan koşarak çıkıp Duchannes kızının peşinden gitmişsin." Kesme tahtasının üzerine yeni bir havuç koydu.

"Biliyorum Amma ama..."

Lahana ikiye ayrıldı. "Ben de onlara 'Hayır, benim oğlum dersin ortasında sınıftan çıkmaz, izin almadan antrenmana katılmamazlık etmez. Bir hata olmalı. Öğretmenine saygısızlık edip aile adına leke süren bu çocuk bir başkası olmalı. Bu evde yetişen çocuk anlattığınız gibi biri olamaz,' dedim." Taze soğanlar tezgâhta uçuştu.

En büyük suçu işlemiştim. Onu utandırmıştım. Hem de Bayan Lincoln ve ADK kadınlarının karşısında. Yani ezeli düşmanlarının...

"Kendini savunmak için ne söyleyeceksin? Neft yağı sürülmüş gibi koşarak okuldan ayrılma sebebini bana nasıl açıklayacaksın? Sakın bunun sebebinin bir kız olduğunu söylemeye kalkışma."

Derin bir nefes aldım. Ne söyleyebilirdim ki? Aylardır gizemli bir kız hakkında rüyalar görüyordum ve o kız Macon Ravenwood'un yeğeni olarak karşıma çıktı. Buna ekleyebileceğim tek şey, kim olduğunu bilmediğim ama İç Savaş sırasında yaşamış olduğunu bildiğim başka bir kadın daha gördüğüm olabilirdi.

Elbette ya, bu benim başımı dertten kurtarabilirdi, tabii aynı zamanda güneşin patlaması ve dünyanın evrenden silinmesi de gerekirdi.

"Düşündüğün gibi değil. Sınıftakiler Lena'nın üzerine gidip dayısından dolayı onunla dalga geçiyorlardı. Onun in-

sanları öldürüp cesetleri arabasıyla gezdirdiğini söylüyorlardı. O da üzülerek sınıftan kaçtı."

"Bunun seninle ilgili olan kısmının açıklamasını bekliyorum."

"Bana hep 'Tanrı'nın yolunu takip et,' diyen sen değil misin? Orada oturup, kızın tartaklanmasını seyretmemi istediğini mi söylüyorsun?" İşte şimdi ayvayı yemiştim. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

"Okul kurallarını neden yıktığını anlatmak için, bir daha Tanrı'nın adını ağzına alırsan, dışarıdan kaptığım ilk sopayla aklın başına gelene kadar poponu kızartırım. Kaç yaşında olduğun umrumda bile değil. Anladın mı?" Amma hayatım boyunca bana hiçbir şeyle vurmamıştı, elinde sopayla beni birkaç kez kovalamıştı o kadar. Ama bunu söylemenin sırası değildi.

Durum gittikçe kötüleşiyordu, dikkatini başka bir yöne çekmem gerekiyordu. Madalyon hâlâ cebimdeydi. Amma gizemli şeyleri severdi. Dört yaşındayken bana cinayet romanları okuyup, bulmaca çözmeyi öğretmişti. Anaokulunda tahtaya yazılı olan 'adalet' sözcüğünü bir tek ben okuyabilmiştim, çünkü 'adale' kelimesine çok benziyordu. Konu gizemlere gelirse madalyon oldukça iyi bir örnekti. Ona dokunduğumda İç Savaş'a ait görüntüler gördüğümü söylememe gerek yoktu.

"Haklısın Amma, özür dilerim. Okuldan ayrılmamalıydım. Lena'nın iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Tam arkasında cam kırılmıştı ve kolu kanıyordu. Durumundan emin olmak için evine gidip baktım."

"O eve mi gittin?"

"Evet ama dışarıdaydı. Dayısı oldukça utangaç biri sanırım."

"Bana Macon Ravenwood'u anlatmaya kalkışma sakın. Senin bilip benim bilmediğim bir şey varmış gibi konuşmaya kalkma." O bakış.

"İ. Z. A. N. S. I. Z."

"Ne?"

"Kaz kafalıda olduğu gibi Ethan Wate."

Madalyonu cebimden çıkarıp ocağın yanına doğru ilerledim. "Evin arkasında bulunan bahçede duruyorduk ve bunu bulduk." Avcumu açıp ona gösterdim. "İçinde bir yazı var."

Amma'nın yüzünde beliren ifade beni dondurdu. Nefesi kesilmişti sanki.

"Amma iyi misin?" Dirseğine doğru uzandım, destek olmak istemiştim, bayılacak gibiydi. Ben dokunamadan son hızla kolunu çekti.

"Bunu nereden buldun?" Fısıldıyordu.

"Onu Ravenwood'da toprağın içinde bulduk."

"Onu Ravenwood arazisinde bulmadınız."

"Sen neden bahsediyorsun? Kime ait olduğunu biliyor musun?"

"Olduğun yerde dur. Sakın kıpırdama," dedikten sonra hızla mutfaktan çıktı.

Sözünü dinlemedim ve onu odasına kadar takip ettim. Orayı hep yatak odasından çok bir eczaneye benzetirdim. Tek kişilik dar yatak, rafların arasında sıkışmış gibi dururdu. Raflarda düzenle istiflenmiş gazeteler – Amma eski bulmacaları asla atmazdı – ve onun muska ve büyü yapımında kullandığı malzemelerin bulunduğu cam kavanozlar vardı. Bir kısmında bilinen malzemeler vardı: Tuz, renkli taşlar, şifalı otlar. Bir kısmında ise daha alışılmadık malzemeler: Kökler ve terk edilmiş kuş yuvaları. En üst rafta ise çer çöp kavanozları. Çok garip davranıyordu. Bu Amma için bile garipti. Onun iki adım arkasında olmama rağmen, ben daha odaya giremeden o çekmecelerini karıştırmaya başlamıştı.

"Amma, ne yapıyorsun… "

"Sana mutfakta kalmanı söylemedim mi? O şeyi sakın buraya sokma!" İçeri doğru adım attığım anda çığlık atmıştı.

"Canını sıkan şey ne?" Önlüğünün cebine son hızla görmeyi başaramadığım bir şeyler tıkıştırıp yeniden mutfağa

doğru yürümeye başladı, ben de onu takip ettim. "Amma sorun ne?"

"Al şunu." Elinin bana değmemesine dikkat ederek bana eski bir mendil verdi. "Şimdi o şeyi buna sar. Hemen! Derhal!"

Bu iş gittikçe sarpa sarıyordu. Aklını yitirmiş gibiydi.

"Amma..."

"Söylediğimi yap Ethan." Bana asla sadece ilk adımla hitap etmezdi.

Madalyon mendile sarılınca biraz huzura kavuşur gibi oldu. Önlüğünün alt ceplerinden, içinde bir çeşit toz olan bir şişecik ve deri bir kese çıkardı. Bunun, onun büyülerinden biri olduğunu biliyordum artık. Koyu renkli tozu keseye dökerken eli titriyordu. "Sıkıca sardın mı?"

"Hı-hı," dedim onun yaptığım çirkin konuşmayı düzeltmesini bekleyerek.

"Emin misin?"

"Evet."

"Şimdi bunun içine koy." Deri kese hafif ılıktı. "Devam et."

Can sıkan madalyonu keseye koydum.

"Bunu etrafına bağla," derken elime normal bir sicim gibi görünen şeyi tutuşturdu. Amma'nın bu işlerinde normal hiçbir şey kullanmadığını gayet iyi biliyordum. "Şimdi onu bulduğun yere götür ve göm. Onu buradan hemen götür."

"Amma neler oluyor?" Bana doğru iki adım atıp çenemi tuttu ve saçlarımı gözümün önünden çekti. Bir süre öylece durduk, bu hayatımın en uzun dakikası oldu. Yüzündeki ifade anlaşılır gibi değildi.

"Hazır değilsin," diye fısıldarken çenemi bıraktı.

"Neye hazır değilim?"

"Söylediğimi yap. O keseyi al ve bulduğun yere götürüp göm. Sonra hemen eve gel. O kızla bir daha görüşmeni istemiyorum, anladın mı?"

Söylemeyi planladığı her şeyi söylemişti, belki de fazlasını. Amma'nın kartları çok iyi okuduğunu, bulmacaları mükemmelen çözdüğünü biliyordum ama bu kadar iyi sır sakladığını bilmiyordum.

"Ethan Wate, yukarıda mısın?"

Saat kaç olmuştu? Dokuz buçuk. Cumartesi. Bu saate kadar çoktan kalkmış olmalıydım ama çok yorgundum. Dün gece iki saat boyunca sokaklarda gezip durmuştum. Amma'yı Greenbrier'a gidip madalyonu gömdüğüme inandırmanın tek yolu buydu.

Yatağımdan fırlayınca, yerde duran bisküvi paketine çarpıp tökezledim. Odam çöplük gibiydi; saçma sapan bir sürü eşyayla doluydu. Babam, bir gün bunlar yüzünden evin yanmasına sebep olacağımı söylerdi. Gerçi uzun zamandır odama girmiyordu. Duvarın üzerinde, haritamın yanı sıra bir gün gitmeyi umduğum değişik yerlerin – Atina, Barselona, Moskova, Alaska – posterleri asılıydı. Odanın her yanı ayakkabı kutularıyla doluydu, bunların üst üste dizili olduğu öbekler de vardı. Bu kutular dağınıklık gibi görünse de her birinin nerede durduğunu ve içinde ne olduğunu gayet iyi bilirdim. İçinde çakmak koleksiyonum olan beyaz Adidas kutusundan başlayıp, içinde annemle birlikte Fort Sumter'da bulduğumuz deniz kabuklarını ve yırtık bayrağı koyduğum yeşil New Balance kutusuna kadar hepsinin yeri ezberimdeydi.

Şu an sarı Nike kutusuna bakıyordum, içinde Amma'nın başından def ettiğini düşündüğü madalyon vardı. Kutuyu açıp keseyi çıkardım. Dün gece onu buraya saklamak iyi fikir gibi görünmüştü ama bu kez onu cebime koymayı uygun gördüm.

Amma yine bağırdı. "Hemen aşağı in yoksa geç kalacaksın."

"Bir dakika sonra oradayım."

Her Cumartesi günün ilk yarısını, Gatlin'de yaşayan en

yaşlı üç hanımla geçirirdim; büyük-büyük halalarım Mercy, Prudence ve Grace ile. Kasabadaki herkes onlara Hemşireler derdi. Onları bir kişilik gibi algılarlardı, öyleydiler. Yüz yaş civarındaydılar ve hangisinin en yaşlı olduğunu kendileri bile hatırlamıyordu. Üçü de birkaç kez evlenmiş ama hepsi kocalarından daha uzun yaşamayı başardıklarından, sonunda Grace Hala'nın evinde bir arada yaşamaya başlamışlardı. Üçü de yaşlı birer çılgındı.

On iki yaşımda, annem onlara yardım etmem için Cumartesi günleri beni oraya götürmeye başlamıştı. O gün bugün Cumartesileri oraya gidiyordum. İşin en kötü yanı onları kiliseye götürmekti. Hemşireler Güney Baptistleri'ndendi ve onlar kiliseye Cumartesi, Pazar ve diğer tüm günlerde giderlerdi.

Ama bugün farklı bir gündü. Amma üçüncü kez bağırmadan önce kendimi duşa atmıştım. Oraya bir an önce gitmek istiyordum. Hemşireler Gatlin'de yaşamış olan ve yaşayan herkesi tanırdı; tanımalılardı da, dönem dönem yaptıkları evliliklerle kasabanın yarısıyla akraba olmuşlardı. O görüntülerden sonra, GKD başlıklarındaki G harfinin Genevieve olduğunu biliyordum. Diğer harflerin ne anlama geldiğini, kasabada bilebilecek kişiler olsa olsa kasabanın yaşayan bu en yaşlı üç kadınıydı.

Çorap almak için şifonyerimin en üst çekmecesini açtığımda, orada çoraptan yapılmış maymuna benzeyen, içi tuz ve mavi taşla dolu olan küçük bebeği gördüm. Amma'nın büyülerinden biri. Onları kötü ruhları uzak tutmak için yerleştirirdi, bazen işi abartıp soğuğu kovmak için bile bu işi yapardı. Babam, Pazar günleri kiliseye gitmek yerine çalışmaya başladığında bir tane de onun çalışma odasının kapısının üzerine koymaya başladı. Babam bunu fark etmedi bile ama Amma Tanrı'nın bunu zaman içinde fark edeceğini söylerdi. Bundan birkaç ay sonra, babam ona internetten bir cadı satın alıp mutfaktaki ocağın üstüne asmıştı. Amma çok sinirlenmiş ve ona bir hafta boyunca soğuk yemek ve yanık kahve vermişti.

Amma'nın bu küçük hediyelerini bulduğumda konu üzerinde fazlaca düşünmezdim. Ama bu madalyon farklıydı. Onda bulmamı istemediği bir şey vardı.

Hemşireler'in evine vardığımda gördüğüm sahneyi tanımlayabilecek tek kelime vardı. Kaos. Mercy Hala kapıyı başında bigudilerle açtı.

"Tanrıya şükür geldin, Ethan. İçeride A-cil bir durum var." Acil kelimesinin ilk harfini ayrı bir kelime olarak söylemeyi tercih etmişti. Zaman zaman ne dediklerini anlamakta güçlük çekiyordum. Çok yoğun bir aksanları ve kötü bir gramer bilgileri vardı. Ama Gatlin'de durum buydu. Bir insanın konuşma tarzından kaç yaşında olduğunu rahatlıkla bulabilirdiniz.

"Efendim?"

"Harlon James yaralandı, ölmeyeceğinden emin olamıyorum." Cümlenin ikinci yarısını Tanrı bizi dinliyormuş varsayımıyla fısıltıyla söylemişti, ona herhangi bir fikir vermek istemiyordu. Harlon James, Prudence Hala'nın Yorkshire teriyer cinsi köpeğiydi ve son merhum kocasının adını taşıyordu.

"Ne oldu?"

"Sana ne olduğunu anlatayım," dedi bir anda orada beliren Prudence Hala, elinde ilk yardım çantası vardı. "Grace zavallı Harlon James'i öldürmeye çalıştı ama o dayanmaya çalışıyor."

"Onu öldürmeye falan çalışmadım," diye mutfaktan bağırdı Grace Hala. "Hikâyeler anlatıp durma Prudence Jane. Kazaydı!"

"Ethan, Dean Wilks'e gidip burada A-cil bir durum olduğunu söyle," diyen Prudence Hala aynı anda ilkyardım çantasından amonyak tuzu ve kocaman iki adet yara bandı çıkardı.

"Onu kaybediyoruz!" Harlon James mutfakta yatıyordu,

sarsıntı geçirdiği kesindi ama ölmediği de kesindi. Arka ayakları vücudunun altına kıvrılmıştı ayağa kalkmaya çalışınca onları sürümek zorunda kalıyordu. "Grace, Tanrı şahidimdir eğer Harlon James ölürse..."

"Ölmeyecek Prue Hala. Sanırım bacağı kırılmış. Ne oldu?"

"Grace onu süpürgeyle ölümüne dövdü."

"Bu doğru değil. Sana anlattım, gözlüğümü takmamıştım ve onu mutfağa giren bir Norveç sıçanı sandım."

"Sen Norveç sıçanının neye benzediğini nereden biliyorsun ki? Hayatında bir tane bile görmedin."

Tamamıyla zıvanadan çıkmış olan Hemşireler'i ve Harlon James'i, onların 64 model Cadillac marka arabalarıyla Dean Wilks'in yerine götürdüm. Dean Wilks hayvan yemi satıyordu ama kasabada veterinere en yakın şahıs oydu. Şanslıydık, Harlon James'in sadece bacağı kırılmıştı ve Dean Wilks bu işten anlıyordu.

Eve döndüğümüzde, hemşirelerden herhangi bir şey öğrenebileceğimi düşünmekle en büyük çılgınlığı benim yapıyor olduğumu düşünmeden edemedim. Thelma'nın arabası kapının önündeydi. Babam, Thelma'yı, Grace Hala'nın on yıl önce evi yakma girişiminden sonra hemşirelere göz kulak olması için tutmuştu. Grace Hala limonlu tart yaparken, onu fırında unutmuş ve akşamüstü hep birlikte kiliseye gitmişlerdi.

"Kızlar neredeydiniz?" diye bağırdı Thelma mutfaktan.

Thelma'ya maceralarını bir an önce anlatabilmek için, birbirlerini iterek mutfağa girmeye çalıştılar. Mutfaktaki uyumsuz iskemlelerden birinin üzerine, bu acıklı hikâyenin yeniden anlatılmasının depresyona soktuğu Grace Hala'nın yanına düştüm. Cebimden madalyonu alıp, zincirini mendilin ucundan çıkarıp birkaç kez çevirdim.

"Elinde ne var yakışıklı?" diye sordu Thelma. Bu sırada, pencerenin kenarında duran tenekenin içinden enfiye alıp alt dudağına yerleştiriyordu. Bu, anlatıldığından çok daha garip

bir görüntüydü, çünkü Thelma çok zayıf bir kadındı ama bir takım yönlerden Dolly Parton'a çok benziyordu.

"Ravenwood arazisinde bulduğum bir madalyon."

"Ravenwood mu? Orada ne işin vardı?"

"Orada arkadaşım oturuyor."

"Lena Duchannes'den mi bahsediyorsun?" diye sordu Mercy Hala. Tabii ki haberi vardı, bütün kasabanın haberi vardı. Burası Gatlin'di.

"Evet, efendim. Okulda aynı dersi alıyoruz." Dikkatlerini çekmeyi başarmıştım. "Bu madalyonu evin arkasındaki bahçede bulduk. Kime ait olduğunu bilmiyoruz ama oldukça eski görünüyor."

"Orası Macon Ravenwood'un mülkü değil. Orası Greenbrier," dedi Prue Hala kendinden emin bir tavırla.

"Ver şuna bir bakayım," diyen Mercy Hala ev elbisesinin cebinden gözlüklerini çıkardı.

Madalyonu ona uzattım, hâlâ mendilin içinde duruyordu. "İçinde de bir yazı var."

"Okuyamıyorum. Grace, sen okuyabilir misin?" diye sorup madalyonu ona verdi.

"Ben de göremiyorum,"dedi Grace Hala gözlerini kısarak.

"İki farklı ismin baş harfleri var, tam şurada," dedim metal kısmın üzerindeki kabartıları göstererek, "ECW ve GKD, çevirince de bir tarih var. 11 Şubat 1865."

"Tarih tanıdık geliyor," dedi Prudence Hala. "Mercy, o tarihte ne olmuştu?"

"Sen o gün evlenmemiş miydin Grace?"

"1865, 1965 değil," dedi Grace Hala. İşitmeleri görüş becerilerinden daha iyi durumda değildi. "11 Şubat 1865..."

"O yıl Federaller Gatlin'i baştan sona yakmışlardı," dedi Grace Hala. "Büyük-büyük dedemiz her şeyini o yangında kaybetmişti. Hikâyeyi hatırlamıyor musunuz kızlar? General Sherman ve ordusu, Güney'de önlerine çıkan her şeyi yakarak ilerlemişlerdi, Gatlin'de bunlara dahildi. Bunu Büyük

Yangın diye anlatırlardı. Gatlin'de bulunan bütün arazilerin büyük bir kısmı yanmıştı, tabii Ravenwood dışında. Büyük-büyük dedem, Abraham Ravenwood'un o gece şeytanla bir anlaşma yapmış olduğunu söyler dururdu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Orası ayakta kalmayı başaran tek yerdi. Ravenwood'a kadar nehir kenarında bulunan bütün yerleşimler yakılmıştı. Orası sanki yokmuş gibi geçip gitmişler."

"Büyük-büyük dedemin anlattığına göre o gece garip olan tek şey Ravenwood'un yanmaması değildi," dedi Prue Hala Harlon James'i bir parça jambonla beslerken. "Abraham'ın onunla birlikte yaşayan bir erkek kardeşi vardı ve o gece kayboldu. Onu bir daha gören olmadı."

"Bu o kadar da garip değil. Belki de askerler onu öldürüp yanan evlerden birinin içinde bıraktı," dedim.

Grace Hala bir kaşını havaya dikti. "Ya da bambaşka bir şey oldu. Cesedini hiç bulamadılar." İnsanların neden hep Ravenwoodlar hakkında kötü konuştuğunu anlamaya başlamıştım, bu Macon Ravenwood ile başlamamıştı. Hemşireler'in daha başka neler bildiğini merak etmeye başlamıştım.

"Macon Ravenwood ne yaptı? Onun hakkında neler biliyorsunuz?"

"O çocuk hiçbir zaman gayrimeşru olarak anılmaktan kurtulamadı." Gatlin'de gayrimeşru olmak, komünist ya da ateist olmakla eşdeğerdi. "Babası olan Silas, Macon'un annesiyle karısı hemen onu terk ettikten sonra tanıştı. New Orleans'tan güzelce bir kızdı. Bir süre ama kısa bir süre sonra, Macon ile erkek kardeşi doğdu. Silas onunla hiç evlenmedi ve sonra kız da onu terk etti."

Prue Hala araya girdi, "Grace Ann hikâye nasıl anlatılır hiç bilmiyorsun. Silas Ravenwood son derece delibozuk ve kötü bir adamdı, ayrıca o evde garip şeyler oluyordu. Işıklar gece boyunca yanıyor ve uzun siyah şapkalı bir adam sürekli olarak ortalıkta dolanıyordu."

"Ve kurt. Ona kurdu da anlat." Bana köpeği ya da o şey neyse onu anlatmalarına gerek yoktu, çünkü görmüştüm. Ama aynı hayvan olması mümkün değildi. Köpekler de kurtlar da o kadar uzun ömürlü değildi.

"Evde bir kurt vardı ve Silas ona evcil hayvan muamelesi yapıyordu!" Mercy Hala başını iki yana salladı.

"O çocuklar Silas'la annelerinin arasında gidip gelirlerdi. Silas birlikte olduklarında onlara çok kötü davranırdı. Onları sürekli döver ve gözünün önünden ayırmazdı. Okula gitmelerine bile izin vermezdi."

"Belki de bu yüzden Macon Ravenwood evinden ayrılmıyordur," dedim.

Mercy Hala sanki yeryüzündeki en aptalca şeyi söylemişim gibi elini havada salladı. "Evinden ayrılıyor. Onu binlerce kez akşam yemeği sonrasında ADK binasında gördüm." Elbette görmüştü.

Hemşireler'in sorunlarından biri de buydu; günün yarısında gerçekle iç içe yaşıyorlardı ama sadece yarısında. Bugüne kadar Macon Ravenwood'u gördüğünü söyleyen bir kişi bile görmemiştim ve onun ADK binasının etrafında dolaşıp boya çatlaklarını inceleyip Bayan Lincoln ile sohbet ettiğine inanamazdım.

Grace Hala madalyonu ışığa doğru tutarak daha detaylı bir incelemeye girişmişti. "Sana bir tek şey söyleyebilirim. Bu mendil Sula Treadeau'ya ait. Ona Kâhin Sula derlerdi ve halkın inanışına göre o kartlara bakarak geleceği görürdü."

"Tarot kartlarına mı?" diye sordum.

"Başka ne kartı olabilir ki?"

"Oyun kartları, tebrik kartları, parti davet kartları… " diye bir şeyler geveledi Mercy Hala.

"Mendilin ona ait olduğunu nereden anladın?"

"Baş harfleri tam köşeye işlenmiş ve şuradakini gördün mü?" diye sorarken harflerin altındaki kuş işlemesini gösterdi. "Bu onun işareti."

"İşareti mi?"

"O zamanlarda bütün okuyucuların bir işareti vardı. Des-

telerini kimse başkalarıyla değiştirmesin diye onlara işaret koyarlardı. Bir okuyucu destesi kadar iyidir. Bu kadar bilis yorum," dedi Thelma, o sırada odanın köşesinde bulunan kabın içine keskin bir nişancılıkla tükürdü.

Treadeau. Bu Amma'nın soyadıydı.

"Amma ile bir ilişkisi var mıydı?"

"Olmaz mı? O Amma'nın büyük büyük büyükannesiydi."

"Ya madalyondaki baş harfler? ECW ve GKD? Onlar hakkında bir şeyler biliyor musunuz?" Bu son derece riskli bir atıştı. Hemşirelerin zihinlerinin bu kadar uzun süreli yerinde kaldığına uzun zamandan beri tanık olmamıştım.

"Sen yaşlıyım diye benimle dalga mı geçiyorsun Ethan?"

"Hayır, efendim."

"ECW. Ethan Carter Wate. O senin büyük-büyük-büyük-amcandı yoksa büyük-büyük-büyük-büyük amcan mıydı?"

"Aritmetiğin hiçbir zaman iyi olmadı," diye araya girdi Prue Hala.

"Neyse canım o senin büyük-büyük-büyük-büyük deden Ellis'in kardeşiydi."

"Ellis Wate'in kardeşinin adı Lawson'dı, Ethan değil. Göbek adımı ondan almışım."

"Ellis Wate'in iki erkek kardeşi vardı, Ethan ve Lawson. İkisinin de ismini taşıyorsun. Ethan Lawson Wate." Soyağacını gözümde canlandırmaya çalıştım. Onu pek çok kez görmüştüm. Güneyliler soy ağaçlarını gayet iyi bilirlerdi. Yemek odamızda asılı olan çerçeveli kopyada Ethan Carter Wate diye biri yoktu. Grace Hala'nın zihin açıklığını gözümde fazla büyütmüştüm galiba.

Bir süre ikna olmamış gözlerle onlara bakmış olmalıydım ki Prue Hala iskemlesinden kalktı. "Benim soyağacı defterimde Wate ailesinin soyağacı da var. Konfederasyon Kız Kardeşleri için her şeyi kayıt altında tutuyorum."

Konfederasyon Kız Kardeşleri, ADK'nın uzaktan kuzeni sayılırdı. Onlar da diğerleri kadar korkunç bir ekipti, savaştan

bugüne olan her şeyin dedikodusunu yaparlardı. Bu aralar, üyeleri zamanlarının çoğunu İç Savaş'a ait kayıtları *Mavi ve Yeşil* gibi mini diziler ve bir takım belgeseller için toplamakla meşgullerdi.

"İşte burada." Prue Hala kucağında kocaman deri kaplı bir albümle sallanarak mutfağa girdi. Kenarından sarı kâğıtlar ve eski fotoğraflar sarkıyordu. Sayfaları hızla çevirirken içinden bir takım kâğıtlar ve eski gazete kupürleri yere saçıldı.

"Şuna bir baksanıza... Burton Free, üçüncü kocam. Kocalarımın en yakışıklısı değil mi?" diye sorarken eski ve yüzeyi çatlamış bir fotoğrafı bizlere gösterdi.

"Prudence Jane, başladığın işe devam et. Delikanlı bizim hafızamızı sorguluyor." Grace Hala gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuştu.

"İşte burada, Statham soyağacından sonraki sayfada."

Yemek odamızda asılı olduğu için çok iyi bildiğim isimlere bakmaya başladım.

İsim oradaydı, Wate hanesinde bulunan soyağacında o isim eksikti. Ethan Carter Wate. Hemşireler'de bulunan soyağacımız neden evde bulunandan farklıydı? Hangisinin doğru olduğu ortadaydı. Kanıt elimdeydi, yaşlı bir kâhinin yüz elli yıllık mendiline sarılı duruyordu.

"Neden evimizdeki soyağacında onun adı yok?"

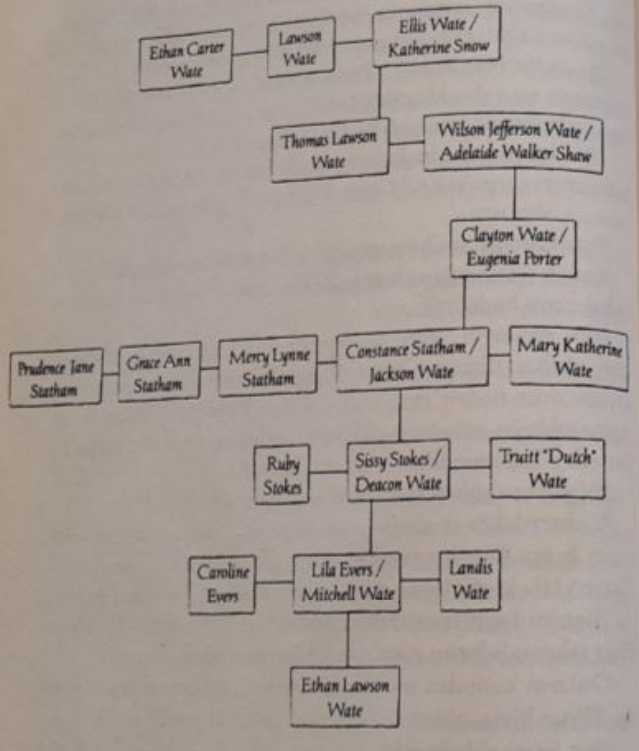
"Güneydeki soy ağaçlarının çoğu yalanlarla doludur ama onun, bunu Wate kopyasına yapmış olması beni şaşırttı," dedi Grace Hala kitabı kapatırken. Havaya bir toz bulutu yayıldı.

"Benim kayıtlarım mükemmeldir ve o burada var." Prue Hala takma dişlerini göstererek bize gururla gülümsedi.

Onların konudan uzaklaşmamasını sağlamam gerekiyordu. "Prue Hala, o neden diğer soyağacında yok?"

"Bir firari olduğu için.

Wate Soyağacı

Takip edemiyordum. "Firari derken neyi kast ediyorsun?"

"Ulu Tanrım, siz gençlere o süslü okullarınızda ne öğretiyorlar?" Grace Hala karışık tuzlu Chex Mix krakerlerinin içinden fiyonk şeklinde olanları seçmekle meşguldü.

"Firari, savaş sırasında General Lee'nin ordusundan ayrılan Konfederasyon askerlerine denir." Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı ki Prue Hala kendini açıklama yapmak zorunda hissetti. "Savaş sırasında iki tür Konfederasyon askeri vardı. Konfederasyon'un ilkelerini benimsedikleri için asker olanlar ve ailelerinin zorla listeye yazdırması sonucu asker olanlar." Prue Hala ayağa kalkıp tezgâha doğru ilerledi, ders veren gerçek bir tarih öğretmeni gibi ileri geri adımlar atıyordu.

"1865'te Lee'nin ordusu yenilmiş, aç ve sayıca oldukça azalmış durumdaydı. Bazıları İsyankârlar'ın inançlarını kaybettikleri için ayaklanıp gittiklerini söyler. Birliklerini bu yüzden terk ettiklerini... Ethan Carter Wate onlardan biriydi. O bir firariydi." Üçü de başını yere eğdi, bu utancı hâlâ kaldıramıyor gibiydiler.

"Bana bu adamın açlıktan ölmemek için ve inanmadığı bir tarafta savaşıp kaybetmek istemediği için soyağacından silindiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Bu da başka bir bakış açısı."

"Bu duyduğum en aptalca şey."

Grace Hala, doksan küsur yaşındaki bir kadının fırlayabileceği süratle iskemlesinden kalktı. "Bize laf etme Ethan. Ağaç biz doğmadan çok önce değiştirilmişti."

"Özür dilerim, efendim." Eteğini düzeltip yeniden oturdu. "Ailem neden bana aileyi utandırmış olan büyük-büyük-büyük amcamın adını verdi?"

"Annen ve baban çok kitap okurdu ve bu konularda farklı fikirlere sahipti. Onlar her konuda liberaldi. Yine de ne düşündüklerini kim bilebilir ki? Bunu babana sorman gerekir." Sanki bana söylerdi. Ama onların mantığının ne şekilde iş-

lediğini biliyordum ve onlar büyük ihtimalle Ethan Carter Wate ile gurur duyuyorlardı. Ben de duyuyordum. Elimi Prue Hala'nın albümünün soluk sayfasının üzerinde gezdirdim.

"Ya GKD harfleri? Sanırım G, Genevieve," dedim, öyle olduğunu zaten biliyordum.

"GKD. Mercy sen bir zamanlar adı ve soyadı GD ile başlayan biriyle çıkmamış mıydın?"

"Hatırlayamıyorum. Sen hatırlıyor musun Grace?"

"GD... GD? Hayır, hatırladığımı söyleyemem." Onları kaybetmiştim.

"Aman Tanrım. Saate bakın kızlar. Kiliseye gitme vakti gelmiş," dedi Mercy Hala.

Grace Hala garaj kapısına doğru ilerlemeye başladı. "Ethan, iyi bir çocuk ol ve Cadillac'ı hazırla. Biz makyajımızı yapıp geliyoruz."

Onları dört blok ötedeki Baptist Kilisesi'ne götürdüm ve çakıllı yolda Mercy Hala'nın tekerlekli iskemlesini ittim. Bu arabayla kiliseye gitmekten daha uzun sürdü, her iki üç adımda bir iskemle çakıllara batıyor ve ben onu çekiştirerek kurtarmak durumunda kalıyordum. Bu çekiştirmeler ve itelemeler sırasında, büyük halamı neredeyse yere düşürüyordum. Peder, bu üç yaşlı hanımın güllerini Japon böceklerinden koruduğu ya da ellerini kireçlenmeden kurtardığı için İsa'ya teşekkür ettikleri günah çıkarma seanslarını dinlerken onlarla ilgilenmiyordum. Kotumun cebindeki madalyona parmaklarımla küçük fiskeler vuruyordum. Bize neden o görüntüleri göstermişti? Neden birdenbire çalışmayı durdurmuştu?

Ethan. Dur. Ne yaptığının farkında değilsin.

Lena yine kafamın içinde konuşuyordu.

Bırak onu!

Oda yok olmaya başladı, Lena'nın parmaklarımı tuttuğunu hissediyordum. Sanki yanı başımdaydı –

Genevieve Greenbrier'ın yandığını görmeye hazırlıklı değildi. Alevler duvarları yalıyor, kafesli pencereleri zorluyordu. Veranda zaten alevlere teslim olmuştu. Askerler antikaları ve resimleri evin dışına taşıyorlardı, yağmacılardan bir farkları yoktu. Ev halkı neredeydi? Onun yaptığı gibi ağaçların arasında mı saklanıyorlardı? Yapraklar çıtırdadı. Arkasında biri vardı, kim olduğuna bakmak için dönemeden çamurlu bir el ağzını kapattı. İki eliyle bu elin bileğine asılıp ondan kurtulmaya çalıştı.

"Genevieve, benim." El onu serbest bıraktı.

"Burada ne arıyorsun? İyi misin?" Genevieve kollarını bu askerin boynuna doladı, üzerinde bir zamanlar gururla giydiği gri Konfederasyon üniformasından kalanlar vardı.

"İyiyim sevgilim," dedi Ethan, Genevieve onun yalan söylediğinin farkındaydı.

"Senin..."

Genevieve, Ethan iki yıl önce gönüllü olarak orduya kaydolduğundan beri haberlerini sadece mektuplardan öğrenebiliyordu ve Wilderness'taki savaştan beri ondan haber alamamıştı. Lee'nin peşinden savaşa gidenlerin çoğunun Virginia'ya geri dönemediğini biliyordu. Artık bir kız kurusu olarak öleceğine karar vermişti. Ethan'ı kaybettiğinden çok emindi. Onun gecenin bir yarısı sapasağlam karşısında durduğuna inanamıyordu.

"Birliğinin gerisi nerede?"

"Onları son gördüğümde Summit civarındalardı."

"Son gördüğümde derken, ne demek istiyorsun? Öldüler mi?"

"Bilmiyorum. Yanlarından ayrıldığımda hepsi sağdı."

"Anlamıyorum."

"Firar ettim Genevieve. İnanmadığım bir amaç uğruna bir gün daha fazla savaşamayacaktım. Özellikle de gördük-

lerimden sonra. Çocukların çoğu ne için savaştıklarını, kanlarını ne uğruna döktüklerini dahi bilmiyorlardı."

Ethan onun buz gibi olan ellerini kendi nasırlanmış ve kesikler sonucunda sertleşmiş avuçlarının içine aldı. "Artık benimle evlenmek istemezsen seni anlarım. Hiç param yok ve artık bir onurum da yok."

"Paranın olup olmaması umrumda bile değil Ethan Carter Wate. Sen yeryüzünde gördüğüm en onurlu kişisin. Baham aramızdaki farklılıkların üstesinden gelinemeyeceğini düşünürse hata yapar. Artık döndün ve evlenebiliriz."

Genevieve ona sarıldı, bırakırsa sanki yok olacağından korkuyordu. Koku bir anda aklını başına getirdi. Yanan limonların ve yaşamlarının acı kokusu. "Nehre doğru ilerlemeliyiz. Annem oraya gitmiştir. Güney'e, Marguerite Teyze'nin evine ulaşmaya çalışacaktır." Ethan ona cevap verme fırsatını bulamadı. Biri geliyordu. Ağaç dalları, biri oralarda yürüyormuş gibi hışırdamaya başlamıştı.

"Arkama geç," dedi Ethan bir eliyle Genevieve'i arkasına alıp, diğeriyle silahını çekti. Otlar ayrıldı ve Ivy, Greenbrier'ın aşçısı, görüş alanına girdi. Üzerinde hâlâ geceliği vardı ama iş yüzünden rengi siyaha dönmüştü. Üniformayı görünce çığlık attı, Üniformanın renginin mavi değil de gri olduğunu fark edemeyecek kadar korkmuştu.

"Ivy, iyi misin?" Genevieve düşmek üzere olan yaşlı kadını tutmak için ona doğru koştu.

"Bayan Genevieve siz burada ne arıyorsunuz?"

"Greenbrier'a ulaşmaya çalışıyordum. Sizleri uyarmak için."

"Bunun için çok geç yavrum olmasaydı da bir faydası olmazdı. O Mavi Kuşlar kapıları kırıp, eve sanki kendilerine aitmiş gibi daldılar. Önce etrafa bakıp almak istedikleri şeyleri dışarı çıkardılar ardından da ateşe verdiler." Söylediklerini anlamak son derece güçtü. Histeri krizinin eşiğindeydi ve sürekli olarak öksürüyordu. Gözyaşları ve duman onu boğuyordu.

"Hayatımda böyle şeytanlar görmedim. Evi içinde bulunan kadınlarla birlikte yaktılar. Bir gün Tanrı'ya bunun hesabını verecekler." Ivy'nin sesi titremeye başlamıştı.

Ivy'nin söylediklerini anlayabilmesi birkaç dakika sürdü.

"Evi içindeki kadınlarla birlikte yaktılar derken ne demek istedin?"

"Çok üzgünüm yavrum."

Genevieve bacaklarının onu taşımadığını hissetti. Çamurun içine diz çöktü, yağmur gözyaşlarıyla birlikte yüzünden aşağı süzülüyordu. Annesi, kız kardeşi, Greenbrier – hepsi gitmişti.

Başını gökyüzüne kaldırdı.

"Bana bunun cevabını sadece Tanrı verebilir."

Bizi içine çektiği süratle dışarı attı. Yeniden pedere bakıyordum ve Lena gitmişti. Onun uzaklaştığını hissedebiliyordum.

"Lena?"

Cevap vermedi. Soğuk terler içinde, Mercy ve Grace Hala'nın arasında sandviç olmuş bir şekilde oturmaya devam ettim. Kutuya atmak için çantalarında bozuk para arıyorlardı.

İçinde kadınlar varken bir evi yakmak. Etrafı limon ağaçlarıyla çevrili bir evi. Genevieve'in madalyonunu kaybettiği yer olduğundan emin olduğum bir evi. Madalyona Lena'nın doğduğu gün kazınmıştı ama o gün onun doğumundan yüz yıl önceydi. Lena'nın bu görüntüleri görmek istememesi çok doğaldı. Yavaş yavaş ona hak vermeye başlamıştım.

Tesadüf diye bir şey yoktu.

14.9

Gerçek Boo Radley

Pazar gecesi, yorulup uyuyabilmek için *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'ı yeniden okudum. Kendimi yeterince yormayı başaramamıştım aslında. Daha fazla okuyamayacaktım, çünkü artık okuduğumu anlamıyordum. Kendimi, Holden Caulfield'ın yerine koyamıyordum bir türlü, çünkü aklımı hikâyeye veremiyordum. Hep yaptığım gibi, başka birinin yerine geçemiyordum bu defa.

Kafam rahat değildi. Madalyonlar, alevler ve seslerle doluydu. Tanımadığım insanlar ve çözemediğim görüntülerle...

Bir şey daha vardı. Kitabı bırakıp kollarımı başımın arkasına koydum.

Lena? Oradasın değil mi?

Gözlerimi mavi tavana diktim.

Bu işe yaramaz. Orada olduğunu biliyorum. Ya da burada. Her neyse işte.

Duyana kadar bekledim. Sesi beynimin derinliklerinde bir yerden yavaşça duyulmaya başladı.

Hayır. Tam olarak değil.

Oradasın. Gece boyunca oradaydın.

Ethan, uyuyorum. Yani uyuyordum.

Kendi kendime gülümsedim.

Hayır, uyumuyordun. Dinliyordun.

Dinlemiyordum.

Kabul et işte.

Erkekler. Her şeyin sizinle ilgili olduğunu düşünürsünüz. Belki de kitaptan hoşlanmışımdır.

Dilediğin anda bunu yapmayı başarabiliyor musun?

Uzun bir sessizlik oldu.

Her zaman değil ama bu gece kendi kendine oluverdi. Nasıl çalıştığını hâlâ anlayabilmiş değilim.

Birilerine sorabiliriz.

Kime mesela?

Bilmiyorum. Sanırım bunu da diğer şeyler gibi kendi başımıza bulmamız gerekecek.

Bir duraksama daha. 'Biz' kelimesinin onu rahatsız edip etmediğini düşünmemeye çalıştım, bunu da duyabilirdi. Sorun bu olabilirdi ya da sadece onu ilgilendiren bir şeyi benim çözmemi istemiyordu.

Uğraşma.

Gülümsedim, gözlerim kapanmaya başlamıştı. Onları açık tutmakta zorlanıyordum.

Uğraşıyorum.

Işığı söndürdüm.

İyi geceler Lena.

İyi geceler Ethan.

Aklımdan geçen her şeyi okuyamadığını umdum.

Basketbol. Kesinlikle basketbolu düşünmeliydim. Oyun düzenini düşünmeye başladığım sırada gözlerim kapandı ve batmaya başladığımı hissettim, kontrolü yitirmeye...

Boğulmak.

Boğuluyordum.

Yeşil suyun içinde debelenip duruyordum, dalgalar başımın üzerinden geçiyordu. Ayaklarımı nehrin – Santee nehrinde olabilirdim – dibindeki çamura vurmaya çalıştım ama bir şey olmadı. Köpüklü suların ötesinde bir tür ışık görebiliyordum ama yüzeye çıkmayı başaramıyordum.

Gittikçe dibe iniyordum.

"Bugün doğum günüm Ethan. Gerçekleşiyor."

Kolumu uzattım. Elimi yakaladı ve ben onu tutabilmek için elimi çevirdim ama o sürüklendi ve daha fazla tutmayı başaramadım. Onun o soluk renkli elinin, karanlığın içinde kaybolduğunu görünce bağırmaya çalıştım ama ağzım sularla doldu ve ses çıkarmayı başaramadım. Boğulmaya başladığımı hissedebiliyordum. Yavaş yavaş ortalık karardı.

"Seni uyarmaya çalıştım. Beni bırakmak zorundasın!"

Yatakta oturdum. Tişörtüm sırılsıklamdı. Yastığım ıslanmıştı. Saçım ıslanmıştı. Odam rutubetlenmişti. Pencereyi yine açık bırakmış olduğumu düşündüm.

"Ethan Wate! Duyuyor musun beni? Gün bitmeden aşağı inmezsen bir hafta süreyle kahvaltı etme imkânı bulamayacaksın."

İskemlemde oturuyordum, önümde içinde az pişmiş üç yumurta ve küçük ekmeklerin bulunduğu tabağım önüme kondu. "Günaydın Amma."

Yüzüme bile bakmadan arkasını döndü. "Yaptığının iyi bir şey olmadığını sen de biliyorsun. Arkamdan tükürüp yağmur yağdı deme sakın." Hâlâ bana kızgındı ama bunun sebebinin sınıftan kaçmam mı yoksa madalyonu eve getirmem mi olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Büyük ihtimalle ikisi birdendi. Onu bundan dolayı suçlayamazdım. Okulda bu güne kadar pek sorun çıkarmamıştım, bu çok yeni bir durumdu.

"Amma, Cuma günü sınıftan o şekilde ayrıldığım için özür dilerim. Bu bir daha olmayacak. Her şey eskisi gibi olacak."

Yüzü biraz yumuşadı ve tam karşıma oturdu. "Bu şekilde düşünme. Hepimiz bir takım seçimler yaparız ve bu seçimler bir takım sonuçlar doğururlar. Okula gittiğinde, bu sonuçlarla karşılaşacağını düşünüyorum. Belki şimdi oturup beni dinlemeye başlarsın. Lena Duchannes ve o evden uzak dur."

Kasabada yaşayan diğer insanların yaptıklarını yanlış olarak yorumlarsak, Amma'yı onlarla aynı kefeye koymak doğru olmazdı. Onun kahveyi karıştırış şeklinden ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum. Süt karışmıştı ve o hâlâ karıştırmaya devam ediyordu. Amma her zaman benim için endişelenirdi ve bu benim hoşuma giderdi ama ona madalyonu gösterdiğim andan beri garip bir şeyler oluyordu. Durum farklıydı. Masanın etrafından dolaşıp ona sarıldım. Her zamanki gibi kurşun kalem ucu ve Red Hots tarçınlı şekerleri gibi kokuyordu.

Mırıldanarak başını iki yana salladı, "Yeşil gözler ve siyah saçlar hakkında herhangi bir şey duymak istemiyorum. Bugün havada kara bulutlar dolaşıyor, dikkatli ol."

Amma bugün sadece karanlık değildi. Kapkaraydı. Ortalıkta, benim için de kara bulutların dolaşmaya başladığını hissedebiliyordum.

Link içinden iğrenç müzik nameleri yayılan Külüstür'ü kenara çekti. Ben yanındaki koltuğa otururken müziğin sesini kıstı – bu hiç iyiye işaret değildi.

"Başımız dertte."

"Biliyorum."

"Bu sabah Jackson'a bir linç ekibi gelecek."

"Bu konuda ne biliyorsun?"

"Cuma gecesinden beri bir sürü şey oluyor. Annemin konuştuklarını duyunca seni aramaya çalıştım. Bu arada o gece neredeydin?"

"Amma'nın beni yeniden eve almasını sağlamak için, büyülü madalyonu Greenbrier'e gömüyormuş taklidi yapmakla meşguldüm."

Link güldü. Amma söz konusu olduğunda büyüler, efsunlar, muskalar ve kem gözlerle ilgili sözlere alışmıştı. "En azından artık o soğan kokulu şeyi boynuna takmanı istemiyor. İğrenç bir şeydi."

"O sarımsaktı. Annemin cenazesi içindi."

"İğrençti."

Link'le bana otobüste o Twinkie'nin yarısını verdiği günden beri arkadaştık ve o, o günden beri benim söylediğim şeyleri büyük bir dikkatle asla dinlemezdi. O gün bugündür hep aynıydı. Gatlin de öyleydi. Her şey zaten on yıl önce olmuştu. Ebeveynlerimiz için yirmi ya da otuz yıl önce. Kasabayı düşünürsek, bu yüzyıldır hiçbir şey olmadığı anlamına gelirdi. Kayda değer hiçbir şey.

Bunun değişmek üzere olduğunu hissedebiliyordum.

Annem artık zamanının geldiğini söylemişti. Değişim annemin en çok sevdiği şeylerden biriydi. Yani Link'in annesinin tam tersi. Bayan Lincoln her an göreve hazır, sinir küpü bir kadındı ve mükemmel bir iletişim ağı vardı – bu ikisi tehlikeli bir bileşimdi. Sekizinci sınıftayken Bayan Lincoln, Link'in Harry Potter izlediğini görünce kablolu bağlantıyı duvardan sökmüştü. Çünkü o sıralar bu serinin kitaplarının büyücülüğü ön plana çıkardığı için Gatlin Halk Kütüphanesi'nden kaldırılması için bir kampanya başlatmıştı. Neyse ki, Link Earl Petty'nin evinde MTV seyredebiliyordu. Bunu yapamasaydı, Lincoln Lisesi'nin ilk rock grubu – hatta tek – Lincoln'ü Kim Vurdu asla olamazdı.

Bayan Lincoln'ü hiç anlayamamıştım. Annem hayattayken gözlerini devire devire, "Link senin can dostun olabilir ama sakın benim ADK'ya üye olup yeni yasalar çıkarmak amacıyla o kabarık eteklerden giymemi bekleme," derdi. Bunun ardından, onun üzerine eski deniz kabuklarına benzer bir giysiyle çamurlu savaş alanlarında yürüyen, saçlarını bahçe makasıyla kesen, kek satışları organize eden ve herkese evini nasıl dekore etmesi gerektiğini söyleyen bir ADK üyesi olduğunu gözümüzde canlandırıp katıla katıla gülerdik.

Bayan Lincoln'ü ise ADK'da hayal etmek çok kolaydı. O tam bir kayıt sekreteriydi ve zaten öyle olduğunu biliyordum. Annem kütüphaneye kapanmış, mikro fişleri incelerken o Savannah Snow ve Emily Asher'ın anneleriyle birlikte yönetim kurulunda vakit geçirirdi.

Yani annem hayattayken.

Link hâlâ konuşmaya devam ediyordu ve bir süre sonra onu dinlemeye başlamam gerektiğine karar verdim. "Annem, Emily'nin annesi, Savannah'nınki... Hepsi son birkaç gecedir bütün telefon kablolarını aşındırdılar. Annemin İngilizce dersinde kırılan camı ve ardından İhtiyar Ravenwood'un yeğeninin ellerinin kan revan içinde olduğunu anlattığını duydum."

Hızla köşeyi döndü ve nefes dahi almadan anlatmaya devam etti. "Ve kız arkadaşının Virginia'daki akıl hastanesinden yeni çıkmış olduğunu, onun bir yetim olduğunu ve şizomanik ya da ona benzer bir durumu olduğunu..."

"O benim kız arkadaşım değil. Sadece arkadaşız," dedim hemen.

"Kapa çeneni. Çoktan kafeslenmişsin, bir tasman eksik." Bu sözü bir kızla konuştuğumda ya da bir kız hakkında konuştuğumuzda veya koridorda bir kıza baktığımda söylerdi.

"Değil. Hiçbir şey olmadı. Sadece oturduk."

"Zırvalayıp duruyorsun, sen onları külahıma anlat. Ondan hoşlanıyorsun Wate. Kabul et." Link fazla ince düşünceli biri değildi. Bir kız mükemmel gitar çalmıyorsa onunla takılmanın tek bir sebebi olabilirdi; başkasını anlaması mümkün değildi.

"Ondan hoşlanmadığımı söylemiyorum ama sadece arkadaşız." Ben aksini istesem de istemesem de şu an gerçek buydu. Bu da kendi içinde başka bir soruyu doğuruyordu. Hafifçe gülümsemiş olmalıyım. Yanlış hareket.

Link kusarmış gibi bir hareket yaptıktan sonra yeniden hızla döndü, neredeyse bir kamyona çarpıyordu. Oysa o hâlâ dalga geçmekle meşguldü. O kimi beğenip beğenmediğimle ilgilenmiyordu, tek derdi beni huzursuz etmekti. "Pekâlâ, doğru mu? Öyle mi?"

"Ne öyle mi?"

"Biliyorsun işte. O önüne gelen her şeyi kırıp döken bir deli mi?"

"Sadece bir cam kırıldı. Bunda gizemli bir durum yok."

"Bayan Asher'ın söylediğine göre o bir şey atarak pencere-
nin camının kırılmasını sağlamış."

"Bu çok komik, son baktığımda Bayan Asher bizim İngi-
lizce sınıfında değildi."

"Ahh, evet. Annem de değil ama bana bugün okula gele-
ceğini söyledi."

"Harika, ona öğle yemeğinde bir yer ayarla."

"Belki de gittiği her okulda buna benzer bir şey yaptığı için akıl hastanesine kapatılmıştır." Link ciddiydi, bu olaydan sonra çok fazla şey duyduğu anlamına geliyordu.

Lena'nın hayatı hakkında söylediklerini hatırladım. Karmaşık. Bu da onlardan biri olabilir miydi? Onun söyleyemediği diğer yirmi altı bin şeyden biri... Ya dünyadaki Emily Asherlar haklıysa ve ben yanlış tarafta yer aldıysam?

"Dikkatli ol dostum. Deliler kasabasında bir yer edinmiş olduğu doğru olabilir."

"Buna gerçekten inanıyorsan sen bir aptalsın."

Hiç konuşmadan otoparka arabayı park etti. Link'in beni korumaya çalıştığını bilmeme rağmen rahatsız olmuştum. Bunu engelleyemiyordum. Bugün her şey farklı görünüyordu. Arabadan çıkıp kapıyı çarparak kapattım.

Link arkamdan bağırdı. "Senin için endişeleniyorum kanka! Bir çılgın gibi davranıyorsun."

"Ne? Şimdi de bir çift mi olduk? Belki de vaktini deli olsun olmasın, konuşmak için bir kız bile bulamadığın için endişelenerek geçirmen gerekiyordur, ne dersin?"

Arabadan çıkıp yönetim binasına baktı. "Ne olursa olsun 'arkadaşını' bugün dikkatli olması konusunda uyarırsan iyi olur. Bak."

Binanın ön basamaklarında, Bayan Asher ve Bayan Lincoln Müdür Harper ile konuşuyorlardı. Emily annesine sığınmış kendini acındırıyordu. Bayan Lincoln, Müdür Harper'a vaaz verir gibiydi, adam onun söylediği her kelimeyi ezberliyordu sanki. Bay Harper, okulu idare ediyor gibi görünebilirdi ama kasabayı kimlerin idare ettiğini gayet iyi biliyordu. İkisi de karşısında duruyordu.

Link'in annesi susunca, sıra, pencere kırılma olayını bir kez daha canlandırarak anlatmaya başlayan Emily'ye geçti. Bayan Lincoln ona uzandı ve şefkatle omzundan tuttu. Bay Harper sadece başını salladı.

Pekâlâ, bugün gerçekten çok bulutlu bir gündü.

Lena cenaze arabasında oturmuş, yıpranmış not defterine yazmakla meşguldü. Araba rölantideydi. Cama vurduğumda korkuyla sıçradı. Dönüp yönetim binasına baktı. O da anneleri görmüştü.

Kapıyı açmasını belirten bir hareket yaptım ama o başını iki yana salladı. Diğer tarafa yürüdüm. Kapılar kilitliydi ama benden o kadar çabuk kurtulamayacaktı. Arabanın kaportasına oturup sırt çantamı çakılların üzerine bıraktım. Hiçbir yere gitmiyordum.

Ne yapıyorsun?

Bekliyorum.

Uzun bir bekleyiş olacak.

Bol vaktim var.

Sileceklerin arkasından bana baktı. Kapı kilitlerinin açıldığını duydum. "İnsanlar sana hiç deli olduğunu söyledi mi?" Arabadan çıkıp oturduğum yere doğru geldi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, beni azarlamaya hazır olan Amma'ya çok benziyordu.

"Senin olduğunu söyledikleri kadar söylemediler."

Saçlarını, üzerinde pembe kirazçiçeği desenleri olan ipekli siyah bir eşarpla toplamıştı. Onun aynada kendine bakıp, cenazesine gitmek üzere hazırlanırken kendini mutlu etmek için bu eşarbı bağladığını gözümün önüne getirebiliyordum. Siyah kotunun üzerine, uzun bir elbise mi yoksa tişört mü olduğuna karar veremediğim bir şey giymişti, ayaklarında siyah Converse'leri vardı. Somurtarak yönetim binasına baktı. Anneler şu an, muhtemelen, müdürün ofisinde oturuyorlardı.

"Onları duyabiliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "İnsanların akıllarından geçeni okumak gibi bir şey değil bu Ethan."

"Benimkini okuyorsun."

"Tam olarak değil."

"Ya dün gece?"

"Sana söyledim, ne olduğunu bilmiyorum. Biz, biz bir şekilde bağlanmış gibiyiz." Bu sabah, bu sözü söylemek ona zor geliyor gibi görünüyordu. Gözlerimin içine bakmadı. "Daha önce hiç kimseyle böyle bir şey olmadı."

Ona ne hissettiğini anladığımı söylemek istedim. Ona, bedenlerimiz milyonlarca kilometre uzakta olsa bile yaşadığımız o düşünsel birliktelik anlarında kendimi, ona yanında bulunan insanlardan çok daha yakın hissettiğimi söylemek istedim.

Yapamadım. Düşünemedim bile. Onun yerine basketboldaki oyun düzenini, yemekhanedeki mönüyü, birazdan yürüyeceğimiz bezelye çorbası rengindeki koridoru düşündüm. Konu dışındaki her şeyi... Hatta başımı havaya dikip, "Kızlar bana bunu hep söylerler," dedim. Salak. Heyecanlandıkça daha rezil şakalar yapıyordum.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Beni neşelendirmeye uğraşma. Bu bir işe yaramaz." Ama yaramıştı.

Dönüp merdivenlere baktım. "Ne konuştuklarını öğrenmek istiyorsan ben sana söyleyebilirim."

Kuşkulu bakışlarını bana çevirdi.

"Nasıl?"

"Burası Gatlin. Burada sır diye bir şey yoktur."

"Ne kadar kötü?" bakışlarını uzaklara çevirdi. "Deli olduğumu mu düşünüyorlar?"

"Oldukça."

"Okul için bir tehlike olarak mı?"

"Mümkün. Burada yabancıları pek sevmeyiz. Macon Ravenwood'dan daha garip ve yabancı olan birini de bulamazsın." Ona gülümsedim.

İlk zil çaldı. Kaygıyla kolumu yakaladı. "Dün gece bir rüya gördüm. Sen de..."

Başımla onayladım. Bunu söylemesine gerek yoktu. O sırada yanımda olduğunu biliyordum. "Saçlarım bile ıslanmıştı."

"Benim de." Kolunu uzattı. Bileğinde, tam tutmaya çalıştığım yerde bir iz vardı. Karanlığın içinde kaybolmadan önce... O bölümü görmemiş olduğunu umdum. Yüzüne bakınca görmüş olduğunu anladım. "Özür dilerim, Lena."

"Senin suçu değil."

"Bu rüyaların neden bu kadar gerçek göründüğünü bilmek isterdim."

"Seni uyarmaya çalıştım. Benden uzak durmalısın."

"Tamam. Ben kendimi uyarılmış farz ediyorum." Bunu yapamayacağımı biliyordum – ondan uzak duramazdım. Okula girmek üzereydim ve orada bir sürü saçmalıkla karşılaşacaktım ama bunları önemsemiyordum. Söylediğim her şeyi yeniden anlatmaya kalkışmadan biriyle konuşabilmek çok güzeldi. Lena ile konuşabiliyordum, Greenbrier'dayken otların ortasında oturup günler boyu onunla konuşabileceğimi hissetmiştim. Hatta daha da uzun. O, orada durup benimle konuştuğu sürece.

"Doğum gününle ilgili olan şey nedir? Neden o günden sonra burada olamayacağını söyledin?"

Son hızla konuyu değiştirdi. "Madalyon hakkında ne biliyorsun? Sen de benim gördüğümü gördün mü? Yangını? Diğer görüntüleri?"

"Evet, kilisenin ortasında oturuyordum ve neredeyse sıradan düşüyordum. Hemşireler'den yeni bir şeyler öğrenmeyi başardım, neyse ki. ECW harfleri Ethan Carter Wate'in baş harfleri. Benim büyük-büyük-büyük-büyük amcam. Üç çılgın halam da bana onun adının verilmiş olduğunu söyledi."

"Madalyonda bu harfleri gördüğünde neden hatırlamadın?"

"İşin ilginç yanı da bu zaten. Onun adını daha önce hiç duymadım, evde bulunan soyağacında yer almıyor."

"Peki, ya GKD? Genevieve kısmını anladık ama gerisi?"

"Bunu bilmiyor gibi göründüler ama olamaz. Görüntülerden birinde D Duchannes olarak geçiyordu. Bunu Amma'ya soracaktım ama madalyonu ona gösterdiğim anda neredeyse aklını kaçıracaktı. Şeytan görmüş gibi oldu ve onu bir takım vudu sözcükleriyle sarıp sarmaladı, bir laneti kaldırır gibiydi. Babamın çalışma odası ise yasak bölge, annemin İç Savaş ve Gatlin ile ilgili tüm kitapları orada duruyor." Saçmalamaya başlamıştım. "Sen dayına sorabilirsin."

"Dayım hiçbir şey bilmez. Madalyon nerede?"

"Cebimde. Üzerinde, Amma'nın dökmüş olduğu tozlarla birlikte bir mendile sarılı duruyor. Amma onun Greenbrier'a götürülüp gömülmesi gerektiğini düşünüyor."

"Benden nefret ediyor olmalı."

"Diğer kızlarımdan farklı değil, yani kız arkadaşlarımdan demek istiyorum. Daha doğrusu kız olan arkadaşlarım." Kendimi nasıl bu kadar aptal konumuna düşürebildiğime ben de inanamıyordum. "Başımıza yeni sorunlar açmadan sınıfa girsek iyi olacak."

"İşin aslında ben eve geri dönmeyi düşünüyorum. Onlarla karşılaşmak zorunda kalacağımı biliyorum ama bundan bir gün daha kaçmak istiyorum."

"Başın derde girmez mi?"

Güldü. "Dayımla mı? Kötü şöhretli, okulun zaman kaybından başka bir şey olmadığını düşünen ve ne uğruna olursa olsun iyi niyetli Gatlin halkından uzak duran adam mı? Buna bayılacaktır."

"O zaman niye geliyorsun?" Link'in annesi, onu her sabah evden zorla göndermese onun asla okula gelmeyeceğinden emindim.

Kolyesindeki süslerden birini çevirdi, bu yedi köşeli bir yıldızdı. "Burada durumun farklı olacağını düşündüm, sanırım. Birkaç arkadaş edinip, okul gazetesine girebilirdim ya da bunun gibi şeyler işte. Bilemiyorum."

"Bizim gazeteye mi? *Jackson Stonewaller*'a mı?"

"Eski okulumda okul gazetesine girmek istedim ama bana dolu olduğunu söylediler, oysa gazeteyi zamanında çıkarabilmelerini sağlayacak yeteri kadar yazara sahip değillerdi." Gözlerini uzaklarda bir noktaya dikti, utanmıştı. "Gitmeliyim."

Arabanın kapısını girmesi için açtım. "Dayınla madalyon hakkında konuşmalısın. Senin tahmininden çok daha fazla şey biliyor olabilir."

"Güven bana, bilmiyor." Kapıyı kapattım. Bir yanım kalmasını isterken, diğer yanım onun gidişiyle biraz olsun rahatlamıştı. Bugün zaten başıma bir sürü şey gelecekti.

"Senin için sınıfa götürmemi ister misin?" Yanındaki koltukta duran defterini gösterdim.

"Hayır, o ödev değil." Torpido gözünü açıp defteri oraya koydu.

"Önemli bir şey değil." Bana hiçbir şey söylemeyecekti.

"Fatty araziyi dolaşmaya başlamadan önce eve girsen iyi olur." Başka bir şey söylememe fırsat vermeden arabayı çalıştırdı ve bana el salladı.

Bir havlama duydum. Döndüğümde Ravenwood'daki kocaman siyah köpeği birkaç adım ötede dururken gördüm ve kime havladığını da.

Bayan Lincoln bana gülümsedi. Köpek hırladı, sırtındaki tüylerin hepsi dikilmişti. Bayan Lincoln ona tiksintiyle baktı, sanki Macon Ravenwood'a bakıyordu. Kavga etseler kimin kazanacağından emin olamadım.

"Vahşi köpekler kuduz taşırlar. Birileri yönetimi uyarmalı." Tabii canım, birileri.

"Evet, efendim."

"Biraz önce giden garip siyah arabayı kullanan kimdi? Onunla epey sohbet ettin." Cevabı zaten biliyordu. Bu bir soru değildi. Bir suçlamaydı.

"Efendim."

"Bir yabancıyla konuşuyordun. Müdür Harper, biraz önce bana, o Ravenwood kızının başka bir okula transfer edilmesi-

ni isteyeceğini söyledi. Çevredeki üç okuldan birini seçebilir Jackson'u seçmediği sürece sorun yok."

Hiçbir şey söylemedim. Yüzüne bile bakmadım.

"Bu bizim görevimiz Ethan. Müdür Harper'ın, benim ve Gatlin'de yaşayan bütün ebeveynlerin. Bu kasabadaki gençleri tehlikelerden korumamız gerekir. Yanlış insanları da kasabadan göndermemiz..." Yani ona benzemeyen herkesi.

Elini uzatıp omzuma dokundu, on dakika önce Emily'ye yaptığı gibi. "Ne demek istediğimi anladığından eminim. Sen bizdensin. Baban burada doğdu ve annen buraya gömüldü. Sen buraya aitsin. Herkes buraya ait olamaz."

Ona baktım. Ben bir şey söyleyemeden arabasına binmişti.

Bayan Lincoln, bu kez, birkaç kitap yakmaktan daha büyük işlerin peşine düşmüştü.

Sınıfa girdiğimde günün anormal bir normallikte akmakta olduğunu gördüm. Ofisin etrafında oturan pek çok ebeveyn göreceğimi sanıyordum ama kimse yoktu. Öğlen çocuklarla birlikte üç kâse çikolatalı puding yedim, kim ve ne hakkında konuşmayacağımız önceden belirlenmişti sanki. İngilizce ve Kimya derslerinde deliler gibi mesaj yazan Emily de bu rahatlatma operasyonunun bir parçasıydı. Onun kim ve ne hakkında yazdığını bilmem dışında. Dedim ya anormal normal.

Basketbol antrenmanından sonra Link beni bıraktığında delice bir şey yapmaya karar verdim.

Amma sundurmada oturuyordu – bu iyiye işaret değildi. "Onu gördün mü?" bunu beklemem gerekirdi.

"Bugün okula gelmedi." Teknik açıdan söylediğim doğruydu.

"Bu belki de en iyi çözüm. Sorunlar bu kızın etrafında

dolaşıp duruyor, Macon Ravenwood'un köpeği gibi. Onun seni eve kadar takip etmesini istemiyorum."

"Duş alacağım. Yemek hemen hazır olur mu? Link'le birlikte bu akşam yapmamız gereken bir proje var." Bunları merdivenden bağırarak söylemiştim, sesimin normal çıkmasına özen gösteriyordum.

"Proje mi? Ne projesiymiş bu?"

"Tarih."

"Nereye gideceksiniz ve ne zaman döneceksiniz?"

Bu soruya cevap vermeden banyonun kapısın kapattım. Bir planım vardı ama buna iyi bir hikâye uydurmalıydım.

On dakika sonra mutfak masasında oturuyordum ve hikâyeyi bulmuştum. Mükemmel değildi ama bu kadar kısa bir zamanda ancak bunu üretebilmiştim. Bu işin üstesinden gelmeliydim. Ben mükemmel bir yalancı değildim, Amma da aptal değildi. "Yemekten sonra Link gelip beni alacak ve kapanana kadar kütüphanede çalışacağız. Dokuz ya da ona kadar." Didiklenmiş domuz etlerinin üzerine Carolina Gold sürdüm. Carolina Gold, Gatlin'de yapılan ve savaşla ilgisi olmadığı halde ünlenen barbekü sosla hardal karışımı bir şeydi.

"Kütüphaneye mi?"

Amma'ya yalan söylemek keyfimi kaçırıyordu, bunu sık yapmamaya özen gösteriyordum. Bu gece kendimi daha da kötü hissediyordum, mideme bir şeyler oturmuştu. İstediğim en son şey üç tabak didiklenmiş domuz yemekti ama tercih şansım yoktu. Benim ne kadar yiyebileceğimi çok iyi biliyordu. İki tabak onu şüphelendirirdi. Bir tabak, elinde termometre ve zencefilli gazozla yanıma gelip beni odama göndermesine sebep olurdu. Bu düşüncelerle ikinci tabağımı temizlemeye çalıştım.

"Kütüphaneye uzun zamandır ayak basmadın, yani..."

"Biliyorum." Annem öldüğünden beri.

Kütüphane, annem ve tüm aile için evden öte bir yerdi, ikinci evimizdi. Küçüklüğümde, her Pazar öğleden sonrasını

orada geçirirdik. Kitap yığınlarının arasında dolaşır üzerinde korsan gemisi, şövalye, asker ve astronot resmi bulunan bütün kitapları aralarından seçerdim. Annem, "Burası benim kilisem Ethan. Bu da bizim kutsal Sebt günümüz," derdi.

Gatlin Kütüphanesi'nin kütüphane müdürü, annemin eski arkadaşı Marian Ashcroft'tu. Gatlin'de annemden sonra gelen en zeki tarihçiydi ve geçen seneye kadar onun araştırma ortağıydı. Duke'de lisansüstü eğitimlerini birlikte yapmışlardı. Marian, Afro-Amerikalılar üzerine doktorasını yaptıktan sonra, annemin ardından, başladıkları ilk kitabı bitirmek üzere Gatlin'e gelmişti. Kazadan önce beşinci kitapları üzerinde çalışıyorlardı, hatta yarılamışlardı.

O günden beri kütüphaneye adım atmamıştım ve hâlâ buna hazır değildim ama Amma'nın oraya gitmeme asla hayır demeyeceğini de biliyordum. Beni kontrol etmek için aramayacaktı bile. Marian Ashcroft ailedendi. Annemi en az Marian'in sevdiği kadar seven Amma'nın aileye hürmeti sonsuzdu.

"Pekâlâ, hareketlerine dikkat et ve yüksek sesle konuşma. Annenin söylediklerini hatırla. Her kitap kutsaldır ve Kutsal Kitap'ları güven içinde tuttukları her yer Tanrı'nın Evi'dir." Dedim ya annem asla ADK'nın kadınlarından biri olamazdı.

Link kornaya bastı. Orkestra provasına giderken beni bırakacaktı. Mutfaktan uçarak çıktım, Amma'nın kucağına atlayıp her şeyi itiraf etmek istiyordum Altı yaşındayken, kilerdeki bütün şekerleri yedikten sonra yaptığım gibi... Belki de Amma haklıydı. Belki de gökte bir delik açmıştım ve evren başıma yıkılacaktı.

Elimde davetsiz olarak oraya gitmemin özrü olan parlak mavi kaplı klasörle, Ravenwood'un kapısından girerken gerilmiş ve klasöre yapışmıştım. Ona, bugün kaçırmış olduğu İngilizce dersinin notlarını getirmiş olduğumu söylemeyi planlamıştım. Evimizin sundurmasında dururken bana çok

mantıklı görünmüştü. Ama onlarınkinde dururken, bundan pek emin değildim.

Ben bu tip şeyler yapacak bir tip değildim ama Lena'nın beni evine davet etmeyeceği de gün gibi aşikârdı. Dayısının bize yardım edebileceğini düşünüyordum, içimde bir şeyler bildiğine dair bir his vardı.

Bir şey daha olabilirdi. Onu görmek istiyordum. Jackson'da, Lena Kasırgası ve onun başıma açtığı dertler olmadan son derece uzun ve sıkıcı bir gün geçirmiştim. Sekiz uzun ders. Onun başıma açtığı ama benim de başıma açılmasını istediğim dertler olmadan.

Sarmaşıklarla kaplı pencerelerden sızan ışığı görebiliyordum. Arkada çalan eski Savannah şarkısını duyabiliyordum, annemin en sevdiği Georgialı bestecinin şarkılarından birini. *"Gecenin o serinliğinde..."*

Kapıyı vurmadan önce kapının ardından gelen köpek havlamasını duydum ve birkaç saniye sonra kapı açıldı. Lena çıplak ayaklarıyla karşımda duruyordu ve çok farklı görünüyordu. Üzerine kuşlar işlenmiş olan siyah bir elbise giymişti, sanki özel bir lokantaya, yemeğe gidiyordu. Ben, Dar-ee Keen'a üzerimdeki delikli Atari baskılı tişörtümle giderdim. Verandaya çıkıp kapıyı arkasından çekti. "Ethan, burada ne yapıyorsun?"

Ona klasörü uzattım, hiç inandırıcı değildim. "Sana ödevini getirdim."

"Buraya öylece gelmiş olduğuna inanamıyorum. Sana dayımın yabancılardan hoşlanmadığını söylemiştim." Beni merdivenlere doğru itmeye başlamıştı. "Gitmelisin. Hemen."

"Onunla konuşabileceğimizi düşündüm."

Arkamızda birinin boğazını temizlediğini duydum. Macon Ravenwood'un köpeğini görmek için oraya bakınca onu ve hemen arkasında duran Macon Ravenwood'u gördüm. Şaşkın görünmemeye çalıştım ama aklım başımdan gitmişti ve bu yüzümden de belli oluyordu.

"Bu pek sık duyduğum bir şey değil. Ve sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem, hiçbir şey olamasam bile yine de Güneyli bir beyefendiyim." Ağır ağır ve Güneyli aksanıyla konuşuyordu mükemmel bir telaffuzu vardı. "Sonunda sizinle tanışabilmek son derece keyifli Bay Wate."

Onun tam karşısında durduğuma inanamıyordum. Gizemli Macon Ravenwood. Ben karşıma tam anlamıyla bir Boo Radley'in* çıkmasını bekliyordum: Tulumlar içerisinde evin içinde zorlukla yürüyebilen, taş devrinden kalma bir dille konuşmaya çalışan ama sadece geveleyebilen, dudaklarının kenarlarından hafifçe tükürükler akıtan bir tip.

Bu Boo Radley değildi. Atticus Finch'den bile iyiydi.

Macon Ravenwood mükemmel bir kostümle karşımındaydı, 1942'li yıllardan fırlamış gibiydi. Beyaz smokin gömleği düğmelerle değil, eski tip gümüş çıtçıtlarla iliklenmişti. Siyah smokini kusursuzdu. Koyu renkli gözleri pırıl pırıldı, siyah gibi duruyorlardı. Üzerlerinde bir duman var gibiydi, Lena'nın okula geldiği cenaze arabasının camına çok benziyorlardı. Baktığınızda hiçbir şey anlayamıyordunuz, düşünceler o gözlere yansımıyordu. Soluk yüzünün ortasında duruyorlardı. O kar gibi kırılgan, mermer gibi beyaz tam anlamıyla bir münzeviye ait beyaz yüzünün ortasında. Saçlarına aklar düşmüştü, yüzüne yakın olan yerleri gri tepesi Lena'nınkiler gibi siyahtı.

Renkli filmler çıkmadan önceki döneme ait bir film yıldızı ya da buralarda adı duyulmamış olan yerel bir krallığın asil bir ferdi gibi duruyordu. Ama o sadece Macon Ravenwood'du ve bu kafa karıştırıyordu. İhtiyar Ravenwood, anaokulundan beri dinlediğim Gatlin'in öcüsü. Şu an buraya benden çok daha fazla ait duruyordu.

Gözlerini benden ayırmadan elindeki kitabı kapattı. Bana bakıyordu ama aslında içimi görmek istiyor gibiydi, oralarda bir şey arıyordu. Belki de bu adamın x-ışınlı gözleri vardı.

* Harper Lee tarafından yazılan Bülbülü Öldürmek romanında bir karakter.

Geçen haftayı düşündüğümde, artık her şey mümkün geliyordu.

Kalbim son hızla atıyordu, onun duyabildiğinden emindim. Macon Ravenwood beni gafil avlamıştı ve bunun farkındaydı. İkimiz de gülümsemiyorduk. Köpeği yanında gergin bir tavırla duruyor ve ondan gelecek olan saldırı komutunu bekliyordu.

"Görgü kurallarını unutuyordum neredeyse. İçeri girin Bay Wate. Biz de tam yemeğe oturuyorduk. Bize katılmalısınız. Ravenwood'da akşam yemeği önemli bir şeydir."

Lena'ya bakarak ondan bir direktif bekledim.

Ona kalamayacağını söyle.

Emin ol ki istemiyorum.

"Hayır, bayım teşekkür ederim. Sizi rahatsız etmek istemem. Lena'nın ödevini bırakmak için uğramıştım." Parlak mavi klasörü ikinci kez yukarı kaldırdım.

"Saçma, kalmalısınız. Yemekten sonra kütüphanede Küba purolarının tadını çıkarırız ya da siz ince purolardan mı hoşlanırsınız? Tabii, içeri girmek sizi huzursuz ediyorsa, bunu anlarım." Şaka yaptığını hiç sanmıyordum.

Lena kolunu onun beline doladı, yüzündeki ifade hızla değişti. Sanki bulutlu bir günün ortasında bir anda güneş doğmuştu. "M Dayı, lütfen Ethan'la alay etme. O benim buradaki tek arkadaşım ve onu korkutup kaçırırsan gidip Dell Teyze ile yaşarım ve sen de işkence edecek kimseyi bulamazsın."

"Hâlâ Boo'ya sahibim." Köpek başını kaldırıp soru sorar gibi Macon'a baktı.

"Onu da götürürüm. Kasabada peşinden koşup takip ettiği kişi benim, sen değilsin."

Sormam gerekiyordu. "Boo mu? Köpeğinizin adı Boo Radley'mi?"

Macon çok, çok, çok hafif gülümsedi. "Ona daha çok yakışıyor." Başını geriye atarak bir kahkaha attı. Bu kahkaha beni ürküttü, onun yüzünün gülerken aldığı şekli hayal dahi

edemezdim. Arkasındaki kapıyı ardına kadar açtı. "İçimden gelerek söylüyorum Bay Wate, lütfen bize katılın. Misafir severim ve Ravenwood uzun zamandır sevimli kasabamız Gatlin'den gelen bir misafiri ağırlama zevkini tatmadı."

Lena beceriksiz bir tavırla gülümsedi. "Burnu büyüklük etme M Dayı. Senin onlarla konuşmuyor olman onların suçu değil."

"Görgü kurallarına uymam, biraz zeki olmalarını beklememem ve kendine bakan temiz insanlarla görüşmek istememde benim suçum olamaz değil mi? Bunların bu sırayla olması da gerekmez."

"Ona bakma sen. Keyfi çok yerinde." Lena özür dileyen gözlerle bakıyordu.

"Bırak da tahmin edeyim. Bunun Müdür Harper ile bir ilgisi var mı?"

Lena başıyla onayladı. "Okuldan aradılar. Olay araştırılırken beni gözaltında tutacaklar." Gözlerini devirdi. "Kurallara uymadığım anda beni okuldan uzaklaştıracaklar."

Macon konuyu kapatmak ister gibi bir kahkaha attı, sanki anlamsız sözcükler sarf ediyorduk. "Gözaltı mı? Çok etkileyici. Gözaltı demek bir otoritenin varlığı demektir." İkimizi de koridora doğru itti. "Üniversiteyi zorlukla bitirmiş olan, şişman bir lise müdürü ve Boo Radley kadar bile zeki olmayan çocukların kızgın ev kadını anneleri... Çok vasıflılar."

Eşikten içeri adım attığım anda kalakaldım. Giriş holü son derece büyük ve ihtişamlıydı, birkaç gün önce girdiğim banliyö evi ile alakası yoktu. Artık o kadar modern bir yapıya sahip olmayan merdivenlerin üzerinde, devasa yağlı boya bir resim asılıydı. Bu, altın gözlü, dünya güzeli bir kadının portresiydi. Merdivenler klasik döneme aitti, havada duruyorlardı sanki. Birazdan Scarlett O'Hara balon eteklerini savurarak oradan aşağı inecek ve bu mekâna çok yakışacaktı. Tavandan kristal avizeler sarkıyordu. Viktorya dönemi mobilyalar ve antikalarla doluydu burası. Özel işli kumaşlarla kaplı koltuklar, mermer masa ve sehpalar ile zarif bitkiler vardı. Mum ışığı tüm duvarlardan yansıyordu. Yüksek, kanatlı kapılar açıldı ve

ortam, masanın üzerindeki gümüş vazolara özenle yerleştirilmiş gardenyaların kokusuyla doldu.

Bir an için, yine o görüntülerden birini gördüğümü düşündüm ama madalyon mendile sarılı bir şekilde cebimde duruyordu. Biliyordum, çünkü biraz önce kontrol etmiştim. O tüyler ürpertici köpek merdivenlerden bana bakıyordu.

Bu çok mantıksızdı. Buraya son gelişimden bu güne Ravenwood inanılmaz bir değişime uğramıştı. Bu imkânsız gibi görünüyordu. Benim zamanda geri gitmem de öyleydi. Gerçek olmasa bile, annemin de bunu görmesini çok isterdim. Burayı çok severdi. Şu an burası çok gerçekti, bu büyük evin böyle görünmesi gerektiğini hissediyordum. Lena gibi, duvarların içinde yer alan bahçe gibi, Greenbrier gibi...

Daha önce neden böyle görünmüyordu?

Sen neden bahsediyorsun?

Neden bahsettiğimi biliyorsun.

Macon önümüzde ilerledi. Köşeyi döndük, burası geçen hafta gördüğüm sıcak oturma odasına giden yoldu. Şu an ise bir balo salonuydu. Tam ortada pençe ayaklı kocaman bir yemek masası vardı ve üç kişilik hazırlanmıştı. Sanki beni bekliyordu.

Köşede duran piyano kendi kendine çalıyordu. Onun eski mekanik piyanolardan olduğunu düşündüm. Sahne tüyler ürperticiydi, sanki oda kahkahalar ve kadeh şıngırtıları ile doluydu. Ravenwood'da yılın balosu veriliyordu ama tek konuk bendim.

Macon hâlâ konuşuyordu. Söylediği her şey freskli duvarlardan, oymalı tavandan yankılanıyordu. "Sanırım biraz züppeyim. Kasabalardan tiksiniyorum. Kasaba insanlarından da. Küçük beyinlere ve koca popolara sahipler. Yani içlerini unutup kıçlarına makyaj yapıyorlar. Hepsi işe yaramaz. Yağcılık yapmaktan başka hiçbir işe yaramazlar." Gülümsedi, bu dostça bir gülümseme değildi.

"Peki, neden buradan ayrılmadınız?" İçimdeki huzursuzluk gerçeklere dönmemi sağlamıştı, tabii bu gerçeklikse. Benim Gatlin'le dalga geçmem başka bir konu, bunun Macon

Ravenwood'dan yani hiç beklemediğim bir taraftan gelmesi bambaşka bir konuydu.

"Komik olma. Benim yuvam Ravenwood, Gatlin değil." Gatlin kelimesini tükürür gibi söylemişti, zehirliydi sanki. "Çocuğum olmadığı için ölümümden sonra benim yerime buraya bakacak birini bulmalıyım. Ravenwood'u ayakta tutmak benim en önemli görevim ve hayattaki tek amacım. Kendimi yaşayan bir müzenin müdürü gibi hissediyorum."

"Bu kadar dramatik davranma M Dayı."

"Bu kadar diplomatik davranma Lena. Bu cahil kasaba halkıyla neden bu kadar iç içe olmak istediğini bir türlü anlayamıyorum."

Adam haklı.

Bana okula gelmemi istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun?

Hayır, yani demek istediğim –

Macon bana baktı. "Şu anki misafirimizden bahsetmiyorum, tabii ki."

O konuştukça benim merakım artıyordu. İhtiyar Ravenwood'un kasabadaki üçüncü zeki insan olduğunu kim bilebilirdi ki? Annem ve Marian Ashcroft'tan sonra geliyordu. Belki de dördüncü, bu babamın o odadan çıkıp çıkmamasına bağlıydı.

Macon'ın elinde tuttuğu kitabın adını görmeye çalıştım. "O da ne, Shakespeare'mi?"

"Betty Crocker, inanılmaz bir kadın. Yerel halkın akşam yemeğinde neler yediğini hatırlamaya çalışıyordum. Bu akşam yerel bir yemek yemek istedim. Didiklenmiş domuza karar verdim." Biraz daha didiklenmiş domuz. Düşünürken bile midem bulandı.

Macon gösterişli bir tavırla Lena'nın iskemlesini çekti. "Misafirperverlikten bahsederken, Lena Toplanma Günü için kuzenlerin geliyor. Eve ve mutfağa beş kişinin daha geleceğini söylemeyi unutma."

Lena huzursuz olmuştu. "Mutfak *personeline* ve evdeki *hizmetlilere* söylerim M Dayı, tabii yapmamı istediğin şey buysa."

"Toplanma Günleri de nedir?"

"Ailem biraz gariptir. Toplanma aslında eskiden kalma bir ekin toplama âdetidir, Şükran Günü gibi. Unut gitsin." Ravenwood'u aileden ya da dışarıdan birinin ziyaret ettiğini hiç duymamıştım. Yolda çatalın bu tarafına dönen bir araba bile görmemiştim.

Macon çok eğleniyordu. "Nasıl istersen. Mutfaktan bahsetmişken, ben çok acıktım. Gidip bize neler hazırladığına bir bakayım." O konuşurken uzaklardan bir yerlerden gelen kâse, tava, tencere seslerini duyabiliyordum.

"Çok sert davranma M Dayı. Lütfen."

Macon Ravenwood'un salondan çıkışını izledim, gözden kayboldu. Cilalı zemin üzerinde yürürken, rugan gece ayakkabılarının çıkardığı sesi hâlâ duyabiliyordum. Bu ev çok komikti. Beyaz Saray taşraya ışınlanmış gibiydi.

"Lena, neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana yer hazırlanması gerektiğini nereden bildi?"

"Bizi verandada görünce hazırlatmıştır."

"Peki ya burası? Madalyonu bulduğumuz gün evine girmiştim. Şu anki haline hiç benzemiyordu."

Anlat bana. Bana güvenebilirsin.

Eibisesinin eteğini çekiştirmeye başladı. İnatçı. "Dayım antikaları sever. Ev her gün değişir. Bu çok önemli mi?"

Burada olup biten şey neyse, bunu bana şu anda söylemeyecekti. "Pekâlâ, etrafa bakmamın bir sakıncası var mı?" Kaşlarını çattı ama cevap vermedi. Masadan kalkıp yandaki salona doğru ilerledim. Küçük bir çalışma odası olarak düzenlenmişti. Küçük kanepeler, bir şömine ve birkaç küçük yazı masası. Boo Radley şöminenin önünde yatıyordu. Odaya adım atar atmaz hırlamaya başladı.

"Güzel köpek." Daha da gürültülü bir hırıltı çıkardı. Odanın dışına doğru geri çekildim. Hırlamayı bırakıp kafasını yere koydu.

En yakındaki yazı masasının üzerinde bir paket vardı,

kahverengi kâğıtla sarılıp, sicimle bağlanmış bir paket. Onu elime aldım. Boo Radley yeniden hırlamaya başladı. Paketin üzerinde bir damga vardı. *Gatlin Halk Kütüphanesi*. Bu damgayı biliyordum. Anneme böyle yüzlerce paket gelirdi. Zaten, bir tek Marian Ashcroft bir kitabı bu şekilde paketlemekten yorulmazdı.

"Kütüphanelerle ilgilisiniz sanırım Bay Wate. Marian Ashcroft'u tanır mısınız?" Macon yanımda belirivermişti. Elimdeki paketi alıp ona keyifle baktı.

"Evet, efendim. Marian, Dr. Ashcroft annemin en yakın arkadaşıydı. Birlikte çalışırlardı."

Macon'ın gözlerinde bir anlığına bir kıvılcım yandı ve hemen yok oldu. "Tabii ya, ben ne düşüncesizim. Ethan Wate. Anneni tanırdım."

Dondum. Macon Ravenwood annemi nasıl tanıyabilirdi ki?

Yüzünde garip bir ifade belirmişti, unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibiydi. "Çalışmalarından elbette. Onun yazdığı her şeyi okudum. Onun *Bölünmüş Bahçe* adlı kitabının *Çiftlikler ve Ağaçlandırmalar* adlı bölümünün dip notlarını okursan, pek çok kaynak kitabı benim kütüphanemden alıp kullanmış olduğunu görürsün. Annen zeki ve kusursuz bir hanımefendiydi, büyük kayıp."

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür ederim."

"Sana kütüphanemi göstermekten büyük bir onur duyarım. Kitaplarımı Lila Evers'ın oğluyla paylaşmak beni çok mutlu eder."

Ona bakakaldım annemin adını söylerken sesi farklı çıkmıştı. "Wate. Lila Evers Wate."

Yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. "Elbette ama her şey sırasıyla. Mutfaktan gelen gürültülerin azalmasından yemeğin servis edilmiş olduğunu anlıyorum." Omzuma hafifçe vurdu ve birlikte büyük balo salonuna geçtik.

Lena bizi masada bekliyordu, esintiden sönmüş olan bir mumu yeniden yakıyordu. Sofranın üzeri bir ziyafet alanına

dönüşmüştü, bunların buraya nasıl geldiğini anlayamamıştım. Evde üçümüzden başka bir kişiyi görmemiştim. Yeni bir ev, bir kurt-köpek ve bunlar. Macon Ravenwood ise bu gecenin en garip kısmıydı.

Kasabadaki tüm kiliseleri ve basketbol takımını doyuracak kadar çok yemek vardı. Bunların hiçbiri Gatlin'deki yemeklere benzemiyordu. Tam ortada ağzının ortasına elma sıkışmış gibi duran, kızarmış, bütün bir domuz vardı. Kaburgalarının her birinin kenarına kâğıt sarılmıştı, hemen yanında kestaneli hindi gibi görünen bir şey vardı. Kâseler dolusu değişik sos ve krema vardı, ekmek çeşitleri, hardallar, turşular, lahana ve pancarlar ve adını bilemediğim bir sürü şey. Ve tabii ki, didiklenmiş domuzlu sandviçler de diğer yemeklerin arasındaki yerlerini almışlardı. Lena'ya baktım, terbiyesizlik etmiş olmamak için ne kadarını yemem gerektiğini anlamaya çalışıyordum.

"M Dayı, bu çok fazla." Boo, Lena'nın iskemlesinin ayakucuna yatmış, kuyruğunu sallıyordu.

"Saçma. Bu bir kutlama. Bir arkadaşın oldu. Mutfak alınacak."

Lena endişeli gözlerle bana baktı, banyoya koşup kusmamdan korkar gibiydi. Omuz silktim ve tabağımı doldurmaya başladım. Belki de Amma, yarın sabah kahvaltı etmememe izin verirdi.

Macon üçüncü kadehini doldururken, madalyonu ortaya çıkarma zamanının geldiğini düşündüm. Bu arada onun tabağını tepeleme doldurduğunu görmüştüm ama bir lokma bile yediğini görmemiştim. Yemekler yenmeden tabağından yok olmuştu. Belki de Boo Radley kasabadaki en şanslı köpekti.

Peçetemi katladım. "Size bir şey sormamın bir mahzuru var mı efendim? Tarih hakkında pek çok şey bildiğinizi görüyorum ve bu soruları anneme sorabilme imkânım yok."

Ne yapıyorsun?

Sadece soru soruyorum.

O hiçbir şey bilmiyor.

Denemek zorundayız Lena.

"Elbette." Macon kadehinden bir yudum aldı.

Elimi cebime sokup, madalyonu, Amma'nın bana onu mendile sardıktan sonra koymam için verdiği kesenin içinden çıkardım. Bütün mumlar söndü. Işıklar soluklaştu ve söndü. Piyano bile sustu.

Ethan ne yapıyorsun?

Hiçbir şey yapmadım.

Karanlığın içinden Macon'ın sesini duydum. "Elinde ne var oğlum?"

"Bir madalyon efendim."

"Onu tekrar cebine koyar mısın lütfen?" Sesi sakindi ama gerçekte sakin olmadığını biliyordum. Sakin konuşabilmek için kendini çok zorluyordu. Konuşmasındaki akıcılık yok olmuştu. Kelimeleri söyleyişinde saklayamadığı bir telaş vardı.

Madalyonu hızla keseye tıkıp cebime koydum. Masanın diğer ucunda oturan Macon parmağıyla şamdana dokundu. Masanın üzerindeki mumlar teker teker yanmaya başladı. Yemekler yok olmuştu.

Macon mum ışığında son derece tehlikeli gibi görünüyordu. Onunla tanıştığım andan beri ilk kez bu kadar sessizdi, görünmeyen bir terazide seçeneklerini tartar gibiydi, kaderimizi belirliyordu sanki. Gitme zamanı gelmişti. Lena haklıydı, bu kötü bir fikirdi. Belki de Macon Ravenwood'un bu evden ayrılmamasının gerçek bir sebebi vardı.

"Özür dilerim efendim. Bunun olacağını bilmiyordum. Kâhyamız Amma bunu ona gösterdiğimde o, o çok güçlü bir şeymiş gibi tepki vermişti. Ama Lena ile birlikte onu bulduğumuzda hiçbir şey olmamıştı."

Ona daha başka bir şey söyleme. Görüntülerden sakın bahsetme.

Söylemeyeceğim. Genevieve konusunda haklı olup olmadığını öğrenmeye çalışacağım sadece.

Endişelenmesine gerek yoktu, Macon Ravenwood'a bir şey anlatmak gibi bir niyetim yoktu. Sadece oradan çıkmak

istiyordum. Ayağa kalktım. "Sanırım eve gitme zamanım geldi efendim, geç oldu."

"O madalyonun neye benzediğini bana anlatabilir misin lütfen?" Bu bir ricadan çok bir emirdi. Sustum.

Konuşmayı başaran Lena oldu. "Eski, hırpalanmış bir madalyon, üzerinde bir kabartma var. Onu Greenbrier'da bulduk."

Macon parmağındaki gümüş yüzüğü çevirip duruyordu, tedirgindi. "Bana Greenbrier'a gittiğini söylemen gerekirdi. Orası Ravenwood'un bir parçası değil ve seni orada koruyamam."

"Orada güvendeydim. Bunu hissedebiliyordum." Neden korumak? Bu fazla koruyucu olmaktan öte bir durumdu.

"Değildin. Orası sınırların dışında. Kontrol edilemez, bunu kimse yapamaz. Bilmediğin çok şey var. Ve o... " Macon masanın diğer ucundan eliyle beni gösterdi. "O hiçbir şey bilmiyor ve seni koruyamaz. Onu sakın bu konuya dahil etme."

Sesimi yükselttim. Bunu yapmam gerekiyordu. Ben orada yokmuşum gibi, benim hakkımda konuşuyordu. "Bu beni de ilgilendiren bir konu efendim. Madalyonun üzerinde kazılı bir takım isimlerin baş harfleri vardı. ECW. Ethan Carter Wate benim büyük-büyük-büyük-büyük amcam. Ve GKD, D harfinin Duchannes olduğundan oldukça eminiz."

Ethan dur.

Ama duramadım. "Bizden saklamanıza gerek yok, çünkü olacaklar olmaya başladı bile, ikimize de oluyor. Sevseniz de sevmeseniz de şu an bile oluyor." Gardenya vazolarından biri yerinden fırlayıp duvara patladı. Bu bize küçüklüğümüzden beri anlatılan Macon Ravenwood'du işte.

"Ne söylediğin konusunda en ufak bir fikrin bile yok genç adam." Gözlerini gözlerime dikti, sırtımdaki bütün tüyler ürpermişti. Kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. Onu çok zorlamıştım. Boo Radley ayağa kalkıp onun arkasında durdu, gözleri yusyuvarlak ve çok tanıdıktı.

Başka bir şey söyleme.

Gözleri kısıldı. O film yıldızı pırıltısı sönmüş, yerine oldukça karanlık bir şey gelmişti. Kaçmak istedim ama sanki bulunduğum yere kök salmıştım. Felç olmuştum.

Ravenwood Malikânesi ve Macon Ravenwood hakkında yanılmıştım. İkisinden de korkuyordum.

Konuşmaya başladığında, kendi kendine konuşur gibiydi. "Beş ay. Onu beş ay boyunca koruyabilmek için neler yapmam gerektiğinin ve ne kadar çok yol almam gerektiğinin farkında mısın? Bunun bana neye mal olacağının? Beni nasıl sömüreceğinin ve bana ne kadar çok hasar vereceğinin?" Lena ağzını bile açmadan onun yanına gitti ve elini onun omzuna koydu. Ve bunun hemen ardından o gözlerdeki fırtına geldiği hızla yok oldu ve Macon toparlandı.

"Amma zeki bir kadına benziyor. Ben onun tavsiyesine uyardım. Bulduğum şeyi götürüp bulduğum yere koyardım. Onu lütfen bir daha benim evime getirmeyin." Ayağa kalkıp peçetesini masaya fırlattı. "Kütüphane ziyaretimizi başka bir zamana bırakabiliriz değil mi? Lena arkadaşının dönüş yolunu bulmasına yardımcı ol lütfen. Bu gece çok farklı bir geceydi. Oldukça aydınlatıcı. Lütfen yine gelin, Bay Wate."

Oda karardı. Gitmişti.

Evden yeterince hızlı çıkmayı başaramıyordum. Lena'nın tehlikeli dayısından ve onun ucube evinden bir an önce kaçmak istiyordum. Biraz önce olanlar neydi? Lena beni hızla kapıya götürüyordu, beni oradan hemen çıkarmazsa kötü bir şeyler olacağından korkar gibiydi. Ana holden geçerken, orada daha önce görmediğim bir şeyin varlığını fark ettim.

Madalyon. Yağlı boya tablodaki altın gözlü kadının boynunda madalyon vardı. Lena'nın kolunu yakaladım. O da gördü ve dondu.

Daha önce orada yoktu.

Ne demek istiyorsun?

O tablo çocukluğumdan beri orada asılı. Önünden binlerce kez geçtim. Boynunda hiçbir zaman madalyon yoktu.

15.9

Yol Ayrımı

Evime doğru yol alırken neredeyse hiç konuşmadık. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum ve Lena, hiçbir şey söylemediğim için müteşekkirmiş gibi görünüyordu. Benim kullanmama izin vermişti, bu kafamın dağılmasına ve nabzımın eskiye dönmesine yardımcı olmuştu. Bizim sokağı geçtik ama umursamadım. Eve gitmeye hazır değildim. Lena ile aramızda neler olduğunu bilmiyordum ya da onun evinde veya dayısında ama bana anlatacaktı.

"Sokağı geçtin." Ravenwood'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez konuşmuştu.

"Biliyorum."

"Sen de diğerleri gibi dayımın deli olduğunu düşünüyorsun. Haydi, durma söyle. İhtiyar Ravenwood." Sesi çok acıydı. "Eve gitmem gerekiyor."

Konuşmadan, General'in Yeşilliği etrafında dönmeye başladık. Burası Gatlin'den turist rehberlerine girmeyi başarmış tek yerdi; İç Savaş kahramanı General Jubal'in heykeli ve etrafında solgun bir çalılık vardı. General her zamanki gibi orada duruyordu ama şu an bana yanlış görünüyordu. Her şey değişmişti ve değişmeye devam ediyordu. Ben değişmiştim, her şeyi bir hafta öncesinde farklı görüyor ve farklı hissediyordum. Bir hafta öncesine kadar, bunu yapabilmek bana imkânsız gibi görünüyordu. Generalin de değişmiş olduğunu hissediyordum.

Dove Sokağı'na sapıp arabayı yolun kenarına çektim. 'Gatlin'e Hoş Geldiniz' yazısının hemen altına. Güney'deki en eski çiftlik evlerinin bulunduğu ve en iyi turtanın yapıldığı yere. Turtadan pek emin değildim ama geri kalanı doğruydu.

"Ne yapıyorsun?"

Motoru kapattım. "Konuşmamız gerekiyor."

"Erkeklerle arabanın içinde oturmam." Bu bir şakaydı, söyleyiş şeklinden anlamıştım. Donup kalmıştı.

"Konuşmaya başla."

"Ne hakkında?"

"Dalga geçiyorsun değil mi?" Bağırmamaya çalışıyordum.

Kolyesiyle oynamaya başladı gazoz kutusunun üzerindeki etiketi söküyordu. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"Biraz önce olanları anlatmaya ne dersin?"

Gözlerini camın dışına, karanlığa dikti. "Kızgındı. Bazen kendini kaybediyor."

"Kendini kaybetmek mi? Odada bulunan eşyaları dokunmadan toparlamasından ve mumları kibrit olmadan yakmasından mı bahsediyorsun?"

"Ethan, üzgünüm." Sesi çok kısık çıkmıştı.

Benimki hiç de öyle çıkmıyordu. Onun sorularımdan kaçması beni daha da kızdırıyordu. "Senin üzülmeni falan istemiyorum. Bana olan biteni anlat."

"Neyle ilgili?"

"Dayınla, iki günde bir dekorasyonu değişen o garip evle, bir anda belirip sonra yok olan yemeklerle ilgili her şeyi. Seni koruyan sınırları ve neden koruduklarını... Seç birini ve başla."

Başını iki yana salladı. "Bu konuda konuşamam. Konuşsam da anlamazsın."

"Bana bir şans dahi vermeden bunu nasıl söylersin?"

"Ailem diğer ailelerden çok farklı. İnan bana, bununla başa çıkamazsın."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Kabul et, Ethan. Diğerlerinden farklı olduğunu söylüyorsun ama değilsin. Benim biraz farklı olmam hoşuna gidiyor ama çok farklı olmamdan hoşlanmıyorsun."

"Biliyor musun? Sen de en az dayın kadar delisin."

"Evime davet edilmeden geldin ve şu an orada gördüklerin hoşuna gitmediği için bana kızıyorsun."

Cevap vermedim. Camlardan dışarısını göremiyordum ve kafam da bir o kadar bulanıktı.

"Korktuğun için kızgınsın. Hepiniz öylesiniz. İçten içe hepiniz aynısınız." Lena'nın sesi oldukça yorgun çıkıyordu, vazgeçmiş gibiydi.

"Hayır." Ona baktım. "Korkan sensin."

Acı acı güldü. "Evet, doğru. Nelerden korktuğumu hayal dahi edemezsin."

"Bana güvenmekten korkuyorsun."

Cevap vermedi.

"Birini okula gidip gitmediğini fark edecek kadar iyi tanımaktan korkuyorsun."

Parmağını buğulu camda gezdirdi. Kırık bir çizgi oluştu.

"Bir yere bağlı kalıp neler olacağını görmekten korkuyorsun."

Kırık çizgi bir şimşeğe dönüştü.

"Buradan değilsin. Haklısın. Ve birazdan daha fazla farklısın."

Hâlâ camdan dışarı bakıyordu. Hiçbir şeye bakmıyordu, çünkü bir şey görünmüyordu. Ama ben onu görebiliyordum. Her şeyi görebiliyordum. "Sen inanılmaz, kesinlikle, fazlasıyla, fevkalade, akıl almaz derecede farklısın." Koluna dokundum, sadece parmak ucum değdi ve yine o elektriklenme ve ısıyı hissettim. "Bunu içten içe biliyorum, çünkü ben de öyleyim. Anlat bana. Lütfen. Nedir bu fark?"

"Bunu sana söylemek istemiyorum."

Yanağından bir damla yaş süzüldü. Onu parmağımla yakaladım ve parmağım yandı. "Neden?"

"Çünkü burası Gatlin bile olsa, bu normal bir kız olabilmek için son şansım. Çünkü sen buradaki tek arkadaşımsın. Çünkü sana söylersem inanmayacaksın. Ya da daha kötüsü inanacaksın." Gözlerini açıp benimkilerin içine baktı. "İki şekilde de bir daha benimle konuşmak istemeyeceksin."

Camda bir tıkırtı oldu ve ikimiz de yerimizden sıçradık. Sisli camın ardında bir fener bize doğrultulmuştu. İçimden küfrederek elimi indirip camı açmaya başladım.

"Çocuklar yolunuzu mu kaybettiniz?" Fatty. Yolun ortasında iki tane çörek bulmuş gibi sırıtıyordu.

"Hayır, efendim. Hemen eve gidiyoruz."

"Bu sizin arabanız değil Bay Wate."

"Hayır, efendim."

Fenerini Lena'ya doğrulttu ve onun üzerinde bir süre tuttu. "Haydi, o zaman doğru eve. Amma'nın fazla beklemesini istemeyiz."

"Evet, efendim." Anahtarı çevirdim. Dikiz aynasından bakınca Fatty'nin kız arkadaşını gördüm, polis arabasında oturmuş kıkırdıyordu.

Arabanın kapısını kapattım. Beni eve bırakan Lena şoför koltuğuna geçmişti. "Yarın görüşürüz."

"Elbette."

Oysa yarın birbirimizi görmeyeceğimizi biliyordum. O bizim sokaktan aşağı doğru giderken bunu biliyordum. Bu bir yol ayrımıydı, Gatlin'e ya da Ravenwood'a giden o çatal gibi. Birini seçmek gerekiyordu. Eğer o yolu seçmezse, o cenaze arabası çatalın öbür tarafından ve beni görmeden gidecekti. Onu ilk gördüğüm, o Pazartesi gününde olduğu gibi.

Eğer beni seçmezse.

İki yolu birden seçme imkânı yoktu. Ve birinde yola çıkınca geri dönüş de yoktu. Motor sesini duydum, eve yürümeye devam ettim. Cenaze arabası uzaklaştı.

Beni seçmemişti.

Yatağımda yüzüm pencereye dönük yatıyordum. Ay ışığı odama doluyordu ve bu çok rahatsız ediciydi, uyumamı engelliyordu. Oysa bugünü sona erdirmek için bir an önce uyumak istiyordum.

Ethan. Ses o kadar yumuşaktı ki zorlukla duyabilmiştim.

Pencereye baktım. Kilitliydi, bundan emindim.

Ethan. Hadi ama.

Gözlerimi kapattım. Penceremin kilidi tıkırdadı.

Girmeme izin ver.

Ahşap kepenkler çarparak açıldı. Rüzgârdan oldu diyebilirdim ama en ufak bir esinti bile yoktu. Yataktan kalkıp dışarı baktım.

Lena pijamalarıyla ön bahçede çimlerin üzerinde duruyordu. Komşular bayram edecek, Amma da kalp krizi geçirecekti. "Sen mi aşağı gelirsin ben mi yukarı geleyim?"

Kalp krizi ardından da felç.

Kapının önünde basamaklara oturduk. Benim üzerimde kotum vardı, çünkü ben pijamayla uyumamıştım ve Amma dışarı çıkıp, üzerimde iç çamaşırımla beni bir kızla bulursa yarın bu çimlerin altında gömülü olurdum.

Lena basamağa dayandı ve sundurmanın beyaz boyalı tavanına baktı. "Sokağın sonundan neredeyse dönüyordum ama bunu yapmaktan korktum." Ay ışığında, onun morlu yeşilli Çinli giysilerine benzeyen pijamalarını görebiliyordum.

"Eve varınca bunu yapmadığım için korktum." Çıplak ayaklarındaki ojeleri kazımakla meşguldü. Bu hareketinden bana bir şey söylemeye hazırlandığını hissedebiliyordum. "Bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum. Daha önce hiç kimseye söylemedim ve nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Bir elimle zaten karışık olan saçlarımı daha da karıştırdım. "Ne olursa olsun bana söyleyebilirsin. Çılgın bir aileye sahip olmanın ne demek olduğunu gayet iyi bilirim."

"Çılgınlığın ne demek olduğunu bildiğini sanıyorsun. Hiçbir fikrin yok."

Derin bir nefes aldı. Söyleyeceği her neyse bunu söylemekte çok zorlanıyordu. Kelimeleri bulmak için savaş verdiğini görebiliyordum. "Ailemdeki insanların ve benim bir takım güçlerimiz var. Normal insanların yapamayacakları pek çok şeyi biz yapabiliriz. Böyle doğduk ve yapabileceğimiz bir şey yok. Biz buyuz."

Ne söylediğini anlamam biraz vaktimi aldı, ya da neden bahsettiğini anlamam.

Sihir.

Ona ihtiyacım olduğunda Amma neredeydi?

Sormaya korkuyordum ama bilmek zorundaydım. "Tam olarak nesiniz?" Saçma görünebilirdi ama başka şekilde soramazdım.

"Büyücü," dedi usulca.

"Büyücü mü?"

Başıyla onayladı.

"Büyü yapan büyücüler gibi mi?"

Yine onayladı.

Ona baktım. Delirmiş olabilirdi. "Cadılar gibi mi?"

"Ethan. Komik olma."

Nefesimi koyuverdim ve kısa bir süre de olsa rahatladım. Elbette, ben tam bir aptaldım. Ne düşünüyordum ki?

"Bu çok saçma bir kelime, gerçekten. Sporcular ya da moronlar gibi bir şey. Klişe bir tanım."

Midem bulanıyordu. Bir yanım merdivenlerden kalkıp, koşarak odama gitmek ve kapımı kilitleyip yatağıma saklanmak, diğer yanım ise – bu yanım daha baskındı – burada oturmak istiyordu. Bu yanım zaten olanların farkındaydı. Onun ne olduğunu bilmiyordum ama onda bir şeyler olduğunu biliyordum ve bu şeyler boynundaki kolyeden ve o çer çöpten çok daha büyük bir şeydi. Sağanak yağdırabilen birinden başka ne bekliyordum ki? Odamda olmadan benimle konuşabilen, bulutların yönünü değiştirebilen ve bahçemde dururken kepenklerimi açabilen birinden ne bekliyordum?

"Buna daha iyi bir isim bulabilir misin?"

"Ailemde bulunan herkesi anlatabilecek başka bir kelime yok. Seninkilerin tümüne birden verilebilecek bir isim var mı?"

Gerilimi azaltmak istiyordum ona normal bir kıza söyleyeceğim şeyleri söyledim. Bunun olabileceğine kendimi de inandırmak istiyordum. "Evet. Tımarhanelikler."

"Biz büyücüyüz. En yaygın tanım bu. Farklı güçlerimiz var. Bu bize verilen bir yetenek, bazılarının zeki, bazılarının zengin, güzel ya da atletik olması gibi."

Bir sonraki sorunun ne olduğunu gayet iyi biliyordum ama sormak istemiyordum. Onun sadece düşünerek bir camı kırabildiğini görmüştüm. Daha başka neleri kırabileceğini öğrenmeye hazır olup olmadığımı bilemiyordum.

Aslında çılgınca konuşan Güneyli herhangi bir aileden farkımız yoktu, mesela Hemşireler'den. Ravenwoodlar Gatlin'deki insanlar kadar eskiydi. Onlar da en az diğerleri kadar çılgındı. Ya da ben kendimi buna inandırmaya çalışıyordum.

Lena bu sessizliğimi kötü bir şey olarak algıladı. "Sana hiçbir şey söylememem gerektiğini biliyordum. Sana beni yalnız bırakman gerektiğini söyledim. Şimdi büyük ihtimalle bir ucube olduğumu düşünüyorsun."

"Üstün yetenekli olduğunu düşünüyorum."

"Evimin de garip olduğunu düşünüyorsun. Bunu zaten söylemiştin."

"Dekorasyonu çok sık değiştiriyorsunuz." Toparlamaya çalışıyordum. Onu güldürmeliydim. Bana doğruyu söylemesinin ona nelere mal olabileceğini biliyordum. Onu şimdi ortada bırakamazdım. Dönüp açelyaların arkasındaki kepenkten sızan ışığı ona gösterdim. "Bak. Oradaki pencereyi görebiliyor musun? Orası babamın çalışma odası. Gece boyunca çalışıp gün boyunca uyuyor. Annem öldüğünden beri evden dışarı adım atmadı. Ne yazdığını bana bile göstermiyor."

"Bu çok romantik," dedi usulca.

"Hayır, bu delilik. Ama kimse bundan söz etmiyor, çünkü konuşacak kimse kalmadı. Odama büyüler ve muskalar saklayan ve eve getirdiğim mücevherleri görünce çığlıklar atan Amma'dan başka kimse kalmadı."

Gülümsediğine yemin edebilirdim. "Belki sen de bir ucubesin."

"Ben ucubeyim, sen ucubesin. Senin evinde odalar benimkinde insanlar kayboluyor. Senin münzevi dayın çılgın, benim münzevi babam tımarhanelik. Bizi farklı kılan şeyin ne olduğunu söyler misin lütfen?"

Lena gülümsedi. Rahatlamıştı. "Bunun bir kompliman olduğunu düşünebileceğim bir yerini arıyorum."

"Öyle." Ay ışığında gülümseyişini gördüm, gerçek bir gülümsemeydi. Çok farklı görünüyordu. Biraz daha ileri gidip onu öpmek istiyordum. Kendimi zorlayarak onun bir üst basamağına çıkıp ondan uzaklaştım.

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Sadece biraz yorgunum." Değildim.

Saatler boyunca basamaklarda oturup sohbet ettik. Ben bir üst basamağa uzandım, o da bir alt basamağa. Karanlık gökyüzünü, aydınlanmakta olan gökyüzünü izledik ve sonunda kuşlar ötmeye başladı.

Cenaze arabası yola çıktığında güneş yükselmeye başlamıştı. Arabanın ardından yavaşça ilerleyen Boo Radley'yi gördüm. Bu hızla giderse eve vardığında güneş batmış olurdu. Arada bir neden endişelendiğini merak ediyordum.

Aptal köpek.

Elimi kapının pirinç tokmağına uzattım ve çevirdim ama açamadım. Her şey tersine dönmüştü ve bunu içimdeki hiçbir şey değiştiremezdi. Kafam karışmıştı, Amma'nın tavada karıştırdığı yumurtalara benzemişti, bu duygu günlerdir içimdeydi.

K. O. R. K. A. K. Amma'nın bana söyleyeceği şey buydu. Soldan sağa altı harf, ödleğin eş anlamlısı. Korkuyordum.

Lena'ya, onun ve ailesinin ne olduğunun bir önemi olmadığını söylemiştim. Ne? Cadılar? Büyücüler? Bu babamın bana öğrettiği on ve ikiye hiç benzemiyordu.

Tabii, önemi yok.

Kocaman bir yalancıydım. O aptal köpeğin bile bunu bildiğinden emindim.

24.9

Son Üç Sıra

'Üzerimden tır geçmiş gibi,' diye bir tanım vardır. Bu doğruydu. Arabayı çevirip mor pijamalarıyla evimin önüne gelen Lena bana bunu yapmayı başarmıştı.

Bunun olacağını biliyordum ama böyle hissedeceğimi bilmiyordum.

O andan itibaren iki seçeneğim vardı, Lena ile olmak ya da yalnız olmak. Bunu, bir çözüme ulaştırmam gerekiyordu. Ne olduğumuzu kelimelere dökemiyordum. Kız arkadaşım değildi, bir kez bile çıkmamıştık. Geçen haftaya kadar arkadaş olduğumuzu bile kabul etmiyordu. Bana karşı ne hissettiğini bile bilmiyordum ve Savannah'yı göndererek bunu öğrenemezdim. Aramızdaki şey her neyse, onu tehlikeye atmak istemiyordum. Peki, neden her an onu düşünüyordum? Onu gördüğüm an neden o kadar mutlu oluyordum? Cevabı bildiğimi sanıyordum ama ya yanılıyorsam? Bilemiyordum ve bir çıkış yolu da bulamıyordum.

Erkekler aralarında bu tip şeyleri konuşmazlar. Sadece görmezden gelirler.

"Yine ne yazıyorsun?"

Her yere yanında götürdüğü defterini kapattı. Çarşamba günleri basketbol antrenmanı yoktu, Lena ile birlikte

Greenbrier'daki bahçede oturuyorduk. Buranın bizim özel yerimiz olduğunu düşünmeye başlamıştım ama bunu değil ona, kendime bile itiraf etmemiştim. Burası madalyonu bulduğumuz yerdi. Burası, kimse bize bakıp fısıldaşmadan takılabileceğimiz tek yerdi. Ders çalışmamız gerekiyordu ama Lena defterine bir şeyler yazıyordu, ben de atomların çekirdek yapısını anlatan paragrafı dokuzuncu kez okumaya çalışıyordum. Omuzlarımız birbirine değiyordu ama başlarımız ayrı yönlere bakıyordu. Ben batmakta olan güneşin altında yere uzanmıştım, o yosun kaplı meşenin gittikçe büyüyen gölgesinin altına. "Özel bir şey değil, sadece yazıyorum."

"Tamam, bana söylemek zorunda değilsin." Hayal kırıklığına uğradığımı saklamaya çalışıyordum.

"Bu, bu çok aptalca..."

"Olsun yine de söyle."

Bir süre hiçbir şey söylemeden ayakkabısının lastiğini kalemiyle çizmeye başladı. "Bazen şiirler yazıyorum. Bunu küçüklüğümden beri yaparım. Garip olduğunu biliyorum."

"Ben hiç garip olduğunu düşünmüyorum. Annem yazardı. Babam da yazar." Ona bakmadığım halde gülümsediğinin farkındaydım. "Tamam, bu kötü bir örnek oldu, çünkü babam gerçekten garip biri ama bu yazmak yüzünden olmadı."

Defteri bana verip, bir tanesini okumama izin verecek mi diye bekledim. Nerde bende o şans... "Belki bir ara okumama izin verirsin."

"Kararsızım." Defterin yeniden açıldığını ve onun yazmaya başladığını duydum. Kimya kitabıma dönüp, aynı yeri birinci kez okumaya başladım. Yalnızdık. Güneş batıyordu, o şiir yazıyordu. Yapacaksam tam zamanıydı.

"Pekâlâ, çıkmak ister misin, bilirsin işte?" Normal konuşmaya çabalıyordum.

"Yaptığımız bu değil mi?"

Sırt çantamdan bulmuş olduğum, muhtemelen bir pudingin yanında verilmiş olan plastik kaşığın ucunu kemiri-

yordum. "Evet. Hayır. Yani, ne bileyim işte bir yerlere gitmek ister misin?"

"Şimdi mi?" Tahıllı gofretinden bir parça ısırıp bacaklarını arkaya çevirdi ve yanıma geldi, tahıllı gofreti bana uzattı. İstemediğimi belirttim.

"Şimdi değil. Cuma günü ya da başka bir gün. Sinemaya gidebiliriz." Kaşığı kimya kitabının arasına koyup kitabı kapattım.

"Bu iğrenç." Yüzünü buruşturup sayfayı çevirdi.

"Ne demek istiyorsun?" Kızarmaya başlamıştım.

Sadece sinemaya gitmekten bahsediyordum.

Şapşal.

Kirli kaşığın bıraktığı izi gösterdi. "Bunu demek istiyorum."

Gülümsedim, rahatlamıştım. "Evet. Annemden aldığım kötü bir alışkanlık."

"Çatal bıçağa mı ilgi duyardı?"

"Hayır, kitaplara. Bazen, aynı anda yirmi kitap okurdu ve hepsini her yere bırakırdı. Mutfağa, yatağına, banyoya, arabaya, çantalarına, basamaklara... Bulduğu her şeyi kaldığı yeri işaretlemek için kitabın arasına koyardı. Benim çorabımı, elma çöpünü, okuma gözlüklerini, başka bir kitabı, bir çatalı... "

"Ve kirli eski bir kaşığı mı?"

"Kesinlikle."

"Bunun Amma'yı delirttiğine kalıbımı basarım."

"Bu onu deliye çevirirdi. Dur bekle, hatırlayacağım." Buldum. "T. E. D. İ. R. G. İ. N."

"Yukarıdan aşağıya sekiz harf." Bir kahkaha attı.

"Mümkündür."

"Bu annemindi." Üzerinden hiç çıkarmadığı gümüş zincirin üzerindeki süslerden birini gösterdi. Bu küçük altın bir kuştu. Bu bir kuzgun."

"Ravenwood'u mu simgeliyor."

"Hayır. Kuzgunlar büyücülük dünyasındaki en güçlü kuşlardan biridir. Efsaneye göre, enerjiyi içlerine çekip değişik formlarda yeniden geri verebilirler. Bazen bu güçleri yüzünden onlardan korkulduğu bile söylenir." Kuzgunu bırakışını seyrettim, siyah cam bir boncukla üzerinde garip yazılar bulunan bir plakanın arasındaki yerine dönmüştü.

"Bir sürü incik boncuğun var."

"Onlar aslında sadece incik boncuk değil, hepsinin hayatında ayrı bir yeri var." Gazoz şişesinin etiketini tuttu. "Bu hayatımda içtiğim ilk portakallı gazozdan, Savannah'daki evimizin verandasında içmiştim. Ninem onu okuldan eve dönerken almıştı, Sevgililer Günü kutuma sınıfta kimse bir şey koymadığı için ağlıyordum."

"Çok hoş."

"Hoş derken trajik bir hoşluktan bahsettiğini umuyorum."

"Onu saklamandan bahsediyorum."

"Her şeyi saklarım."

"Bu ne?" Siyah boncuğu işaret etmiştim.

"Onu Twyla Hala vermişti. Barbados'taki gerçek kayalardan yapılmıştır. Bana şans getireceğini söylemişti."

"Çok hoş bir kolye." Ona ne ifade ettiğini anlayabiliyordum, her şeyi özenle onun üzerine dizmişti.

"Çer çöp gibi göründüğünü biliyorum ama hiçbir yerde yeterince uzun kalamadım. Aynı evde, aynı odada birkaç yıldan fazla kalmadım ve bu zincirde bulunanlar benim küçük parçalarım, uzun süreli sahip olabildiğim tek şey bu."

Derin bir nefes alıp çimenleri yoldum. "O yerlerden birinde yaşamayı isterdim."

"Ama köklerin burada. En iyi arkadaşım diyebildiğin birine sahipsin, hep senin olan evinde hep senin olan bir odan var. Kapıların birinde boy uzama tablon bile vardır." Vardı.

Var değil mi?

Onu omzumla dürttüm. "İstersen seni de tabloma ekleyebilirim. Wate evinde ölümsüzleşmiş olursun." Defterine dönüp gülümsedi ve omzunu benimkine yasladı. Yan göz-

le onun yüzünün bir tarafına vuran güneşi ve defterinin bir yaprağını, siyah buklelerinden birini ve siyah Converse'inin burnunu görebiliyordum.

Sinema. Cuma olur.

Sonra tahıllı gofretini defterinin arasına koyup defteri kapattı.

Siyah lastik ayakkabılarımızın burunları birbirine değdi.

Cuma gecesini düşündükçe daha fazla heyecanlanıyordum. Bu tam olarak bir çıkma değildi – bunu biliyordum. Zaten bütün sorun da buydu. Ben öyle olmasını istiyordum. Arkadaşlığınızı bile yeni kabul etmiş olan bir kıza karşı, bir takım duygular beslediğinizi anladığınızda, ne yapardınız? Dayısının sizi evinden sepetlediği ve kendi evinizde de pek kabul görmeyen bir kıza. Tanıdığınız herkesin nefret ettiği bir kıza. Rüyalarınızı paylaşan ama belki de duygularınızı paylaşmayan bir kıza.

Hangi sebeple, hiçbir girişimde bulunmamış olduğumu bilemiyorum. Bunlar beni sürekli olarak Lena'yı düşünmekten alıkoyamıyordu. Perşembe akşamı neredeyse evine gitmeye kalkışmaktan da... Evi kasabanın dışında olmasaydı, arabam olsaydı, dayısı Macon Ravenwood olmasaydı, kesinlikle gitmiştim. Bu '– saydı' ekleri, beni kendimi aptal yerine koymaktan vazgeçirmeyi başarıyorlardı.

Her günüm normal insanlarınki gibiydi. Başıma hiçbir şey gelmezdi ve şimdi her şey geliyordu. Lena'dan bahsediyorum. Zaman bir hızlı bir yavaş geçiyordu. Sanki bir balonun içine tıkılmıştım ve aldığım oksijen bana yetmiyordu. Bulutlar daha ilginç, yemekhane daha az iğrenç, müzik daha güzel, eski şakalar daha komik ve Jackson'ın o gri yeşil fabrikaya benzer duvarları gittiğim her yerden daha güzeldi. Ona gidiyordum. Kendimi sebepsiz yere gülümserken yakalıyor, kulağıma kulaklıklarımı takıp yaptığımız sohbetleri tekrar tekrar düşünüyordum, böylelikle onları yeniden duyabiliyordum. Bu tip şeylerle daha önce karşılaşmıştım.

Ama hiç yaşamamıştım.

Cuma gecesi... Gün boyu kendimi harika hissetmiştim, sınıfta çok kötü antrenmanda mükemmeldim. Enerjimi bir yere harcamam gerekiyordu. Koç bile durumumu görmüş ve beni konuşmak için yanına çağırmıştı. "Devam et Wate, önümüzdeki yıl keşfedilebilirsin."

Link beni antrenmandan sonra Summerville'e götürmüştü. Çocuklar da sinemaya gideceklerdi ve ben Cineplex'te tek salon olduğunu unutmuştum. Bunun için çok geçti ve ben bir şeylere dikkat etme noktasını çoktan geçmiştim.

Külüstür'ü kenara çektiğimiz yerde, Lena ışıl ışıl yanan sinemanın önünde duruyordu. Mor bir tişört giymişti, onun üzerine de kız olduğunu gösterecek siyah dar bir elbise, altında da bunu unutturacak siyah eski çizmeler vardı.

Kapının iç kısmında, geleneksel Summerville öğrencileri dışında, bizim okulun basket takımındakilerle çıkan amigo kızlarımız duruyordu. Keyfim kaçmaya başlamıştı.

"Selam."

"Geciktin. Biletleri aldım." Lena'nın gözlerinde anlayamadığım bir karanlık vardı. Onu takip ettim. Mükemmel bir başlangıç yaptık.

"Wate! Buraya gel!" Emory'nin sesi lobide çalan seksenlerin müziğinin ve kalabalığın sesini bastırmıştı.

"Wate, bir randevun mu var?" Şimdi de Billy üzerime geliyordu. Earl hiçbir şey söylemedi, çünkü Earl çok az konuşurdu.

Lena onlara bakmadı. Başını kaşıyarak önümde yürümeye devam etti, bana bakmak istemiyordu sanki.

"Hayat bu!" Kalabalığın arasından onlara bağırdım. Pazartesi günü neler duyacaktım acaba. Lena'ya yakalandım. "Bunun için üzgünüm."

Dönüp bana baktı. "Fragmanları izlemekten hoşlanmayan tiplerdensen bu iş yürümez."

Seni bekledim.

Sırıttım. "Fragmanlar, sondaki yazılar, dans eden mısırcı çocuk."

Arkamda duran arkadaşlarıma – ya da bir zamanlar öyle olan arkadaşlarıma – baktı.

Boş ver onları.

"Yağlı mı yağsız mı?" Rahatsız olmuştu. Gecikmiştim ve Jackson Lisesi'nin işkencelerine tek başına maruz kalmıştı. Şimdi sıra bendeydi.

"Yağlı," diye itiraf ettim, bunun yanlış cevap olduğunu biliyordum. Lena yüzünü buruşturdu.

"Yağı ekstra tuzla değiştirebilirim," dedim. Gözleri beni geçti ve arkama doğru kaydı. Emily'nin kahkahasının yaklaştığını duyabiliyordum. Umursamadım.

Söyle şunu ve gidelim Lena.

"Yağsız, tuzlu ve Milk Duds. Seveceksin," dedi, omuzları biraz gevşemişti.

Sevdim bile.

Amigolar ve çocuklar yanımızdan geçti. Emily yüzüme bakmadı, Savannah ise Lena'nın yanından geçerken iğreniyormuş gibi yaptı. Eve döndüklerinde, annelerine neler anlatacaklarını hayal edebiliyordum.

Lena'nın elini tuttum. Bütün vücuduma bir akım yayıldı ama bu kez yağmurda hissettiğim şoku yaşamadım. Duyuların karmaşası gibi bir şeydi. Kumsalda yatarken bir dalgaya maruz kalmak ya da yağmurlu bir gecede elektrikli battaniyeyle yürümek gibi bir şeydi. Ya da hepsi. Bütün bedenimi sarmasına izin verdim. Savannah bunu gördü ve Emily'yi dirsekledi.

Bunu yapmak zorunda değilsin.

Elini sıktım.

Neyi?

"Çocuklar, bizimkileri gördünüz mü?" Link elinde en büyük boy mısır kutusu ve yine aynı büyüklükte buzlu mavi bir içecekle omzuma dokundu.

Cineplex'te bir gerilim filmi oynuyordu. Amma gizemli, çözülemeyen cinayetleri çözmeyi çok severdi. Link çocukların yanına, önüne çıkan üniversiteli kızları iterek, ilerledi. Lena ile oturmayı istemediğinden değil, bizi yalnız bırakmasının gerektiğini düşündüğü için bunu yapmıştı. Başardık – en azından ben başardım.

"Nereye oturmak istersin? Arkaya, öne, ortaya?" Karar vermesini bekledim.

"Arkaya." Koridorda onu en arka sıraya doğru takip etmeye başladım.

Gatlin'den kalkıp zaten DVD'si çıkmış olan bir filmi Cineplex'e seyretmeye giden erkeklerin esas amacı kızları sıkıştıracak bir yere gitmekti. Arkadaki üç sıradan birinde oturmak da bunun göstergesiydi. Cineplex, su kulesi ve yazın da göl. Bunların dışında birkaç tuvalet, bodrum söz konusu olabilirdi. Çok fazla seçenek yoktu. Böyle şeyler yapmayacağımızı biliyordum, yapacak olsak bile onu buraya getirme sebebim bu değildi. Lena Cineplex'in son üç sırasına getirilecek tipte bir kız değildi. O bundan çok daha fazlasıydı.

Yine de seçim onundu ve bu seçimi neden yaptığını biliyordum. Son sıra Emily'den en uzak noktaydı, daha fazla kaçılabilecek bir yer yoktu.

Belki de onu bu konuda uyarmalıydım. Daha fragmanlar bile başlamadan etrafımızda oturanlar öpüşüp koklaşmaya başladılar. İkimiz de mısırlarımıza bakmaya başladık, bakabileceğimiz başka bir yer yoktu.

Neden uyarmadın?

Bilmiyorum.

Yalancı.

Tam bir centilmen olacağım. Söz.

Bunları beynimin bir köşesine aktarıp, havayı, takımı ve bunun gibi şeyleri düşünerek mısıra uzandım. Lena da uzanmıştı ve ellerimiz ikinci kez birbirine değdi, bu kez kolum dondu, sıcak soğuk bir aradaydı. Perdele ve topu kap. Dibe in. Boşu gör. Jackson Lisesi'nin basket kitabında düşünebile-

ceğim pek çok oyun vardı ama bu iş, gittikçe düşündüğümden daha zor bir hale geliyordu.

Film çok kötüydü. On dakika sonra sonunu tahmin etmiştim.

"O yaptı," diye fısıldadım.

"Ne?"

"O adam. Katil o. Kimi öldürecek bilmiyorum ama katil o." Link'in yanıma oturmak istememesinin bir diğer sebebi de buydu: Filmin başındayken sonunu anlayıp çenemi tutamıyordum. Bulmacaları iyi çözme sebebim de buydu. Video oyunlarında, karnaval yarışmalarında ve satrançta iyi olma sebebim de. İlk harekette oyunu çözebiliyordum.

"Nereden bildin?"

"Bildim işte."

Bu nasıl bitecek?

Ne demek istediğini anlamıştım. Ama ilk kez cevabı bilmiyordum.

Mutlu. Çok, çok mutlu.

Yalancı. Milk Duds'ı ver.

Onları bulmak için elini eşofman üstümün cebine soktu. Yanlış tarafa bakıyordu ve en son arayacağı şeyi buldu. Tam oradaydı, küçük kese, içinde madalyonun bulunduğunu ikimiz de biliyorduk. Lena yerinde doğruldu ve onu elinde ölü bir fare tutuyormuş gibi havaya kaldırdı. "Bunu neden hâlâ cebinde taşıyorsun?"

"Şişşt!" Etrafımızdakiler rahatsız olmuştu. Komik. Filmi seyretmiyorlardı ki.

"Evde bırakamazdım. Amma onu gömdüğümü sanıyor."

"Belki de gömmeliydin."

"Fark etmez, kafasına göre işliyor. Hatta işlemiyor. Çalıştığı zamanları sen de gördün."

"Susar mısınız?" Önümüzdeki çift doğruldu. Lena sıçrayarak madalyonu düşürdü. Onu birlikte yakaladık. Mendilin ağır çekim çözüldüğünü gördüm. Karanlığın içinde o beyazlığı zorlukla görebildim. Sinema perdesinde anlamsız bir ışık belirdi ve is kokusunu almaya başladık.

İçindeki kadınlarla birlikte evi yakmak.

Bu doğru olamaz. Annem. Evangeline. Genevieve'in kafası son hızla çalışıyordu. Belki de geç olmamıştır. Bütün gücüyle koşmaya başladı. Ne çalılar, ne de Ivy ve Ethan'ın geri dönmesi için attıkları çığlıklar onu engelleyemiyordu. Çalılar aralandı, Genevieve'in dedesinin inşa etmiş olduğu evden geride kalanların önünde iki Federal duruyordu. Hükümete ait olan çuvalın içine gümüşleri doldurmakta olan iki asker. Genevieve hızla alevlerin arasına dalmıştı.

"Bu da ne?"

"Yakala onu Emmett!" Öndeki delikanlı arkadakine bağırdı.

Genevieve basamakları ikişer ikişer çıkıyordu, ön kapının bulunduğu yerdeki boğucu dumanlara doğru ilerliyordu. Çılgına dönmüştü. Anne. Evangeline. Ciğerleri daralıyordu. Düşecek gibi oldu. Bunun sebebi duman mıydı? Bayılacak mıydı? Hayır, bu farklı bir şeydi. Bileğinin üzerinde onu çeken bir el vardı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun kadın?"

"Bırak beni!" diye bağırdı, sesi dumandan kalınlaşmıştı. Adam onu çektikçe sırtı her basamağa çarpıyordu, maviler ve sarılar birbirine karışmıştı. Sonra kafasını çarptı. Sıcak. Elbisesinin yakasından aşağı bir şeyler damlıyordu. Baş dönmesi acıyla birbirine karışmıştı.

Silah sesi. Çok gürültülüydü, kendine geldi ve gözlerini karanlığa çevirdi. Bileğini tutan el gevşedi. Baktığı noktaya odaklanmaya çalıştı.

İki silah sesi daha duyuldu.

Tanrım, lütfen annemi ve Evangeline'i koru. *Bu belki de çok fazla bir istekti ya da yanlış bir istek. Üçüncü vücudun yere düştüğünü duyduğunda gözleri Ethan'ın gri*

renkli ceketine odaklanmayı başardı, kan içindeydi. Savaşmayı reddettiği askerler tarafından vurulmuştu.

Barutla karışık kan kokusu yanan limonların kokusuyla birleşmişti.

Film sona ermiş, yazılar akmaya başlamıştı. Işıklar yanıyordu. Lena'nın gözleri hâlâ kapalıydı ve arkasına yaslanmıştı. Saçları karmakarışıktı ve ikimizde soluk soluğa kalmıştık.

"Lena? İyi misin?"

Gözlerini açtı ve aramızda duran koltuğun kolunu kaldırdı. Tek kelime bile etmeden başını omzuma dayadı. Tir tir titriyordu, konuşamayacak haldeydi.

Biliyorum. Oradaydım.

Link ve diğerleri yanımızdan geçerken hâlâ orada oturuyorduk. Link bana göz kırptı ve elini yumruk yapıp benimkiyle vuruştururmuş gibi bir hareket yaptı, golü attığımı varsayıyordu.

Yanılıyordu, hepsi yanılıyordu. Son sırada oturuyorduk ama hiçbir şey yapmamıştık. Silah sesleri hâlâ kulağımdaydı ve her yer kan kokuyordu.

Sadece bir adamın ölüşünü izlemiştik.

09.10

Toplanma Günleri

Cineplex'ten sonra çok uzun bir süre geçmesi gerekmedi. İhtiyar Ravenwood'un yeğeninin Ethan Wate ile takıldığı herkesin dilindeydi. Eğer ben *Geçen Yıl Annesi Ölen Ethan Wate* olmasaydım, her şey çok daha hızlı ve acımasız bir şekilde gerçekleşirdi. Takımdaki çocuklar bile, çok daha önce söyleyecek bir şeyler bulurlardı. Bunu söylemeleri çok uzun bir zaman aldı, çünkü ben konuşmalarına fırsat vermedim.

Bir öğünde üç öğünlük yemek yemeden yaşayamayan biri olan ben, Cineplex'e gittiğimiz günden beri öğle yemeklerinin yarısını yemiyordum – en azından takımla birlikte yediklerimi. Tribünlerde yarım sandviçle geçirebileceğim günler sayılıydı ya da her hangi bir yerde.

Saklanmak gerçekten imkânsızdı. Jackson Lisesi, Gatlin kasabasının küçük bir kopyasıydı; kaçılabilecek hiçbir yer yoktu. Ortalıktan yok olmam çocukların dikkatinden kaçmamıştı. Dediğim gibi yoklamalara katılmak zorundaydınız, bir kızın bunu yapmanıza engel olması söz konusuysa ve bu kızın adı onay listesinde yoksa – Emily ve Savannah tarafından yapılan onay listesi – işler karışmaya başlardı.

Hele bu kız bir Ravenwood ise, Lena onlara göre hep öyle olacaktı, işler arapsaçına dönerdi.

Erkekçe davranmalıydım. Öğle yemeklerini yemekhanede yeme zamanı gelmişti. Bizim gerçek bir çift olmamamızın

bir önemi yoktu. Jackson'da yemeği birlikte yiyorsanız, su kulesinin arkasına oturmuş olmanız gerekirdi. Herkes her zaman, her şeyin en kötüsünü düşünürdü. Lena ile birlikte yemekhaneye ilk girişimizde, o neredeyse arkasını dönüp orayı terk ediyordu. Çantasının sapına yapışmak zorunda kaldım.

Saçmalama. Sadece bir öğle yemeği.

"Sanırım dolabımda bir şey unuttum." Yeniden döndü ama çantanın sapını bırakmadım.

Arkadaşlar birlikte yemek yerler.

Yemezler. Biz yemeyiz. Yani burada.

İki tane portakal renkli yemek tepsisi aldım. "Tepsi ister misin?" Tepsiyi onun önüne ittim ve içine bir parça pizza koydum.

Şimdi yiyoruz işte. Korkak tavuk.

Bunu daha önce denemediğimi mi sanıyorsun?

Benimle denemedin. Her şeyin, bir önceki okulunda olanlardan farklı olmasını istediğini sanıyordum.

Lena tereddüt içinde etrafına bakındı. İçini çekti ve tepsime bir tabak havuç ve kereviz koydu.

Bunları yersen dilediğin her yere oturacağım.

Önce havuçlara ardından yemekhaneye baktım. Çocuklar çoktan masamıza oturmuştu.

Her yere mi?

Bu bir film olsaydı, çocukların oturduğu masaya otururduk ve onlar bu hareketimizden bir takım dersler alırlardı – insanları görünüşleriyle yargılamamayı ya da farklılığın kötü bir şey olmadığını öğrenirlerdi. Lena da tüm sporcuların aptal ve sığ olmadığına karar verirdi. Filmlerde hep böyle olurdu ama bu bir film değildi. Burası Gatlin'di ve olabilecek şeylerin bir sınırı vardı. Masaya döndüğüm anda, Link gözlerimin içine bakarak başını iki yana salladı – olmaz kanka diyordu. Lena birkaç adım arkamdaydı ve her an kaçmaya hazırdı. Bu işin nasıl biteceğini görebiliyordum, kimse hiçbir

şey öğrenmeyecek ve her hangi bir ders alınmayacaktı. Arkama dönmek üzereyken Earl bana baktı.

Bu bakışta her şey vardı. Onu buraya getirirsen işin biter.

Lena da bu bakışı görmüş olmalıydı, arkama döndüğümde orada yoktu.

Aynı gün antrenmandan sonra, Earl benimle konuşma görevine atandı. Bu çok komikti, çünkü o konuşmayı hiç başaramazdı. Spor odasındaki dolabımın önündeki sıraya oturmuştu. Bunun önceden planlanmış olduğu belliydi, çünkü yalnızdı ve Earl Petty asla yalnız olmazdı. O hiçbir anı boşa harcamazdı. "Bunu yapma Wate."

"Hiçbir şey yapmıyorum." Hâlâ dolabıma bakıyordum.

"Sakin ol. Bu sen değilsin."

"Öyle mi? Ya oysam?" Transformers tişörtümü giydim.

"Çocuklar bundan hoşlanmıyor. Bu yolun dönüşü yok."

Lena yemekhaneden kaçmasaydı, Earl ne düşündüklerinin bir önemi olmadığını çoktan anlamış olacaktı. Şu anda da önemsemiyordum. Dolabımın kapısını çarparak kapattım, ona döndüm ama o, fikirlerimi söyleyemeden gitmişti.

Sanırım bu bana yapılan son uyarıydı. Earl'ü suçlamıyordum. Hayatımızda ilk kez aynı fikirdeydik. Onlar bir yola sapmışlardı ben de başka bir yola. Bunun tartışması olur muydu?

Link hâlâ beni yalnız bırakmayı reddediyordu. Antrenmana gittim, bana pas bile verdiler. Her zamankinden çok daha iyi oynuyordum, soyunma odasında söyledikleri ya da söylemedikleri şeyler önemini yitirmişti. Çocuklarla bir aradayken dünyamı ikiye bölmemeye özen gösteriyordum, gökyüzü hâlâ farklı görünüyordu ama eyalet finallerine gideceksek bu umurumda olmamalıydı. Nerede, kiminle olursam olayım Lena kafamın bir yerinde duruyordu.

O antrenmandan sonra, Link ile birlikte Dur&Çal'a benzin almak için uğradık. Çocuklar da oradaydı ve ben de takımın bir parçasıymışım gibi davranmaya özen gösteriyordum. Ağzım pudra şekerli çörekle tıka basa dolu bir şekilde, sürgülü kapıdan dışarı çıkarken, neredeyse boğuluyordum.

Orada duruyordu. Hayatımda gördüğüm ikinci en güzel kız.

Benden biraz büyüktü, onu bir yerden tanıyor gibiydim ama ben Jackson'dayken o orada değildi, bundan emindim. O her erkeğin hatırlayacağı tipte bir kızdı. Üstü açılır siyah-beyaz Mini Cooper'ını, iki çizginin arasına gelişigüzel bir şekilde parke etmiş şoför koltuğunda oturuyordu, arabadan hiç bilmediğim bir müzik yükseliyordu. Park yerindeki çizgileri umursamaz bir hali vardı. Elinde sigara gibi tuttuğu bir lolipopu yalamakla meşguldü, lolipopu yaladıkça dudaklarının kiraz kırmızısı daha da kızarıyordu.

Bize baktı ve müziği kapattı. Birkaç saniye içinde, iki bacak kapının arasından göründü ve hemen ardından lolipopunu yalamaya devam ederek karşımıza dikildi. "Frank Zappa. 'Boğulan Cadı.' Sizin zamanınızdan biraz daha öncesine ait çocuklar." Yavaş adımlarla bize yaklaştı, onu incelememiz için zaman tanır gibiydi, itiraf etmem gerekir ki inceliyorduk.

Uzun sarı saçlıydı, saçının bir yanında pembe boyalı bir bölüm vardı ve bu bölüm rüzgârda uçuşan kâküllerinden biraz daha uzundu. Kocaman çerçeveli siyah bir gözlük takmıştı, üzerinde Goth amigo kızlarınınkine benzeyen kısa, siyah pilili bir etek vardı. Kısa, kolsuz, beyaz tişörtü çok inceydi, siyah sutyeninin bir kısmı ve geri kalan her şey açıktaydı. Bakılacak çok yer vardı. Siyah motosiklet çizmeleri, göbek deliğinde bir takı ve bir dövme. Göbek deliğini çevreleyen siyah bir şekildi, sanki bir kabileyi simgeliyordu. Bu mesafeden ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordum ve bakmamaya çalışıyordum.

"Ethan? Ethan Wate?"

Durdum. Takımın yarısı üzerime çullandı.

"Yok artık." Onun ağzından benim adımı duymak, Shawn'u en az benim kadar şaşırtmıştı. O bu işlerin adamıydı.

"Seksi." Link ağzı açık kalmış bir şekilde ona bakıyordu. "U.D.Y." Üçüncü Derece Yanık. Link'in bir kıza yapabileceği en büyük kompliman. Savannah Snow'dan bile üst derecede seksi.

"Arıza gibi duruyor."

"Seksi kızlar arızadır. İşin püf noktası bu zaten."

Lolipopunu yalamaya devam ederek bana yaklaştı. "Aranızdan hangi şanslı Ethan Wate?" Link beni öne itti.

"Ethan!" kollarını boynuma doladı. Elleri buz gibiydi, sanki uzun bir süre buz torbası taşımıştı. Ürpererek geri çekildim.

"Sizi tanıyor muyum?"

"Hiç tanımıyorsun. Adım Ridley, Lena'nın kuzeniyim. Keşke önce benimle tanışsaydın… "

Lena'dan bahsedildiği anda, çocuklar bana garip bakışlar fırlatarak arabalarına doğru yürümeye başladılar. Earl ile yaptığımız konuşmadan sonra aramızda iki taraflı bir anlaşmaya varılmıştı, bu sadece erkeklerin arasında olurdu. Ben zorlamazsam onlar da zorlamayacaktı ve bu sonsuza kadar böyle gidecekti. Sorma, söyleme. Bu politika uzun sürmeyecekti, özellikle Lena'nın garip akrabaları kasabada dolaşmaya başladıktan sonra.

"Kuzen mi?"

Lena, Ridley diye birinden söz etmiş miydi?

"Tatilde? Del Teyze? Cehennem ile kafiyeli de? Bir de zille?" haklıydı, Macon yemekte ondan bahsetmişti.

Sırıttım, rahatlamıştım ama midemde hâlâ düğümler vardı, demek o kadar rahatlamamıştım. "Doğru. Özür dilerim unutmuşum. Kuzenler."

"Şekerim sen esas kuzene bakıyorsun. Geri kalanı, annemin benden sonra doğurduğu çocuklar." Ridley Mini Cooper'ın içine atladı. Atlamak doğru kelimeydi, kapının

üzerinden şoför koltuğuna atlamıştı. Bu amigo kız benzetmesi yanlış değildi. Ridley'nin bacakları çok kuvvetliydi.

Link'in Külüstür'ün yanında durup, bize baktığını gördüm.

Ridley yanındaki koltuğun üzerine vurdu. "Atla bakalım Koca Adam, geç kalacağız."

"Ben yani, biz pek..."

"Gerçekten çok şekersin. Hadi bin. Bizi geciktirmek istemezsin, değil mi?"

"Neye gecikiyoruz?"

"Aile yemeğine. Kutsal Bayram. Toplanma. Seni almaya geldim, bu boktan kasabaya başka ne sebeple geldiğimi düşünüyorsun ki?

"Ne bileyim, Lena beni davet etmedi."

"O zaman şöyle diyelim. Kimse, Del Teyze'yi Lena'nın eve getirdiği ilk erkeği görmekten alıkoyamaz ve davetlisin. Lena yemeği hazırlamakla meşgul, Macon duruyor, anlarsın işte 'uyuyor' ve kısa çöp bana çıktı."

"Lena beni eve götürmedi. Ben bir gece ödevini götürmek için uğradım."

Ridley içerden kapıyı açtı. "Bin, Kısa Çöp."

"Gelmemi istese Lena beni çağırırdı." Bu sözler ağzımdan çıkarken aslında o arabaya bineceğimi biliyordum. Tereddüt ettim.

"Hep böyle misin? Yoksa benimle cilveleşiyor musun? Zor elde edileni oynamak istiyorsan hemen söyle, bataklığın oradaki parka gidip hemen işi pişiririz."

Arabaya bindim. "Pekâlâ, gidelim."

O buz gibi eliyle uzanıp gözümün önüne düşen saçları kaldırdı. "Güzel gözlerin var, Koca Adam. Onları kapatmamalısın."

Ravenwood'a giderken ne olduğunu anlayamamıştım. Hiç duymadığım bir müzik çalıyordu ve ben konuşmaya

başladım. Ona, Lena dışında hiç kimseye anlatmadığım, her şeyi anlatıverdim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Çenemin kontrolünü kaybetmiştim sanki.

Ona annemi, nasıl öldüğünü ve onunla ilgili kimselere anlatmadığım şeyleri anlattım. Amma'dan, onun ne kadar iyi kart okuduğundan, artık annem olmadığı için onu annem gibi gördüğümden bahsettim. Büyüleri, bebekleri ve huysuzluğu da olmasaydı ya. Link'i ve annesini anlattım. Annesinin son dönemde herkesi Lena'nın da en az Macon Ravenwood kadar çılgın olduğuna inandırmak için çabaladığını ve onu, Jackson Lisesi için bir tehdit olarak gördüğünü de.

Babamı ve onun kendini çalışma odasına kapatmış olmasını, çalışma odasında kitapları ve asla bakmama izin vermediği üzeri örtülü tablosuyla yaşadığını, onu daha kötü olabilecek şeylerden korumak istediğimi de anlattım.

Lena'yı, yağmurdaki tanışmamızı, tanışmadan önce birbirimizi nasıl gördüğümüzü, camın kırılmasını ve sonraki karmaşayı anlattım.

Bunları içimden emerek aldığını düşünmeye başlamıştım, o lolipopu emdiği gibi, araba kullanırken onu emmeye devam ediyordu. Ona madalyondan ve rüyalardan bahsetmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Onun Lena'nın kuzeni olması, işleri bu kadar kolaylaştırmış olabilirdi. Belki de başka bir şey vardı.

Bunu düşünmeye başladığım sırada, Ravenwood Malikânesi'ne vardık ve o radyoyu kapattı. Güneş batmış, lolipop bitmiş ve ben de susmuştum. Bu ne zaman olmuştu?

Ridley üzerime doğru eğildi, çok yakındı. Gözlüklerinde yüzümü görebiliyordum. Kokusu burnuma geldi. Tatlı ve nemliydi, Lena'nınki gibi değildi ama yine de çok tanıdıktı. "Endişelenme sakın Kısa Çöp."

"Tabii, neden?"

"Sen içtensin." Gülümsedi ve gözleri parladı. Gözlüğün arkasından altın parıltıyı görebiliyordum, bulanık gölde yüzen Japon balığı gibi parlıyordu. Gözleri uyuşturucuydu,

güneş gözlüğüne rağmen... Belki de onları bu yüzden takıyordu. Gözlük karardı ve o saçımı karıştırdı. "Yazık, sen hepimizle tanıştıktan sonra büyük ihtimalle seni bir daha göremeyecek. Ailemiz biraz kaçıktır." Arabadan çıktı, onu takip ettim.

"Senden de mi kaçıklar?"

"Kesinlikle."

Harika.

Evin ilk basamağına geldiğimizde soğuk elini tekrar kolumun üzerine koydu. "Bak Koca Adam. Lena seni şutladığında – ki en fazla beş ay içerisinde bunu yapacaktır – beni ara. Beni nasıl bulacağını bileceksin." Aniden son derece resmi bir tavırla koluma girdi. "İzin verir misin?"

Boştaki elimi salladım. "Elbette. Önden buyurun." Basamaklar biz çıkarken ağırlığımızın altında ezilip, inledi. Ridley'i hızla kapının önüne doğru çektim, merdivenlerin ikimizi birden onca süre taşıyacağından emin olamamıştım.

Kapıyı vurdum ama karşılık alamadım. Uzanıp ay figürüne dokundum. Kapı açıldı, yavaşça – Ridley çekingen davranıyordu. Eşikten adımımızı içeri atarken evin yerleştiğini hisseder gibi oldum, içerinin iklimi değişiyor gibiydi, belli belirsiz bir değişimdi.

"Merhaba, anne."

Şömine rafının üzerine, telaşlı bir şekilde su kabakları ve altın yapraklar asmakla meşgul olan tombul kadın yerinden sıçradı ve elindeki küçük beyaz kabağı düşürdü. Kabak yere düşüp, patladı. Kadın dengesini sağlayabilmek için rafa tutundu. Garip bir görüntüye sahipti; üzerindeki elbise sanki yüz yıllıktı. "Julia! Yani Ridley. Burada ne arıyorsun? Aklım karışmış olmalı. Sanıyordum ki, sanıyordum ki... "

Yanlış olan bir şey vardı. Bu normal bir anne-kız selamlaşması değildi.

"Jules? Sen misin?" Ridley'in genç bir benzeri, on yaşlarındaki hali, yanında sırtında parlak mavi bir pelerin olan Boo Radley ile birlikte hole girdi. Ailenin kurdu çok normalmiş

gibi giydirilmişti. Kız güneş gibiydi, sarı saçları parlak mavi gözleri vardı, güneşli bir gündeki bulutlar gibi görünüyorlardı. Kız gülümsedi ve sonra kaşlarını çattı. "Senin gittiğini söylemişlerdi."

Boo hırlamaya başladı.

Ridley, küçük kızın koşup gelmesi için kollarını açtı ama kız kıpırdamadı. Ridley ellerini ona doğru uzatıp avuçlarını açtı. İlkinde kırmızı bir lolipop ikincisinde Boo ile aynı pelerini giymiş olan bir fare belirdi – ucuz bir karnaval numarasına benziyordu.

Küçük kız tereddütle öne doğru bir adım attı, ablası onu kendine doğru çekiyor gibiydi – dokunmadan, ay ve gelgit gibi. Ben bile hissettim.

Ridley yeniden konuşmaya başladığında, sesi kalın ve boğuk çıkmaya başlamıştı. "Gel hadi Ryan. Hiçbir yere gitmedim. En sevdiğin ablan seni hiç bırakır mı?"

Ryan sırıtarak Ridley'e doğru koşmaya başladı, tam o kolların arasına atlamak üzereyken Boo havladı. Ryan bir an için havada asılı kaldı, çizgi filmlerde uçurumdan aşağı düşmeden önce havada asılı kalan çizgi karakterlere benziyordu. Sonra, görünmez bir duvara çarpmış gibi yere yapıştı. Işıklar ortalığı daha fazla aydınlatmaya başlamıştı, ev sanki bir sahneydi ve ışıklar sahnenin sonunun geldiğini anlatmak amacıyla daha güçlü yanmaya başlamıştı. Işıklar Ridley'in yüzünde acımasız gölgeler oluşturdu.

Işık bazı şeyleri değiştirdi. Ridley eliyle gözlerini kapattı ve bağırmaya başladı. "Lütfen Macon Dayı. Bu gerçekten gerekli mi?"

Boo öne fırlayıp, Ridley ile Ryan'ın arasına girdi. Hırlayarak, Ridley'e yaklaşmaya başladı, sırtındaki bütün tüyler dikilmişti ve bu haliyle tam bir kurda dönüşmüştü. Ridley'in Boo'ya yapmış olduğu büyünün etkisi geçmiş gibi görünüyordu.

Ridley yeniden koluma girdi, sıkıca yapıştı ve garip bir hırıltıyla güldü. Bu dostça bir ses değildi. Kendimi toplamaya

çalıştım ama boğazım ıslak çoraplarla doldurulmuş gibiydi.

Bir elini kolumdan ayırmadan, diğerini havaya kaldırıp tavana doğru salladı. "Pekâlâ, kabalaşacaksak... " Evdeki bütün ışıklar söndü. Hepsi kısa devre yapmış gibiydi.

Gölgelerin arasından Macon'ın sakin sesi duyuldu. "Ridley, sevgilim, bu ne sürpriz? Seni beklemiyorduk."

Onu beklememek mi? Neden bahsediyordu?

"Toplanma Günü'nü hayatta kaçıramazdım, hem bak yanımda bir misafir getirdim. Ya da sanırım ben onun misafiriyim demem gerekiyordu."

Macon gözlerini Ridley'den ayırmadan merdivenlerden indi. Birbirinin etrafında dönüp duran iki kaplana bakıyordum, ben tam ortalarındaydım. Ridley bana bir oyun oynamış, ben de bu oyuna gelmiştim. Şu an elindeki kırmızı lolipoptan bir farkım yoktu.

"Bunun çok iyi bir fikir olduğunu söyleyemeyeceğim. Seni bekleyen başka yerler olduğundan eminim."

Lolipopu şımarık bir tavırla ağzından çıkarttı. "Demin de söylediğim gibi, bunu asla kaçırmam. Ayrıca, Ethan'ı onca yolu aşarak evine götürmemi de istemezsiniz sanırım. Düşünsenize, yolda neler neler konuşurduk?"

Oradan ayrılmamız gerektiğini söylemek istiyordum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Herkes birbirine bakarak büyük holde duruyordu. Ridley sütunlardan birine dayandı.

Macon sessizliği bozdu. "Neden Ethan'a yemek odasını göstermiyorsun? Nerede olduğunu hatırladığından eminim."

"Ama Macon– " Del Teyze olduğunu tahmin ettiğim kadın, paniklemiş gibi görünüyordu, aynı zamanda kafası da karışmıştı, sanki tam olarak ne olduğunu o da bilmiyordu.

"Önemli değil, Delphine." Macon'ın bizleri de hesaba katarak, içinde adım adım bir durum değerlendirmesi yaptığının farkındaydım. Neyin içine düşmüş olduğumu bilemiyordum ama onun orada olması beni rahatlatıyordu.

Son gitmek istediğim yer o yemek odasıydı. Buradan kaçıp

gitmek istiyordum ama bunu yapamazdım. Ridley kolumu bırakmıyordu ve o bana dokunduğu sürece kendimi otomatik pilota bağlanmış gibi hissediyordum. Beni, Macon'a karşı ilk suç işlediğim yere, o yemek odasına doğru yürütmeye başladı. Hâlâ koluma girmiş durumda olan Ridley'e baktım. Bu seferki çok daha büyük bir suçtu.

Oda yüzlerce küçük siyah adak mumuyla aydınlatılmış, şamdanlara siyah boncuk dizileri asılmıştı. Mutfağa açılan kapının üzerinde siyah tüylerden yapılmış kocaman bir çelenk vardı. Masa gümüş ve inci beyazı tabaklarla kurulmuştu, anlayabildiğim kadarıyla bunlar gerçek inciydi.

Mutfağın kapısı hızla açıldı. Lena, elinde kocaman bir gümüş tepsi dolusu egzotik meyve ile –bunların Güney'e ait olmadığı kesindi – ortaya çıktı. Üzerine oturan, belini iyice ortaya çıkaran, boyu yere kadar olan bir ceket giymişti. Bu giysi hiçbir döneme ait değildi, buralarda hatta bu yüzyılda buna benzer bir giysi görmemiştim, bakışlarımı aşağıya indirdiğimde yine Converse'lerini giymiş olduğunu gördüm. Buraya, akşam yemeğine geldiğim günden çok daha güzel görünüyordu... Bu ne zamandı? Birkaç hafta önce mi?

Zihnim bulanmıştı, yarı uykuda gibiydim. Nefes almaya çalıştım ama aldığım tek şey Ridley'ın kokusu oldu, miske benziyordu ama tatlı bir şeyle karışmıştı, ocağın üzerinde kaynamakta olan şurup gibi kokuyordu. Çok güçlü ve bunaltıcıydı.

"Neredeyse hazırız. Birkaç dakika daha... " Lena dondu kaldı, kapı hâlâ yarım açıktı. Hayalet görmüş gibiydi ya da daha da kötüsünü. Bu, sadece Ridley'i gördüğü için mi yoksa ikimizin kol kola durmasından mı kaynaklanıyordu emin olamadım.

"Merhaba kuzen. Görüşmeyeli çok oldu." Ridley ona doğru yürümeye başladı, beni de yanında sürüklüyordu.

"Beni öpmeyecek misin?"

Lena'nın taşımakta olduğu tepsi yere düştü. "Burada ne arıyorsun?" Lena'nın sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

"Ne var yani? En sevdiğim kuzenimi görmeye geldim ve takıldığım çocuğu da getirdim."

"Ben senin flörtün değilim." Zayıf çıkan bir sesle, bu sözcükleri güçlükle söyleyebilmiştim ve hâlâ onun koluna yapışmış durumdaydım. Ridley boştaki eliyle çizmesinin kenarından çıkarttığı paketten bir sigara alıp yaktı.

"Ridley, lütfen evde sigara içme," dedi Macon, sigara anında söndü. Ridley gülerek onu içinde patates püresine benzeyen ama muhtemelen başka bir şey olan kâsenin içine attı.

"Macon Dayı. Ev kuralları konusunda hep çok titizsin."

"Kurallar çok uzun zaman önce kondu, Ridley. Şu an ne sen, ne de ben onları değiştirmek için bir şey yapamayız."

Birbirlerini süzdüler. Macon elini oynattı ve bir iskemle masadan uzaklaştı. "Neden oturmuyoruz? Lena mutfağa yemeğe katılan iki kişi daha olduğunu bildirir misin?"

Lena öylece durdu, için için kaynıyordu. "O kalamaz."

"Sorun yok. Sana burada hiçbir şey zarar veremez." Macon onu rahatlatmaya çalıştı. Lena korkmuş görünmüyordu. Çok öfkeliydi.

Ridley gülümsedi. "Bundan emin misin?"

"Yemek hazır ve sen, mutfağın soğuk yemek servisi hakkında neler hissettiğini gayet iyi bilirsin." Macon yemek odasında ilerledi. O sadece dördümüzün duyabileceği bir sesle konuşmuştu ama herkes peşi sıra ilerledi.

Boo odaya Ryan ile birlikte girdi. Del Teyze onların arkasındaydı ve babamın yaşlarında kır saçlı bir adamın koluna girmişti. Annemin tarih kitaplarından fırlamış gibiydi, ayağında yüksek çizmeler, üzerinde fırfırlı bir gömlek ve opera pelerinine benzer bir pelerin vardı. Smithsonian Müzesi'ndeki bir vitrinden çıkmış gibiydiler.

Yaşı daha büyük olan bir kız odaya girdi. Ridley'e çok benziyordu ama üzerinde daha çok giysi vardı ve onun kadar tehlikeli görünmüyordu. Uzun düz sarı saçları, Ridley'in karmakarışık saçlarının düzeltilmiş haliyle aynıydı. Kuzey'de bulunan, Harvard ya da Yale gibi elit kolejlerde okuyan ve

okul bahçesinde kucağında bir sürü kitapla dolaşan kızlara benziyordu. Kız gözlerini Ridley'in gözlerine kilitledi, onun gözlerinde hâlâ duran gözlüklerin ardını görüyor gibiydi.

"Ethan, sana ablam Annabel'i tanıştırmak isterim. Ahh, pardon, Reece demek istedim." Kim ablasının adını bilmezdi ki?

Reece gülümsedi ve ağır ağır konuştu, söyleyeceği kelimeleri seçer gibiydi. "Burada ne yapıyorsun Ridley? Bu gece için başka bir randevun olduğunu sanıyordum."

"Planlar değişir."

"Aileler de." Reece elini uzatıp Ridley'in yüzüne doğru salladı, bu bir sihirbazın elini silindir şapkanın üzerindeki sallayışı gibi bir sallayıştı. Hafifçe geri çekildim; neyi düşünerek bunu yaptığımı bilmiyordum ama bir an için de olsa, Ridley'in ortalıktan yok olacağını sanmış olabilirdim. Ya da tercihim benim yok olmamdı.

Olmadı ama bu kez geri kaçan Ridley'di, bakışlarını ondan kaçırdı. Reece'in gözlerine bakmak ona acı veriyor gibiydi. Reece, Ridley'e bakmaya devam etti, sanki orada bir ayna vardı. "İlginç. Bu neden oluyor Rid, gözlerine her baktığımda onun gözlerini görüyorum. Ayrılmaz bir ikilisiniz, yanılıyor muyum?"

"Yine boşboğazlık yapıyorsun, kardeşim."

Reece gözlerini yumdu, dikkatini daha da yoğunlaştırmıştı. Ridley hasar almış bir kelebek gibi kıvrandı. Reece elini yeniden salladı ve Ridley'in yüzünde başka bir kadının yüzü belirdi. Bu kadının yüzü neden bilmiyorum ama çok tanıdıktı. Hatırlayamıyordum.

Macon, elini Ridley'in omzuna sertçe vurdu. Şu ana kadar benim dışımda ona dokunan ilk kişiydi. Ridley irkildi, elinden koluma geçen şiddetli acıyı hissedebiliyordum. Macon Ravenwood hiç de hafife alınacak bir adam değildi. "Şimdi. Hoşunuza gitse de gitmese de Toplanma başlamıştır. Kimsenin Kutsal Bayram'ı mahvetmesine izin vermeyeceğim, benim çatım altında bu olmaz. Ridley bize açıkça bildirdiği

üzere, buraya davet edilmiştir. Söylenecek başka bir söz yok. Lütfen herkes otursun."

Lena oturdu, gözleri bize kilitlenmişti.

Del Teyze, geldiğimiz andakinden çok daha üzgün görünüyordu. Opera pelerinli adam onu rahatlatmak için elini okşadı. Benim yaşlarımda, uzun boylu bir çocuk bir tavırla odaya girdi. Siyah bir kot, soluk siyah bir tişört ve aşınmış motosiklet çizmeleri giymişti.

Ridley tanıştırma görevini hemen üstlendi. "Annemle zaten tanıştın, yanındaki babam Barclay Kent ve bu da erkek kardeşim Larkin."

"Tanıştığıma memnun oldum, Ethan," Barclay Kent elimi sıkmak için bir adım yaklaştı ama Ridley'in kolumdaki elini görünce geri çekildi. Larkin kolunu omzuma attı, kolunun orada dilini çıkaran bir yılana dönüştüğünü gördüm.

"Larkin!" Barclay'in sesi ıslık gibi çıkmıştı. Yılan anında Larkin'in koluna dönüştü.

"Yapma ama. Sadece sizi eğlendirmek istemiştim. Çok kötü görünüyordunuz."

Larkin'in kısık gözleri sarı sarı parladı. Yılan gözleri.

"Larkin, sana yeter dedim." Babası hayal kırıklığına uğramış bir tavırla ona baktı. Larkin'in gözleri yeniden yeşile döndü.

Macon masanın başındaki yerine oturdu. "Neden oturmuyoruz? Mutfak en güzel bayram yemeklerini hazırladı. Lena ve ben günlerdir onun gürültüsünü dinliyoruz." Herkes pençe ayaklı kocaman dikdörtgen masaya oturdu. Koyu renk ahşaptan yapılmıştı, rengi siyaha yakındı, üzerinde girift bir desen vardı; sarmaşığa benziyordu ve ayaklarına sarılmıştı. Masanın ortasında kocaman siyah mumlar yanıyordu.

"Yanıma otur Kısa Çöp." Ridley beni, üzerinde Lena'nın adının yazılı olduğu gümüş kuşun tam karşısındaki boş iskemleye oturttu, sanki seçme şansım vardı…

Lena ile göz göze gelmeye çalıştım ama o gözlerini Ridley'e dikmişti. Ve o gözler ateş saçıyordu. Tüm öfkesini Ridley'e yönlendirmesini umdum.

Masa yemeklerle dolup taşıyordu. Burada, son yemek yediğim günden çok daha fazla yemek vardı ve her bakışımda bir yenisi ekleniyordu. Taç şeklinde kızarmış domuz pirzolası, biberiyeli fileto ve daha önce hiç görmediğim bir sürü egzotik yemek. Tavus kuşu tüylerinin üzerine yatırılmış, canlı gibi duran armutla doldurulmuş, soslu, kocaman bir kuş. Bunun bir tavus kuşu olmadığını düşünmek istiyordum ama tüyler o olduğunu gösteriyordu. Ve denizatı şeklinde parlayan şekerler.

Ridley dışında kimse yemiyordu. Çok eğleniyordu. "Bu denizatı şekerlerini çok seviyorum." İki tane altın renkli şekeri ağzına attı.

Del Teyze birkaç kez öksürdü ve masanın üzerinde bulunan sürahideki siyah renkli şarapla kadehini doldurdu.

Ridley, karşısında oturan Lena'ya baktı. "Eee, kuzen, doğum günün için herhangi bir plan yaptın mı?" Ridley, parmağını tavus kuşu olmadığını umduğum kuşun tepsisindeki kahve renkli sosa batırdı ve sonra yaladı.

"Bu akşam Lena'nın doğum gününden bahsetmeyeceğiz," diye uyardı Macon.

Ridley gerilimden hoşlanıyordu. Ağzına bir denizatı daha attı. "Neden?"

Lena'nın bakışları vahşileşmişti. "Doğum günüm için endişelenmene gerek yok. Davet edilmeyeceksin."

"Kesinlikle gerekir. Endişe demek istiyorum. Ne de olsa önemli bir gün." Ridley bir kahkaha attı. Lena'nın saçları odada esinti varmış gibi kıvrılıp açılmaya başlamıştı. Yoktu.

"Ridley, sana yeter dedim." Macon sabrını yitirmeye başlamıştı. İlk ziyaretim sırasında madalyonu cebimden çıkardığımdaki tonlamayla konuşmaya başlamıştı.

"Neden onun tarafını tutuyorsun M Dayı? Ben de büyürken seninle Lena kadar vakit geçirdim. Neden o bir anda senin favorin oldu?" Bir an sesi gerçekten incinmiş gibi çıkmıştı.

"Bunun favori olmakla alakasının olmadığını çok iyi biliyorsun. Sen çoktan *belirlendin*. Kontrol artık bende değil."

Belirlenmek mi? Ne tarafından? Neden bahsediyordu? Etrafımı saran boğucu sis bulutu gittikçe kalınlaşıyordu. Her şeyi doğru duyduğumdan bile emin olamıyordum.

"Ama seninle ben aynıyız." Şımarık bir çocuk gibi Macon'a yaltaklanıyordu.

Masa belli belirsiz sallanmaya başladı. Şarap kadehlerindeki siyah sıvı sağa sola yalpalamaya başlamıştı. Çatıya vuran ritmik sesleri duydum. Yağmur.

Lena masanın kenarına yapışmıştı, eklemleri bembeyazdı. "Sen aynı DEĞİLSİN," diye tısladı.

Ridley'in vücudunun gerildiğini hissettim, eli hâlâ yılan gibi kolumun üzerindeydi. "Benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun Lena… öyle mi? Daha gerçek isminin ne olduğunu bile bilmiyorsun. İlişkinizin bitmeye mahkûm olduğunun bile farkında değilsin. *Belirlenene* kadar bekle bakalım, ondan sonra işlerin nasıl yürüdüğünü göreceksin." Bir kahkaha attı, uğursuz, acı dolu bir ses çıktı. "Aynı olup olmadığımız hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Birkaç ay sonra aynen benim gibi olabilirsin."

Lena panikle bana baktı. Masa daha hissedilir şekilde sallanmaya başladı. Tabaklar ahşaba vuruyordu. Dışarıdan bir şimşek çakmasının sesi geldi ve yağmur camları gözyaşları gibi örselemeye başladı. "Kapa çeneni!"

"Söyle ona Lena. Kısa Çöp'ün her şeyi bilmeyi hak ettiğini düşünmüyor musun? Aydınlık ya da Karanlık olup olmadığını bilmediğini söylesene. Ve bunu seçme şansının olmadığını… "

Lena ayağa fırladı ve iskemlesi yere düştü. "Sana kapa çeneni dedim!"

Ridley yeniden gevşemiş ve eğlenmeye başlamıştı. "Ona iki kız kardeş gibi aynı odada nasıl yaşadığımızı, geçen sene benim de tıpkı senin gibi olduğumu anlatsana. Şimdi… "

Macon masanın başındaki yerinde iki elini masanın üzerine koyarak durdu. Soluk yüzü her zamankinden daha beyazdı. "Ridley bu kadar yeter! Tek kelime daha edersen seni bu evin dışına göndereceğim."

"Bunu yapamazsın işte. O kadar güçlü değilsin."

"Yeteneklerini abartma. Hiçbir Kara Büyücü kendi güçleriyle Ravenwood'a girecek kadar güçlü değildir. Burayı ben *bağladım*. Bunu hepimiz yaptık."

Kara Büyücü mü? Bu kulağa hiç de hoş gelmiyordu.

"Ahh, Macon Dayı, şu Güneyli misafirperverliğini hep unutuyorsun. Ben buraya zorla girmedim. Buraya davet edildim, bu boktan kasabanın en yakışıklı delikanlısının kolunda geldim." Ridley bana dönüp gözlüklerini çıkararak gülümsedi. Onlarda bir sorun vardı, altın gibi parlıyorlardı, alev alev yanıyorlardı. Kedigözü gibi ortalarında siyah uzun bir yırtık vardı. Gözlerinde bir ışık parladı ve o an itibarıyla her şey değişti.

Bana hiç de tekin olmayan bir tavırla gülümsedi ve yüzü karardı, gölgelerin içinde şekil değiştirmeye başladı. O çekici kadınsı yüz hatları gözümün önünde daha keskinleşiyor ve şekil değiştiriyordu. Derisi kemiklerine iyice yapıştı ve bütün damarları görünmeye başladı. Bir canavara benziyordu.

Lena'nın evine bir canavar getirmiştim.

O anda ev deliler gibi sallanmaya başladı. Kristal avizeler sallanıyor ışık göz kırpıyordu. Pencereler açılıp kapanıyor, yağmur çatıyı hızla dövüyordu. İnanılmaz bir gürültü vardı, ondan başka herhangi bir şeyi duymak imkânsızdı. Tıpkı, Lena'ya yolun ortasında dururken neredeyse çarpacak olduğum gece gibi.

Ridley o buz gibi eliyle tuttuğu kolumu sıkmaya başladı. Kolumu sallayarak ondan kurtulmak istedim ama hareket bile ettiremedim. Soğukluk yayılıyordu, kolum uyuşmaya başlamıştı.

Lena masanın üzerinden dehşet içinde baktı. "Ethan!"

Odanın diğer ucunda bulunan Del Teyze ayağını yere vurdu. Yer döşemesi ayağının altında kıvrılmaya başladı.

Soğuk bütün vücuduma yayılmaya başlamıştı. Boğazım donmuştu. Bacaklarım felç olmuştu, kıpırdayamıyordum. Ridley'in elinden kurtulamıyordum ve kimseye neler olduğunu söyleyemiyordum.

Birkaç saniye içinde nefes alamaz hale gelecektim.

Bir kadın sesi duydum. Del Teyze. "Ridley sana uzak durmanı söylemiştim yavrum. Şu an senin için yapabileceğimiz bir şey yok. Üzgünüm."

Macon'ın sesi çok daha sertti. "Ridley, bir yıl dünyada pek çok şeyi değiştirir. Artık *belirlendin*. Düzendeki yerin belirlendi. Artık buraya ait değilsin. Gitmek zorundasın."

Bir saniye sonra Ridley'in önünde duruyordu. Ya öyleydi ya da ben zaman mekân kavramımı yitirmeye başlamıştım. Sesler ve yüzler etrafımda dönüp duruyordu. Zor nefes alıyordum. Çok üşümüştüm, ağzımı açamayacak kadar donmuştum. "Git!" diye bağırdı.

"Hayır!"

"Ridley! Kafanı kullan! Buradan ayrılmak zorundasın. Ravenwood, Kara büyünün yaşayabileceği bir yer değil. Burası Aydınlık ile *bağlandı*. Burada uzun süre yaşaman mümkün değil." Del Teyze'nin sesi çok kesindi.

Ridley ona hırıltılı bir sesle cevap verdi. "Gitmeyeceğim anne ve sen de gitmemi sağlayamayacaksın."

Macon onun öfke nöbetini yarıda kesti. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Artık çok daha güçlüyüm Macon Dayı. Beni kontrol edemezsin."

"Gücünün gün geçtikçe arttığı doğru ama hâlâ beni alt edebilecek duruma gelmedin ve ben Lena'yı korumak için ne gerekirse yapacağım. Bunun için sana zarar vermem ya da daha kötü bir şey yapmam gerekirse onları da yapacağım."

Bu tehdit, Ridley'in kaldırabileceği yükten çok daha ağırdı. "Bana bunu da mı yapacaksın? Ravenwood, Abraham'dan beri Kara büyünün yaşadığı bir yer. O da bizden biriydi. Ravenwood bizim olmalı. Neden onu Aydınlık ile *bağlayıp* duruyorsun?"

"Ravenwood şu anda Lena'nın evi."

"Sen bana aitsin M Dayı. O da öyle."

Ridley ayağa kalktı ve beni de sürükledi. Artık üçü de ayaktaydı – Lena, Macon ve Ridley. Korkunç bir üçgenin üç köşesi. "Senin türünden korkmuyorum."

"Olabilir ama burada yeteri kadar gücün yok. Bize ve bir Doğala karşı savaşamazsın."

Ridley kesik kesik güldü. "Lena mı Doğal? Bu, gece boyunca söylediğin en komik şeydi. Doğal olanların neler yapabildiğini gayet iyi bilirim. Lena hiçbir zaman Doğal olamayacak."

"Katalist ile Doğal aynı şey değildir."

"Öyle mi düşünüyorsun? Katalist, Doğalın Karanlık taraftaki adı, madalyonun iki yüzü işte."

Neden bahsediyordu? Anlayamıyordum.

Bedenimin artık çalışmadığını hissettim, etraf kararıyordu – büyük ihtimalle ölüyordum. Kanımın sıcaklığıyla birlikte, canımın da çekilmekte olduğunu hissediyordum. Gök gürlemesini duydum. Bir şimşek ve ardından bir ağaç dalının kırılma sesi. Fırtına buradaydı. Tam tepemizde.

"Yanılıyorsun M Dayı, Lena korumaya değmez, o kesinlikle bir Doğal değil. Kaderinin ne olduğunu, doğum gününden önce anlaman mümkün değil. O şu an tatlı ve masum göründüğü için onun Aydınlıkla *belirleneceğini* düşünüyorsun. Oysa, bunun hiçbir anlamı yok. Bir yıl önce ben de onun gibi değil miydim? Kısa Çöp'ün bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, o Karanlık tarafa Aydınlık'tan çok daha yakın bir yerde. Fırtınalar başlatıyor. Okulda olay çıkarıyor."

Rüzgâr artıyordu, Lena'nın kızgınlığı artıyordu. Gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Pencerelerden biri çıtırdamaya başladı, İngilizce dersinde olduğu gibi... Bunun sonunu biliyordum.

"Kes sesini! Neden bahsettiğini bile bilmiyorsun!" Yağmur yemek odasına yağmaya başlamıştı. Rüzgâr esiyor, ta-

bakları, bardakları yere savuruyordu, sürahilerden dökülen siyah sıvı yerde izler bırakıyordu.

Kimse kıpırdamadı.

Ridley yeniden Macon'a döndü. "Ona hep gerektiğinden fazla değer verdin. O bir hiç."

Ridley'in esaretinden kurtulmak istiyordum, onu bu evden tutup atmak istiyordum ama hareket edemiyordum.

İkinci cam da çatırdamaya başladı, sonra bir tane ve bir tane daha... Her yer cam kırıklarıyla dolmuştu. Çiniler, şarap kadehleri, resim çerçevesindeki cam... Cam olan her şey kırılıyordu. Mobilyalar duvarlara savruluyordu. Rüzgâr artık bir kasırgaya dönmüş bizi odayla birlikte içine çekmeye hazırlanıyordu. Gürültü iyice artmıştı, hiçbir şey duyamıyordum. Masa örtüsü üzerindeki mumlar, tabaklar ve tepsilerle birlikte uçup duvara çarptı. Oda dönmeye başlamıştı. Sanırım. Her şey girişe doğru fırlayıp sokak kapısından dışarı atılıyordu. Boo Radley çığlık attı, bu korkunç bir insan çığlığıydı. Ridley'in kolunu tutan eli gevşedi. Bayılmamak için gözlerimi kırpıştırmaya başladım.

Tam orada, her şeyin ortasında duruyordu. Lena. Kıpırdamıyordu, saçları rüzgârda uçuşuyordu. Neler oluyordu?

Bacaklarım büküldü. Bilincimi yitirmek üzereyken, o rüzgârın büyük bir kuvvetle Ridley'i kolumdan koparıp, odadan kapının dışına doğru savurduğunu gördüm. Yere düşerken Lena'nın sesini duydum ya da duyduğumu sandım.

"Sevgilimden uzak dur, cadı."

Sevgili.

Ben bu muydum?

Gülümsemeye çalıştım. Onun yerine kendimden geçtim.

09.10

Alçıdaki Çatlak

Uyandığımda nerede olduğumu anlayamadım. Gözüme çarpan şeylere odaklanmaya çalıştım. Kelimeler. Yatağın üzerindeki tavanda el yazısıyla ve kalın uçlu bir gazlı kalemle yazılmış bir takım yazılar vardı.

zaman birlikte akıp gider, süreci durduramazsın

Her yer yazıyla doluydu, cümlecikler, şiirlerden alıntılar, gelişigüzel sıralanmış kelimeler... Dolabın kapısına yakın bir yerde *kader belirler* yazıyordu. Bir diğerinde ise şu vardı; *kaderin belirlediği meydan okuyana kadar.* Kapının üzerinde kelimeler yazılıydı. *Çaresiz / insafsız / mahkûm / yetkili.* Aynada *gözlerini aç*; pencerede *ve gör.*

Beyaz başlıklı abajurda bile karalanmış kelimeler vardı, *karanlığı aydınlat karanlığı aydınlat.* Bu kelimeler lambanın etrafında tekrar tekrar yazılmıştı.

Lena'nın şiirleri. Sonunda bir kısmını okumayı başarmıştım. Bu yazıları saymazsak, bu oda evin geri kalan kısmına hiç benzemiyordu. Küçük, şirin bir çatı arasıydı. Bir pervane başımın üzerinde yavaşça dönüyordu, yazılar kesik kesik görünüyordu. Her yer spiralli defterlerle doluydu, masasının üzerinde bir yığın kitap vardı. Şiir kitapları. Plath, Eliot, Bukowski, Frost, Cummings bunları görebilmiştim.

Küçük, beyaz demir bir yatakta yatıyordum, bacaklarım kenardan aşağı sarkmıştı. Burası Lena'nın odasıydı ve onun yatağında yatıyordum.

Doğrulmaya çalıştım, halsizdim. "Hey. Neler oldu?"

Bayıldığımı biliyordum ama detayları hatırlayamıyordum. Son hatırladığım şey o dondurucu soğuğun tüm vücuduma yayıldığıydı, boğazım tıkanmıştı ve Lena'nın sesini duyuyordum. Onun sevgilisi olduğuma dair bir şeyler söylemişti ama ben o sırada kendimden geçiyordum ve aramızda o zamana kadar kayda değer bir şey olmamıştı. Bu garipti. Herhalde benim hayal gücümdü.

"Ethan!" İskemlesinden fırlayıp yatağa, yanıma geldi, bana dokunmamaya özen gösteriyordu. "İyi misin? Ridley seni bırakmayacaktı ve ben de ne yapacağımı bilemedim. Çok acı çekiyor gibiydin ve tepki verdim."

"Yemek odasının ortasında kasırga çıkarmaktan mı bahsediyorsun?"

Gözlerini başka bir noktaya çevirdi, çok üzgündü. "Böyle oluyor. Kızıyorum, korkuyorum ve sonra... sonra her şey kendiliğinden gelişiyor."

Uzanıp elimi elinin üzerine koydum, kolum ısınmaya başladı. "Camları kırmak gibi mi?"

Gözlerini bana çevirdi, elimi onun elinin üzerine kapattım ve elini tuttum. Tavanın alçısındaki küçük çatlak büyüyerek avizeye kadar geldi ve oradan geri dönüp diğer ucuyla birleşti. Bu bir kalbe benziyordu. Tavanda kocaman, kızların çizdiği türden bir kalp oluşmuştu.

"Lena."

"Efendim?"

"Tavan başımıza çöker mi?"

Başını kaldırıp çatlağa baktı. Onu görünce dudağını ısırdı ve yanakları pembeleşti. "Sanmıyorum sadece alçı sıva çatlamış."

"Bunu yapmaya çalıştın mı?"

"Hayır." Pembelik yanaklarından burnuna yayıldı. Bakışlarını çevirdi.

Ona ne düşündüğünü sormak istiyordum ama onu utandırmak istemiyordum. Bunun benimle ve onun elini tutmamla ilgili bir durum olduğunu umdum. Kendimden geçmeden hemen önce duyduğum kelimeyle ilgili olmasını.

Kuşkuyla tavana baktım, küçük bir çatlaktan öte olduğunu düşünüyordum.

"Onları eski haline getirebiliyor musun? Yani olanlar... Olduktan sonra?"

Lena içini çekti, konunun değişmesi onu biraz rahatlatmıştı. "Bazen. Duruma göre. Bazen aklım başımdan gidiyor, kontrolü kaybediyorum ve sonrasında bile tamir edemiyorum. Okuldaki o camı eski haline getirebileceğimi hiç sanmıyorum, ya da tanıştığımız günkü fırtınayı durdurabileceğimi."

"Onun senin hatan olduğunu düşünmüyorum. Gatlin'de oluşan her fırtınadan kendini sorumlu tutamazsın. Kasırga sezonu henüz sona ermedi."

Karnının üzerine yatıp gözlerimin içine baktı. Gözlerimi kaçırmadım, o da kaçırmadı. Vücudum onun dokunuşuyla birlikte sızlamaya başlamıştı. "Bu gece neler olduğunu görmedin mi?"

"Bazen, kasırga sadece kasırga olduğu için olur Lena."

"Gatlin'deki kasırga benim sanırım." Elini çekmeye çalıştı ama bu benim onu daha sıkı tutmama sebep oldu.

"Bu çok komik. Bana daha çok bir kız gibi görünüyordun."

"Ama değilim. Ben kontrol edilemeyen bir fırtına sistemiyim. Benim yaşımdaki büyücülerin çoğu yeteneklerini kontrol ederler ama benimki beni kontrol ediyor." Duvarda duran aynadaki yansımasını gösterdi. Biz izlerken gazlı kalemi kendi kendine bir şeyler yazıyordu. Kim bu kız? "Ben de hâlâ bunu bulmaya çalışıyorum ama sanırım hiç bulamayacağım."

"Büyücülerin hepsi aynı güce ya da yeteneğe mi sahip?"

"Hayır. Hepimiz eşyaları oynatmak gibi ufak tefek şeyleri yapabiliriz ama her büyücünün kendine has gelişmiş bir yeteneği vardır."

Keşke büyücülerle ilgili bir ders olsaydı ve ben de onu almış olsaydım. Büyücülük 1 ya da öyle bir şey, konuşulanları anlamak istiyordum ve zorlanıyordum. Hayatımda gördüğüm özel yeteneklere sahip olan tek kişi Amma'ydı. Geleceği okuyor ve kötü ruhları kovmayı başarabiliyordu. Belki Amma düşünce gücüyle objeleri de oynatabilirdi, ne de olsa bir bakışıyla beni yerimden sıçratabiliyordu. "Ya Del Teyze? O ne yapabiliyor?"

"O bir Parşömenci. Zamanı okur."

"Zamanı okumak?"

"Biz seninle bir odaya girdiğimizde o anı görürüz. Del Teyze aynı noktayı, farklı geçmişlerde ve içinde bulunduğu zamanlarda görür. O odaya girdiği anda hem o anı hem on yıl öncesini, yirmi yıl öncesini ve elli yıl öncesini aynı anda görür. Bizim madalyona dokunduğumuz anda olduğu gibi. Bu yüzden kafası hep karışıktır. Nerede ve hangi zamanda olduğuna karar vermekte zorlanır."

O görüntülerden sonra ne hale geldiğimi biliyordum, bunu her an yaşamanın insana ne hissettireceğini de. "Dalga geçiyorsun. Peki ya Ridley?"

"Ridley bir Cezbedici. Onun yeteneği ikna etmektir. Aklına bir fikir sokar ve ne isterse onu yapmanı sağlar. O isterse bir yamaca tırmanıp kendini oradan aşağı atabilirsin." Arabada beraberken neler hissettiğimi hatırladım, ona neredeyse her şeyi anlatmıştım.

"Ben atmazdım."

"Atardın. Atmak zorunda kalırdın. Hiçbir Ölümlü Cezbediciye karşı koyamaz."

"Atmazdım." Ona baktım. Saçları yüzünün etrafında hafifçe uçuşuyordu, oysa odada açık pencere yoktu. Gözlerinde benimle aynı şeyi hissedip hissetmediğine dair bir işaret aradım. "Daha yüksek bir yamaçtan zaten düşmüşsen bir diğerinden aşağı atlayamazsın."

Ağzımdan çıkanları duyduğum anda geri almak istedim. Bana çok fazla şey ifade ediyorlardı. Ciddi olup olmadığımı anlamak ister gibi dönüp bana baktı. Çok ciddiydim ama söyleyemedim. Bunun yerine konuyu değiştirdim. "Pekâlâ, Reece'in süper gücü ne?"

"O bir Okuyucu, yüzleri okur. Senin gördüğün her şeyi gözlerine bakıp görür, ne yaptığını da. Deyim yerindeyse yüzünü bir kitap gibi okur." Lena hâlâ beni inceliyordu.

"Peki, diğeri kimdi? Ridley'nin yüzünün Reece onu incelerken bir an için büründüğü kadın kimdi? Onu gördün mü?"

Lena başıyla onayladı. "Macon bana söylemedi ama Karanlık biri olmalı. Güçlü biri."

Sormaya devam ettim. Bilmek zorundaydım. Bu, ne tür yaratıklarla bir arada yemek yediğimi öğrenmek gibi bir şeydi. "Larkin ne yapıyor? Yılanları mı büyülüyor?"

"Larkin bir İllüzyonist. Bir Değiştirici gibi. Fakat Barclay enişte ailedeki tek Değiştirici."

"Aradaki fark ne?"

"Larkin dilediği şeyi dilediği şekildeymiş gibi gösterebilir, insanları, eşyaları ya da yerleri. O bir takım yanılsamalar yaratır ama hiç biri gerçek değildir. Barclay enişte ise tam anlamıyla şeklini değiştirir, yani bir nesneyi dilediği süreyle dilediği başka bir nesneye gerçekten dönüştürebilir."

"Yani kuzenin görsel olarak değişim sağlıyor, enişten ise gerçekten dönüştürüyor, öyle mi?"

"Evet, açıklaması bu, ninem onların güçlerinin birbirine çok yakın olduğunu söylerdi. Bu bazen ailelerde olur, ebeveynlerin güçleri çocuklarına yansır. Birbirlerine çok benzedikleri için hep savaşırlar." Ne düşündüğünü biliyordum, o bu savaşı hiç veremeyecekti. Yüzü bulutlandı ve ben onu neşelendirmek için aptalca bir girişimde bulundum.

"Ya Ryan? Onun gücü ne? Köpeklerin giysilerini tasarlamak mı?"

"Bunu söylemek için çok erken. O henüz on yaşında."

"Macon?"

"O sadece... Macon Dayı. Macon Dayı'nın benim için

yapamayacağı şey yok. Büyürken onunla çok vakit geçirdim." Soruyu geçiştirebilmek amacıyla bakışlarını kaçırdı. Bir şeyleri hâlâ gizliyordu ve söz konusu Lena ise, bunu öğrenmek imkânsızdı. "O benim babam gibidir ya da babamın öyle olduğunu hayal ediyorum." Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Onlara hiç sahip olamamak nasıl bir şeydi, onu bilmiyordum.

"Ya sen? Senin ne yeteneğin var?"

Sanki bir yeteneği yokmuş gibi. Sanki ben yeteneğini okulun ilk gününde görmemiştim. Sanki onunla verandamızda, üzerinde mor pijamalarıyla gördüğüm geceden beri bu soruyu sorma cesaretini aramıyormuşum gibi...

Bir an durdu, ya söyleyeceklerini toparlamaya uğraşıyordu ya da ne kadarını söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Hangisini yaptığını anlayamamıştım. Sonra, bana o uçsuz bucaksız yeşil gözleriyle baktı. "Ben bir Doğalım. Ya da Macon Dayı ile Del Teyze öyle olduğumu düşünüyor."

Bir Doğal. Rahatlamıştım. Bu Cezbedici kadar kötü gelmiyordu kulağa. Bununla başa çıkabilirdim. "Bu tam olarak ne demek?"

"Bunu ben de bilmiyorum ama önemli bir şey olduğu kesin. Bir Doğal normal Büyücülerden çok daha fazla özelliğe sahiptir." Bunu duymamamı ümit ederek, çok hızlı bir şekilde söylemişti ama duymuştum.

Normal Büyücülerden daha fazlasına sahip.

Daha fazla. Bu fazlalık hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Az. Evet, azla başa çıkabilirdim. Az daha iyi olurdu.

"Senin de gördüğün gibi, ben de neler yapabileceğimi tam olarak bilemiyorum." Aramızda duran örtüyü çekiştirdi, sınırı bozulmuştu. Yatakta bir dirseğinin üzerine dayanmış bir şekilde yanıma yatana kadar elini kendime doğru çektim."

"Bunların hiç biri beni ilgilendirmiyor. Seni olduğun gibi seviyorum."

"Ethan, hakkımda çok az şey biliyorsun."

Onun sıcaklığıyla her yanım uyuşmuştu ve doğrusunu söylemek gerekirse, onu büyük bir dikkatle dinlemiyordum. Onun yanında olmak, elini tutmak ve aramızda sadece incecik beyaz bir örtünün olması inanılmaz bir duyguydu. "Bu hiç de doğru değil. Şiir yazdığını biliyorum, kolyende asılı olan kuzgunun anlamını biliyorum, portakallı gazozu sevdiğini, nineni biliyorum ve mısırını Milk Duds ile karıştırıp yediğini biliyorum."

Bir an gülümseyeceğini düşündüm. "Bu çok önemli değil."

"Yine de iyi bir başlangıç."

Göz ucuyla bana baktı, yeşil gözleri benim mavi gözlerimle buluştu. "Adımı bile bilmiyorsun."

"Adın Lena Duchannes."

"Evet, yeni başlayanlar için doğru ama o değil."

Hafifçe geri çekildim ve elini bıraktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu benim adım değil. Ridley bu konuda yalan söylemiyordu." Bu konuda yapılan konuşmaları hatırladım. Ridley, Lena'nın gerçek ismini bile bilmediğini söylemişti ama ben bunun gerçek olabileceğini düşünmemiştim.

"Peki, gerçek adın ne?"

"Bilmiyorum."

"Bu da bir çeşit Büyücü işi mi?"

"Tam olarak değil. Büyücülerin çoğu gerçek isimlerini bilir, benim ailemin durumu farklı. Bizde on altı yaşına gelmeden gerçek isim öğrenilmez. O zamandan sonra isimlerimiz değişir. Ridley'nin ismi Julia idi. Reece'inki Annabel. Benimki ise Lena."

"Peki, Lena Duchannes kim?"

"Ben bir Duchannes'im ve tek bildiğim bu. Lena ise ninemin bana verdiği isim, çok zayıf olduğum için beni bu şekilde çağırmaya başlamış."

Hemen cevap vermedim sindirmeye çalışıyordum. "Ta-

mam, şu an ismini bilmiyorsun ama birkaç aya kadar öğreneceksin."

"O kadar basit değil. Kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu ortalıkta sürekli bir çılgın gibi dolaşmamın başlıca sebebi. Adımı ve aileme ne olduğunu bilmiyorum."

"Bir kazada ölmediler mi?"

"Bana söylenen bu ama kimse o konudan bahsetmiyor. Kaza ile ilgili bir kayıt bulamıyorum ve onların mezarlarını hiç görmedim. Doğru olup olmadığını nasıl bilebilirim ki?"

"Sana neden böyle bir yalan söylesinler ki?"

"Ailemle tanıştın mı?"

"Doğru."

"O aşağıdaki canavar – o cadı seni neredeyse öldürüyordu. İnan ya da inanma, o benim en iyi arkadaşımdı. Ninemin evinde Ridley ile birlikte büyüdük. Oradan oraya dolaşırken bile aynı bavulu kullanırdık."

"Bu yüzden belirli bir aksanınız yok. Pek çok kişi sizin Güneyli olduğunuza asla inanmaz."

"Peki senin gerekçen ne?"

"Profesör ebeveynler ve bir kavanoz dolusu çeyreklik; G harfini her yanlış söyleyişimde o kavanoz doluyordu." Gözlerimi devirdim. " Demek Ridley, Del Teyze ile yaşamıyordu."

"Hayır. Del Teyze tatillerde onun ziyaretine geliyordu. Bizim ailede ebeveynlerinle bir arada yaşamazsın. Bu çok tehlikelidir." Lena konuşmaya başlayınca, ben soracağım diğer elli soruyu sormayı bıraktım, hızlı hızlı anlatıyordu sanki bunu anlatmak için yüzyıl beklemişti. "Ridley ile kardeş gibiydik. Aynı odada yattık, evde aynı eğitimi aldık. Virginia'ya taşındığımızda ninemi bizi normal bir okula göndermesi için ikna ettik. Normal olmak istiyorduk. Arkadaşlarımızın olmasını da. Ölümlüler ile konuşma imkânını sadece ninem bizi müzelere, operaya ya da öğle yemeği için Olde Pink House'a götürdüğünde bulabiliyorduk."

"Okula başlayınca ne oldu?"

"Felaketti. Giysilerimiz yanlıştı, televizyonumuz yoktu ve ödevlerimizin hepsini yapıyorduk. Çok eziktik."

"Ama sen Ölümlüler ile takılmak istiyordun."

Yüzüme bakmadı. "Seninle tanışana kadar hiç Ölümlü arkadaşım olmadı."

"Gerçekten mi?"

"Sadece Ridley vardı. İşler onun için de iyi gitmiyordu ama o umursamıyordu. Kimsenin benim canımı sıkmaması için uğraşmakla meşguldü."

Ridley'in birini korumaya çalışacağını hayal dahi edemiyordum.

İnsanlar değişir Ethan.

O kadar değişmez. Büyücüler bile.

Özellikle de Büyücüler. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum.

Elini çekti. "Ridley garip davranmaya başladı. Onun bu tavır değişikliğinden sonra, ona o güne kadar bakmayan erkekler her yerde peşinden koşar oldular. Okulun kapısında bekleyip onu eve götürebilmek için birbirleriyle kavga ediyorlardı."

"Evet. Bazı kızlar böyledir."

"Ridley bazı kızlardan değil. Sana onun bir Cezbedici olduğunu söyledim. Karşısındakilere akıllarından bile geçmeyen şeyleri yaptırabiliyor. Çocuklar bir bir yamaçtan atlamaya başladılar." Konuşurken kolyesini çevirip duruyordu. "On altıncı doğum gününden önceki gece, onu tren istasyonuna kadar takip ettim. Kendinden korkmaya başlamıştı. Karanlık olabileceğini ve sevdiği kişiye zarar vermeden önce oradan gitmesi gerektiğini söyledi. Yani bana zarar vermeden. Ben Ridley'in gerçekten sevdiği tek kişiyim. O gece gitti ve bugüne kadar bir daha hiç görünmedi. Bu gece senin de gördüğün gibi bir Karanlık olmuş."

"Dur bir dakika, sen neden bahsediyorsun? Karanlık olmak ne demek?"

Lena nefes aldı, tereddüt ediyordu, bu sorunun cevabını vermek istemiyor gibiydi.

"Bana söylemek zorundasın Lena."

"Bizim ailede on altı yaşına geldiğinde *belirlenirsin*. Kaderin senin adına seçilir. Del Teyze ve Reece gibi Aydınlık olabilirsin ya da Ridley gibi Karanlık. Aydınlık ya da Karanlık, beyaz ve siyah gibi. Bizde gri yoktur. Bunu kendimiz seçemeyiz ve bir kez *belirlendikten* sonra, bunu geri çevirme şansımız da yoktur."

"Seçemeyiz derken, tam olarak ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Aydınlık ya da Karanlık olmayı isteyip istemediğimizi sorgulayamayız. Ölümlüler ve diğer Büyücüler gibi iyi ya da kötü olmaya kendi başımıza karar veremeyiz. Bu, on altı yaşına geldiğimizde bizim için karar verilir."

Onu anlamaya çalışıyordum ama bana çok saçma geliyordu. Beyaz ve Kara büyünün varlığını bilecek kadar uzun bir süre Amma ile yaşamıştım ama Lena'nın hangisi olduğunu seçme hakkına sahip olamamasını anlayamıyordum.

Kimdi o?

Anlatmaya devam ediyordu. "İşte bu nedenle ebeveynlerimizle birlikte yaşamayız."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Eskiden yoktu. Ninemin kız kardeşi Althea Karanlık oldu ve anneleri Althea'yı evden gönderemedi. O zamanlar, bir Büyücü, Karanlık olursa evini ve ailesini bırakıp gitmek zorundaydı. Althea'nın annesi bununla savaşabileceğini ve ona yardımcı olabileceğini düşündü ama maalesef bunu başaramadı. Yaşadıkları yerde çok kötü şeyler olmaya başladı."

"Ne gibi şeyler?"

"Althea bir Evo'ydu. Onlar insanları Ridley gibi etkilerler ama aynı zamanda şekil değiştirerek başka birinin şekline de bürünebilirler. Dönüştüğü zamanlarda, kasabada sebepsiz kazalar olmaya başladı. İnsanlar yaralandılar ve bir kız boğuldu. İşte o zaman Althea'nın annesi onu gönderdi."

Gatlin'de zaten yeterince sorunumuz vardı. Ridley'den daha güçlü birinin, tam zamanlı olarak ortalıkta dolandığını

hayal dahi edemedim. "Ve ondan sonra hiç biriniz ebeveynlerinizle birlikte yaşamadınız mı?"

"Herkes, çocuk Karanlık olarak belirlendiği anda ebeveynlerinin ona sırt çevirmesinin zor olduğuna karar verdi. O günden sonra çocuklar *belirlenme* gününe kadar diğer aile fertleriyle birlikte yaşamaya başladılar."

"Pekâlâ, Ryan neden ebeveynleriyle birlikte yaşıyor?"

"Ryan... Sadece Ryan. O özel bir durum." Omuz silkti. "En azından bunu her soruşumda Macon Dayı'nın verdiği cevap bu."

Bunların hepsi kulağa son derece gerçeküstü gibi geliyordu, ailedeki herkesin süper güçlerinin olması. Tıpkı bana benziyorlardı ya da Gatlin'de yaşayanlara, tamam hepsine değil ama tamamen farklılardı. Benzemiyorlar mıydı? Ridley, Dur&Çal'ın önünde dururken çocukların hiçbiri onun çok seksi bir kız olduğundan başka bir şey düşünmemişler ve o benimle ilgilenince çok şaşırmışlardı, bunun dışında hiçbir şeyden şüphelenmemişlerdi. Bu sistem nasıl çalışıyordu? Nasıl normal bir çocuk yerine büyücü bir çocuk olarak doğuluyordu?

"Ebeveynlerinin de yetenekleri var mıydı?" Onun ebeveynlerinden bahsetmeyi hiç istemiyordum aslında. Kaybettiğin birinin hakkında konuşmanın yarattığı etkiyi çok iyi biliyordum ama bu soruyu sormak zorundaydım.

"Evet, ailemdeki herkesin var."

"Yetenekleri neydi? Seninkilere benziyor muydu?"

"Bilmiyorum. Ninem hiç bahsetmedi. Sana söylediğim gibi onlar yokmuş gibi davranıyorlar. Bu da beni başka şeyler düşünmeye itiyor. Biliyorsun işte..."

"Ne?"

"Belki onlar da Karanlık olanlardandı ve ben de Karanlık olacağım."

"Olmayacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Seninle aynı rüyaları nasıl görürüm? Bir odaya girmeden önce orada olup olmadığını nasıl anlarım?"

Ethan.

Bu doğru.

Yanağına dokunup usulca devam ettim. "Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum işte."

"Buna gerçekten inandığını biliyorum ama bilemezsin. Ben bile bana ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu, bugüne kadar duyduğum en boktan şey." Bu gece olan diğer şeyler gibi; aslında, bunu yüksek sesle söylemek gibi bir niyetim yoktu ama söylediğim için de mutluydum.

"Ne?"

"Bu kader saçmalıkları. Sana ne olacağına senden başka kimse karar veremez. Bunu ancak sen yapabilirsin."

"Eğer bir Duchannes isen yapamazsın, Ethan. Diğer Büyücüler zaten öyle yapıyor ama benim ailemde bu olmuyor. On altı yaşımıza geldiğimizde, Aydınlık ya da Karanlık olarak *belirleniyoruz*. Özgür irade söz konusu değil."

Elimle çenesini tutup kaldırdım. "Pekâlâ, sen bir Doğalsın. Bunun neresi yanlış?"

Gözlerinin içine baktım, onu öpeceğimi biliyordum ve birlikte olduğumuz sürece endişelenmem gerekmediğini de. Ve o an sonsuza kadar birlikte olacağımıza inandım.

Jackson basketbol oyun düzenini düşünmeyi bırakıp, onun hislerimi ve düşündüklerimi görmesine izin verdim. Ne yapmak üzere olduğumu ve bunu yapabilmek için ne kadar uzun bir süre heyecan içinde beklediğimi de.

Ah.

Gözleri kocaman oldu, iri ve daha yeşil. Daha ne kadar yeşil olması mümkünse tabii.

Ethan – bilmiyorum –

Eğilip dudaklarından öptüm. Tuzluydu, gözyaşları gibi. Bu kez sıcaklık değil, elektriklenme hissettim, dudaklarımdan ayak parmaklarıma kadar. Bu, elektrik prizine kalem sokmak gibi bir şeydi, Link bana sekiz yaşımdayken bunu yaptırmıştı. Gözlerini kapadı ve beni içine çekti, kısa bir an her şey mükemmeldi. Beni öptü, dudaklarında bir mutluluk vardı.

Onun da beni onca zamandır beklemiş olduğunu anladım.

Ama sonra, hızla kendini kapattı. Beni dışarı attı. Ya da doğru kelimeler kullanmamız gerekiyorsa beni itti.

Ethan bunu yapamayız.

Neden? Birbirimize karşı aynı hisleri duyduğumuzu sanmıştım.

Ya da yanılmıştım. Belki de o hissetmiyordu.

Ona bakmaya devam ettim. Beni uzaklaştırmak için uzattığı elleri hâlâ göğsümün üzerinde duruyordu. Muhtemelen kalp atışlarımın farkındaydı.

Ondan değil...

Arkasını dönüyordu. Onun Greenbrier'da madalyonu bulduğumuz gün yaptığı gibi kaçacağını fark ettim ya da verandamızdan kaçtığı gibi... Bileğini tuttum, anında ısıyı hissettim. "Peki, o zaman ne?"

Bana baktı, düşüncelerini okumaya çalıştım ama başarılı olamadım. "Ne olacağımı seçmem konusunda bir şansım olduğunu düşünüyorsun ama yok. Ridley'in bu gece yaptıkları, yapabileceklerinin yanında hiçbir şeydi. Seni öldürebilirdi, durdurmasaydım belki de bunu yapacaktı." İç geçirdi, gözleri parlıyordu. "İnan ya da inanma, ben de bir canavara dönüşebilirim."

Söylediklerini umursamadan kollarımı boynuna doladım. O susmadı. "Beni o şekilde görmeni istemiyorum."

"Umrumda değil." Yanağından öptüm.

Elini kurtarıp yataktan kalktı.

"Anlamıyorsun." Elini kaldırdı. 122. Yüz yirmi iki gün yazıyordu mavi mürekkeple, elimizde sadece o varmış gibi.

"Anlıyorum. Korkuyorsun. Ama bir yolunu bulacağız. Birlikte olmalıyız."

"Hayır. Sen bir Ölümlüsün. Bunu anlayamazsın. Senin incinmeni istemiyorum ve bana daha çok yaklaşırsan bu olacak."

"Çok geç."

Söylediği her kelimeyi duymuş ve anlamıştım ama bildiğim tek şey vardı.

Çoktan buna dahil olmuştum.

09.10

Greatler

Bunları, güzel bir kız söylerken bir anlam ifade ediyorlardı. Şimdi evde yalnızdım, yatağımda yatıyordum ve çıldırmak üzereydim. Link bile bunların hiçbirine inanmazdı. Ona anlattığımda yapacağım konuşmanın nasıl olacağını düşündüm. Sevdiğim kız, gerçek adını bile bilmediğim kız bir cadı – pardon Büyücü. Büyücü bir aileden geliyor ve beş ay sonra onun iyi ya da kötü olup olmadığını anlayacağız. O, evlerin içinde bile kasırgalar oluşturup, camları dokunmadan kırabiliyor. Ve ben, Amma ile Macon Ravenwood'un bana gömmemi söyledikleri o garip madalyona her dokunduğumda geçmişe ait bir takım görüntüler görüyorum. Bu arada, Macon Ravenwood bir münzevi değil. Bu madalyon, Ravenwood'daki yağlıboya tabloda bulunan kadının boynunda sonradan belirdi. Ravenwood perili ve terk edilmiş bir ev değil, orası kusursuzca dekore edilmiş bir yer ve beni bir dokunuşuyla yakıp çarpan, şoktan şoka sokan, paramparça eden o kızı görmek için oraya her gidişimde bu dekorasyon değişmiş oluyor.

Onu öptüm. O da beni öptü.

İnanılmazdı. Benim için bile. Alt üst oldum.

Örseleme.

Rüzgâr bütün vücudumu örseliyordu.

O bana çarptıkça bir ağaca tutunuyordum, çığlığı kulaklarımı parçalıyordu. Her yanım farklı rüzgârlarla sarılmıştı, birbirleriyle savaşıyorlardı, güçleri sürekli olarak artıyordu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Buradan hemen kurtulmalıydım.

Gidebileceğim bir yer yoktu.

"Bırak beni Ethan. Kendini kurtar!"

Onu göremiyordum. Rüzgâr çok sertti ama onu hissedebiliyordum. Bileğini sımsıkı tutuyordum ve kırmaktan korkuyordum. Umrumda bile değildi, bırakmayacaktım. Rüzgâr yön değiştirdi ve beni havaya uçurdu. Ağaca daha sıkı tutundum, onun bileğini daha sıkı tuttum. Rüzgârın bizi yavaş yavaş ayırmaya başladığını hissedebiliyordum.

Beni ağaçtan kopardı, ondan kopardı. Bileği parmaklarımın arasından kayıyordu.

Daha fazla tutamadım.

Öksürerek uyandım. Derimin üzerindeki rüzgâr yanıklarını hâlâ hissedebiliyordum. Ravenwood'da yaşadığım neredeyse ölüyor olma deneyimi yetmemiş, rüyalar da geri dönmüştü. Bir gece için bu kadarı fazlaydı, benim için bile. Yatak odamın kapısı ardına kadar açıktı. Bu garipti, çünkü yatmadan önce onu kilitlediğimden emindim. İhtiyacım olan en son şey ben uyurken Amma'nın vudu bebeklerinden biri ile bana büyü yapmasıydı. Kapattığımdan emindim.

Gözlerimi tavana diktim. Uyuyamayacaktım. İçimi çekip elimi yatağın altına attım. Eski fırtına lambamı yatağımın yanına koyup, *Kar Çarpması* isimli kitabıma kaldığım yerden devam etmek üzere işaretli sayfayı açarken bir ses duydum. Ayak sesi mi? Mutfaktan geliyordu, belli belirsizdi ama duyabiliyordum. Belki de babam yazmaya ara vermişti, belki de bu bize bir sohbet şansı tanırdı. Belki.

Basamakları inince onun babam olmadığını anladım. Çalışma odasının kapısı kapalıydı ve altından ışık sızıyordu. Amma olmalıydı. Mutfak kapısının altından bakmak üzere

eğildiğim anda Amma'nın koşar adımlarla odasına doğru ilerlediğini gördüm, demek Amma koşabiliyordu. Telli kapının gıcırtısını duydum. Biri ya geliyor ya da gidiyordu. Bu gece olanlardan sonra bu yine de garip gelmişti.

Evin ön tarafına doğru yürüdüm. Kapının önünde eski, yıpranmış bir kamyonet duruyordu, ellilerden kalma bir Studebaker kaldırımın önündeydi. Amma cama eğilmiş sürücüyle konuşuyordu. Ona çantasını verdi ve kamyonete bindi. Gecenin bir yarısında nereye gidiyordu?

Onu takip etmem gerekiyordu. Annen yerine koyduğun bir kadını, gecenin bir yarısı tanımadığın biriyle bir arabada giderken takip etmek, araban yoksa oldukça zordu. Seçme şansım yoktu. Volvo'yu alacaktım. Bu annemin kaza yaptığı arabaydı, onu her gördüğümde aklıma bu geliyordu.

Direksiyona geçtim. Her zaman olduğu gibi eski kâğıt ve cam temizleyici kokuyordu.

Farları kapalı bir arabayı sürmek düşündüğümden daha zordu ama kamyonetin Wader's Creek'e doğru ilerlediğinden emindim. Amma evine gidiyor olmalıydı. Kamyonet 9. Yol'a döndü ve şehrin arka tarafına doğru ilerlemeye başladı. Bir süre sonra yavaşladı, ben de yolun kenarına çekip motoru kapattım. Volvo'yu bankete sakladım.

Amma kapıyı açınca kamyonetin iç ışıkları yandı. Görebilmek için gözlerimi kıstım. Sürücüyü tanıdım; posta müdürü Carlton Eaton. Amma neden gecenin bir yarısı, onu bir yere götürmesini Carlton Eaton'dan istemişti? Onların daha önce birbirleriyle konuştuklarını bile görmemiştim.

Amma Carlton'a bir şey söyledi ve kapıyı kapattı. Kamyoneti kenara çekip orada beklemeye başladı. Arabadan çıkıp Amma'nın peşine düştüm. Amma'nın bir takım alışkanlıkları vardı. Eğer bir şey onun gecenin bir yarısı bataklıklar arasında sürünüp bu kadar çok çalışmasına sebep oluyorsa bu onun her zamanki müşterilerinden biri olamazdı.

Sazların arasında kayboldu, birilerinin yapmak için epey emek harcadığı çakıl bir patikadan ilerliyordu. Karanlıkta ilerlemeye devam etti, çakıl taşları ayaklarının altında eziliyordu. Beni ele verecek olan bu seslerin çıkmaması için otlar içinden yürümeye devam ediyordum. Amma'nın gecenin bir yarısı evden neden gizlice kaçtığını çok merak ediyordum ama ona yakalanmaktan da bir o kadar korkuyordum.

Wader's Creek'in adını nereden almış olduğu ortadaydı. Oraya varabilmek için küçük siyah göllerin arasından ilerlemek zorundaydınız. En azından, Amma'nın bizi götürdüğü yol böyleydi. Dolunay olmasa, yosun kaplı meşelere ya da fırça gibi çalılıklara takılıp her an boynumu kırmam çok kolaydı. Suya çok yakındık. Havadaki rutubeti hissedebiliyordum, sıcak ve yapışkan ikinci bir deri gibi her yanımı sarıyordu.

Bataklığın kenarında, selvi kütüklerinin bağlanmasıyla oluşturulmuş bir platform vardı. Sallar, insanları taşımak için taksiler gibi suyun kenarına dizilmişlerdi. Amma'nın büyük bir ustalıkla birinin üzerine çıkıp, kürek olarak kullandığı uzun bir sopayla salı kıyıdan uzaklaştırdığını gördüm.

Amma'nın evine yıllardır gitmemiştim ama bunu hatırlamıştım. Biz o zaman başka bir yoldan gitmiştik ama karanlıkta onu bulmam çok zordu. Şu an görebildiğim tek şey, bu kütüklerin ne kadar çürümüş olduğuydu, hiçbiri diğerinden daha sağlam değildi. Bir tanesini seçtim.

Salı yönlendirmek, hiç de Amma'dan gördüğüm gibi basit değildi. Birkaç dakikada bir suda bir ses duyuluyor ve bir timsah kuyruğu görünüyordu. Yürüyerek geçmeye çalışmadığım için mutluydum.

Uzun sopamla bataklığın dibine son kez vurdum ve sal kıyıya çarptı. Kumların üzerine atladığımda Amma'nın evini gördüm. Küçük, mütevazı camında ışık olan bir ev. Pencerelerin çerçeveleri bizim evinki ile aynı maviye boyanmıştı. Ev bataklığın bir parçasıymış gibi selvi kütüklerinden yapılmıştı.

Bir şey daha vardı, bu farklılık havadaydı. Güçlü ve yoğun, limon ve biberiye gibi. Ve hiç alışılmadık bir şeydi. Konfederasyon yaseminleri sonbaharda açmazdı, onlar sadece ilkbaharda olurdu ve asla bataklıkta büyümezlerdi. Ama hepsi yümüşlerdi işte. Koku oradaydı. Bu gece olan bitenler gibi, bu da imkânsızdı ama olmuştu.

Eve baktım. Hareket yoktu. Belki de sadece evine gitmek istemişti. Belki de bundan babamın haberi vardı ve ben gecenin bir yarısı bataklıklarda gezip timsahlar tarafından yenme tehlikesini boşu boşuna göze almıştım.

Geri dönüş yolunu bulma umuduyla – keşke ekmek kırıntıları atsaydım – bataklığa geri dönmek üzereyken, evin kapısı açıldı. Amma kapının önünde, ışığın altında duruyordu. Lavanta renkli kilise elbisesini giymiş, beyaz eldivenlerini takmıştı. Başında da elbisesiyle uyumlu, çiçeklerle süslü, hoş bir şapka vardı.

Yeniden harekete geçmişti, bataklığa doğru ilerliyordu. Bu giysilerle bataklığa mı girecekti? Amma'nın evine varmak için geçtiğimiz yoldan zaten hoşlanmamıştım ama kotumla bu bataklığın içinde yürümek daha da kötüydü. Çamur çok yoğundu ve attığım her adımda beni içine çekiyordu. Amma bu yaşta, o elbiseyle bu işi nasıl başarıyordu merak ettim.

Nereye gittiğini gayet iyi biliyordu, çamur göllerinin ve sazlıkların arasındaki bir açıklıkta durdu. Selvi ağaçlarının dalları esintiyle sallanıyor ve bir şemsiye oluşturuyorlardı. Dışarısı kırk derece olmasına rağmen sırtımın ürperdiğini hissettim. Bu gece görmüş olduğum şeylere rağmen, burası bana hâlâ garip geliyordu. Sudan garip bir sis yükseliyordu, sanki bir kazanda su kaynıyordu. Biraz daha yaklaştım. Çantasından bir şey çıkarıyordu, beyaz deri ay ışığında parlıyordu.

Kemikler. Bunlar tavuk kemiklerine benziyordu.

Kemiklerin üzerine bir şeyler fısıldadıktan sonra, onları bana madalyonu koymam için verdiğinden pek de farklı

olmayan bir keseye koydu. Çantasını yeniden karıştırdı ve içinden banyolarda kullanılan küçük el havlularına benzer bir havlu çıkarıp, elbisesini temizlemeye başladı. Biraz uzakta küçük beyaz ışıklar vardı, karanlıkta göz kırpan ateş böceklerine benziyorlardı ve bir müzik sesi. Yavaş, iç gıcıklayıcı bir müzik ve bir kahkaha. Çok uzak olmayan bir yerlerde, bataklıkta insanlar içip dans ediyorlardı.

Başını kaldırdı. Bir şey dikkatini çekmiş gibiydi, ben hiçbir şey duymamıştım.

"Kendini gösterebilirsin. Orada olduğunu biliyorum."

Orada dondum, paniklemiştim. Beni görmüştü.

Konuştuğu kişi ben değildim. Sisin arasından elinde purosuyla Macon Ravenwood çıktı. Rahat adımlarla ilerliyordu, sanki o bataklığı yürüyerek değil şoförlü bir arabayla geçmişti. Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti, bembeyaz gömleklerinden bir tanesi yine üzerindeydi.

Üzerinde küçücük bir leke bile yoktu. Amma ve ben çamur içindeydik ve dizlerimize kadar bataklığa gömülüydük, Macon Ravenwood ise orada pırıl pırıl duruyordu.

"Tam zamanıydı. Biliyorsun ki bütün gece burada kalamam, Melchizedek. Geri dönmeliyim. Ve senin gibi kasabadan buraya onca yolu belirerek gelemiyorum. Bu görgüsüzlük. Münasebetsizlik olduğunu söylemiyorum bile." Burnunu çekti. "Sen buna zahmetli de diyebilirsin."

Z. A. H. M. E. T. L. İ. Yukarıdan aşağıya sekiz diye geçirdim içimden.

"Son derece hareketli bir gece geçirdim, Amarie ama bu konunun üzerine hemen eğilmemiz gerekiyor." Macon ona doğru birkaç adım attı.

Amma gerileyerek tombul parmağını ona doğru uzattı. "Olduğun yerde kal. Böyle bir gecede, senin türünle burada olmaktan hiç hoşlanmıyorum. Hem de hiç. Sen yerinde kal, ben de kendi yerimde."

Havada dumanlarını savurarak birkaç adım geri çekildi. "Söylediğim gibi acilen üzerine eğilmemiz gereken gelişme-

ler var." Ağzındaki dumanı dışarı bıraktı. "'Ay, dolunay halin-deyken güneşten en uzak noktada olur,' demiş eski dostları-mız olan Ruhbanlar."

"Bana azametli konuşmalar yapma Melchizedek. Beni gecenin bir yarısı yatağımdan kaldırdığın bu önemli mesele nedir?"

"Bir sürü şey ve Genevieve'in madalyonu."

Amma eşarbını ağzına doğru tutmuş neredeyse feryat edi-yordu. Madalyon kelimesini duymaya bile tahammülü yok-tu. "Ne olmuş o şeye? Sana onu *bağladığımı* söyledim. Onu Greenbrier'a geri götürtüp, gömdürdüm. Toprağın altında olduğu sürece kimseye zarar veremez."

"İkisi de yanlış. Madalyon hâlâ onda. Bana onu evinin kutsal ortamında gösterdi ve öyle güçlü bir tılsımı herhangi bir şeyin bağlayabileceğini hiç sanmıyorum."

"Evinde mi? Ne zaman senin evine geldi? Ona Ravenwood'dan uzak durmasını söyledim." Gerçekten te-laşlanmıştı. Harika, Amma bunun acısını benden mutlaka çıkaracaktı.

"Belki de tasmasını kısaltman gerekiyor. Sandığın kadar söz dinleyen biri değil. Seni bu arkadaşlığın tehlikeli olacağı-na dair uyarmıştım, çok daha kötü şeylere yol açabilir. Onlar için herhangi bir gelecek yok."

Amma için için söyleniyordu, onu dinlemediğim zaman-larda hep böyle yapardı. "Yeğeninle tanışana kadar her sö-zümü dinlerdi. Sakın beni suçlamaya kalkma. Onu buraya getirmeye kalkışmasaydın, bu problemle uğraşmak zorunda kalmazdık. Bu durumun icabına bakacağım. Ona kızı bir daha görmemesini söyleyeceğim."

"Komik olma. Onlar genç. Onları birbirlerinden ne kadar uzak tutmaya çalışırsak, o kadar çok birlikte olmaya uğraşa-caklar. O *belirlendikten* sonra bu bir sorun olmayacak, umarım o zamana kadar dayanırız. Lütfen oğlanı kontrol altında tut, Amarie. Sadece birkaç ay kaldı. Her şey yeterince tehlikeli, o olmadan da başımızda bir sürü sorun var."

"Bana sorunlardan bahsetme, Melchizedek Ravenwood. Ailem yüz yıldır senin ailenin pisliklerini temizlemekle meş-gul. Ben senin sırlarını tutuyorum, sen de benimkileri."

"Onların madalyonu bulmayı başaracaklarını göremeyen Kâhin ben değilim. Bunu nasıl açıklıyorsun? Ruhani dost-ların bunu nasıl kaçırdı?" Purosuyla alaycı bir tavırla onları gösterdi.

Amma'nın gözleri kocaman açılmıştı, vahşi bir ifade var-dı onlarda. "Sakın Greatler'e hakaret etme. Hem de burada. Muhakkak sebepleri vardır. Bunu açıklamamalarının elbette bir sebebi vardır."

Macon'a arkasını döndü. "Onu dinlemeyin sakın. Size yulaflı karides ve limonlu tart getirdim." Artık Macon'la ko-nuşmuyordu. "En sevdiğiniz şeyler," dedi onları Tupperware kaplarından çıkarıp bir tabağa dizerken. Tabağı yere koydu. Tabağın hemen yanında bir mezar taşı vardı, biraz ötede bir-kaç tane daha vardı.

"Burası Greatler'in evi, benim ailemin evi beni duyuyor musun? Büyük teyzem Sissy. Büyük-büyük amcam Arthur. Büyük-büyük-büyük-büyük ninem Sula. Sakın Greatler'e kendi evlerinde saygısızlık etmeye kalkışma. Cevap istiyor-san biraz saygı göstermen gerekir."

"Özür dilerim."

Amma beklemeye devam etti.

"Gerçekten."

Burnunu çekti. "Ayrıca külüne de dikkat et. Bu evde kül tablası yoktur. Kötü bir alışkanlık."

Purosunu yosunların arasına attı Macon. "Artık başlaya-lım. Fazla zamanımız yok. Bilmemiz gereken şey Saraf-"

"Şişt! Onun adını sakın söyleme. Bu gece olmaz. Bura-da bile olmamalıyız. Yarım ay Beyaz büyü, dolunay ise Kara büyü içindir. Yanlış gecede buradayız."

"Başka şansımız yoktu. Bu akşam hiç hoş olmayan sahne-ler yaşandı. Belirlenme Günü'nde ortalıktan yok olan yeğe-nim, bu gece Toplanma'da bir anda ortaya çıktı."

"Del'in çocuğu mu? O Karanlık tehlikeli değil mi?"

"Ridley. Davetsiz geldiğini söylememe gerek yok tabii. Eşiğimden oğlanla birlikte geçti. Bunun bir rastlantı olup olmadığını bilmem gerek."

"İyi değil. İyi değil. Hiç iyi değil." Amma ileri geri sallanıyordu, öfkeliydi.

"Ee?"

"Tesadüf diye bir şey yoktur, bunu bilirsin."

"En azından bu konuda anlaşıyoruz."

Olan biteni kafam almıyordu. Macon Ravenwood evinden dışarı adım atmazdı ama buradaydı, bir bataklığın ortasında Amma ile benim, Lena ve madalyon hakkında tartışıyordu. Onun Amma'yı tanıdığını bile bilmiyordum.

Amma yeniden çantasını karıştırdı. "Viskiyi getirdin mi? Abner Amca Wild Turkey sever."

Macon şişeyi uzattı.

"Oraya koy," dedi yeri göstererek "ve sonra geri çekil."

"Bunca yıldan sonra hâlâ bana dokunmaya korkuyorsun."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum. Sen kendine bak. Ben senin işine burnumu sokmuyorum, sen de benimkine karışma."

Şişeyi Amma'nın birkaç adım ötesinde yere bıraktı. Amma onu alıp tek içimlik kadehe doldurdu ve içti. Hayatım boyunca Amma'nın tatlı çaydan daha sert bir şey içtiğine tanık olmamıştım. Sonra mezar taşı da dahil olmak üzere içkiyi yere döktü. "Abner Amca aracılığına ihtiyacımız var. Ruhunu buraya çağırıyorum."

Macon öksürdü.

"Sabrımı zorluyorsun, Melchizedek." Amma gözlerini kapatıp kollarını gökyüzüne doğru açtı, başı ay ile konuşuyormuş gibi arkaya yatmıştı. Eğilip cüzdanından çıkardığı keseyi salladı. İçindekiler mezarın üzerine döküldü. Küçük tavuk kemikleri. Onların sabah yediğim bir sepet dolusu kızarmış tavuk olmadığını umdum ama içimde bir his onlar olduğunu söylüyordu.

"Ne diyorlar?" diye sordu Macon.

Parmaklarını kemiklerin üzerinde gezdirerek onları mezarın üzerine yaydı. "Cevap alamıyorum."

Macon'un o mükemmel duruşu bozulmaya başlamıştı. "Buna vaktimiz yok! Bir Kâhin bir şey göremiyorsa ne işe yarar? Onun on altı yaşına gelmesine beş aydan daha az bir zamanımız kaldı. Eğer *dönüşür* ise hem Ölümlüler hem de Büyücüler onun tarafından lanetlenir. Bir görevimiz var. Bunu çok uzun bir zaman önce, kendi isteğimizle üstlendik. Senin Ölümlülere, benim de Büyücülere karşı sorumluluklarım var."

"Bana sorumluluklarımı hatırlatmana hiç gerek yok. Ve o kadar çok bağırma, duydun mu beni? Herhangi bir müştenin buraya gelip, bizi birlikte görmesini istemem. Bu nasıl görünür farkında mısın? Benim gibi namuslu bir toplum üyesi ve sen. İşime burnunu sokma Melchizedek."

"Eğer Saraf – yani onun nerede olduğunu ve ne planladığını öğrenemezsek, başımıza senin düşündüklerinden çok daha kötü şeyler gelecek Amarie."

"O bir Karanlık olan. O söz konusu olduğunda rüzgârın nereden eseceği hiç belli olmuyor. Kasırganın yönünü belirlemeye çalışmak gibi bir şey bu."

"Öyle bile olsa onun Lena ile iletişim kurmaya çalışıp çalışmayacağını öğrenmem gerekiyor."

"Bu yetmez. Ne zaman?" Amma gözlerini kapattı, boynunda asla çıkarmadığı tılsımına dokunuyordu. Bu üzerine kalp kazınmış bir plakaydı, bir de haça benzer bir şey vardı. Ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım, çünkü Amma'nın ona binlerce kez dokunmasından dolayı aşınmıştı. Başka bir dilde bir şarkı söylüyordu. Anlamıyordum ama daha önce bir yerlerde duymuştum. Macon sabırsız adımlarla yürüdü. Ben ses çıkarmamaya çalışarak sazların arasına sığındım.

"Bu gece okuyamıyorum. Çok bulanık. Sanırım Abner Amca'nın keyfi yok. Söylediğin bir şeye alınmış olmalı."

Bu kırılma noktasıydı, Macon'un ifadesi değişti. O soluk

yüzünde karanlık gölgeler oluştu. Bir adım daha öne gelince, belirgin yüz hatları ay ışığının altında daha da korkunç görünmeye başladı. "Bu oyunlardan sıkıldım artık. Bu gece bir Kara Büyücü evime girdi ve bu mümkün olan bir şey değil. İçeri senin Ethan ile birlikte girdi ve bunun bir tek anlamı olabilir. Onun bir gücü var ve sen bunu benden saklıyorsun."

"Saçma. O çocuğun hiçbir gücü yok, tıpkı benim kuyruğum olmadığı gibi."

"Yanılıyorsun Amarie. Greatler'e sor. Kemiklere danış. Bunun başka bir açıklaması olamaz. O Ethan olmalı. Ravenwood korunuyor. Hiçbir Kara Büyücü o korumayı aşamaz, yanında güçlü bir yardım olmadan bu asla olmaz."

"Aklını kaçırmış olmalısın. Onun gücü falan yok. O çocuğu ben büyüttüm. Olsa anlamaz mıydım?"

"Bu kez yanıldın işte. Ona çok yakınsın, bu da görüşünü bulutlandırıyor. Ve bu tip hataların şu an için bedeli çok ağır. İkimizin de bir takım yetenekleri var. Seni uyarıyorum bu çocukta gördüğümüzden çok daha fazlası var."

"Greatler'e soracağım. Eğer bir şey varsa, bunu benden saklamazlar. Şunu unutma Melchizedek, ikimiz de hem ölülerle hem de yaşayanlarla uğraşıyoruz ve bu kolay bir iş değil." Çantasını karıştırmaya başladı ve içinden, üzerinde kirli boncukların olduğu bir sicim çıkardı.

"Mezarlık kemikleri. Al bunu. Greatler bunu almanı istiyor. Ruhları ruhlardan, ölüleri ölülerden korur. Ölümlülere bir faydası olmaz. Bunu yeğenine ver Macon. Ona bir zarar vermez ama Kara Büyücüyü ondan uzakta tutabilir."

Macon sicimi iki parmağının ucuyla alıp iğrenç bir solucanmış gibi mendilinin arasına koydu. "Minnettarım."

Amma öksürdü.

"Lütfen söyle onlara. Minnettarım hem de çok." Saatin kaç olduğunu kontrol ediyormuş gibi aya baktı. Sonra arkasını dönüp sislerin arasında kayboldu. Bataklığın üzerindeki sisin içinde çözünmüştü sanki.

10.10

Kırmızı Süveter

Yatağıma güneş doğarken girmeyi başarabilmiştim ve çok yorgundum – Amma'nın deyimiyle üzerime bir ağırlık çökmüştü. Köşede Link'i bekliyordum. Hava güneşliydi ama gölgem üzerime düşüyordu. Çok açtım. Bu sabah mutfakta Amma ile yüz yüze gelemeyecektim. Ona baktığım anda, yüzümden dün gece görüp yaşadığım her şeyi anlayacaktı ve bu riske giremezdim.

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Herkesten çok daha fazla güvendiğim Amma, ebeveynim hatta daha fazlası – hep üzerime titrerdi – gibi gördüğüm Amma. Macon'u tanıyordu ve ikisi birlik olup Lena ile beni ayırmaya çalışıyorlardı. Bütün bunların o madalyon ve Lena'nın doğum günü ile bir bağlantısı vardı. Ve tehlikeyle…

Parçaları bir araya getiremiyordum, tek başıma olmuyordu. Lena ile konuşmalıydım. Düşünebildiğim tek şey buydu. Köşeden Külüstür yerine cenaze arabası dönünce, hiç şaşırmadım.

"Sanırım duydun." Sırt çantamı koltuğun önündeki yere fırlatarak arabaya bindim.

"Neyi duydum?" Gülümsedi, utangaç bir gülümsemeydi, çantayı arka koltuğa koydu. "Senin halka gözlemeleri çok sevdiğini mi? Ravenwood'dan buraya gelene kadar midenin gurultusunu dinledim."

Garip garip birbirimize baktık. Lena utanarak gözlerini indirdi, üzeri işli kırmızı tiftik süveterinin tiftiklerini yolmaya başladı, bu süveter Hemşireler'in tavan arasından çıkmış gibiydi. Lena'yı, bunu Summerville'den almamış olacağını bilecek kadar tanıyordum.

Kırmızı. Ne zaman kırmızı giymeye başlamıştı?

Üzerinde kara bulutlar yoktu, hatta birinden yeni kurtulmuş gibiydi. Düşüncelerimi duymuyordu. Amma ve Macon'u bilmiyordu. Sadece beni görmek istemişti. Dün akşam söylediklerimi kabul etmişti sanki. Belki de bize bir şans vermek istiyordu. Beyaz paketi açarken gülümsedim.

"Aç olduğunu umuyorum. Onlar için o şişman polisle kapışmak zorunda kaldım." Arabayı sürmeye başladı.

"Yani canın beni okula götürmek mi istedi?" Bu yeni bir şeydi.

"I-ıh." Camı açtı, sabah esintisi buklelerini uçuşturdu. Bu gerçek rüzgârdı.

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

Bütün yüzü aydınlandı. "Böyle bir günü, Stonewall Jackson Lisesi'nde geçirmekten daha iyi ne olabilir ki?" Çok mutluydu. Direksiyonu tutan eline baktım. Mürekkep lekesi yoktu. Sayı yoktu. Doğum günü yoktu. Onu üzen hiçbir şey yoktu. Bugün yoktu.

120, biliyordum. Görünmez mürekkeple elime yazılmış gibiydi. O güne tam yüz yirmi gün vardı. Macon ve Amma'nın korktuğu o güne yüz yirmi gün vardı.

9. Yol'a saptığımızda camdan dışarı bakarak onun bir süre daha bu şekilde kalabilmesini diledim. Gözlerimi kapatıp basketbol kitapçığını yeniden gözden geçirmeye başladım. Perdele ve topu kap. Dibe in. Boşu gör. Tam saha pres.

Summerville'e vardığımızda nereye doğru gittiğimizi anlamıştım. Cineplex'in son üç sırasını kullanmadığımız takdirde bizim yaşımızdakilerin gidebileceği tek yer vardı.

Cenaze arabası tozu dumana katarak su kulesinin önüne park etti. "Park mı ediyoruz? Buraya park ediyoruz. Su kulesine. Şimdi." Link buna inanmayacaktı.

Motor sustu. Pencerelerimiz açıktı, ortalık çok sessizdi, rüzgâr onun camından girip benimkinden çıkıyordu.

Burada yaşayanlar bunu yapmıyor mu?

Evet. Hayır. Bizim gibi olanlar yapmıyor. En azından okul gününde.

Bir kerelik onlar gibi olamaz mıyız? Biz hep biz olmak zorunda mıyız?

Biz olmayı seviyorum.

Emniyet kemerini açtı, ben de kendiminkini. Onu kucağıma doğru çektim. Sıcaklığını ve mutluluğunu hissedebiliyordum.

Buraya park etmek böyle bir şey mi?

Kıkırdayarak saçlarımı gözlerimin önünden çekti.

"Bu da ne?" Sağ kolunu yakalamıştım. Kolunda duruyordu, Amma'nın dün gece bataklıkta Macon'a verdiği o bilezik. Midem kasılmaya başladı, Lena'nın neden değiştiğini anlamıştım. Bunu ona söylemek zorundaydım.

"Dayım verdi."

"Çıkar onu." Kolunu çevirip bağlantı noktasını aradım.

"Ne?" gülümsemesi solmaya başlamıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Çıkar onu."

"Niye?" kolunu çekti.

"Dün gece bir şeyler oldu."

"Ne oldu?"

"Eve döndükten sonra Amma'yı Wader's Creek'teki evine kadar takip ettim. Gecenin bir yarısı gizlice evimizden çıkıp bataklıkta biriyle buluşmaya gitti."

"Kiminle"

"Dayın ile"

"Ne yapıyorlardı ki orada?" Keyifli anlar sona ermişti, yüzünün rengi tebeşir beyazlığına büründü

"Senin hakkında, bizim hakkımızda konuşuyorlardı. Bir de madalyon hakkında... "

Dikkatini konuya verebildi. "Madalyon hakkında ne dediler?"

"O bir çeşit karanlık tılsımmış, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Dayın Amma'ya onu gömmediğimi söyledi. İkisi de ondan çok korkuyor."

"Onun bir tılsım olduğunu nereden biliyorlar?"

Rahatsız olmaya başlamıştım. Bir türlü doğru noktaya odaklanamıyordu. "Birbirlerini nereden tanıyorlar? Dayının Amma ile tanıştığını biliyor muydun?"

"Hayır ama onun tanıdığı herkesi tanımıyorum zaten."

"Lena, bizi konuşuyorlardı. Madalyonu bizden uzak tutmaktan ve bizi de birbirimizden ayırmaktan bahsediyorlardı. Benim bir tür tehdit olduğumu düşünüyorlardı. Ben bir şeylerin önüne çıkıyormuşum. Dayın diyor ki– "

"Ne?"

"Benim bir çeşit güce sahip olduğuma inanıyor."

Bir kahkaha attı, bu beni daha da rahatsız etti. "Buna neden inanıyormuş?"

"Çünkü Ridley'i Ravenwood'a ben getirmişim ve bunu yapabilmek için gücüm olmalıymış."

Kaşlarını çattı. "Haklı." Bu beklediğim cevap değildi.

"Dalga geçiyorsun değil mi? Güçlerim olsaydı fark etmez miydim?"

"Bilmiyorum."

O bilmeyebilirdi ama ben biliyordum. Babam bir yazardı, annem de günlerini İç Savaş'taki ölü generaller hakkında yazılanları okuyarak geçirirdi. Büyücü olmakla uzaktan yakından bir ilgim yoktu, Amma'yı kızdırmak bir güçse onu bilemem. Ridley muhtemelen onu içeri sokacak bir açık bulmuştu. Belki de büyü güvenlik sistemindeki sigortalardan biri atmıştı.

Lena da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. "Gevşe. Muhakkak bir açıklaması vardır. Demek Macon ile Amma tanışıyorlar. Artık bunu biliyoruz."

"Bu seni rahatsız etmiş gibi görünmüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bize yalan söylüyorlardı. İkisi de. Gizlice buluşup bizi

ayırmaya çalışıyorlardı. Madalyondan da kurtulmamızı istediler."

"Onlara tanışıp tanışmadıklarını hiç sormadık." Niye böyle davranıyordu? Neden üzülmüyordu, kızmıyordu ya da başka bir şey yapmıyordu?"

"Neden soralım ki? Dayının gecenin bir yarısı bataklığın ortasında Amma ile buluşup, ruhlarla ve tavuk kemikleriyle uğraşması sana garip gelmiyor mu?"

"Biraz garip ama eminim bizi korumak için bir şeyler yapıyorlardı."

"Neden korumak için? Gerçeklerden mi? Konuştukları bir konu daha vardı. Birini bulmaya uğraşıyorlardı adı Sara ya da öyle bir şeydi. Ve eğer sen *dönüşür* isen, hepimizi çok kötü bir şekilde lanetleyeceğinden bahsediyorlardı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum. Neden dayına sormuyorsun? Belki sana hayatında bir kez olsun gerçeği söyler."

Çok ileri gitmiştim. "Dayım beni koruyabilmek için hayatını tehlikeye atıyor. O hep benim yanımda. Birkaç ay sonra bir canavara dönüşme ihtimalim olduğunu bile bile beni yanına aldı."

"Seni tam olarak neden koruyor? Bunu biliyor musun?"

"Kendimden!" diye tersledi. İşte bu. Kapıyı açıp kucağımdan indi ve arabadan çıktı. Kocaman su kulesinin gölgesi bizi Summerville'den koruyordu ama gün artık o kadar güneşli değildi. O bulutsuz gökyüzünde gri şeritler belirmeye başlamıştı.

Fırtına yaklaşıyordu. Bu konuyu konuşmak istemiyordu ama umrumda değildi. "Bu hiç mantıklı değil. Neden Amma ile bataklığın ortasında buluşuyor, madalyonun hâlâ bizde olduğunu ona neden söylüyor? Neden onun bizde durmasını istemiyorlar? Ve daha önemlisi neden birlikte olmamızı istemiyorlar?"

Koskoca arazinin ortasında durmuş birbirimize bağırıyorduk. Esinti fırtınaya dönüşmek üzereydi. Lena'nın saçları

yüzünü kamçılamaya başlamıştı. O da karşılık verdi. "Bilmiyorum. Ebeveynler gençleri hep ayırmaya çalışırlar, onlar da bunu yapıyor. Bunun nedenini öğrenmek istiyorsan, belki de sen Amma'ya sormalısın. Benden nefret eden o. Seni evinden bile alamıyorum, çünkü sen onun bizi birlikte görmesinden çekiniyorsun."

Midemdeki düğümlerin sayısı artıyordu. Amma'ya kızıyordum hem de hayatımda hiç kızmadığım kadar kızıyordum ama onu hâlâ seviyordum. Bana Dış Perisi'nin mektuplarını bırakan, dizlerimin yaralarını temizleyen, Küçükler Ligi'ne katılmak istediğimde bana binlerce kez atış yapan hep oydu. Annem ölüp, babam kendini odaya kapattıktan sonra bana bakan tek kişi Amma'ydı. Okulu kırdığımı ya da maçı kaybettiğimi fark eden ve umursayan tek kişi oydu. Bütün bunlar için bir açıklamasının olmasını diledim.

"Onu anlamıyorsun. O... o sadece..."

"Ne? Seni mi koruyor? Dayımın beni korumaya çalıştığı gibi. Belki de ikisi de bizi aynı şeyden korumaya çalışıyor, bu hiç aklına gelmedi mi? Benden."

"Niye hep konuyu buraya getiriyorsun?"

Benden uzaklaştı, becerebilse uçup gidecek gibiydi. "Başka bir konu var mı? Her şey bununla ilgili. Seni ya da başkalarını incitmemden korkuyorlar."

"Yanılıyorsun. Bu madalyonla ilgili. Bilmemizi istemedikleri bir şey var." Elimi cebime sokup, mendilin altındaki tanıdık şeye dokundum. Dün geceden sonra, onu gözümün önünden ayıramazdım. Amma'nın bugün onu arayacağını biliyordum ve bulursa ben onu bir daha göremezdim. Onu arabanın üzerine koydum. "Bundan sonra ne olacağını öğrenmemiz gerekiyor."

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın?"

"Çalışıp çalışmayacağını bile bilmiyorsun."

Mendili açmaya başladım. "Bunu öğrenmenin tek yolu var."

O kaçırmaya çalıştı ama elini yakaladım. Madalyona dokundum.

Sabahın aydınlığı daha da parlak olmaya başladı, aydınlandı, aydınlandı... Görebildiğim tek şey buydu. Beni yüz elli yıl öncesine gönderen o tanıdık kıpırtıyı hissetmeye başladım. Sarsıntı. Gözlerimi açtım. Alevler arasında çamur bir arazi görmeyi beklerken, su kulesinin gölgesini ve cenaze arabasını gördüm. Madalyon hiçbir şey göstermiyordu.

"Hissettin mi? başlıyordu ve birdenbire kesildi."

Başını sallarken beni itti. "Beni ya araba tuttu ya da başka bir şey, adını sen koy."

"Engelliyor musun?"

"Sen neden bahsediyorsun? Hiçbir şey yapmıyorum."

"Yemin et. Büyücü güçlerini ya da başka bir şeyi kullanmıyorsun değil mi?"

"Hayır, senin aptallık gücünle baş etmeye uğraşmakla meşgulüm. Ama sanırım o kadar güçlü değilim."

Çok mantıksızdı, bizi içine çekerken dışarı atıvermişti. Farklı ne vardı? Lena uzanıp madalyonu mendile sarmaya başladı. Amma'nın Macon'a verdiği o kirli deri bilezik gözüme ilişti.

"O şeyi çıkar." Parmağımı bileziğin altına sokup, hem bileziği hem de onun kolunu gözüme yaklaştırdım.

"Ethan o koruma için. Amma'nın bu tip şeyleri hep yaptığını sen söyledin."

"Sanmıyorum."

"Nasıl yani?"

"Belki de madalyon bu yüzden çalışmıyor."

"Onun her zaman çalışmadığını sen de biliyorsun."

"Ama bu kez başlamıştı ve bir şey onu durdurdu."

Başını iki yana salladı, bukleleri omuzlarını dövüyordu. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bana yanlış olduğunu ispat et. Çıkar onu."

Bana deliymişim gibi bakıyordu ama aklında başka bir şey vardı. Bundan emindim.

"Yanılıyorsam yeniden takarsın."

Küçük bir tereddütten sonra onu açtnam için kolunu uzattı. Düğümü çözüp onu cebime koydum. Eli hâlâ elimdeydi ve madalyona uzandım.

Onu avcuma aldım ve hiçliğe yöneldik.

Yağmur başladı. Sağanak. Gök delinmiş gibiydi. Ivy, yağmurun hep Tann'nın gözyaşları olduğunu söylerdi. Bugün Genevieve buna inanıyordu. Sadece birkaç adımdı ama Genevieve oraya yeterince hızlı gidemiyordu. Ethan'ın yanına diz çöküp başını ellerinin arasına aldı. Nefesi hırıltılıydı. Yaşıyordu.

"Hayır, hayır, hayır onu da alma. Çok şey aldın zaten. Hem de çok. Onu da alma." Ivy'nin sesi bir çığlığa dönüşmüştü, dua etmeye başladı.

"Ivy, yardım et. Sıcak su, viski ve o kurşunu oradan çıkarabileceğim bir şey lazım."

Genevieve eteğinden kopardığı kumaşları, Ethan'ın biraz önce vurulan göğsünün üzerine bastırıyordu.

"Seni seviyorum ve ailen ne derse desin seninle evlenebilirdik," diye fısıldadı.

"Böyle söyleme, Ethan Carter Wate. Sakın ölüyormuşsun gibi konuşmaya başlama. İyi olacaksın. Çok iyi..." tekrarlamaya devam etti, ondan çok kendini inandırmak ister gibiydi.

Genevieve gözlerini kapatıp, tüm dikkatini yoğunlaştırdı. Çiçekler açıyor. Yeni doğmuş bebekler ağlıyor. Güneş yükseliyor.

Doğum, ölüm değil.

Kafasının içinde bunları resmetti ve öyle olmasını diledi. Bu görüntüler beyninde sonsuz bir döngüde akmaya başladı.

Doğum, ölüm değil.

Ethan'dan bir hırıltı çıktı. Gözlerini açtı ve gözleri buluştu. Bir anlığına zaman durdu. Ethan gözlerini kapattı ve başı diğer yana düştü.

Genevieve gözlerini tekrar kapattı ve görüntülere bakmaya devam etti. Bir hata olmalıydı. Ölmüş olamazdı.

Gücünü toplamaya çalıştı. Bunu daha önce milyonlarca kez yapmıştı. Ivy'yi kızdırmak için mutfaktaki eşyaları oynatırdı, ağaçtan düşüp yaralanan yavru kuşları iyileştirirdi.

Şimdi neden olmuyordu? Gerekirken neden olmuyordu?

"Ethan uyan. Lütfen uyan."

Gözlerimi açtım. Arazinin ortasında duruyorduk biraz önce durduğumuz yerde. Lena'ya baktım. Gözleri parlıyordu ağlamak üzereydi. "Aman Tanrım!"

Eğilip yerdeki otlara dokundum. Durduğumuz yerin etrafındaki bitkilerin üzerinde kırmızı bir leke vardı. "Kan."

"Onun kanı mı?"

"Sanırım."

"Haklıydın. Bilezik görüntüleri engelliyordu. Ama Macon Dayı bunu verirken neden korumak için olduğunu söyledi?"

"Belki de öyledir. Ama tek işi o olmayabilir."

"Bana kendimi iyi hissettirmeye uğraşma."

"Bulmamızı istemedikleri bir şey var ve bu da madalyonla ve Genevieve ile ilgili. Doğum gününden önce onlar hakkında mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmeliyiz."

"Neden doğum günümden önce?"

"Dün gece Amma ve dayın bundan bahsediyorlardı. Öğrenmemizi istemedikleri şeylerin senin doğum gününle bir ilgisi var."

Lena derin bir nefes aldı, kendini toplamaya çalışıyordu. "Benim Karanlık olacağımı biliyorlar. Her şeyin sebebi bu."

"Bu söylediğinin madalyonla ne gibi bir ilgisi olabilir ki?"

"Bilmiyorum ama hiç önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok. Dört ay sonra artık ben olamayacağım. Ridley'yi gördün. Onun gibi bir şeye dönüşeceğim ya da daha kötüsüne. Dayım haklıysa ve ben bir Doğal isem, Ridley benim olacağımın yanında Kızıl Haç gönüllüsü gibi kalır."

Onu kendime doğru çekip sarıldım, onu bildiğimiz ve bilmediğimiz her şeyden korumak istiyordum. İkimiz de bunu yapamayacağını biliyorduk. "Böyle düşünmemelisin. Bunu durdurmanın bir yolu olmalı, tabii tüm gerçek buysa."

"Anlamıyorsun. Bunu durdurmanın yolu yok. Bu sadece olur." Sesi tizleşmeye başlamıştı. Rüzgâr da artıyordu.

"Tamam, belki de haklısın. Belki de dediğin gibi oluyordur. O zaman bunun sana olmaması için bir yol bulmuyuz."

Gözleri gökyüzü gibi bulutlanmıştı. "Sadece kalan zamanımızın tadını çıkaramaz mıyız?" Bu sözlerin ne demek olduğunu ilk kez anladım.

Kalan zamanımız.

Onu kaybedecektim. Kaybetmeyecektim. Ona bir daha dokunamamak düşüncesi beni delirtmeye yetmişti. Tüm arkadaşlarımı kaybetmekten çok daha fazla delirtmişti. Okuldaki en popüler çocuk olamamak fikrinden daha çok delirtmişti. Amma'nın her an bana kızgın yaşamasına vereceğim tepkiden daha çok delirtmişti. Onu kaybetmek, hayal edebileceğim en kötü şeydi. Düşüyordum ve bu kez yere çakılacağım kesindi.

Ethan Carter Wate'in yere düşüşünü düşündüm, o kırmızı kan gölünü. Rüzgâr uğuldamaya başlamıştı. Gitme zamanı gelmişti. "Böyle konuşma. Bir yolunu bulacağız."

Bu sözleri ben söylemiştim ama kendim bile inanmıyordum.

13.10

Kütüphaneci Marian

Üzerinden üç gün geçmişti ve ben hâlâ aynı şeyi düşünüyordum. Ethan Carter Wate vurulmuştu ve muhtemelen ölmüştü. Bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Teknik olarak, o gün yaşayan kimse bugün yaşamıyordu. Ama başka bir Ethan Wate olarak, o Konfederasyon askerinin ölümünü kabullenemiyordum. Daha doğrusu o Konfederasyon firarisinin. Büyük-büyük-büyük-büyük amcamın.

Matematik II dersinde, Savannah tahtada bir denklem çözmeye uğraşırken sürekli olarak bunu düşündüm. Bay Bates okumakta olduğu *Silahlar ve Cephaneler*'in son sayısına kendini öylesine kaptırmıştı ki bu durumun farkında bile değildi. Amerika'nın Gelecekteki Çiftçiler konulu panelde de bunu düşündüm. Lena'yı bulamayınca orkestra ile birlikte oturmaya başladım.

Link iki sıra arkamda, çocuklarla oturuyordu ama Shawn ile Emory hayvan sesleri çıkarmaya başlayana kadar bunu fark etmemiştim. Bir süre sonra, onları da duymamaya başladım, aklım fikrim Ethan Carter Wate'deydi.

Sorun onun Konfederasyon'da olması değildi. İç Savaş sırasında, Gatlin'deki pek çok kişi yanlış taraflarda yer almıştı ama bu sorun günümüze kadar çoktan çözülmüştü. Bu II. Dünya Savaşı'ndan sonra Almanya'da doğmak, Pearl Harbor'dan sonra Japon olarak doğmak ya da Hiroşima'dan

sonra Amerikalı olmak gibi bir şeydi. Nereden olduğunuzu değiştiremezdiniz. Ama orada durmak zorunda da değildiniz. ADK'dakiler, Gatlin Tarih Kurumu'ndakiler ya da Hemşireler gibi geçmişe sıkışıp kalmak zorunda da değildiniz. Olanları Lena gibi sorgusuz sualsiz kabul etmek zorunda da değildiniz. Ethan Carter Wate etmemişti, ben de edemezdim.

Şu ana kadar diğer Ethan Wate hakkında bunları öğrenebilmiştik, Genevieve hakkında daha çok bilgi edinmeliydik. Belki de bu madalyonla karşılaşmamızın bir sebebi vardı. Rüyalarda buluşmamızın, her ne kadar kâbusa benzeseler de bir sebebi vardı.

Annem hayatta olsaydı ne yapmam gerektiğini ona sorardım. Ama o yoktu, babam yardım edemezdi, Amma madalyon hakkında bizimle birlikte hiçbir şey yapmazdı. Lena Macon hakkında çok huzursuzdu ve dışarıda durmadan yağan yağmur onu ele veriyordu. Ödevimi yapmam gerekiyordu, bu da litrelerle çikolatalı süt ve elime sığdırabildiğim kadar çok kurabiye anlamına geliyordu.

Koridordan mutfağa doğru yürürken çalışma odasının önünde durdum. Babam yukarıda duş alıyordu, odadan tek çıkma sebebi buydu. Kapı büyük ihtimalle kilitliydi. Orijinal nüshanın başına gelenlerden sonra hep kilitlenmişti.

Önce kapı koluna, ardından koridorun diğer ucuna baktım. Kurabiyelerimi, karton kutu sütümün üzerinde dengelemeye çalışarak kola uzandım. Daha ben dokunamadan bir kilit sesi duyuldu ve kapı açıldı. Sanki içerden biri benim için açmıştı, kurabiyeler yere düştü.

Bir ay önce buna inanmazdım ama artık farklı düşünüyordum. Burası Gatlin'di. Benim bildiğimi sandığım Gatlin değildi, ufukta başka bir Gatlin vardı. Sevdiğim kız buradaki yerleşik Büyücü bir ailedendi, evimizin kâhyası tavuk kemikleriyle konuşup bataklıkta ruhları çağıran bir Kâhin'di ve babam bir vampir gibi davranıyordu.

Bu Gatlin'de inanılmayacak hiçbir şey yoktu. İnsan tüm hayatını burada geçirip nasıl bunların farkına varmaz? Komik.

Kapıyı yavaşça ittim. Odanın sadece küçük bir kısmını görebiliyordum, annemin kitaplarıyla dolu olan rafların bulunduğu köşeyi ve gittiği her yerden topladığı İç Savaş'la ilgili dökümanları. Derin bir nefes aldım, çalışma odasının kokusu burnuma doldu. Babamın odadan neden hiç ayrılmadığını anladım.

Annemi pencerenin önündeki okuma koltuğuna kıvrılmış şekilde otururken görebiliyordum. Kapının diğer ucundaki masada bir şeyler daktilo ediyor da olabilirdi. Kapıyı biraz daha açarsam onu görebilecektim sanki. Yazma seslerini duyamıyordum ve orada olmadığını da biliyordum, bir daha hiç olmayacaktı.

İhtiyaç duyduğum kitaplar rafların üzerindeydi. Gatlin tarihi hakkında, Hemşireler'den daha çok şey bilebilecek tek kişi annemdi. İleri doğru bir adım atıp kapıyı biraz daha ittim.

"Hey ulu Tanrım! Ethan Wate, o odaya doğru bir adım daha atarsan baban senin canına okur."

Neredeyse sütü düşürüyordum. Amma. "Ben bir şey yapmadım. Kapı kendi kendine açıldı."

"Çok ayıp. Gatlin'de annen ile babanın çalışma odasına girme cesaretini gösterecek tek hayalet yoktur, bunu bir tek annenin hayaleti yapabilir." Bana meydan okur gibi baktı. Gözlerinde farklı bir ifade vardı, bir şey ima etmek ister gibiydi. Belki de bu doğruydu. Belki de kapıyı açan annemdi.

Bir şey çok açıktı. Biri ya da bir şey, benim o odaya girmemi istemişti ve başka biri ya da bir şey de bunu yapmamı engellemişti.

Amma kapıyı kapatıp cebinden çıkarttığı anahtarla kilitledi. Bu kilit sesiyle önümde açılmış olan kapının, aynı hızla kapandığını anlamıştım. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yarın okul var. Çalışman gereken bir şeyler yok mu?"

Huzursuz bir tavırla ona baktım.

"Kütüphaneye gidip Link'le başladığınız projeyi bitirmeniz gerekmiyor mu?"

Sonunda anlamayı başardım. "Evet, kütüphane. İşin aslında ben de oraya gitmek üzereydim." Onu yanağından öpüp yanından ayrıldım.

"Marian'e benden selam söyle ve yemeğe geç kalma."

Eski toprak. Her zaman cevapları bilirdi, farkında olarak ya da olmayarak, isteyerek ya da istemeyerek hep derdime derman olurdu.

Lena, Gatlin Halk Kütüphanesi'nin otoparkında beni bekliyordu. Çatlak beton yağmurdan dolayı hâlâ ıslaktı ve parlıyordu. Kütüphanenin kapanmasına daha iki saat olmasına rağmen, park alanındaki tek araba cenaze arabasıydı. Bir de, o eski tanıdık türkuaz renkli kamyon vardı. Burası küçük bir kütüphane değildi. Ama bizim kendi kasabamız hakkında öğrenmek istediğimiz pek fazla bir şey yoktu. Büyükbabamız ve onların büyük babaları da burada yaşamıştı ve onlardan öğrenmediğiniz bir şeyin kalabilmesi büyük bir şanstı.

Lena binanın duvarının önüne çökmüş, defterine bir şeyler yazıyordu. Üzerinde yırtık kotu, siyah tişörtü ve kocaman yağmur çizmeleri vardı. Yüzüne ince örgüler düşüyordu, bunların bir kısmı kıvrılan saçlarının arasında kaybolmuştu. Normal bir kıza benziyordu. Onun normal bir kız olmasını isteyip istemediğimden emin değildim. Onu yeniden öpmek istediğimden ise çok emindim ama bekleyebilirdi. Marian sorularımızı cevaplayabilirse, onu bol bol öpecek zamanım olacaktı.

Yeniden basketbol kitapçığını düşündüm. Perdele ve topu kap.

"Burada bize yardımcı olacak bir şeyler bulacağımıza gerçekten inanıyor musun?" Lena defterinin üzerinden bana baktı.

Onu elimle tutup çektim. "Bir şey değil biri."

Kütüphane güzel bir yerdi. Çocukken burada çok vakit geçirmiştim, annem gibi buranın bir çeşit tapınak olduğuna inanıyordum. Bu bina Büyük Yangın ve Sherman İstilası'ndan kurtulmayı başaran nadir binalardandı. Kütüphane ve Tarih Kurumu binaları kasabanın en eski binalarıydı, bir de Ravenwood. İki katlı Viktorya tarzında inşa edilmiş bir binaydı. Yıpranmış cephesi beyaza boyanmıştı, pencereler ve kapılar yüzyıllık asmalarla çevrelenmişti. Eski ahşap ve katran gibi kokuyordu, plastik kitap kapları ve eski kitaplar...

"Anlamadım. Neden kütüphane?"

"Konu kütüphane değil. Marian Ashcroft."

"Kütüphaneci mi? Macon Dayı'nın arkadaşı olan mı?"

"Marian annemin en iyi arkadaşı ve araştırma ortağıydı. Gatlin hakkında annem kadar bilgi sahibi olan tek insan ve şu anda Gatlin'de bulunan en zeki insan."

Lena şüphe dolu gözlerini bana dikti. "Macon Dayı'dan daha mı zeki?"

"Tamam. O Gatlin'deki en zeki Ölümlü."

Marian gibi birinin hâlâ neden Gatlin'de kaldığını bir türlü çözememiştim. "Hiçliğin ortasında yaşıyor olman, yaşadığın yer hakkında bilgi sahibi olmaman anlamına gelmez," derdi Marian bana annemle ton balıklı sandviçlerini yerken. Ne söylemek istediğini bazen hiç anlayamazdım. Annemle çok iyi anlaştığı için kaldığını düşünürdüm; bazen annemin söylediklerini de anlamazdım. Dedim ya kasabadaki en büyük beyin, belki de en büyük karakter.

Boş kütüphaneye girdiğimizde bölmelerin arasında dolaşmakta olan Marian'ı gördük. Ezberlemeyi sevdiği Yunan tragedyalarındaki çılgınlar gibi kendi kendine söyleniyordu. Kütüphane hayalet bir kasaba gibiydi, ADKlar bazen şecerelerini araştırmak için buraya gelirlerdi, onun dışında burası Marian'in at koşturduğu bir yerdi.

"Hiç gördün mü?"

Sesin geldiği yere doğru bölmeler arasında ilerledim.

"Hiç duydun mu?"

Köşeyi dönüp roman bölümüne girdim. Oradaydı, kucağında bir yığın kitapla sallanarak bana bakıyordu.

"Yoksa benden gizliyor musun... "

Lena arkama geçti.

"... dostlarımızın tehdit altında olduğunu... "

Marian dikdörtgen kırmızı çerçeveli gözlükleriyle bana ve Lena'ya baktı.

"... düşmanlarımızın kaçınılmaz alın yazısı ile?'"

Marian oradaydı ama orada değildi. Bu bakışı çok iyi biliyordum, her konuda söyleyecek bir dörtlük bulurdu ama bunları ağır edebi eserlerden seçerdi. Hangi düşmanlarımın kaçınılmaz alın yazısı beni tehdit ediyordu? Ya da dostumun? Eğer Lena'dan bahsediyorsa bunu duymak istemiyordum.

Çok şey okurdum ama Yunan tragedyası okumazdım. "Oedipus mu?"

Kitapların üzerinden Marian'e sarıldım. Bana o kadar sıkı sarıldı ki, bir an nefes alamadım, General Sherman'ın biyografisi kaburga kemiklerimi kırmak üzereydi.

"Antigone." Lena arkamdan konuşmuştu.

Gösterişçi.

"Çok iyi." Marian arkama doğru gülümsedi.

Yüzümü buruşturarak Lena'ya baktım, o omuz silkti. "Evde eğitim."

"Antigone'u bilen bir gençle karşılaşmak çok etkileyici bir durum."

"Tek hatırladığım şey onun geçmişe bir sünger çekmek istediği."

Marian ikimize de gülümsedi. Kucağındaki kitapların yarısını bana yarısını da Lena'ya verdi. Gülümsediği zamanlarda dergi kapağından fırlamış gibi duruyordu. Kahverengi teni, düzgün beyaz dişleriyle bir kütüphaneciden çok bir modele benziyordu. Güzelliğinin yanı sıra egzotik bir görüntüsü vardı, bir sürü ırkın karışımı vardı bu yüzde. Batı Hint adalarından, İngiltere'den, İskoçya'dan hatta Amerika'dan izler. Soyağacını yapmaya bir orman yetmeyebilirdi.

Bir yerin güneyinde ve hiçbir yerin kuzeyinde yaşıyor olmamıza rağmen – Amma'nın dediği gibi – Marian Ashcroft her zaman Duke'da bir sınıfa eğitim veren bir öğretmen gibi giyinirdi. Kıyafetleri, takıları, parlak desenli eşarpları ve onu tamamlayan kırpık kısa saçları ona böyle bir hava verirdi.

Marian, Lena'dan daha fazla Gatlin'li değildi. Annem buraya geldiğinden beri buradaydı. Tabii şimdi ondan uzun süredir burada olmuştu. "Seni çok özledim Ethan. Ve sen de Macon'ın yeğeni olmalısın, Lena. Kasabadaki meşhur yeni kız. Pencereyle sorunu olan kız. Ahh, tabii senin hakkında bir sürü şey duydum. Hanımlar çok konuşuyor."

Marian'in arkasından ön bankoya doğru ilerledik ve kitapları yeniden istiflenmek üzere, oradaki küçük el arabasının üzerine bıraktık.

"Duyduğunuz her şeye inanmayın, Dr. Ashcroft."

"Lütfen, Marian de bana." Kitaplardan birini neredeyse düşürüyordum. Ailem dışında o burada herkes tarafından Dr. Ashcroft olarak bilinirdi. Lena hemen kabul edilmişti, bunun neden olduğuna dair bir fikrim yoktu.

"Marian." Lena sırıttı. Link ve benden sonra Lena ilk kez dışarıdan gelen biri tarafından Güney misafirperverliğiyle karşılanıyordu.

"Bilmek istediğim tek şey, çalı süpürgenle camı kırarken ADK'nın gelecekteki neslini de camdan atmayı başardın mı?" Marian güneşlikleri kapatmaya başlamıştı ve bize de ona yardımcı olmamızı işaret etti.

"Tabii ki başaramadım ama başarsaydım bedava reklam şansım kalmazdı."

Marian başını arkaya atarak bir kahkaha attı. Ve kolunu Lena'nın omzuna doladı. "Mükemmel bir espri Lena. Bu kasabada buna çok ihtiyaç var."

Lena içini çekti. "Pek çok espri duydum ama genellikle benim hakkımda yapılanları."

"Ahh, ama – 'zekâdır gücü yaşatan.'"

"Shakespeare'mi?" Onlardan geride kaldığımı hissetmeye başlamıştım.

"Yakın, Sör Francis Bacon. Shakespeare'in oyunlarını onun yazdığını düşünenlerdensen, sana ilk kez haklı olduğunu bile söyleyebilirim."

"Vazgeçiyorum."

Marian saçlarımı karıştırdı. "Seni son gördüğümden bu yana yine uzamışsın EW. Amma seni bugünlerde neyle besliyor? Sabah, öğlen, akşam turta mı yediriyor? Seni yüzyıldır görmemiş gibiyim."

Ona baktım. "Biliyorum, özür dilerim. İçimden pek... okumak gelmedi."

Yalan söylediğimi biliyordu ama neden bahsettiğimi anlamıştı. Marian kapıya gidip, orada duran 'Açık' yazısını 'Kapalı'ya döndürdü. Kilidi gürültülü bir şekilde çevirdi, bu bana çalışma odasını hatırlattı.

"Kütüphanenin dokuza kadar açık olduğunu sanıyordum." Öyle değilse Lena ile kaçamaklarım için başka bir bahane bulmak zorunda kalacaktım.

"Bugün değil. Baş kütüphaneci Gatlin halkına bugünün tatil olduğunu ilan etti. Çok anlık hareketleri var." Göz kırptı. "Bir kütüphaneciye göre."

"Teşekkür ederim Marian Teyze."

"Bir sebebin olmasa buraya gelmezdin ve bu sebep sanırım Macon Ravenwood'un yeğeni. Neden hep birlikte arka tarafa geçip, çay demleyip mantıklı sebepler bulmuyoruz?" Marian kelime oyunlarını severdi.

"Bu bir soruya benzemiyordu." Elimi cebime sokup Kâhin Sulla'nın mendiline sarılı madalyona dokundum.

"Soru her şeydir. Bir şey öğretir. Cevap hiçbir şeydir."

"Homer?"

"Euripides. Şu soruların en azından birkaç tanesine doğru cevap ver EW, yoksa okulundaki veli toplantılarından birine katılmak zorunda kalacağım."

"Ama biraz önce cevabın hiçbir şey olduğunu söyledin."

Üzerinde ÖZEL ARŞİV yazan kapının kilidini açtı. "Bunu ben mi söyledim?"

Marian da Amma gibi, yani cevabı biliyor gibi görünüyordu. İyi bir kütüphaneci gibi.

Annem gibi.

Marian'ın özel arşiv odası olan arka odaya hiç girmemiştim. Annemden başka birisinin girdiğini de hiç sanmıyordum. Burası, onların araştırma yaptıkları, kitaplarını yazdıkları ve daha başka kim bilir ne yaptıkları alandı. Babamın girmesine bile izin yoktu. Annem içeride tarihi bir belgeyi incelerken Marian'ın kapının önünde durup babamı içeri sokmadığını çok net hatırlıyordum. "Özel demek, özel demektir."

"Burası kütüphane Marian. Kütüphaneler insanlar arasında bilginin demokratik bir şekilde yayılabilmesi için yapılırlar."

"Buralarda kütüphaneler, alkolikler Baptistler tarafından kovaladığında sığınabilecek yerleri olsun diye yapılır."

"Marian komik olma lütfen. Orası sadece arşiv."

"Beni bir kütüphaneci olarak görme. Bana deli bir bilim adamı muamelesi yap, burası benim gizli laboratuvarım."

"Sen bir çılgınsın. İkiniz de eski püskü kâğıtlara bakıp duruyorsunuz."

"'Sırrını rüzgâra açarsan, onu ağaçlara fısıldadığı için rüzgârı suçlayamazsın.'"

"Halil Cibran." Babam hemen cevap vermişti.

"'Üç kişi bir sırrı saklayabilir, eğer ikisi ölmüşse.'"

"Benjamin Franklin."

Babam sonunda arşive girme çabalarından vazgeçmiş eve dönüp dondurmalarımızı yemiştik. O günden sonra, annemle Marian'in kontrol edilemez bir doğaları olduğuna karar vermiştim. Marian'in söylediği gibi, iki deli bilim insanı kendilerini laboratuvarlarına zincirlemişlerdi. Kitap üstüne kitap yazıyorlardı. Bir keresinde, Güney'in Sesi Ödülleri'ne aday bile oldular, bu ödül Pulitzer Ödülü'nün Güney'deki eşdeğeriydi. Eve yalnız dönmek zorunda kalsak da babam

annemle çok gurur duyuyordu. İkisiyle de duyuyordu. "Parlak zekâ." Anneme böyle derdi, özellikle de bir projeyle uğraştığı zamanlarda. Bu onun hiç yanımızda olmadığı zamanlara denk gelirdi ama o zamanlarda, babam onu daha da çok seviyormuş gibi görünürdü.

İşte o arşiv odasında duruyordum, yanımda annem, babam ya da dondurma yoktu. Hiçbir değişimin yaşamadığı bu kasabada, her şey çok hızlı yön değiştirmeye başlamıştı.

Odanın duvarları ahşap panellerle kaplıydı, burası Gatlin'deki en eski üçüncü binanın havasız, penceresiz, karanlık olan en korunaklı odasıydı. Odanın ortasında dört tane uzun meşe masa birbirine paralel bir şekilde dizilmişti. Duvarların her santimi tıka basa kitap doluydu. *İç Savaş Topçuları ve Mühimmat. Kral Pamuk: Güney'in Beyaz Altını*. Düz metal çerçeveli çekmecelerde el yazmaları duruyordu, arka tarafta dosya dolaplarının bulunduğu küçük bir oda daha vardı. Marian çaydanlık ve küçük ocakla ilgileniyordu. Lena üzerinde çerçeveli Gatlin haritalarının bulunduğu duvara doğru yürüdü. Harita Hemşireler kadar eskiydi ve dağılacak gibi görünüyordu.

"Bak. Ravenwood." Lena parmağını camın üzerinde gezdirdi. "Ve burası da Greenbrier. İki arazi arasındaki sınırı buradan daha kolay görebilirsin."

Odanın başka bir köşesinde duran üzeri toz ve örümcek ağlarıyla kaplı masaya doğru yürüdüm. Üzerinde Tarih Kurumu'na ait bir belge duruyordu, bu belgede bulunan bir takım isimler daire içine alınmıştı, tam ortasında bir kalem duruyordu. Aydıngere çizilmiş bir harita da vardı, Gatlin'in bugünkü halinin haritası, biri eski ve yeni Gatlin'i beynine kazıyor ve bir şeyler bulmaya çalışıyor gibiydi. Hepsinin üzerinde, Macon Ravenwood'un evinin girişinde duran resmin bir fotoğrafı duruyordu.

Madalyonlu kadın.

Genevieve. O Genevieve olmalı. Ona söylemeliyiz L. Ona sormak zorundayız.

Yapamayız. Kimseye güvenemeyiz. O görüntüleri neden gördüğümüzü biz bile bilmiyoruz.

Lena. Güven bana.

"Bunlar ne Marian Teyze?"

Bana baktı, yüzünde bir hüzün vardı. "O bizim son projemizdi. Annenle benim."

Annenin masasında neden Ravenwood'da duran resim var?

Bilmiyorum.

Lena masaya gitti ve fotoğrafı aldı. "Marian bu fotoğrafla neden ilgileniyordunuz?"

Marian elimize birer fincan çay uzattı, tabakları da vardı. Bu da Gatlin'e has bir durumdu. Ne olursa olsun, fincanlar tabaklarıyla birlikte kullanılırdı.

"O resmin kimin olduğunu sen bilirsin Lena. O dayının. Zaten fotoğrafı bana o gönderdi."

"O kadın kim?"

"Genevieve Duchannes ama bunu bildiğini sanıyordum."

"Bilmiyorum."

"Dayın sana soyağacımız hakkında bilgi vermedi mi?"

"Ölü akrabalarımız hakkında pek fazla konuşmayız. Kimse ebeveynlerini hatırlatmak istemez."

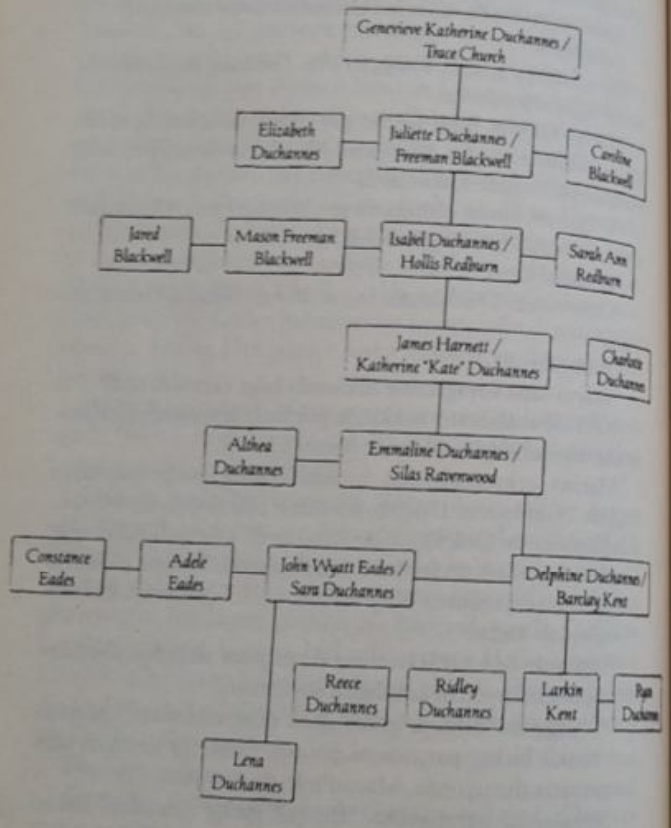
Marian çekmecelerden birinin önüne gidip aranmaya başladı. "Genevieve Duchannes senin büyük-büyük-büyük-büyükannendi. Çok ilginç bir karakterdi. Lila ile birlikte tüm Duchannes ailesinin fertlerini inceliyorduk. Macon dayın bu projede bize yardımcı oluyordu ta ki... " gözlerini indirdi. "Geçen yıla kadar."

Annemle Macon Ravenwood tanışıyor muydu? Onu sadece çalışmalarından tanıdığını söylemişti.

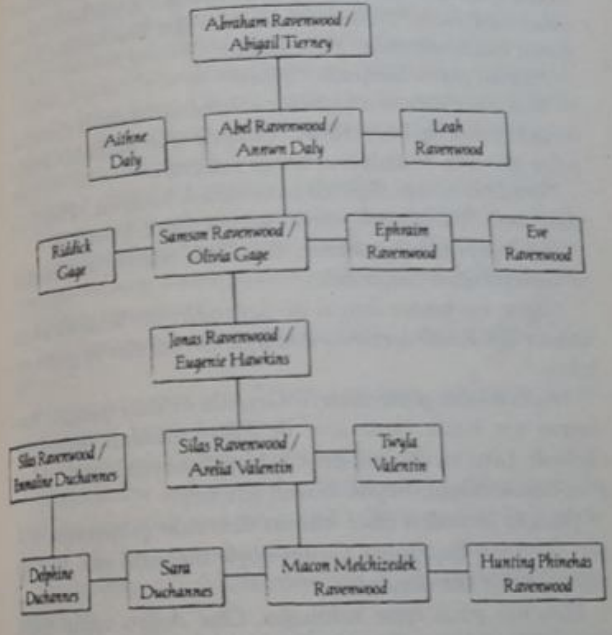
"Soyağacını bilmen gerektiğini düşünüyorum." Marian sarı renkli birkaç parşömeni çevirdi. Lena'nın soyağacı tam karşımızda duruyordu, Macon'ınki ile yan yana.

Soyağacını işaret ettim. "Bu çok garip. Ailendeki bütün kadınların soyadı Duchannes, evli olanlarınki bile."

Duchannes Soyağacı

Ravenwood Soyağacı

"Bu bizim aileye has bir durum. Kadınlar evlendikten sonra da kızlık soyadlarını kullanırlar. Bu hep böyleydi."

Marian sayfayı çevirip Lena'ya baktı. "Bu, kadınların güçlü sayıldığı nesillerde genellikle böyle olur."

Konuyu değiştirmek istedim. Marian ile Lena'nın ailesindeki güçlü kadınları tartışmak istemiyordum, çünkü Lena da onlardan biriydi. "Neden annemle birlikte Duchannes soyağacını inceliyordunuz? Proje neydi?"

Marian çayını karıştırdı. "Şeker?"

Ben şeker alırken o başka bir yere baktı. "Aslında daha çok o madalyonla ilgileniyorduk." Genevieve'in başka bir fotoğrafını gösterdi. Madalyonu taktığı fotoğrafı.

"Özel bir hikâye. Aslında basit bir aşk hikâyesi." Hüzünle gülümsedi. "Annen çok romantik bir kadındı Ethan."

Gözlerimi Lena'ya diktim. İkimiz de Marian'in birazdan ne söyleyeceğini biliyorduk.

"İlginç bu hikâye ikinizi de ilgilendiriyor, Wate ve Duchannes. Bir Konfederasyon askeriyle Greenbrier'ın güzel sahibesi."

Madalyonun gösterdikleri. Greenbrier'daki yangın. Annemin son kitabı Genevieve ile Ethan arasında geçenlerle ilgiliydi. Lena'nın büyük-büyük-büyük-büyükannesi ve benim büyük-büyük-büyük-büyük amcam.

Annem ölmeden önce bunun üzerinde çalışıyordu. Başım dönmeye başlamıştı. Gatlin böyle bir yerdi işte. Burada hiçbir şey bir kez olmazdı.

Lena'nın yüzü iyice solmuştu. Öne doğru eğilip tozlu masanın üzerinde duran elimi tuttu. Hemen o tanıdık elektriklenmeyi hissettim.

"İşte burada. Bu mektup bütün projeyi başlattı." Marian yandaki meşe masanın üzerine iki parşömen koydu. İçten içe, onları annemin masasının üzerine koymamasına sevindim. Bunun annem için karanfilli bir mezardan çok daha uygun bir anıt olduğunu düşünüyordum. O gün ADK hanımları bile mezarına karanfiller koymuşlardı, annem hepsinden nefret ederdi. Gatlin'deki halk, Baptist, Metodist ya da Musevi fark etmez, cenaze, doğum ve düğünlerde bir araya gelirlerdi.

"Okuyabilirsiniz yalnız lütfen dokunmayın. Gatlin'deki en eski eserlerden biri."

Lena mektuba doğru eğilirken buklelerini ona değmeleri için bir eliyle tuttu. "Umutsuzca bir aşk yaşamışlar, birbirlerinden çok farklılarmış." Mektubu gözleriyle taradı. "'Farklı Türler'" olarak nitelendirmiş. Kızın ailesi onları ayırmaya çalışmış, bunun üzerine oğlan savaşa inanmadığı halde orduya yazılmış. Güney için savaşırsa, onun ailesinin onayını alabileceğini düşünmüş."

Marian gözlerini kapayarak ezberden okumaya başladı.

"Hayatında pek çok hata yapmış bir adam olabilirim ama benim için tüm güzellikler Greenbrier'da. Zavallı bir Ölümlü olarak hayatının geri kalanını seninle geçiremeyeceğimi bilmek kalbimi paramparça ediyor Genevieve."

Şiire benziyordu, Lena'nın yazdığını hayal ettiğim şiirlere.

Marian gözlerini açtı. "Tüm dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan Atlas'a benziyor."

"Çok hüzünlü," dedi Lena bana bakarak.

"Birbirlerine âşık olmuşlar. Savaş varmış. Size sonunun kötü bittiğini söylemekten nefret ediyorum ama öyle görünüyor." Marian çayını bitirdi.

"Ya madalyon?" Madalyonu işaret ederek korkuyla sordum.

"Aralarındaki gizli bir nişanlanmanın sembolü olarak, onu Ethan'ın Genevieve'e vermiş olduğunu düşünüyorum. Ona ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Onu Ethan'ın öldüğü geceden sonra kimse görmedi. Genevieve'in babası onu başka bir adamla evlenmeye zorladı ama efsaneye göre Genevieve ölene kadar onu boynunda taşıdı ve onunla gömüldü. Onun çok güçlü bir tılsım olduğu söylenir, kırık bir kalbin kırık bağı."

Ürperdim. O güçlü tılsım Genevieve ile birlikte gömülmemişti, Macon ve Amma'nın karanlık tılsım olarak adlandırdıkları şey benim cebimdeydi. Onun kızgın kömürün üstünde yanarmış gibi çırpındığını hissedebiliyordum.

Ethan sakin.

Mecburuz. Bize yardım edebilir. Annem bize yardım ederdi.

Bir elimi cebime sokup, mendili açarak madalyonun üzerindeki yıpranmış kabarıklığa dokundum, diğer elimle Marian'in elini tutup madalyonun çalışmasını umdum. Marian'in fincanı yere düştü. Oda dönmeye başladı.

"Ethan!" Marian çığlık attı.

Lena onun elini tuttu. Odadaki aydınlık karanlığa dönüştü. "Endişelenme. Hep yanında olacağız." Lena'nın sesi kurşun seslerinin arasında kayboldu.

Birkaç saniye içinde kütüphane yağmurla doldu.

Yağmur yağmaya devam ediyordu. Rüzgâr artmış ve alevleri sakinleştirmeye başlamıştı ama artık çok geçti.

Genevieve evden kalanlara baktı. Bugün her şeyini kaybetmişti. Annesi. Evangeline. Ethan'ı da kaybedemezdi.

Ivy, Genevieve'in ondan istediği şeyleri eteğinin içine koydu ve çamurda koşarak getirdi.

"Çok geç kaldım, ulu Tanrım çok geç kaldım!" diye bağırdı Ivy. Endişeyle etrafına bakındı. "Hadi Bayan Genevieve, burada yapabileceğimiz bir şey kalmadı."

Ivy yanılıyordu. Bir şey vardı.

"Çok geç değil. Çok geç değil." Genevieve aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu.

"Çılgın gibi konuşmaya başladın yavrum."

Umutsuzluk içinde Ivy'ye baktı. "Kitaba ihtiyacımız var."

Ivy başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Hayır, kitaba bulaşmamalısın. Ne söylediğini bilmiyorsun."

Genevieve yaşlı kadını omuzlarından yakaladı. "Ivy tek çare bu. Bana kitabı vermek zorundasın."

"Ne istediğinin farkında değilsin. Kitap hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ver onu bana gerekirse kendim bulurum."

Arkalarından siyahı dumanlar tütüyordu, alevler arada bir yükselip geride kalanları da yok etmekle meşguldü.

Ivy insafa geldi ve paramparça olmuş eteklerini toparlayıp, Genevieve'in önünden bir zamanlar annesine ait olan limon bahçesinin çıkışına doğru yürümeye başladı. Genevieve bu noktayı hiç geçmemişti. Oradan sonra sadece pamuk tarlaları vardı ya da ona öyle söylemişlerdi. O tarlalarda dolaşması için – Evangeline ile saklambaç oynarken arada bir saklanmak için kullanmak dışında – bugüne kadar bir sebebi olmamıştı.

Ivy ise emin adımlarla ilerliyordu nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Uzaklarda bir yerde, ateşlenen silah seslerini ve yanan evlerini seyreden komşuların kulak tırmalayan çığlıklarını Genevieve hâlâ duyuyordu.

Ivy yabani böğürtlenlerin yanında durdu, biberiye ve yaseminler eski bir duvardan yukarı doğru tırmanıyorlardı. Bu yoğun sarmaşıkların arasında gizli bir kemer vardı. Ivy eğilip kemerin altından geçti. Genevieve onu izledi. Bu kemerin ardında bir duvar olmalıydı çünkü kapalı bir yere girmişlerdi. Mükemmel dairesel bir formun içine. Duvarlar onu saran sarmaşıkların içine gizlenmişti.

"Burası da ne?"

"Annenizin ne olduğunu ve nerede olduğunu asla bilmenizi istemediği bir yer."

Biraz ilerde, sarmaşıkların arasında duran küçük taşlar Genevieve'in gözüne ilişti. Elbette ya. Aile mezarlığı. Genevieve bir kez buraya gelmiş olduğunu hatırladı, çok küçüktü ve büyükbüyükannesi ölmüştü. Cenazenin gece kaldırıldığını ve annesinin çalılıkların ortasında durup onun ve kardeşinin anlamadığı bir dilde bir şeyler fısıldadığını hatırladı.

"Burada ne yapıyoruz?"

"Kitabı istediğini söylemedin mi?"

"Burada mı?"

Ivy durup Genevieve'e baktı, kafası karışmıştı. "Başka nerede olacaktı ki?"

Biraz daha arkada, yabani sarmaşıklarla sarılmış olan bir yapı

daha vardı. Bir mahzen mezar. Ivy kapıda durdu. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Bunun için zamanımız yok!" Genevieve kapı koluna uzandı ama öyle bir kol yoktu. "Bu nasıl açılıyor?"

Yaşlı kadın parmaklarının ucunda yükselip kapının üzerine uzandı. Uzaktan gelen alevlerin ışığında Genevieve orada düzgün bir taş olduğunu gördü, üzerine ayın hilal hali kazılıydı. Ivy elini küçük ayın üzerine koydu ve bastırdı. Taş kapı gıcırdayarak açılmaya başladı. Ivy uzanıp kapının diğer tarafından bir şey aldı. Bir mum.

Mum ışığı küçük odayı aydınlattı. Burası on metrekareden büyük değildi. Her yanda ahşap raflar vardı. Bu raflarda içi değişik bitkiler, sıvılar ve tozlarla dolu cam şişeler, değişik tüpler, kavanozlar duruyordu. Odanın tam ortasında aşınmış taş bir masa, onun üzerinde de ahşap bir kutu vardı. Kutu çok basit görünümlüydü, tek süsü kapağına kazınmış olan küçük hilaldi. Taş kapının üzerindeki ile aynı.

"Ben ona dokunmam," dedi Ivy usulca kutu onu duyabilecekmiş gibi.

"Ivy, o sadece bir kitap."

"O şey sadece bir kitap değil, özellikle de senin ailendeyken."

Genevieve dikkatle kapağı kaldırdı. Kitabın üzeri çatlak siyah deri ile kaplıydı, şu an ona gri demek daha doğru olurdu. Üzerinde bir isim yazmıyordu, sadece aynı hilal vardı. Genevieve çekingen bir tavırla kitabı kutudan çıkardı. Ivy'nin batıl inançları olduğunu biliyordu. Yaşlı kadının bu huyuyla dalga geçse de onun akıllı bir kadın olduğunu da biliyordu. O kartları ve çay yapraklarını okurdu. Genevieve'in annesi her konuda onun yapraklarına başvururdu, dona maruz kalmadan sebzeleri en iyi şekilde yetişmesi için onları ekmesi gereken günü, hastalıklara iyi gelen şifalı otları ona sorardı.

Kitap sıcaktı. Sanki yaşıyordu, nefes alıp veriyordu.

"Neden ismi yok?" diye sordu Genevieve.

"Üzerinde yazmaması isminin olmadığı anlamına gelmez. Aylar Kitabı."

Daha fazla kaybedecek vakit yoktu. Karanlığın içinde alevleri takip etmeye başladı. Greenbrier ve Ethan'dan kalanlara doğru ilerledi.

Sayfaları hızla çevirdi. Yüzlerce büyü vardı. Doğrusunu nasıl bulacaktı? Ve o sırada gördü. Latinceydi, çok iyi bildiği bir dil. Anneleri Kuzey'den özel öğretmen getirtip Evangeline ve onun bu dili çok iyi öğrenmelerini sağlamıştı. Bu dil ailede çok önemliydi.

Bağlama Büyüsü. Ölümü Yaşama Bağlamak.

Genevieve kitabı yere, Ethan'ın yanına koydu. Parmağı okuması gereken büyünün ilk dizesinin altında duruyordu.

Ivy bileğini yakalayıp sımsıkı tuttu. "Bu hiç uygun bir gece değil. Yarım ay Beyaz büyü, dolunay ise Kara büyü içindir. Ay olmaması ise ikisinin karışımı olan bambaşka bir şeydir."

Genevieve kolunu çekerek yaşlı kadından kurtardı. "Seçme şansım yok. Bu elimizdeki tek gece."

"Bayan Genevieve biraz anlayışlı ol. Bu cümleler normal bir büyüden çok daha fazla şey ifade eder. Onlar bir değiş tokuşu, bir pazarlığı anlatır. Aylar Kitabı'nı karşılığında 'bir şey' vermeden kullanamazsın."

"Bedelinin ne olduğu umrumda bile değil. Burada Ethan'ın hayatı söz konusu. Onun dışındaki herkesi kaybettim."

"Bu çocuğun başka bir yaşamı yok. Onu biraz önce terk etti. Yapmaya çalıştığın şey doğaya aykırı. Bunda doğru bir taraf yok."

Genevieve Ivy'nin haklı olduğunu biliyordu. Annesi onu ve Evangeline'i Doğa Kanunları'na uymaları gerektiği konusunda sık sık uyarırdı. Şu an ailesinde hiçbir Büyücünün geçmeye cesaret dahi etmediği bir çizgiyi geçiyordu.

Ama artık hepsi gitmişti. Tek o kalmıştı.

Ve denemek zorundaydı.

"Hayır!" Lena ellerini çekti ve zincir kırıldı. "O Karanlık taraftaydı, anlamıyor musun? Genevieve Kara Büyü kullanıyordu."

Ellerini yakaladım. Benden kaçmaya çalıştı. Genellikle onun yaza benzeyen sıcaklığını hissederdim ama bu sefer tam bir kasırgaydı. "Lena, o sen değilsin. Ethan da ben değilim. Bunların hepsi yüz yıl önce oldu."

Histeri krizi geçiriyordu. "O, benim. Madalyon bu yüzden olanları görmemi istedi. Senden uzak durmam için beni uyarıyor. Böylelikle Karanlık olduktan sonra seni incitmeyeceğim."

Marian gözlerini açtı, onları hiç bu kadar büyük görmemiştim. Bakımlı ve düzgün olan kısa saçları karmakarışıktı ve havaya dikilmişti. Yorgun görünüyordu ama çok da canlıydı. O bakışları çok iyi biliyordum. Anneminkilere benziyordu. "Sen daha *belirlenmedin* Lena. İyi ya da kötü değilsin. Şu an, Duchannes ailesindeki on beş buçuk yaşındaki bir kız gibi davranıyorsun. Bugüne kadar, Aydınlık ya da Karanlık pek çok büyücüyle karşılaştım ve Duchannes ailesinin çoğunu gayet iyi tanırım."

Lena, Marian'a bakakaldı. Çok şaşırmıştı.

Marian onun nefes alması için uğraştı. "Karanlık değilsin. Macon gibi aşırı duygusalsın. Şimdi sakinleş."

Lena'nın doğum gününü nereden biliyordu? Büyücüler hakkında bu bilgilere nasıl sahip olmuştu?

"Genevieve'in madalyonu sizde. Bunu bana neden söylemediniz?"

"Ne yapacağımızı bilemedik. Herkes farklı bir şey söylüyor."

"İzin verin bir bakayım."

Elimi cebime soktum. Lena kolumu tutunca tereddüt ettim. Marian annemin en yakın dostuydu, ailedendi. Onun niyetini sorgulamamalıydım ama Amma'yı takip edip bataklıkta Macon Ravenwood ile buluştuğunu da görmüştüm. Bu da umulmadık bir şeydi ama olmuştu. "Sana güvenebileceğimizi nasıl bileceğiz?" Bu soruyu sorarken kendimi çok kötü hissetmiştim.

"Birine güvenip güvenemeyeceğini öğrenmenin tek yolu ona güvenmektir."

"Elton John."

"Yakın. Ernest Hemingway. Bir anlamda devrinin rock yıldızıydı."

Gülümsedim, Lena hâlâ kuşkularını bertaraf edebilmiş gibi görünmüyordu. "Herkes bizden bir şeyler saklarken neden sana güvenelim ki?"

Marian ciddileşti. "Çünkü ben Amma ya da Macon Dayı değilim. Ninen ya da Delphine Teyze de değilim. Ben bir Ölümlüyüm. Tarafsızım. Kara büyü ile Beyaz büyünün, Aydınlık ile Karanlığın arasındayım. Her karşıt gücün arasında böyle bir 'şey' bulunur ve ben oyum."

Lena ondan uzaklaştı. Bu inanılmaz bir durumdu, ikimiz için de. Marian Lena'nın ailesi hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyordu?

"Sen nesin?" Lena'nın ailesinde bu çok anlamlı bir soruydu.

"Ben Gatlin Halk Kütüphanesi'nin baş kütüphanecisiyim. Bu buraya taşındığımdan beri böyle ve yaşadığım sürece böyle olacak. Büyücü değilim. Sadece kayıtları tutarım. Kitaplara bakarım." Marian saçını düzeltti. "Ben Koruyucu'yum. Ölümlüler arasından, tarihi ve parçası olamayacağımız gizli bir dünyanın gizlerini kayıt altında tutmak üzere seçilmiş kişilerden biriyim. Böyle bir kişi hep vardır ve şu anda ben oyum."

"Marian Teyze? Sen neden bahsediyorsun?" Şaşkına dönmüştüm.

"Ya da şöyle diyelim, kütüphaneler vardır, kütüphaneler vardır. Ben Gatlin'de yaşayan tüm vatandaşlara hizmet ederim. Ölümlü ya da Büyücü fark etmez. Birini normal bir iş, diğerini de ek gece işi gibi düşünebilirsiniz."

"Yani?"

"Gatlin Büyücü Kütüphanesi. Ben onun da kütüphanecisiyim. Baş kütüphanecisi."

Marian'a onu hayatımda ilk kez görüyormuşum gibi ba-

kıyordum. O da bana her zamanki kahverengi gözleri ve gülümsemesiyle baktı. Aynı görünüyordu ama tamamıyla farklıydı. Marian'ın bunca yıl neden Gatlin'de kaldığını merak edip durmuştum. Bunun annem yüzünden olduğunu sanmıştım. Şimdi bambaşka bir sebep daha olduğunu anlamıştım.

Ne hissettiğimi bilemiyordum ama görünüşe göre Lena benimle aynı şeyi hissetmiyordu. "O zaman bize yardım edebilirsin. Ethan ve Genevieve'e ne olduğunu ve bunun bizimle ne ilgisi olduğunu doğum günümden önce bulmamız gerekiyor." Lena umut dolu gözlerini ona çevirdi. "Büyücü Kütüphanesi'nde muhakkak bir takım kayıtlar vardır. *Aylara Kitabı* belki de oradadır. Cevapların onda olabilir mi?"

Marian bakışlarını çevirdi. "Olabilir de olmayabilir de. Korkarım bu konuda size yardımcı olamam. Üzgünüm."

"Sen ne demek istiyorsun?" Mantıksız şeyler söylüyordu. Marian'ın birine yardım etmeyi reddettiğini hiç görmemiştim, hele ki bana.

"İstesem bile bu işe dahil olamam. Bu iş tanımının bir parçası. Kitap yazamam, kural koyamam. Sadece onları korurum. Karışamam."

"Bu iş bize yardım etmekten daha mı önemli?" Önüne dikildim, cevap verirken gözümün içine bakmak zorundaydı. "Benden daha mı önemli?"

"O kadar basit değil, Ethan. Ölümlülerin dünyası ile Büyücülerin dünyası arasında, Aydınlık ile Karanlığın arasında hassas bir denge var. Koruyucu bu dengenin ve düzenin bir parçasıdır. Eğer bağlı olduğum yasaları çiğnersem, bu denge tehlikeye girer." Bana baktı, sesi titriyordu. "Bu beni öldürecek dahi olsa karışamam. Sevdiğim insanları incitecek dahi olsa karışamam."

Neden bahsettiğini tam olarak anlayamıyordum ama Marian'ın beni sevdiğini biliyordum, annemi sevdiği gibi. Yardım edemiyorsa mutlaka bir sebebi vardı. "Tamam. Bize

yardım edemezsin. Beni Büyücü Kütüphanesi'ne götür ve ben başımın çaresine bakayım."

"Sen Büyücü değilsin Ethan. Bu senin verebileceğin bir karar değil."

Lena yanıma geldi ve elimi tuttu. "Ben verebilirim ve oraya gitmek istiyorum."

Marian başıyla onayladı. "Pekâlâ, açık olduğu zaman sizi oraya götürürüm. Büyücü Kütüphanesi Gatlin Halk Kütüphanesi ile aynı takvimde çalışmaz. Biraz daha düzensizdir."

Tabii ki öyle olacaktı.

31.10

Cadılar Bayramı

Gatlin Halk Kütüphanesi sadece resmi tatil günlerinde - Şükran Günü, Noel, Yeni Yıl, Paskalya – kapalıydı. Haliyle, Gatlin Büyücü Kütüphanesi de o günlerde açıktı ve bu Marian'ın kontrolünde olan bir şey değildi.

"Sorunu bölgeyle çözün. Söylediğim gibi kuralları ben koymuyorum." Hangi bölgeden bahsettiğini çok merak ettim – benim bugüne kadar içinde yaşamış olduğumla mı bugüne kadar benden saklanmış olanla mı?

Lena umutlu görünüyordu. İlk kez kaçınılmaz olduğunu düşündüğü şeyi önlemenin bir yolu olabileceğine inanmaya başlamıştı. Marian bize cevap verememişti ama hayatta en güvendiğimiz insanların bizim sandığımız gibi hayatımızdan çıkmamış olduklarını bize göstermişti, onlar da bizimle aynı şeyin peşindeydi. Lena'ya söylememiştim ama Amma'sız ben bir hiçtim. Ve o, Macon olmadan bir hiç olduğunu bile bulamazdı.

Marian bize bir şey vermişti. Ethan ile Genevieve'in mektuplarının ve annemle yaptıkları araştırma sırasında buldukları her şeyin içinde olduğu tozlu kahverengi, üzerinde ahşap desenli bir etiket bulunan bir kutu. Lena bu düz yazıları incelemeye bayılıyordu – "Sensiz günler geçmek bilmese de zaman, aşmak zorunda olduğumuz bir engelden başka bir şey değil." – ama elimizde sadece kötü sonla biten bir aşk hikâyesi vardı. Hepsi buydu.

Önce ne aradığımızı bilmemiz gerekiyordu. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi bu – ya da bir kutuda. Elimizden geleni yapmaya karar verdik ve aramaya başladık.

İki hafta sonra, Lena ile bu belgelere bakmak için çok fazla vakit geçiriyor olduğumu fark ettim. Kâğıtları okudukça kendimizi okuyor gibi oluyorduk. Geceleri saatler boyu oturup Ethan ile Genevieve'in, bir Ölümlü ile bir Büyücü arasındaki aşkı ve bütün zorluklara rağmen birlikte olabilmek için umutsuzca mücadele edişlerini okuyup, oradaki gizemi çözmeye çalışıyorduk. Okulda ise kendimize karşı savaş verip Jackson'da bir sekiz saat daha geçirmeye katlanmaya çalışıyorduk, bu günden güne zorlaşıyordu. Her gün Lena'yı okuldan atmak ya da bizi ayırmak için yeni bir entrika çevriliyordu. Ve bugün Cadılar Bayramı'ydı.

Cadılar Bayramı aslında Jackson'da hoş geçen günlerden biriydi. Erkekler kostümlerin başına bir aksilik gelmesi için heyecanla beklerlerdi. Savannah Snow'un vereceği partiye davetli olup olmamak da başka bir stres konusuydu. Ama bu sene stres seviyem daha yüksekti, çılgınlar gibi âşık olduğum kız bir Büyücüydü.

Lena evimizin birkaç blok ötesinden, yani Amma'nın gözlerinden yeterince uzak bir noktadan beni okula götürmek üzere alırken neyle karşılaşacağımı bilemiyordum.

"Giyinmemişsin," dedim şaşkınlıkla.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Farklı bir kostüm ya da başka bir şey giyeceğini düşünmüştüm." Kelimeler dudaklarımdan çıkarken ne kadar salak bir duruma düşmekte olduğumu fark etmiştim.

"Ahh, Büyücülerin Cadılar Bayramı'nda kukuletalarını takıp süpürgelerine binerek uçtuklarını mı düşünüyorsun?" Bir kahkaha attı.

"Öyle demek… "

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Bayramlarda da akşam yemeğine giyindiğimiz gibi giyiniriz."

"Yani bu sizin için de bir bayram."

"Yılın en kutsal gecesidir aynı zamanda en tehlikeli gecesi. Dört büyük bayramdan en özel olanıdır. Yılbaşı gecesinin, yılın son günü ve yılın ilk günü olması gibi özeldir."

"Tehlikeli ile neyi kastediyorsun?"

"Ninem bu gecede diğer dünya, yani ruhların dünyası ile bu dünyanın arasındaki sınırın çok inceldiğini söyler. Güç ve Anma gecesidir."

"Diğer dünya? Ölümden sonraki hayattan mı bahsediyorsun?

"Bir çeşit. Ruhlar Ülkesi.

"Yani Cadılar Bayramı gerçekten hayaletler ve ruhlarla ilgili." Gözlerini devirdi.

"Biz farklılıklarından dolayı eziyet edilmiş olan Büyücüleri anarız. Güçlerini kullandıkları için yakılan kadın ve erkekleri."

"Salem Cadı Mahkemeleri'nden mi bahsediyorsun?

"Sanırım siz onlara böyle diyorsunuz. Bütün doğu kıyı şeridinde Cadı Mahkemeleri yapıldı, sadece Salem'de değil. Hatta bütün dünyada. Sizin kitaplarınızda sadece Salem'de yapılanlar anlatılıyor." Sizin kelimesini tükürür gibi söylemişti, bugün günlerin günüydü, belki de haklıydı.

Dur&Çal'ı geçtik. Boo köşede 'Dur' işaretinin altındaydı. Bekliyordu. Cenaze arabasını gördü ve yavaşça arkasından gelmeye başladı. "Bu köpeği de arabaya almalıyız. Sabah akşam peşimizde koşmaktan yorulmuş olmalı."

Lena dikiz aynasından baktı. "Arabaya asla binmez."

Haklı olduğunu biliyordum. Arkamı dönüp ona baktığımda başıyla onayladığına yemin bile edebilirdim.

Park yerinde Link'i gördüm. Sarı bir peruk takmış ve üzerinde Wildcats arması olan mavi bir süveter giymişti. Elinde ponponları bile vardı. Korkunçtu, işin aslında biraz annesine benzemişti. Basketbol takımı bu yıl amigo kızlar gibi giyinmeye karar vermişti. Bu da diğer şeyler gibi aklımdan uçup

gitmişti ya da ben kendimi böyle kandırıyordum. Bu yüzden başım büyük derde girecekti, Earl zaten üstüme saldırmak için bir açığımı bekliyordu. Lena ile takılmaya başladığımdan beri antrenmanlarda elim çok iyiydi. Earl'ün yerinde oynamaya başlamıştım ve o bundan pek mutlu değildi.

Lena bunda kesinlikle bir büyü olmadığına dair yemin etmişti, en azından bir Büyücü büyüsü olmadığına. Maçlardan birine gelmişti ve ben her attığımı sokmuştum. Oyun boyunca kafamın içinde bana faul atışları, asistler ve üç sayıya kuralları hakkında sorular sorup durmuştu. Görünüşe bakılırsa daha önce hiç maça gitmemişti. Bu, Hemşireler'i panayıra götürmekten daha büyük bir işkenceydi. O günden sonra maçlara gelmemişti ama oynarken onun dinlediğini hissedebiliyordum. Orada olduğunu hissediyordum.

Diğer yandan amigo kızların kötü bir sezon geçirme sebebi Lena olabilirdi. Emily bir türlü piramidin üzerinde durmayı başaramıyordu. Tabii ki bunu Lena'ya sormadım.

Bugün takım arkadaşlarımı tanımakta zorlanıyordum, yüzlerindeki ve bacaklarındaki kılları görene kadar onları kızlardan ayıramıyordum. Link bize yetişti. Yakından daha da kötü görünüyordu. Makyaj yapmaya çalışmış, iğrenç pembe bir ruj sürmüştü. Eteğini kaldırıp külotlu çorabını yukarı çekiştirdi.

"Alçak herif," dedi arabaların arasından beni işaret ederek. "Kostümün nerede?"

"Özür dilerim dostum. Unuttum."

"Palavra. Bunları giymek istemedin. Seni tanırım Wate. Korkak."

"Yemin ederim unuttum."

Lena Link'e gülümsedi. "Harika görünüyorsun."

"Kızların yüzlerine nasıl bu kadar çok şey sürebildiklerini anlayamıyorum. Her yerim kaşınıyor."

Lena yüzünü buruşturdu. O neredeyse hiç makyaj yapmazdı, buna ihtiyacı da yoktu. "On üç yaşına girdiğimizde hepimizin Maybelline ile kontrat imzaladığı doğru değil."

Link peruğunu düzeltip, süveterin içine bir çorap daha yerleştirdi. "Bunu Savannah'ya söylesene."

Merdivenlere doğru yürüdük, Boo çayırda bayrak direğinin yanında oturuyordu. Onun okula bizden önce gelmeyi nasıl başardığını sormak üzereyken durdum bunu şu ana kadar çoktan anlamış olmam gerekirdi.

Koridor tıklım tıklımdı. Okulun yarısı ilk dersi boş geçirmeye karar vermiş gibi görünüyordu. Takımın geri kalanı Link'in dolabının önünde toplanmıştı, hepsi elbiseliydi ve bu büyük olaydı. Tabii benim için değil.

"Ponponların nerede Wate?" Emory bir tanesiyle yüzüme vurdu. "Sorun nedir? Bacakların etekle güzel durmadı mı?"

Shawn süveterini giydi. "Ekipteki kızların hiçbirinin onu eteğini vermediğine kalıbımı basarım." Çocukların bir kaçı güldü.

Emory kolunu omzuma dolayıp bana doğru eğildi. "Sorun bu mu? Yoksa perili evdeki kızla takılınca her gün zaten Cadılar Bayramı mı?"

Onu süveterinin arkasından yakalayıp çektim. Sutyenindeki çoraplardan biri yere düştü. "Bunu şimdi halletmek ister misin Em?"

Omuz silkti. "Sen bilirsin. Şimdi ya da sonra önünde sonunda olacak."

Link aramıza girdi. "Hanımlar, hanımlar. Eğlenmek için buradayız. Ve bu güzel yüze bir zarar gelmesini istemezsin değil mi, Em?"

Earl başını iki yana salladı ve Emory'yi önüne çekti. Bir şey söylememişti ama bakışlarının anlamını biliyordum.

O yola girdin mi bir daha çıkamazsın Wate.

Amigo kızları görene kadar gün boyunca basket takımının konuşulacağını düşünüyordum. Görünüşe bakılırsa bir örnek giyinmek için sözleşenler sadece takım arkadaşları değildi. Onları gördüğümüzde Lena ile birlikte İngilizce sınıfına doğru ilerliyorduk.

"Vay anasını." Link elinin tersiyle koluma vurdu.

"Ne?"

Koridorda tek sıra halinde ilerliyorlardı. Emily, Savannah, Eden ve Charlotte arkalarında da diğer Wildcats ponpon kızları vardı. Bir örnek komik, kısa siyah elbiseler, sivri burunlu siyah çizmeler giyip ucu kıvrık uzun cadı şapkaları takmışlardı. Buraya kadar kötü bir şey yoktu. Uzun siyah perukları kalın bukleler halinde kıvrılmıştı. Siyah makyaj yapmışlar ve sağ gözlerinin altına birer hilal çizmişlerdi. Lena'nın doğum lekesi. Etkiyi tamamlamak için ellerine uzun süpürgeler almışlar, onları insanların burunlarına soka soka koridorda ilerliyorlardı.

Cadılar. Cadılar Bayramı'nda. Ne yaratıcı.

Elini sıktım. Yüzündeki ifade değişmedi ama elinin titremeye başladığını hissediyordum.

Üzgünüm Lena.

Keşke onlar da olsa.

Bütün binanın sallanmaya başlamasını bekledim, pencerelerin kırılmasını ya da buna benzer bir şey. Hiç bir şey olmadı. Lena için için kaynayarak öylece durdu.

Geleceğin ADKları bize doğru geliyordu. Onları yarı yolda durdurmaya çalıştım. "Kostümün nerede Emily? Bugünün Cadılar Bayramı olduğunu unuttun mu?"

Emily şaşırmış gibi göründü. Sonra bana o kendinden emin yılışık gülümsemesiyle gülümsedi. "Sen neden bahsediyorsun Ethan? Şu an içinde olduğun şey bu değil mi?"

"Biz sadece kız arkadaşını evindeymiş gibi rahat ettirmek istedik," dedi Savannah sakızını şaklatarak.

Lena bana bir bakış fırlattı.

Ethan dur. İşi kendin için daha da zorlaştırıyorsun.

Umrumda değil.

Bunu halledebilirim.

Sana yapılan bana yapılmış demektir.

Link çoraplarını çekiştirerek yanımda yürümeye devam etti. "Hey kızlar, ben de bizi şıllıklar sanıyordum. Ahh, bir dakika tabii o her günkü halimizdi."

Lena içinde bulunduğu ruh haline rağmen Link'e gülümsedi.

"Kapa o çeneni Wesley Lincoln. Annene o ucubeyle takıldığını söylerim, seni Noel'e kadar eve kapatır."

"Onun yüzündekinin ne olduğunu biliyor musun?" Emily yanağına çizmiş olduğu Lena'nın doğum izini göstererek sırıttı. "Ona cadı işareti deniyor."

"Buna dün gece internetten mi baktın. Sen sandığından da aptalsın." Bir kahkaha attım.

"Aptal olan sensin. Onunla çıkıyorsun." Kızarmaya başlamıştım bu olmasını istediğim son şeydi. Bu bütün okulun önünde yapmak istediğim bir sohbet değildi. Lena ile çıkıp çıkmadığımı ben bile bilemiyordum. Bir kez öpüşmüştük ve bir şekilde hep birlikteydik. Ama o benim sevgilim değildi, en azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum, toplantı gecesi onun bunu söylemiş olduğunu hayal ediyordum sadece. Ne yapmam gerekiyordu, sormalı mıydım? Belki de bu sorulduğunda cevabı hayır olacak sorulardan biriydi. Onu hâlâ benden uzak tutan bir parça vardı, asla ulaşmayı başaramadığım bir parça.

Emily süpürgesinin ucuyla beni dürttü. Ona 'kalbe saplanan kazık' kavramından bahsedebilirdim ama şu an bu onun eline sadece koz verirdi.

"Emily neden onunla camdan atlamıyorsun? Bak bakalım uçabiliyor musun?"

Gözleri kısıldı. "Umarım bu gece bütün okul Savannah'nın partisindeyken siz ikiniz mutlu mutlu evinizde oturursunuz. Bu onun Jackson'da geçirdiği son bayram olacak." Emily arkasını dönüp koridorun aşağısında bulunan dolabına doğru ilerlemeye başladı. Savannah ve yandaşları onu takip etti.

Link şakalar yapıp Lena'yı eğlendirmeye çalışıyordu, tepine bakılınca bu hiç de zor bir şey değildi. Daha önce de söyledim, Link'e her zaman güvenebilirdim.

"Benden gerçekten nefret ediyorlar. Bu hiç bitmeyecek değil mi?" Lena içini çekti.

Link ponponlarını sallayarak zıplamaya başladı. "Senden gerçekten nefret ediyorlar, evet ediyorlar. Onlar herkesten nefret ediyor, senden nasıl etmesinler?"

"Seni sevseler o zaman endişelenirdim." Eğilip kolumu omzuna doladım ya da beceriksizce dolamaya çalıştım. Hızla döndü ve elim omzunu sıyırdı. Harika.

Burada olmaz.

Neden?

İşleri kendin için zorlaştırıyorsun.

Zoru severim.

"Bu kadar bireysel ilgi yeter." Link kaburgalarımı dirsekledi. "Birazdan kendim için üzülmeye başlayacağım, önümüzdeki yıl da bir sevgilim olamayacak ve kendimi buna mahkûm ettim. İngilizce dersine geç kalacağız, yolda bu külotlu çoraptan kurtulmam gerekiyor. Ciddi bir şekilde rahatsız etmeye başladı."

"Dolabıma gidip kitabımı almam gerekiyor," dedi Lena. Saçları omuzlarının etrafında buklelere dönüşmeye başlamıştı. Şüphelendim ama bir şey söylemedim.

Emily, Savannah, Charlotte ve Eden dolaplarının önünde durmuş, kapakların içinde asılı olan aynalara bakıyorlardı. Lena'nın dolabı onların dolaplarından biraz daha ilerdeydi.

"Onları görmezden gel," dedim.

Emily elindeki kâğıt mendille yanağını ovuşturdu. Siyah ay şeklindeki iz yüzüne iyice bulaştı, çıkmıyordu. "Charlotte yanında makyaj temizleyici var mı?"

"Elbette."

Emily yanağını biraz daha temizlemeye uğraştı. "Çıkmıyor Savannah, bunun su ve sabunla çıkacağını söylemiştin."

"Çıkıyor."

"Peki, o zaman niye çıkmıyor?" Emily dolabının kapısını çarparak kapattı, mutsuzdu.

Yaşanan dram Link'in dikkatini çekti. "O dördü orada ne yapıyor?"

"Bir sorunları var gibi görünüyor," dedi Lena dolabına yaslanarak.

Savannah siyah ayı ovalayarak yanağından çıkarmaya çalıştı. "Benimki de çıkmıyor." Ay yüzünün yarısını kaplamıştı. Savannah çantasını karıştırmaya başladı. "Kalem burada olmalı."

Emily çantasını onun dolabından çıkarıp araştırmaya başladı. "Boş ver. Benimki çantamda."

"Bu da ne… " Savannah çantasından bir şey çıkardı.

"Gazlı kalem mi kullandın?" Emily bir kahkaha attı.

Savannah kaleme baktı. "Elbette hayır. Bunun buraya nasıl girmiş olduğunu bile bilmiyorum."

"Sen kafayı yemişsin. Bu akşam partiye kadar asla çıkmayacak."

"Bütün gece yüzümde bununla dolaşamam. Akşam Yunan tanrıçası Afrodit kılığına gireceğim. Bu kostümümü mahvedecek."

"Daha dikkatli olmalıydın." Emily kendi gümüş çantasını biraz daha karıştırdı. En sonunda çantayı dolabının içine boşalttı, parlatıcı ve oje şişeleri yere düştü. "Burada olmalı."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Charlotte.

"Bu sabah kullandığım malzeme, burada değil." Emily'nin hareketleri fazlasıyla dikkat çekmiş insanlar ne olduğunu görebilmek için etrafına toplanmaya başlamıştı. Bir gazlı kalem de onun çantasından yuvarlanarak çıktı.

"Sen de gazlı kalem kullanmışsın."

"Öyle bir şey yapmadım!" Emily yüzünü hızla ovuşturarak bir çığlık attı. Siyah ay daha da büyüyüp karardı. "Neler oluyor ?"

"Benimki yanımda," diyen Charlotte dolabının kilidini açtı. Kapıyı açtı ve bir süre dolabın içine baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Savannah. Charlotte elini dolaptan çıkardı, elinde bir gazlı kalem vardı.

Link ponponlarını salladı. "Amigo kızlar hata yaptı!"

Lena'ya baktım.

Gazlı kalem?

Yüzünde muzip bir ifade belirdi.

Güçlerini kontrol edemediğini söylemiştin.

Aynı şans.

Akşamüstüne doğru okuldaki herkes amigo kızları konuşur olmuştu. Amigo kızlar Lena'yı taklit etmek isterken yüzlerini göz kalemi yerine yanlışlıkla gazlı kalem ile boyamışlardı. Ne de olsa amigo kızlar işte. Esprilerin ardı arkası kesilmiyordu.

Hepsi okulda ve kasabada bu şekilde dolaşmaya devam etmek zorundaydı. Kilise korosunda şarkılarını böyle söyleyip, oyunlara bu şekilde katılacaklardı. Gazlı kalem ile yapılmış ayılar birkaç gün boyunca yüzlerinde kalacaktı. Bayan Lincoln ile Bayan Snow çılgına dönecekti.

Orada olup bunu görmeyi çok isterdim.

Okuldan sonra Lena ile onun arabasına kadar yürüdüm, bu aslında onun elini biraz daha uzun tutabilmek için bir bahaneydi. Ona dokunduğumda hissettiğim fiziksel şeyler beni caydıramıyordu. Alev alev yanmak, bir ampulü çalıştıracak kadar elektrikle yüklenmek ya da çarpılmak beni engelleyemiyordu. Ne hissedersem hissedeyim, onun yanında olmalıydım. Bu yemek yemek, nefes almak gibi bir şeydi. Seçme şansım yoktu. Bu Cadılar Bayramı'ndan çok daha korkutucuydu, beni öldürüyordu.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" Konuşurken eli farkında olmadan saçlarına gitti. Arabanın kaputunda oturuyordu, ben de yanındaydım.

"Belki bize gelirsin ve kapıya gelip 'hediye ver, yoksa karışmam' diyecek kişileri bekleriz. Bana çimlerin üzerine haç dikip yakmamalarını gözlemek için yardım edersin." Planının geri kalanı hakkında düşünmemeye çalıştım, buna Lena, koltuğumuz, eski filmler ve Amma'nın bu akşam evde olmamasıyla ilgili kısım da dahildi.

"Gelemem. Bu akşam bayram. Bütün akrabalarımız gelecek. M Dayı evden beş dakika için bile çıkmama izin vermez, tehlikeden bahsetmiyorum bile. Karanlık gücün ortalıkta dolaştığı böyle bir gecede yabancılara asla kapıyı açmam."

"Bu aklıma gelmemişti." Şu ana kadar.

Eve vardığımda Amma ayrılmak üzere hazırlanıyordu. Ocakta tavuk kaynatıyor, bir yandan da tereyağlı ekmek hamuru yoğuruyordu. "Kendine saygısı olan bir kadın ekmeğini kendisi yapar." Merak içinde yemeklere baktım, bunlar bizim için miydi yoksa Greatler mi yiyecekti?

Hamurdan bir parça koparırken kolumu yakaladı.

"H. I. R. S. I. Z." Gülümsedim.

"O ellerini hamurumdan uzak tut Ethan Wate. Doyurmam gereken bir sürü aç var." Bu akşam tavuk ve küçük ekmek yiyemeyeceğimi anladım.

Amma Cadılar Bayramı'nda her zaman evine giderdi. O kilisede geçirilmesi gereken özel bir gece olduğunu söylerdi, annem ise çalışmak için mükemmel bir gece olduğunu. Cadılar Bayramı kart okumak için en iyi günlerden biriydi. Paskalya ya da Sevgililer Günü bu kadar büyük bir kalabalıkla kutlanmazdı.

Son olaylardan sonra bunun başka sebepleri olup olmadığını merak ettim. Belki de mezarlıkta tavuk kemiklerini okumak için de iyi bir geceydi. Bunu ona soramazdım, bilmek istediğimden de pek emin değildim. Amma'yı özlemiştim, onunla konuşmayı, ona güvenmeyi özlemiştim. Bunu biraz hissetse, olmasına asla izin vermezdi. Belki de sadece büyüdüğümü düşünüyordu, belki de büyüyordum.

"Snowlar'daki partiye gidiyor musun?"

"Hayır, bu yıl evde oturacağım."

Bir kaşını kaldırdı ama soru sormadı. Neden gitmediğimi zaten biliyordu. "Yatağını yap, orada yatarsan çok iyi edersin."

Cevap vermedim. İyi edersinin anlamını biliyordum. Cevap beklemiyordu.

"Birkaç dakika sonra gideceğim. Çocuklar gelirse kapıyı sen aç. Baban çalışıyor." Sanki çalışmasa gelenlere kapıyı o açacaktı.

"Elbette."

Şeker torbaları girişte duruyordu. Onları açıp cam bir kaseye boşaltırken Lena'nın sözleri aklımdan çıkmıyordu. Karanlık gücün ortalıkta dolaştığı bir gece. Ridley'in Dur & Çal'ın önünde uzun bacaklarıyla nasıl çekici ve tatlı durduğunu hatırladım. Karanlık gücü tanıyamadığım ortadaydı, kapıyı kime açıp kime açmamam gerektiğini anlayamıyordum. Söylediğim gibi, sürekli düşündüğün kız bir Büyücü olunca Cadılar Bayramı'nın anlamı da değişiyordu. Elimdeki şeker dolu kaseye baktım. Sonra ön kapıyı açıp onu kapının önüne koydum ve içeri girdim.

Medyum adlı filmi izlemeye hazırlandığım sırada Lena'yı özlediğimi hissettim. Zihnimi ortalıkta dolandırdım genellikle böyle yapınca onun nerede olduğunu bulurdum, bu kez bulamadım. Rüyalarıma girmesi ümidiyle koltukta uyuklamaya başladım.

Kapı vurulunca yerimden sıçradım. Saatime baktım. Neredeyse on olmuştu, şeker toplamaya gelenler için oldukça geç bir vakitti.

"Amma?"

Cevap gelmedi. Kapı yeniden vuruldu.

"Sen misin?"

Oda karanlıktı sadece televizyonun ışığı vardı, tam o sırada filmde baba kanlı baltasıyla ailesini kesebilmek için kapıyı parçalıyordu. Kapıyı açmak için hiç de hoş bir an değildi, özellikle de Cadılar Bayramı'nda. Kapı yine vuruldu.

"Link?" Televizyonu kapatıp elime alacak bir şey aradım ama bulamadım. Yerde video oyunlarının arasında duran oyun konsolunu aldım. Beysbol sopasına benzemiyordu ama eski Japon teknolojisine aitti ve birkaç kiloluk bir ağırlığı vardı. Onu başımın üzerine kaldırıp, girişle odayı ayıran duvara

yanaştım. Bir adım daha attım ve kapının camını örten pe-
deyi araladım.

Veranda karanlıktı ve yüzünü göremedim. Kapının önün-
de hâlâ motoru çalışarak duran bej vanı tanıdım. Kum bej
derdi ona. Kapıda duran, elinde bir tabak çikolatalı kek ta-
şıyan Link'in annesiydi. Konsol hâlâ elimdeydi. Link bu ani
görse bunu asla yanıma bırakmazdı.

"Bir saniye Bayan Lincoln." Verandanın ışığını ve kapının
kilidini açtım. Açmaya çalışınca hâlâ kilitli olduğunu gördüm
oysa kilidi biraz önce açmıştım.

"Ethan?"

Kilidi yeniden açtım, ben elimi üzerinden çekemeden ye-
niden kilitlendi. "Bayan Lincoln, özür dilerim sanırım kapı
sıkışmış." Bir elimde konsolu tutup diğer elimle kapıyı açma-
ya çalıştım. Yere bir şey düştü. Durup onu aldım. Amma'nın
mendillerine sarılı bir sarımsak. Bu gece evdeki bütün cam
ve kapıların üzerinde bunlardan bulunduğundan emindim.
Amma'nın Cadılar Bayramı geleneği.

Yine de bir şey kapıyı açmamı engelliyordu, günler önce
çalışma odasına girmemi engelleyen şey gibi. Bu evde daha
kaç kilit kendi kendine açılıp kapanacaktı. Neler oluyordu?

Kilidi bir kez daha açıp kapıyı hızla çektim. Açılıp arkasın-
daki duvara çarptı. Işık Bayan Lincoln'ün arkasından geliyor-
du ve rahatsız edici bir görüntüsü vardı.

Elimdeki oyun konsoluna baktı. "Video oyunları beynini
çürütecek Ethan."

"Evet, efendim."

"Sana biraz kek getirdim. Bir barış önerisi." Onları bana
tam olarak uzatmıyordu. Onu içeri davet etmeliydim. Her
şeyin bir yolu vardı. Sanırım bunlara görgü kuralları deni-
yordu, Güneyli misafirperverliği. Bunu daha önce Ridley'e
göstermiştim ve hiç iyi sonuçlanmamıştı. Tereddüt ettim.
"Bu gece ne yapıyorsunuz efendim? Link buralarda değil
mi?"

"Tabii ki değil, Snowlar'a gitti. O Jackson Lisesi'ndeki

yanılı üst düzey çocuklardan biri. Son davranışından sonra,
onaya davet edilebilmesi için bir sürü telefon konuşması yap-
mam gerekti."

Hâlâ anlayamıyordum. Bayan Lincoln'ü doğduğum gün-
den beri tanıyordum. Hep garip bir kadındı. Kütüphane
rafl arından alınan kitapları yerine yerleştiren, okuldan öğ-
rencileri attıran, bir günde bir insanı rezil etmeyi başarabilen
bir kadındı. Ama son zamanlarda farklıydı. O hep birileriyle
uğraşırdı ama bu kez işi kişiselleştirmişti.

"Efendim?"

Üzgün görünüyordu. "Sana kek yaptım. Beni içeri alırsan
biraz sohbet ederiz. Kavgam seninle değil, Ethan. O kızın
geyiklığını senin üzerinde kullanıyor olması senin suçun
değil. Şu an senin de arkadaşlarınla birlikte o partide olman
gerekirdi. Ait olduğun yerde." Kekleri uzattı, Baptist Kilisesi
Panayırı'nda en çok satılan ve içinden çikolata akan kekler-
dendi. Bu kekleri yiyerek büyümüştüm. "Ethan?"

"Efendim."

"İçeri girebilir miyim?"

Kıpırdamadım. Konsolu tutan elim kasıldı. Keklere bak-
tım ve hiç aç olmadığımı hissettim. O tabak da bu kadında
evime giremezdi. Evim Ravenwood gibi kendi kendine ça-
lışmaya başlamıştı, ne ben ne de ev onun içeri girmesine izin
vermeyecektik.

"Hayır, efendim."

"Bu da ne demek, Ethan?"

"Hayır, efendim."

Gözleri iyice kısıldı. Tabağı bana itip içeri girmek için bir
hamle yaptı ama aramızda bulunan görünmez bir duvara
çarpmış gibi sıçradı. Tabağın uçup yere düştüğünü gördüm,
Cadılar Bayramı paspasımızın üzerinde tuzla buz olmuştu.
Amma'nın yarın temizlemesi gerekecekti.

Bayan Lincoln dikkatli bir şekilde merdivenlerden inip
kum beji arabasına binerek karanlığa karıştı.

Ethan!

Sesi beni uykumdan sıçrattı. İçim geçmiş olmalıydı. Dehşet maratonu sona ermiş, televizyonda kumlu görüntüler başlamıştı.

Macon Dayı! Ethan! Yardım edin!

Lena çığlık atıyordu. Bir yerlerde. Sesindeki korkuyu hissedebiliyordum, bir an başıma bir acı saplandı ve nerede olduğumu unuttum.

Biri bana yardım etsin lütfen!

Evin kapısı açılmış, rüzgârla sallanıp duruyordu. Duvarlar uğuldamaya başlamıştı, sanki silahlar atılıyordu.

Burada güvende olacağını söylemiştin.

Ravenwood.

Eski Volvo'nun anahtarlarını kaptığım gibi fırladım.

Ravenwood'a nasıl gittiğimi bile hatırlamıyordum ama birkaç kez yolun dışına çıkmıştım. Gözlerimi odaklamakta zorlanıyordum. Lena çok acı çekiyordu ve onun içinde bulunduğu durumu hissettiğim için ben de kendimden geçmemek için uğraşıyordum.

Ve çığlık.

Uyandığım andan bu yana o çığlık sesi kesilmemişti, kapının üzerindeki hilale bastım ve Ravenwood Malikânesi'ne girdim.

Kapı açılır açılmaz Ravenwood'un yine başka bir şekle bürünmüş olduğunu gördüm. Bu gece eski devirlerden kalma bir şatoya benziyordu. Şamdanların ışığı, Toplanma Günü'nden çok daha kalabalık olan siyah kıyafetli misafirlerin üzerine garip gölgeler düşürüyordu.

Ethan! Çabuk ol' Dayanamıyorum…

"Lena!" diye bağırdım. "Macon! O nerede?"

Kimse bana bakmadı. Tanıdık kimse yoktu. Koridor, oradan oraya dolaşan bir sürü hayalete benzeyen misafirle doluydu. Hiçbiri günümüzden değildi, en azından yüz yıl

öncesine aitlerdi. Üzerinde İskoç kıyafetleri olan bir adam gördüm, kadınlar korsajlı elbiseler giymişlerdi. Her şey siyah ve gölgeliydi.

Onları itekleyerek balo salonuna dönüşmüş olan odaya daldım. Hiçbirini göremedim. Del Teyze, Reece, küçük Ryan bile yoktu. Odanın köşelerinde alev alev yanan şamdanlar vardı, saydam gibi görünen bir orkestra bugüne kadar hiç görmemiş olduğum bir takım enstrümanlarla müzik yapıyordu, gölgeler şu an taş olan zeminde dans ediyorlardı. Beni fark etmediler.

Müzik büyük ihtimalle büyülüydü ve kendi büyüsünü yapıyordu. Çoğunlukla yaylılar çalıyordu. Keman, viyola, çello… Dansçıların üzerindeki örümcek ağını görebiliyordum. Hepsi bir bütünün küçük parçaları gibiydi. Ama ben değildim.

Ethan–

Onu bulmalıydım.

Yoğun bir acı. Sesi gittikçe zayıflıyordu. Tökezledim ve düşmemek için misafirlerden birine tutundum, Lena'nın acısı içimden ona geçti. Adam tökezleyerek yanındaki çifte çarptı.

"Macon!" Ciğerlerimdeki olanca güçle haykırdım.

Merdivenlerin tepesinde Boo Radley'i gördüm, sanki beni bekliyordu. Yuvarlak, insana benzeyen gözleri dehşete kapılmıştı.

"Boo! Nerede o?" Boo bana baktı, orada Macon Ravenwood'un çelik grisi gözlerini gördüm. Bunu gördüğüme yemin bile edebilirdim. Boo dönüp koşmaya başladı. Onu takip etmeye başladım ya da takip ettiğimi sanıyordum. Ravenwood Şatosu'na dönüşmüş olan yerin taş merdivenlerini hızla tırmanıyordum. Sahanlıkta durmuş beni bekliyordu, koridorun sonundaki karanlık odaya doğru yeniden koşmaya başladı. Boo beni oraya davet ediyordu.

Havladı ve ağır meşe kapılar kendiliğinden açıldı. Burası partiden çok uzaktaydı, müziği ya da davetlilerin konuş-

malarını duyamıyordum artık. Başka bir zamana ve mekâna geçmiş gibiydim. Şato değişiyordu, ayağımın altındaki taşlar çıtırdıyor, duvarlar yosunlanıyordu. Işıklar duvarlarda asılı meşalelere dönüşmüştü.

Eskinin ne olduğunu bilirdim. Gatlin eskiydi ve onunla iç içe büyümüştüm. Ama bu çok farklıydı. Lena'nın dediği gibi Yeni Yıl. Zamandan fırlamış bir gece.

Ana odaya girdiğimde gökyüzünü gördüm. Odanın tavanı bir limonluk gibi saydamdı. Gökyüzü simsiyahtı, bugüne kadar gördüğüm en karanlık gökyüzü. Sanki birazdan başlayacak olan kocaman bir fırtınanın tam merkezinde duruyorduk.

Lena taş bir masanın üzerinde ana rahminde yatar gibi yatıyordu. Terden sırılsıklam olmuştu, kendi teriyle acı içinde boğuluyordu. Hepsi etrafını sarmışlardı – Macon, Del Teyze, Barclay, Reece, Larkin, Ryan ve tanımadığım bir kadın. El ele tutuşup bir çember oluşturmuşlardı.

Gözleri açıktı ama bir şey görmüyorlardı. Odada olduğumu bile fark etmediler. Bir şeyler mırıldanıyorlardı. Macon'a yaklaşınca İngilizce konuşmadıklarını fark ettim. Emin değildim ama Latince olduğunu anlayabilecek kadar Marian'la vakit geçirmiştim.

"Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est."

Tek duyabildiğim bir şarkı gibi duyulan mırıltılardı. Artık Lena'yı duyamıyordum. Kafamın içi boşalmıştı. Gitmişti.

Lena! Cevap ver!

Ses yok. Orada yatmış kıvranarak inliyordu, kendi tenin-den kurtulmaya çalışır gibiydi. Ter ve yaştan sırılsıklamdı.

Del sessizliği bozdu, isterik bir sesle bağırdı. "Macon bir şey yap! İşe yaramıyor."

"Uğraşıyorum Delphine." Sesinde daha önce hiç duymamış olduğum bir şey vardı. Korku.

"Anlamıyorum. Burayı birlikte *bağladık*. Burası en güvende olması gereken yerdi." Del Teyze cevap bekler gibi Macon'ın yüzüne baktı.

"Yanıldık. Burası onun için güvenli bir sığınak değil." Büyükannemin yaşlarında, kıvırcık siyah saçlı güzel bir kadındı konuşan. Boynunda dizi dizi boncuklar, parmaklarında gümüş yüzükler vardı. Marian gibi egzotik bir görüntüsü vardı, buralardan değildi sanki.

"Bunu bilemezsin Arelia Teyze," diye tersledi onu Del ve Reece'e döndü. "Reece neler oluyor? Bir şey görebiliyor musun?"

Reece'in gözleri kapalıydı ve onlardan yaşlar süzülüyordu. "Bir şey göremiyorum anne."

Lena'nın tüm vücudu titredi ve bir çığlık attı – yani ağzını çığlık atıyormuş gibi açmayı başardı ama ses çıkmadı. Buna dayanamazdım.

"Bir şey yapın! Ona yardım edin!" diye bağırdım.

"Sen burada ne arıyorsun? Çık dışarı. Güvenli değil," diye uyardı Larkin. Aile ilk kez beni gördü.

"Konsantre olun!" diye umutsuzca bağırdı Macon. Sesi diğerlerini kendine getirdi, mırıldanmaya başladılar, ses yükseldi, yükseldi, bağırıyordu artık...

"Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Kanımın kanı, tüm korumam senin!"

Çemberi oluşturanlar daha güçlü olmak için kollarını iyice gerdiler, bir işe yaramadı. Lena hâlâ dehşet içinde sessiz çığlıklar atıyordu. Bu rüyalardakinden çok daha kötüydü. Bu gerçekti. Ve onu durduramıyorlardı, ben durdurabilirdim. Koşup Larkin ile Reece'in ellerinin altından geçtim.

"Ethan, HAYIR!"

Çemberin içine girdiğim anda onu duydum. Bir uğultu. Şaibeli, rahatsızlık veren, rüzgâr gibi bir uğultu. Yoksa bir ses mi? Emin olamadım. Birkaç adım ötemde yatıyordu ama aramızda milyonlarca kilometre var gibiydi. Bir güç, beni geriye doğru itiyordu. Bugüne kadar hiç karşılaşmadığım bir güç. Relky'in beni dondururken hissettirdiğinden çok daha güçlü… Sahip olduğum tüm güçle onu itmiş.

Geliyorum Lena! Dayan!

Vücudumu rüyalarda yaptığım gibi ona doğru uzattım. Gökyüzündeki karanlık boşluk dönmeye başladı.

Gözlerimi kapatıp ileri atıldım. Parmaklarımız hafifçe birbirine değdi.

Sesini duydum.

Ethan. Ben…

Çemberin içindeki hava etrafımızda dönmeye başladı, bir anafora kapılmıştık. Gökyüzüne doğru yükseliyordu, tabii o siyah boşluğa gökyüzü denebilirse. Büyük bir dalga patladı, Macon Dayı, Del Teyze ve diğerleri arkalarındaki duvara yapıştı. O anda, dönmekte olan hava yukarıdaki kara boşluk tarafından emildi.

Her şey sona erdi. Şato normale döndü, pencereler, saçaklar eskisi gibi normal bir görüntüye büründü. Lena kendinden geçmiş bir şekilde yerde yatıyordu ama nefes alıyordu.

Macon şaşkın bir tavırla bana bakarak yerden kalktı. Pencereye yürüyüp onu çarparak kapattı.

Del Teyze gözyaşları içinde bana baktı. "Gözümle görmemiş olsaydım asla… "

Lena'nın yanına diz çöktüm. Hareket edemiyordu, konuşamıyordu ama yaşıyordu. Elinden nabzının attığını hissedebiliyordum. Başımı onunkinin yanına yere koydum. Bayılmamak için yapabileceğim tek şey buydu.

Lena'nın ailesi yavaşça etrafımıza toplandı, tepemde konuşmaya başladılar.

"Size söylemiştim. Oğlanın gücü var."

"Bu mümkün değil. O bir Ölümlü. Bizden biri değil."

"Bir Ölümlü Sanguinis Çemberi'ni nasıl kırabilir? Bir Ölümlü, Ravenwood'un *bağlı* olmasına rağmen baş edemeyeceği *Mentem Interficere* ile nasıl başa çıkar?"

"Bilmiyorum ama mutlaka bir açıklaması vardır." Del eliyle başını tuttu. "*Ferrum, continuo, colligo, includo.*" Gözlerini sıktı. "Ev hâlâ bağlı Macon, bunu hissedebiliyorum. Ama o ne de Lena'yı ele geçirmeyi başardı."

"Maalesef geçirdi. Onun çocuk için gelmesini engelleyemedik."

"Sarafine'in güçleri günden güne artıyor. Reece şu an Lena'nın gözlerinde onu görebiliyor." Del'in sesi titriyordu. "Bize bu gece burada saldırmasının tek bir anlamı vardı."

"Neymiş o Macon?"

"Bunu yapabileceğini gösterdi."

Başıma bir elin dokunduğunu hissettim. Bu el alnımı okşadı. Dinlemeye devam etmek istiyordum ama el uykumu getirdi. Eve gidip yatağıma kıvrılmak istiyordum.

"Ya da yapamayacağını." Gözlerimi açtım. Arelia şakaklarımı ovuyordu. Beni ve içimi çözmeye çalışıyordu, hatta içimdeydi. Orada bir şey arıyordu, kayıp bir düğme ya da eski bir çorap arar gibi… "Aptallık etti. Büyük bir hata yaptı. Bu gece bilmemiz gereken şeyi öğrendik," dedi Arelia.

"Yani sen de Macon ile aynı fikirdesin. Oğlanın gücü olduğu konusunda… " Del'in sesi daha da çılgın çıkıyordu.

"Biraz önce doğru bir şey söylemiştin Delphine. Mutlaka bir açıklaması vardır. O bir Ölümlü ve biz onların güçlerini tek başlarına harekete geçiremeyeceklerini biliyoruz," diye terslendi Macon, daha çok kendini ikna etmek ister gibiydi.

Bunun doğru olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Macon aynı şeyi bataklıkta Amma'ya da söylemişti. Bu bana bile mantıksız geliyordu. Bildiğim kadarıyla onlardan değildim. Bir Büyücü değildim.

Arelia Macon'a baktı. "Evi dilediğin kadar *bağlayabilirsin* Macon. Ya da eve dilediğin kadar çok Duchannes ve Raven-

wood getirip çemberi dilediğin kadar büyütebilirsin. Bildiğin tüm Vincula büyülerini de yapabilirsin ama sana annen olarak söylüyorum, onu koruyan bu ev değil. Çocuk bunu yapıyor. Bugüne kadar böyle bir şeyi hiç görmedim. Bir Büyücü bile aralarına giremedi."

"Oyle görünüyor." Macon'ın sesi kızgındı ama annesine karşı çıkmadı. Çok yorgundum. Başımı kaldıramadım.

Arelia kulağıma bir şey fısıldıyordu. Latince konuşuyordu sanki ama kelimeler farklıydı.

"Cruor pectoris mei, tutela tua est!

Kalbimin kanı, korumam senin!"

01.11

Duvardaki Yazı

Sabah olmuştu, nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonra duvarlardaki, eski demir yataktaki, aynadaki, camlardaki yazıları gördüm ve hatırladım. Hepsi Lena'nın el yazısıyla yazılmıştı.

Başımı kaldırıp yanağıma akmış olan tükürüğümü sildim. Lena hâlâ uyuyordu, yataktan sarkan ayağının ucunu görebiliyordum. Doğrulmaya çalıştım, yerde uyuduğum için sırtım tutulmuştu. Bizi aşağıdan kimin getirdiğini bilmiyordum, nasıl getirdiğini de.

Telefonumun alarmı çalmaya başladı, her gün aynı saatte çalardı ve ardından Amma merdivenlerin altından üç kez daha bağırırdı. Bugün 'Bohemian Rhapsody' çalmıyordu. Bu o şarkıydı. Lena doğruldu, ürkmüş ve uykuluydu.

"Ne oluyo– "

"Şişşt! Dinle."

Şarkı değişmişti.

On altı Ay, on altı yıl,
On altı kez korkularımı düşledin,
On altı bağlamaya çalışacak tüm küreleri,
On altı çağırır ama onu sadece biri duyar…

"Durdur şunu!" Telefonumu alıp kapattı ama şarkı devam etti.

"Bu senin hakkında sanırım. Küreleri *bağlamak* ne anlama geliyor?"

"Dün gece neredeyse ölüyordum. Her şeyin benim hakkımda olmasından bıktım. Başıma gelen bu garipliklerden sıkıldım. Belki de o aptal şarkı senin hakkındadır, olamaz mı yani? Burada on altı yaşında olan kişi sensin." Çıldırmıştı, elini havada salladı ve açtı. Onu yumruk yaptıktan sonra örümcek öldürür gibi yere vurdu.

Müzik sustu. Bugün Lena'ya bulaşmamak gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse onu suçlayamazdım. Yüzü yeşermişti ve titriyordu, Savannah'nın annesinin kilerinden çaldığı bir şişe naneli likörü Link'e içirdiği günkü Link'den çok daha beter görünüyordu. Link ondan sonra üç sene boyunca naneli şeker bile yememişti.

Lena'nın saçları darmadağınıktı, gözleri ağlamaktan küçülmüş ve şişmişti. Demek kızlar sabahları böyle görünüyordu. Bugüne kadar hiç bu kadar yakından görmemiştim. Eve döndüğümde karşılaşacağım Amma'yı ve bana yaşatacağı cehennemi düşünmemeye çalıştım.

Yatağa tırmanıp Lena'yı kucağıma çektim, elimi saçlarının üzerinde gezdirmeye başladım. "İyi misin?"

Gözlerini kapatıp, başını eşofman üstüme gömdü. Büyük ihtimalle domuz gibi kokuyordum. "Sanırım."

"Çığlığını evden duydum."

"*Keltleşmenin* hayatımı kurtaracağını hiç düşünmezdim."

Yine bilmediğim bir şey çıkmıştı. "*Keltleşmek* de ne?"

"Nerede olursak olalım birbirimizle iletişim kurabiliyoruz, buna *keltleşme* diyoruz. Bazı Büyücüler *keltleşebilir* bazıları ise bunu yapamaz. Ridley ile okulda bu şekilde anlaşırdık ama..."

"Bana bunun daha önce hiç başına gelmediğini söylemiştin."

"Daha önce bir Ölümlü ile başıma gelmemişti. Macon Dayı bunun çok az bulunan bir yetenek olduğunu söylemişti."

Bunu sevdim.

Lena beni dürttü. "Bu ailemizin Kelt köklerinden geliyor. Mahkemeler sırasında Büyücüler iletişimlerini bu yolla kurarlarmış. Amerika'da buna *fısıldaşma* diyorlar."

"Ama ben Büyücü değilim."

"Biliyorum, bu çok garip. Ölümlüler arasında çalışmamak gerekir." Elbette öyleydi.

"Bunun garipten öte bir durum olduğunu düşünmüyor musun? Aramızda bu *keltleşme* denen şeyi yapabiliyoruz, Ridley Ravenwood'a benim sayemde girmeyi başardı, Macon Dayı bile bir şekilde seni koruduğuma inanıyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Yani, ben Büyücü değilim. Evet, ailem biraz farklıdır ama o kadar da farklı değil."

Omzuma yaslandı. "Belki de gücün olması için Büyücü olman gerekmiyordur."

Saçını kulağının arkasına yerleştirdim. "Belki de âşık olmak yeterlidir."

Söylemiştim işte. Aptalca espriler yapmadan, konuyu değiştirmeden, utanmadan bir seferde söyleyivermiştim gerçek buydu. Âşıktım. İlk günden beri âşıktım. Bugüne kadar anlamadıysa, artık bilmesi gerekiyordu. Geri dönüş yoktu. Benim için yoktu.

Başını kaldırıp bana baktı ve etrafımızdaki her şey silindi. Sadece biz vardık, sanki hep öyleydi ve bunun için büyüye ihtiyacımız yoktu. Bu, hem çok mutluluk veren hem de çok üzen bir duyguydu. Onu hissetmeden, ona olanları hissetmeden yanında durmam mümkün değildi.

Ne düşünüyorsun?

Gülümsedi.

Bunu bildiğini sanıyorum. Duvardaki yazıyı okuyabilirsin.

Söylediği anda duvarda yazılar belirmeye başladı. Yavaş yavaş, kelime kelime...

Tutulan
sadece
sen
değilsin.

Odadaki diğer yazılar gibi onun el yazısıyla yazılmıştı. Lena'nın yanakları hafifçe kızardı, yüzünü elleriyle örttü. "Düşündüğüm her şey duvara yansırsa çok utanacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Öyle mi?"

Utanmana gerek yok L.

Ellerini yüzünden çektim.

Ben de aynı şeyleri hissediyorum.

Gözleri kapandı ve onu öpmek üzere eğildim. Bu öpüşme değil, küçücük bir öpücüktü. Ama kalbim aynı şekilde çarptı.

Gözlerini açıp gülümsedi. "Her şeyi duymak istiyorum. Hayatımı nasıl kurtardığını öğrenmek istiyorum."

"Buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyorum, içeri girdim ve seni bulamadım. Bütün ev, kıyafet balosuna gelmiş gibi giyinmiş tüyler ürpertici tiplerle doluydu."

"Baloya gelmemişlerdi."

"Onu anladım zaten."

"Sonra beni mi buldun?" Başını kucağıma koyup gülen gözleriyle bana baktı. "Beyaz atınla odaya dalıp, beni Kara Büyücünün elinde ölmekten mi kurtardın?"

"Dalga geçme. Çok korkunçtu. Beyaz at da yoktu, ona daha çok bir köpek diyebiliriz."

"Hatırladığım son şey, dayının *bağlama* ile ilgili bir şeyler söylediğiydi." Lena parmağına saçını dolayarak düşünmeye başladı.

"Bu çember meselesi de ne?"

"Sanguinis Çemberi. Kan Çemberi."

Korkmuş gibi görünmemeye çalıştım. Amma ve tavuk kemikleri fikrini daha yeni hazmetmiştim. Gerçek tavuk kanını kaldıramayacaktım ya da bunun tavuk kanı olduğunu ummak istiyordum. "Ben kan görmedim."

"Gerçek kandan bahsetmiyorum aptal. Aile bağı, kan bağı diyorum. Sana bayram için bütün ailemin buraya geleceğini söylemiştim, hatırladın mı?"

"Haklısın, özür dilerim."

"Sana söylemiştim. Cadılar Bayramı gecesi büyü yapmak için oldukça güçlü bir gecedir."

"Peki lâ, orada hep birlikte ne yapıyordunuz? O çemberin içinde."

"Macon yeniden Ravenwood'u *bağlamak* istedi. Aslında burası hep *bağlıdır* ama Macon yine de her Cadılar Bayramı'nda yeniden *bağlar*."

"Ama bir şeyler ters gitti."

"Sanırım. Çemberi oluşturmuştuk ve Macon Dayı, Del Teyze'ye bir şeyler söylüyordu sonra herkes birden bağırmaya başladı. Sara ya da ona benzer ismi olan bir kadından bahsediyorlardı."

"Sarafine. Bunu ben de duydum."

"İsmi bu mu? Sarafine. Daha önce hiç duymadım."

"Kara Büyücü olmalı. Hepsi nasıl söylesem bilmiyorum, çok korkmuş görünüyordu. Dayının daha önce o şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım. Tam olarak ne olduğunu hatırlıyor musun? Gerçekten seni öldürmeye mi çalıştı?" Cevabı bilmek istediğimi pek sanmıyordum.

"Bilmiyorum, tam olarak hatırlayamıyorum. Bir ses vardı, çok uzaklarda bir yerden benimle konuşur gibiydi. Ama ne söylediğini hatırlayamıyorum." Kucağımda büzülüp, başını göğsüme dayadı. Kalp atışlarını hissediyordum, kafese kapatılmış bir kuşunki gibi atıyordu. Birbirimize çok yakındık, bakışmamıza gerek yoktu. Bu sabah ikimizin de ihtiyacı olan tek şey buydu. "Ethan zamanımız azalıyor. Bunun faydası yok. O neyse ya da kimse, benim için geliyor çünkü dört ay sonra Karanlık tarafa geçeceğim."

"Hayır."

"Hayır mı? Hayatımdaki en kötü gecenin ardından, neredeyse ölüyor olduğum gecenin ardından tek söyleyeceğin şey bu mu?" Lena geri çekildi.

"Düşün. Eğer dediğin gibi olacak olsaydı, Sarafine denen kadın senin peşine düşer miydi? İyiler peşine düşerdi. Ridley'e bir bak. Ailende kimse onun önüne halı sermiyor."

"Senin dışında. Ahmak." Eğlenerek kaburgalarıma vurmaya başladı.

"Kesinlikle. Çünkü ben bir Büyücü değilim. Zavallı bir Ölümlüyüm. Zaten sen de söyledin, uçurumdan atla desen atlarım."

Lena saçlarını salladı. "Arkadaşların uçurumdan atlamak isterse, sen de atlayacak mısın sorusunu annen sana hiç sormadı mı Ethan Wate?"

Kollarımı ona sardım, dün geceye rağmen kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissediyordum. Ya da Lena'yı daha iyi görmek bu duygumu güçlendiriyordu. Bu aralar aramızda çok güçlü bir akım vardı ve neyi hangimizin hissettiğini ayırmak çok zordu.

Tek bildiğim şey onu öpmek istediğimdi.

Aydınlık olacaksın.

Ve öptüm.

Kesinlikle Aydınlık.

Onu kollarımın arasına daha da çekip yeniden öptüm. Onu öpmek nefes almak gibiydi. Öpmeye devam etmeliydim. Kendimi durduramıyordum. Vücudumu onunkine yasladım. Onun nefesini duyuyordum, göğsümün üzerinde atan kalbini duyuyordum. Bütün sinir sistemim harekete geçmişti. Saçlarım ve tüylerim dikilmişti. Siyah saçlarını avuçladım, o daha da sokuldu. Saçlarına dokundukça biraz daha elektrik yükleniyordum. Onu ilk gördüğüm, hatta düşlediğim andan beri bunu yapmayı bekliyordum.

Yıldırım çarpması gibi bir şeydi. Birleşmiştik.

Ethan.

Beynimin içinde bile sesindeki aceleyi duyabiliyordum. Ben de aynısını hissediyordum, ona bir türlü yeteri kadar yaklaşamıyordum. Teni yumuşak ve sıcaktı. Her yerime iğneler batıyordu. Dudaklarımız hassaslaşmıştı, birbirimizi daha haşin öpemezdik. Yatak sallanmaya başladı ve yükseldi. Altımızda sallandığını hissedebiliyordum. Ciğerlerim patlamak üzereydi. Tenim soğudu. Odadaki ışıklar yanıp sönmeye başladı, oda dönüyor ve kararıyordu. Ya bana ya odadaki ışığa bir şeyler oluyordu.

Ethan!

Yatak yere çarptı. Yakında bir camın kırıldığını duydum. Lena ağlıyordu.

Sonra bir çocuk sesi duydum. "Ne oldu Lena Beana? Neden bu kadar üzgünsün?"

Göğsümün üzerinde yumuşak bir el hissettim. Onun elinden ışıyan sıcaklık bütün vücuduma yayıldı ve oda dönmeyi bıraktı, yeniden nefes almaya başlayıp gözlerimi açtım.

Ryan.

Oturdum, başım çatlıyordu. Lena yanımda, başı da bir saat önceki gibi göğsümün üzerindeydi. Ama bu kez odanın pencere camları kırık, yatağı çöküktü ve sarışın bir kız çocuğunun eli göğsümün üzerindeydi. Lena kırık camları benden uzaklaştırmaya çalışırken hâlâ burnunu çekiyordu.

"Sanırım Ryan'ın ne işe yaradığını bulduk."

Lena gözlerini silerek gülümsedi. Ryan'ı kendine doğru çekti. "Bir Mucizeci. Daha önce ailemizde hiç olmamıştı."

"Bir şifacı için güzel bir Büyücü adı," dedim başımı ovarak.

Lena başıyla onaylatıp Ryan'ı yanağından öptü.

"Onun gibi bir şey."

27.11

Sıradan Bir Amerikan Bayramı

Cadılar Bayramı bitince fırtınadan sonraki sakinliği hissettim. Zamanın işlemeye devam ettiğini bildiğimiz halde, eski rutinimize döndük. Ben Amma'dan saklanabilmek için köşeye yürüdüm, Lena beni oradan aldı, Boo Radley bizi Dur&Çal'ın önünde yakalayıp okula kadar takip etti. Arada bir bize katılan Jackson münazara takımının yegâne üyesi olan Winnie Reid – ki onunla sohbet etmek çok zordu – ve Eyalet Heceleme Yarışması'nda iki yıl üst üste birinci olan Robert Lester'ı saymazsak yemekhanede yanımıza oturan tek kişi Link'ti. Tribünlerde yemek yemediğimiz ya da Müdür Harper tarafından izlenmediğimiz zamanlarda kütüphaneye kapanıp, Marian'ın yanlışlıkla ağzından bir şeyler kaçırmasını umarak madalyon hakkındaki kâğıtları tekrar tekrar okuyorduk. Lolipop yalayıp ölümcül dokunuşlara sahip olan Cezbedici kuzenden ve gökyüzüne karabulutları getiren sebebi anlaşılmaz üç şiddetindeki fırtınalardan eser yoktu. Macon ile garip bir yemek bile yememiştik. Sıradışı hiçbir şey yoktu.

Bir şey dışında. En önemli şey dışında. Bir kıza deli gibi âşıktım ve o da bana karşı aynı hisleri duyuyordu. Bu ne sıklıkla olurdu ki? Onun Büyücü olduğuna inanmak, onun var olduğuna inanmaktan çok daha kolaydı.

Lena benimdi. O güçlü ve güzeldi. Her gün, hem son derece ürkütücü hem de çok güzeldi.

Bunlar hiç akla gelmeyen bir şey olana kadar devam etti. Amma Lena'yı Şükran Günü yemeğine davet etti.

"Bu daveti neden kabul ettiğini bir türlü anlayamıyorum. Son derece sıkıcı bir şey." Gerilmiştim. Amma kesin bir şeylerin peşindeydi.

Lena gülümsedi ve ben gevşedim. O gülümseyince her şey çok güzel oluyordu. Beni her seferinde uçuruyordu. "Hiç sıkıcı bir şeymiş gibi gelmiyor."

"Sen benim evimde hiç Şükran Günü'ne kalmadın tabii."

"Ben kimsenin evinde Şükran Günü'ne katılmadım. Büyücüler bu günü kutlamazlar. O Ölümlülerin bayramıdır."

"Dalga mı geçiyorsun? Hindi yok mu ya da balkabağı turtası?"

"I-ıh."

"Bugün çok fazla bir şey yemedin değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman kendini iyi hissedeceksin."

Lena'yı Hemşireler konusunda hazırlamaya başladım, küçük ekmekleri peçetelerine sarıp çantalarına attıklarını görünce şaşırmamalıydı. Caroline Teyze ile Marian, gecenin yarısını Amerika'daki ilk kütüphanenin Charleston'ın doğru yerinde kurulup kurulmadığı ya da Charleston yeşilini doğru oluşturabilmek için hangi oranlarda siyah ve sarı renklerin kullanılması gerektiğini tartışarak geçirdiklerini gördüğünde de şaşırmamalıydı. Caroline Teyze Savannah'da müze küratörüydü; dönem antikalarını ve mimariyi annemin İç Savaş'ı bildiği kadar iyi bilirdi. Onu Amma'nın, çılgın akrabalarımın ve Marian'ın yanı sıra Harlon James'e de hazırlamam gerekiyordu.

Bilmesi gereken bir ayrıntıyı en sona bırakmıştım. Son dönemde işlerin nasıl değiştiğini ve babamın bu yemeğe pijamaları ile de olsa katılma ihtimaline şükran duyduğumu söylememiştim. Bunu anlatmaya henüz hazır değildim.

Amma için Şükran Günü çok önemliydi. Bunun iki anlamı vardı. Babam sonunda o çalışma odasından çıkacak ve bizimle birlikte yemek yiyecekti. Yine hava kararduktan sonra çıkacaktı ama bu bile yeterdi. Ve sabah gevreğine de izin yoktu. Amma'nın izni buraya kadardı. Babamın bizim her gün yaşadığımız dünyaya yapacağı bu yolculuk için, Amma dünyaları pişirirdi. Hindi, soslu patates püresi, soslu mısırlı bezelye, tatlı patatesli lokma, ballı jambon ve küçük ekmek, kabak ve limonlu turta... Bataklıkta geçirdiğim o geceden sonra, bize yapmış olduğunun en az iki katını sadece Abner Amca için yaptığını düşünmeye başlamıştım.

Birkaç saniyeliğine sundurmada bekledim, Ravenwood'a ilk gittiğim gece oranın verandasında dururken neler hissettiğimi hatırladım. Şimdi sıra Lena'daydı. Siyah saçlarını geriye doğru attı, ben de çenesini okşayarak onları düzelttim.

Hazır mısın?

Siyah elbisesini çekiştirdi. Gergindi.

Değilim.

Olmalısın.

Sıyrıttım ve kapıyı ittim. "Hazır ya da değil." Ev çocukluğumdaki gibi kokuyordu. Yoğun bir çalışma ve patates püresi.

"Ethan Wate, sen mi geldin?" diye bağırdı Amma mutfaktan.

"Evet, efendim."

"Kız da yanında mı? Onu buraya getir, biz de görelim."

Mutfak çok sıcaktı. Amma önlüğüyle ocağın önünde duruyordu, iki elinde de birer tahta kaşık vardı. Prue Hala ortalıkta dolanıp parmaklarını tezgâhın üzerinde bulunan kâselere sokup duruyordu. Mercy Hala ile Grace Hala mutfak masasının üzerinde Scrabble oynuyordu, ikisi de düzgün kelimeler oluşturmamış olduklarının farkında değildi.

"Orada öylece dikilmeyin. Onu içeri getir." Vücudumdaki bütün kaslar gerilmişti. Amma'nın ya da Hemşireler'in neler söyleyeceğini kimse tahmin edemezdi. Amma'nın Lena'yı bu

yemeğe neden o kadar ısrarlı bir şekilde çağırmış olduğunu bile bilmiyordum.

Lena içeri yürüdü. "Sonunda tanışabildiğimize çok sevindim."

Amma ellerini önlüğüne silerek Lena'ya baktı. "Demek oğlumu bu kadar meşgul eden sensin. Postacı haklıymış. Taş bebek gibisin." Carlton Eaton bunu Wader's Creek'e yaptıkları yolculuk sırasında mı söylemişti?

Lena kızardı. "Teşekkür ederim."

"Okulu biraz sarsmışsın." Grace Teyze gülümsedi. "Bu iyi bir şey. Size orada neler öğrettiklerini bir türlü anlayamıyorum."

Mercy Hala bütün taşlarını bir seferde yere koydu. İ-S-T-İ-Y-O.

Grace Hala gözlerini kısarak oyun tahtasının üzerine eğildi. "Mercy Lynne yine hile yapıyorsun! Bu nasıl bir kelime? Cümle içinde kullansana."

"Şu beyaz keklerden yemek istiyom."

"O, öyle yazılmaz." Neyse, bir tanesi nasıl yazılması gerektiğini biliyordu hiç olmazsa. Grace Hala oradaki taşlardan birini aldı. "İstiyo kelimesinin içinde Y harfi yoktur."

Abartmıyormuşsun.

Sana söylemiştim.

"Ethan'ın sesini mi duydum?" Caroline Teyze kollarını iki yana açarak mutfağa girdi. "Gel buraya ve teyzeni kucakla." Her seferinde gafil avlanıyordum, anneme o kadar çok benziyordu ki. Her zaman geriye doğru taranmış olan aynı uzun kahverengi saçlar, aynı kahverengi gözler. Annem çıplak ayak ve kotla dolaşmayı severken o ince çiçekli elbiseler ve küçük bırkalar giymeyi tercih ederdi. Teyzem, onun eski bir aktris değil de Savannah Tarih Müzesi'nde küratör olduğunu öğrenenlerin yüzünde beliren şaşkınlığı görmeyi seviyordu sanırım.

"Kuzey'de işler nasıl?" Caroline Teyze Gatlin'den hep kuzey olarak bahsederdi, çünkü Gatlin Savannah'nın kuzeyindeydi.

"Her şey yolunda. Bana pralin getirdin mi?"

"Hep getirmiyor muyum?"

Lena'nın elini tutup onu bize doğru yaklaştırdım. "Lena, bu benim teyzem Caroline ve büyük halalarım Prudence, Mercy ve Grace."

"Tanıştığıma memnun oldum." Lena elini ileri uzattı ama teyzem onu kendine çekip kucakladı.

Ön kapı kapandı.

"Mutlu Şükran Günü!" Marian elinde üst üste konmuş olan güveç kabı ve turta tabağı ile içeri girdi. "Ne kaçırdım?"

"Sincaplar." Prue Hala hafifçe ilerleyip Marian'ın koluna girdi. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Pekâlâ, hepiniz hemen mutfağımı boşaltın. Marifetimi konuşturabilmem için bana yer lazım, Mercy Statham sen tarçınlı şeker mi yiyorsun?" Mercy Hala hemen ağzını şapırdatmayı kesti. Lena bana baktı, gülmemeye çalışıyordum.

Bizim mutfağı yardıma çağırabilirim.

Güven bana, Amma'nın yemek pişirirken yardıma ihtiyacı olmaz. O bu konuda kendi büyülerine sahiptir.

Herkes oturma odasına geçti. Caroline Teyze ile Prue Hala serada hurmanın nasıl yetiştirileceğini tartışıyor, Grace Hala ile Mercy Hala da hâlâ 'istiyo'nun nasıl yazıldığı konusunda kavga ediyordu. Marian onlara hakemlik ediyordu. Onların arasında çıldırmamak mümkün değildi ama Hemşireler'in arasına sıkışmış olan Lena'nın mutlu göründüğünü fark ettim.

Çok hoş.

Dalga mı geçiyorsun?

Onun bayramlardaki aile modeli bu muydu? Güveç, Scrabble ve tepişen yaşlı hanımlar mı? Sanmıyordum ama bunun onların Toplanma Günü'nden çok farklı olduğunun farkındaydım.

En azından kimse birbirini öldürmeye çalışmıyor.

Onlara on beş dakika daha ver L.

Amma'nın mutfak kapısından kafasını uzattığını gördüm, baktığı kişi ben değildim. Lena'ydı.

Kesinlikle bir şeylerin peşindeydi.

Sonunda, her yıl olduğu gibi yemek başladı ama hiçbir şey aynı değildi. Babam pijamalıydı, annemin iskemlesi boştu ve ben masanın altından Büyücü bir kızın elini tutuyordum. Bir an için bunaldım – aynı anda hem üzgün hem de mutluydum – ikisi birbirine bağlı gibiydi. Bunu çok uzun düşünemedim. Dua biter bitmez Hemşireler ekmeklerini aşırmaya, Amma da tabakları tepeleme doldurmaya başladı. Caroline Teyze küçük bir konuşma yaptı.

Ne yapmaya çalıştıklarını biliyordum. Ne kadar çok hareket, konuşma ve turta olursa boş iskemlenin fark edilmesi o kadar güç olacaktı. Bunun için dünyada yeterince turta yoktu, Amma'nın mutfağında bile.

Ne olursa olsun Caroline Teyze beni konuşturmaya kararlıydı. "Ethan canlandırma için bir şeye ihtiyacın var mı? Tavan arasında otantik görünümlü ceketler buldum."

"Hatırlatma lütfen." Honey Hill Savaşı'nın canlandırmasında bir Konfederasyon askeri olacağımı unutmuştum. Tarih dersinden geçmek istiyorsam bunu yapmam gerekiyordu. Gatlin'de, her Şubat ayında, İç Savaş canlandırması yapılırdı ve turistler onu seyretmeye gelirlerdi.

Lena ekmek almak için uzanırken. "Canlandırmanın neden bu kadar önemli olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Yüz yıl önce olup bitmiş bir savaşın yeniden canlandırılması için bir sürü masraf yapılıyor ve çok çalışılıyor. Tarih kitaplarımızda zaten neler olduğu yazıyor oradan okumamız yeterli."

Off.

Prue Hala inledi; bu sözler ona küfür gibi gelmişti. "Sizin o okulunuzu yakıp yıkmalılar! Orada tarihle ilgili hiçbir şey öğretemezler. Güney Bağımsızlık Savaşı'nı kitaplardan öğrenemezsiniz. Bunu gözlerinizle görmelisiniz, hem de her biriniz çünkü ülke Amerikan Devrimi'nde bağımsızlığı için bir arada savaşırken, bir anda birbirleriyle savaşmaya başladılar."

Ethan bir şey söyle. Konuyu değiştir.

Çok geç. Her an milli marşı söylemeye başlayabilir.

Marian bir ekmek alıp içine jambon koydu. "Bayan Stanham haklı. İç Savaş bu ülkeyi kendine karşı döndürdü, kardeşle savaştı. Bu Amerikan tarihinin yüz karasıdır. Yaklaşık beş yüz bin kişi öldü, gerçi çoğu hastalıktan öldü."

"Yüz karası, tam anlamıyla budur." Prue Hala onu onayladı.

"Bu kadar çok heyecanlanma, Prudence Jane." Grace Hala kardeşinin kolunu okşadı.

Prue Hala kolunu çekti. "Bana heyecanlanma falan deme. Burada domuzun kafasıyla kuyruğu arasındaki farkı bilip bilmediklerini anlamaya çalışıyorum. Yapmaya çalıştığım tek şey öğretmek. Okul bana bunun için ödeme yapmalı."

Onları kızdırmaman konusunda seni uyarmam gerekirdi.

Bunu şimdi mi söylüyorsun?

Lena huzursuzluk içinde iskemlesinde kıpırdandı. "Özür dilerim. Saygısızlık etmek istememiştim. Savaş hakkında bu kadar bilgiye sahip olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım."

Güzel. Tabii bilgiye sahipten kastın, takıntılı anlamına geliyorsa.

"Üzülme hayatım. Prudence Jane her zaman dereyi görmeden paçalarını sıvar." Grace Hala Prue Hala'yı dirseğiyle dürttü.

Bu yüzden onun çayına hep viski karıştırırız.

"Bunlar hep Carlton'ın getirdiği yerfıstıklı şekerler yüzünden oluyor." Prue Hala Lena'ya özür diler gibi baktı. "Şeker sorunum var da."

Şekerden uzak duramama sorunu var.

Babam öksürerek dalgın dalgın tabağındaki püreyi dağıtıyordu. Lena bunu konuyu değiştirebilmek için fırsat bildi. "Ethan sizin bir yazar olduğunuzu söyledi, Bay Wate. Ne tür kitaplar yazıyorsunuz?"

Babam başını kaldırıp ona baktı ama cevap vermedi. Muhtemelen Lena'nın onunla konuştuğunu bile anlamamıştı.

"Mitchell yeni bir kitap üzerinde çalışıyor. Çok önemli bir şey. Belki de bugüne kadar yazdığı en iyi kitap olacak. Mitchell bugüne kadar bir sürü kitap yazdı. Bugüne kadar kaç tane oldu Mitchell?" diye sordu Amma, bir çocukla konuşur gibiydi. Babamın bugüne kadar kaç kitabının basıldığını gayet iyi biliyordu.

"On üç," diye ağzında geveledi babam.

Lena babamın korkutucu sosyalliği karşısında cesaretini yitirmemişti, ben yitirirdim. Taranmamış saçlarına, gözlerinin altında oluşmuş olan morluklara baktım. Ne ara bu hale gelmişti?

Lena devam etti. "Kitabın konusu nedir?"

Babam bir anda hayata dönerek kıpırdandı. "Bir aşk hikâyesi. Bu kitap tam bir yolculuk oldu. Bir Amerikan romanı. Bazıları *Ses ve Öfke*'nin kariyerimin en önemli kitabı olduğunu söyler ama bu onu geçecek. Şu an konusunu anlatamam. Bu noktada olmaz. O... nokta bu kadar yaklaşmışken... Ben... " Kekelemeye başladı ve konuşmasını kesti, sanki biri düğmeyi kapatmıştı. Yeniden derinlere dalmadan önce annemin boş iskemlesine baktı.

Amma endişelenmişti. Caroline Teyze, bir anda hayatının utanç gecesi haline gelmeye başlayan ortamı dağıtmak için konuşmaya başladı. "Lena buraya nereden taşınmıştın?"

Cevabı duyamadım. Hiçbir şey duyamadım. Her şey ağır çekim ilerlemeye başlamıştı. Bulanık, büyüyüp küçülen görüntüler, sıcak hava dalgalarına benziyordu.

Sonra...

Oda dondu ama donmamıştı. Ben donmuştum. Babam donmuştu. Gözleri kısılmış, ağzı söyleyemediği şeyleri söylemek üzere yuvarlanmış duruyordu. Hâlâ tabağında yenmeden duran patateslere bakıyordu. Hemşireler, Caroline Teyze ve Marian de heykel gibi görünüyorlardı. Hava bile durmuştu. Büyükbabamın saatinin sarkacı tam ortada hareketi bırakmıştı.

Ethan iyi misin?

Cevap vermeye çalıştım ama başaramadım. Ridley beni soğuktan dondurduğunda ölecek gibi donuyordum, şu an ise üşümüyordum ve ölmüyordum.

"Bunu ben mi yaptım?" diye yüksek sesle sordu Lena.

Amma onu cevapladı. "Zamanı *bağlama* büyüsünü mü? Sen mi? Bu önümüzde duran hindinin timsah yutmasına benzer." Homurdandı. "Hayır, bunu sen yapmadın çocuk. Bu senin boyunu aşar. Bunu kadın kadına konuşacak vakit bulabilmemiz için Greatler ayarladı. Şu an bizi kimse duyamaz."

Benim dışımda. Sizi duyabiliyorum.

Kelimeleri söyleyemedim. Onları duyabiliyordum ama ses çıkaramıyordum.

Amma tavana baktı, "Teşekkür ederim Delilah Teyze. Yardımın çok işe yaradı." Servis masasına gidip koca bir parça turta kesip tabağa koydu, tabağı da masanın ortasına. "Bunu sen ve Greatler için buraya bırakıyorum, benim pişirdiğimi söylemeyi unutma."

"Ne oluyor? Onlara ne yaptın?"

"Onlara hiçbir şey yapmadım. Sadece biraz zaman satın aldım. Yani sanırım aldım."

"Büyücü müsün?"

"Hayır, sadece bir Kâhinim. Görülmesi gereken şeyleri görürüm. İnsanların görmek isteyip de göremediklerini."

"Zamanı mı durdurdun?" Büyücüler zamanı durdurabiliyordu. Lena bunu bana söylemişti. Ama bunu sadece çok güçlü olanları yapabiliyordu.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Greatler'den yardım istedim ve Delilah Teyze mutlulukla yardım etmeyi kabul etti."

Lena'nın hem kafası karışmış hem de biraz korkmuştu. "Greatler de kim?"

"Greatler benim diğer dünyadaki akrabalarım. Bana sık sık yardımcı olurlar ve yalnız değiller. Diğerleri de orada." Amma eğilip Lena'nın gözlerinin içine baktı. "Neden bileziği takmıyorsun?"

"Ne?"

"Melchizedek sana vermedi mi? Ona takman gerektiğini söylemiştim."

"Bana verdi ama ben sonra çıkarttım."

"Neden böyle bir şey yaptın?"

"Onun görüntüleri engellediğini bulduk."

"Sen takmayı bırakana kadar engellediği bir şeyler vardı, bu doğru."

"Neyi engelliyordu?"

Amma uzanıp Lena'nın elini kendininkinin içine aldı ve avucunu çevirdi. "Bunu sana söyleyen kişi olmak istemezdim çocuk ama ne Melchizedek ne de ailenden bir kişi sana bunu söylemeyecek. Ve sana söylenmesi gerekiyor. Hazırlıklı olman gerekiyor."

"Neye hazırlıklı olmam gerekiyor?"

Amma fısıltıyla mırıldanarak tavana baktı. "Geliyor çocuğum. Senin için geliyor ve çok güçlü. Gece kadar Karanlık."

"Kim? Benim için gelen kim?"

Amma bluzunun altında duran derinin ucundaki küçük keseyi tutup, birinin onu duymasından korkar gibi kısık bir sesle konuştu. "Sarafine. Kara Büyücü."

"Sarafine kim?"

Amma tereddüt etti ve keseyi daha sıkı tuttu.

"Annen."

"Anlamıyorum. Ebeveynlerim ben çocukken öldüler ve annemin ismi Sara'ydı. Bunu soyağacımızda görmüştüm."

"Baban öldü, bu doğru ama annen benim kadar canlı. Ve sen de bilirsin ki Güney'deki soyağaçlarına pek fazla güvenilmez."

Lena'nın yüzünün rengi çekilmişti. Uzanıp elini tutabilmek için uğraştım ama sadece parmağını titretebildim. Güçsüzdüm. Onun o karanlığa tek başına düşüşünü sadece seyredebiliyordum. Rüyalardaki gibi. "O Karanlık mıydı?"

"Hayatta olan en Kara Büyücü."

"Dayım bunu bana neden söylemedi? Ya da ninem? Bana öldüğünü söylediler. Neden bana yalan söylesinler ki?"

"Gerçek vardır, gerçek vardır. İkisi aynı şey değildir. Seni korumaya çalıştıklarını düşünüyorum. Bunu hâlâ yapabileceklerini düşünüyorlar. Ama Greatler o kadar emin değil. Bunu sana söyleyen kişi olmak istemezdim ama Melchizedek çok inatçı."

"Neden bana yardım etmeye çalışıyorsun? Ben... ben senin beni sevmediğini sanıyordum."

"Bunun sevip sevmemekle bir alakası yok. O senin için geliyor ve senin kafan hiçbir şekilde dağınık olmamalı." Amma bir kaşını kaldırdı. "Ve oğlumun başına bir şey gelmesini istemiyorum. Bu seni aşan, ikinizi de aşan bir durum."

"Bizi aşan şey nedir?"

"Hepsi. Sen ve Ethan bir arada olmamalısınız."

Lena'nın aklı karmakarışık olmuştu. Amma yine bulmaca gibi konuşuyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Amma biri omzuna vurmuş gibi yerinden sıçradı. "Ne dedin Delilah Teyze?" Yeniden Lena'ya döndü. "Fazla vaktimiz kalmadı."

Saatin sarkacı belli belirsiz kıpırdamaya başlamıştı. Odada hayat başlıyordu. Babamın gözleri kıpırdamaya başladı, o kadar yavaştı ki kirpikleri uzun süre yanaklarını süpürdü.

"Bileziği yeniden tak. Alabileceğin tüm yardıma ihtiyacın olacak."

Zaman akmaya başladı...

Odayı inceleyerek gözlerimi kırpıştırdım. Babam hâlâ patateslerine bakıyordu. Mercy Hala ekmeği peçetesine sarıyordu. Ellerimi kaldırıp parmaklarımı yüzümün karşısında oynattım. "Bu lanet olasıca da neydi?"

"Ethan Wate!" Grace Hala inledi.

Amma onun ekmeklerini açıp içlerine jambon dolduruyordu. Bana baktı, gafil avlandım.

Onların küçük kız konuşmalarını dinlememi istemediği ortadaydı. Bana Baktı. Anlamı şuydu; çeneni kapalı tut Ethan Wate.

"Masamda böylesine kötü bir dil kullanma sakın. Ağzını bir kalıp sabunla yıkayamayacağım kadar büyümedin daha. Ne olduğunu düşünüyorsun? Ekmek ve jambon. Doldurulmuş hindi. Gün boyu onları pişirmekle uğraştım ve yemeni bekliyorum."

Lena'ya baktım. Gülümsemesi yok olmuştu. Tabağına bakıyordu.

Lena bana dön. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. İyi olacaksın.

Çok uzaklara gitmişti.

Dönüş yolunda Lena ağzını açmadı. Ravenwood'a vardığımızda arabanın kapısını hızla açtı ve arkasından çarparak kapattı. Hiç konuşmadan eve doğru yürümeye başladı.

Neredeyse peşinden gitmiyordum. Kafam son hızla çalışıyordu. Lena'nın ne hissettiğini bilemiyordum. İnsanın annesini kaybetmesinin ne kadar kötü bir şey olduğunu biliyordum ama insanın annesinin kendisini öldürmek istediğini bilmesinin, nasıl bir şey olduğunu tahmin dahi edemiyordum.

Annemi kaybetmiştim ama ben ortada kalmamıştım. O gitmeden önce beni Amma'ya, babama, Link'e ve Gatlin'e bağlamıştı. Onun varlığını sokakta, evde, kütüphanede hissediyordum, kilerde bile... Lena buna hiç sahip olmamıştı.

O zincirlerini koparmış ve ortalığa bırakılmıştı, Amma'nın tabiriyle bataklıktaki eski sallar gibiydi.

Onun zinciri olmak istiyordum. Ama şu an kimsenin bunu yapabileceğini sanmıyordum.

Lena verandada nefes bile almadan yatan Boo'nun yanından geçti, sanki onca yolu peşimizden koşmuş olan o değildi. Yemek süresince bizim ön bahçemizde oturmuştu. Amma mutfağa yeni sos getirmek için gittiği sırada, ona attığım tatlı patates ve şekerlemeleri sevmişe benziyordu.

Lena'nın içerde bağırdığını duyabiliyordum. Derin bir iç

geçirdikten sonra arabadan inip, verandadaki basamaklarda duran köpeğin yanına oturdum. Başım çatlıyordu, şekerim düşmüştü. "Macon Dayı! Macon dayı! Uyan! Güneş battı, uyumadığını biliyorum!"

Lena'nın çığlıklarını kafamın içinde de duyabiliyordum. *Güneş battı, uyumadığını biliyorum!*

Lena'nın bir gün bana güvenip, Macon hakkındaki gerçeği söyleyeceğini umuyordum, kendisi hakkındaki hemen her şeyi söylemişti. O her neyse, normal bir Büyücü değildi, sanki bunu tam olarak biliyordum da. Gün boyunca uyumanın, dilediği an dilediği yerde ortaya çıkıp kaybolması... Bunun nereye varacağını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Fakat bugün öğrenmeyi istediğimden yine de emin değildim.

Boo bana baktı. Onu okşamak için elimi uzattım, başını diğer yana çevirip durdu. Böyle iyiyiz, bana dokunma der gibiydi. İçerde bir şeylerin kırıldığını duyunca ikimiz birden kalkıp içeri girdik. Lena üst kattaki kapılardan birine vuruyordu.

Ev savaştan önceki bakımsız haline dönmüştü, sanırım Macon'ın en sevdiği hal buydu. Bugün o kalede olmadığım için kendimi mutlu hissettiğimi gizlemeyecektim. Keşke zamanı durdurup üç saat geri alma yeteneğim olsaydı. Dürüst olmak gerekirse, Lena'nın evi şu an prefabrik evlerden birine dönüşse ve hepimiz Gatlin'in geri kalanının şu anda yaptığı gibi, artıklarla dolu bir sofranın başında oturuyor olsak çok mutlu olacaktım.

"Benim annem? Hem de öz annem?"

Kapı hızla açıldı. Macon oradaydı, darmadağınık bir görüntüsü vardı. Buruşuk keten pijamalar giymişti, bunu söylemekten nefret ediyordum ama bunlar daha çok geceliğe benziyordu. Gözleri her zamankinden daha kırmızı, yüzü daha beyazdı. Saçları karman çormandı. Üzerinden kamyon geçmiş gibiydi.

Bu onun dağınıklığıydı, gerçi şu an babamdan çok farklı değildi ama biraz daha derli topluydu. Gecelik dışında, babam gecelikle ölmeyecekti.

"Annem Sarafine miydi? Cadılar Bayramı'nda beni öldürmeye çalışan şey, o muydu? Bunu benden nasıl saklarsın?"

Macon başını sallayarak, ellerini saçlarının arasından geçirdi, huzursuzdu. "Amarie." Amma ile Macon'ı ringde kavga ederken görebilmek için neyim varsa verirdim. Paramı Amma'ya yatırırdım.

Macon odasına girip kapıyı arkasından itti. Aralıktan odasına göz gezdirdim. Operadaki hayaletin odasına benziyordu. Benden daha uzun olan ferforje ayaklı şamdanlar, siyah dört direkli ve gri-siyah kadife perdeli bir yatak. Pencerelerdeki perdeler de aynı malzemeden yapılmıştı ve arkalarında siyah panjurlar vardı. Duvarlar bile muhtemelen yüzyıllık olan aynı kumaşla kaplıydı. Oda gece gibi kapkaraydı. İnsanın içini ürpertiyordu.

Karanlık, gerçek karanlık az aydınlıktan çok farklıydı.

Yeniden kapıda belirdiğinde kusursuzca giyinmişti; ne saçından sarkan bir tel ne pantolonunda bir kırışık ne de gömleğinde bir leke vardı. Güderi ayakkabıları bile hiç kullanılmamış gibiydi. Bir dakika önceki haliyle alakası yoktu ve sadece odasına girip çıkmıştı.

Lena'ya baktım. Bu umurunda bile değildi, hayatının benimkinden ne kadar farklı olduğunu hatırlayınca bir an dondum. "Annem hayatta mı?"

"Korkarım durum bundan biraz daha karışık."

"Öz annemin beni neden öldürmek istediği kısmından mı bahsediyorsun? Bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun, Macon Dayı? *Belirlendikten* sonra mı?"

"Yeniden aynı konuya dönme lütfen. Sen Karanlık olmayacaksın." Macon iç geçirdi.

"Bunu nasıl düşünebildiğini bir türlü anlayamıyorum. Günümüzde yaşayan en Kara Büyücünün kızıymışım."

"Üzgün olduğunu anlıyorum. Bu kabul edilmesi çok zor olan bir şey ve bunu sana ben söylemek isterdim. Ama seni korumaya çalıştığıma inanman gerekiyor."

Lena çok kızgındı. "Cadılar Bayramı'nda yapılanın nor-

mal bir saldırı olduğuna inanmamı sağladın ama o anneymiş! Annem hayatta ve beni öldürmeye çalışıyor. Sence bunu bilmem gerekmiyor muydu?"

"Seni öldürmeye çalışıp çalışmadığını bilmiyoruz."

Duvarlardaki çerçeveler sallanmaya başladı. Koridordaki ampuller birer birer söndü. Yağmur kepenklere vuruyordu.

"Son haftalarda yeterince kötü hava şartı yaşamadık mı?"

"Başka hangi konuda yalan söyledin? Bundan sonra ne öğreneceğim? Babamın hayatta olduğunu mu?"

"Korkarım değil." Bunu trajik bir tavırla söylemişti, üzücü bir hikâyeydi sanki. İnsanların annemin ölümünden babasederkenki hallerine benziyordu.

"Bana yardım etmek zorundasın." Sesi çatlamaya başlamıştı.

"Sana yardım etmek için gücümü son zerresine kadar kullanacağım, Lena. Bunu hep yaptım."

"Bu doğru değil." Tükürür gibi konuşmuştu. "Bana güçlerimi anlatmadın. Kendimi nasıl koruyacağımı anlatmadın."

"Güçlerinin sınırlarını bilmiyorum. Sen bir Doğalsın. Bir şeye ihtiyacın olunca, onu yapacaksın. Zamanı geldiğinde, kendi kendine."

"Annem beni öldürmek istiyor. Zamanım yok."

"Daha önce de söylediğim gibi, seni öldürmeye çalışıp çalışmadığını bilmiyoruz."

"Cadılar Bayramı'nı nasıl açıklıyorsun o zaman?"

"Başka ihtimaller de var. Del ile birlikte bunun üzerinde çalışıyoruz." Macon arkasını dönüp odasına doğru ilerlemeye başladı. "Sakin olman gerekiyor. Bunu başka bir zaman konuşuruz."

Lena koridorun sonunda sütunların üzerinde durmakta olan vazoya döndü. Vazo bir telle bağlıymış gibi yola çıkıp Macon'un odasının kapısını geçip karşıdaki duvara patladı. Macon'a çarpamayacak kadar uzaktan geçmişti ama bir kaza olmadığını gösterecek kadar da yakından.

Bu Lena'nın kontrolünü kaybettiği ve bir şeylerin olduğu anlardan biri değildi. Bunu bilerek yapmıştı. Kontrol onday-

Macon hızla döndü, hareketlerini görememiştim ama Lena'nın tam karşısında duruyordu. O da bunun bir kaza olmadığını fark etmiş ve en az benim kadar şaşırmıştı. Lena'da bir o kadar şaşkındı. Macon yine de incinmiş görünüyordu. "Söylediğim gibi bir şeye ihtiyacın olduğunu hissettiğinde, onu yapacaksın."

Macon bana döndü. "Korkarım önümüzdeki haftalarda tehlike daha da artacak. İşler değişti. Onu sakın yalnız bırakma. Buradayken onu koruyabilirim ama annem haklıydı. Onu sen de koruyabilirsin, belki benim koruduğumdan daha da fazla koruyabilirsin."

"Hey! Buradayım! Sizi duyabiliyorum!" Lena az önce yaptığı gösterinin etkisinden kurtulmuş, Macon'a bakıyordu. Daha sonra bunu yapmış olduğu için çok üzüleceğini biliyordum ama şu an çok öfkeliydi. "Burada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmayın."

Macon'ın arkasındaki lamba patladı ama o irkilmedi bile.

"Ağzından çıkanların farkında mısın? Bilmem gerekiyor! Peşine düşülen benim. Onun istediği benim ve bunun sebebini bile bilmiyorum."

Birbirlerine baktılar, bir Ravenwood ve bir Duchannes, aynı Büyücü soyağacında yer alan farklı iki dal. Sanırım gitme zamanım gelmişti.

Macon bana baktı. Yüzünde 'evet' der gibi bir ifade vardı.

Lena bana baktı. Onunki 'hayır' diyordu.

Elimi yakaladı, ısıyı hissediyordum, yanıyordu. Alev alevdi, hiç görmediğim kadar kızgındı. Odadaki bütün camların hâlâ kırılmamış olduğuna inanamıyordum.

"Neden benim peşimde olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Bu..."

"Dur tahmin edeyim, karışık değil mi?" Birbirlerine bakmaya devam ettiler. Lena'nın saçları kıvrılmaya başlamıştı. Macon gümüş yüzüğünü çeviriyordu.

Boo karnının üstünde gerilemeye başladı. Akıllı köpek. Ben de odayı onun gibi sürünerek terk edebilmeyi çok istedim. Son ampul de patladı, karanlıkta duruyorduk.

"Bana güçlerim hakkında bildiğin her şeyi söylemek zorundasın." Bunlar onun şartlarıydı.

Macon iç geçirdi, karanlık dağılıyordu. "Lena bunun sebebi sana söylemek istememem değil. Az önce yaptığın küçük gösteriye kadar bunu yapabileceğini dahi bilmiyordum. Kimse bilemez. Sen bile." Lena ikna olmamıştı ama dinliyordu. "Doğal olmak böyle bir şey. Bu da yeteneğinin bir parçası."

Lena gevşemeye başlamıştı. Savaş sona ermişti ve o kazanmıştı, şimdilik. "Peki, ne yapmam gerekiyor?"

Macon gergindi, bakışları, ben beşinci sınıftayken bana kuşları ve arıları anlatmak üzere odama gelen babamı hatırlattı. "Güçlerinle uğraşmak ve onları çözmek karışık bir mesele. Belki bu konuda yazılmış bir kitap vardır. İstersen Marian'a gidebiliriz."

Doğru ya. *Seçimler ve Değişiklikler. Modern Büyücü Kızın El Kitabı. Annem Beni Öldürmek İstiyor: Kendi Yolunu Kendin Çiz.*

Önümüzde oldukça zor geçecek haftalar vardı.

28.11

Domus Lunae Libri

"Bugün mü? Ama bugün bayram değil." Ön kapıyı açtığımda, karşımda görmeyi en son umduğum kişi duruyordu. Marian paltosuyla oradaydı. Marian'ın eski türkuaz renkli kamyonunun soğuk koltuğunda, Lena ile birlikte oturuyordum. Büyücü Kütüphanesi'ne doğru yola çıkmıştık.

"Söz, sözdür. Bugün Şükran Günü'nün ertesi günü. Kara Cuma. Bayram gibi görünmeyebilir ama bankalar kapalı ve bizim ihtiyacımız olan şey de bu." Marian haklıydı. Amma büyük ihtimalle, şafak sökmeden elinde bir avuç değişim kuponuyla alışveriş merkezinin önündeki yerini almıştı; hava kararmıştı ve hâlâ eve dönmemişti. "Gatlin Halk Kütüphanesi kapalı, bu da Gatlin Büyücü Kütüphanesi'nin açık olduğu anlamına gelir."

"Aynı saatlerde mi?" diye sordum ona ana caddeye doğru saparken.

Başını salladı. "Dokuzdan altıya kadar." Sonra göz kırptı. "Akşam dokuzdan sabah altıya kadar. Tüm müşterilerim gün ışığında ortalıkta dolanma lüksüne sahip değil."

"Bu hiç de adil değil," diye yakındı Lena. "Ölümlüler burada daha çok vakit geçirebiliyor ve hiçbirinin okumakla ilgisi yok."

Marian omuz silkti. "Söylediğim gibi maaşımı Gatlin ödüyor. Bunu onlara söyle. Ama Lunae Libri'ni geri vermek için ne kadar uzun bir zamanının olacağını da hesaba kat."

Boş gözlerle baktım.

"Lunae Libri. Kabaca tercümesiyle, Ayın Kitapları. Sen onlara, Büyücü Parşömenleri de diyebilirsin."

Ne dendiği umrumda bile değildi. Büyücü Kütüphanesi'ndeki kitapların ya da bir kitabın bize söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordum. Elimizdeki iki şey de çok azdı. Cevaplar ve zaman.

Kamyondan indiğimizde gözlerime inanamadım. Marian'ın kamyonu, Gatlin Tarih Kurumu'nun önündeki kaldırıma park edilmişti. Annem ve Marian'ın deyimiyle Gatlin İsterikler Kurumu'nun önüne. Tarih Kurumu aynı zamanda ADK'nın da karargâhıydı. Marian kamyonu sadece ışığın aydınlatmayacağı kadar uzağa park etmişti.

Boo Radley kaldırımda oturuyordu, orayı biliyor gibiydi.

"Burası mı? Lunae bilmem ne ADK karargâhında mı duruyor?"

"Domus Lunae Libri. Ayların Kitabı'nın Evi. Kısaca Lunae Libri. Ve hayır, burası Gatlin girişi." Bir kahkaha patlattım. "Espri anlayışını annenden almışsın." Boş olan binaya doğru yürüdük. Bundan daha iyi bir gece bulamazdık.

"Ama bu bir espri değil. Tarih Kurumu, Ravenwood'dan sonra bölgenin en eski binası. Büyük Yangın'da geri kalan tüm binalar yok oldu," diye ekledi.

"ADKlar ve Büyücüler bir arada nasıl oluyor? Ortak noktaları nedir?" Lena küçük dilini yutmak üzereydi.

"Düşündüğünden çok daha fazla ortak noktaları var." Marian taş binaya doğru hızlanırken anahtar halkasını çıkardı. "Mesela ben, iki grubun da üyesiyim."

Marian'a şaşkın gözlerle baktım. "Ben tarafsızım. Sanırım bunu size açıkça belirtmiştim. Sizin gibi değilim. Sen de Lila gibisin, her şeye çok karışıyorsun… " Cümleyi onun yerine bitirebilirdim. Ve bak onun başına ne geldi.

Marian sustu ama kelimeler havada asılı kaldı. Onları geri alabilmek için yapabileceği ya da söyleyebileceği bir şey yoktu. Her yanım uyuştu ama bir şey söylemedim. Lena uzanıp elimi tuttu, beni içime kapanmaktan kurtardığını hissettim.

Ethan iyi misin?

Marian yeniden saatine baktı. "Dokuza beş var. Teknik olarak, sizi bu saatte içeri sokamam ama tam dokuzda, diğer ziyaretçileri karşılamak üzere aşağıda olmam gerekir. Beni izleyin."

Binanın arkasındaki karanlık avluda yürümeye devam ettik. Anahtarlarını karıştırıp içinden bir tanesini ayırdı, benimki anahtarlık sanmıştım, çünkü bilindik anahtarlara hiç benzemiyordu. Bir tarafı menteşeli demir bir halkaydı. Marian tecrübeli elleriyle menteşeyi bir hilal haline gelene kadar kendi etrafında çevirdi. Bir Büyücü ayı.

Anahtarı binanın arka tarafında bulunan ızgaranın içindeki demir kafesin içine itti. Anahtarı çevirdi ve kafes açıldı. Kafesin arkasında, daha da karanlığa giden karanlık bir merdiven boşluğu vardı. ADK'nın bodrumunun yanındaki bodruma iniyordu. Anahtarı sola doğru bir kez daha çevirince, duvarda asılı olan meşaleler bir bir yandı. Merdivenler tamamen aydınlanmıştı, aşağıdaki kemerli girişin üzerindeki DOMUS LUNAE LIBRI yazısını okuyabildim. Marian anahtarı bir kez daha çevirdi ve merdivenler yok oldu, demir kafes eski yerini almıştı.

"Hepsi bu mu? Neden içeri girmiyoruz?" Lena'nın sesi çok huzursuz çıkıyordu.

Marian'ın eli demirin arasına sıkıştı, bu bir illüzyondu. "Ben büyü yapamam bunu biliyorsunuz ama bir şeyler yapılması gerekir. Evi olmayanlar geceleri sokaklarda dolanır. Macon, Larkin'e bunu benim için yaptırdı ve arada bir uğrayıp yeniler."

Marian bize baktı, bir anda ciddileşti. "Peki bakalım. Eğer yapmak istediğiniz şey buysa sizi durduramam. Merdivenlerden aşağı indiğiniz andan itibaren, size bir yol da gösteremem. Kitabı almanıza engel olamam ya da Lunae Libri kendisini yeniden açmadan önce onu sizden geri alamam."

Elini omzuma koydu. "Ethan anlıyor musun? Bu bir oyun değil. Aşağıda çok güçlü kitaplar var. *Bağlama* kitapları, Büyü-

cü parşömenleri. Karanlık ve Aydınlık tılsımlara sahip olan nesneler var orada. Benim ve benden öncekilerin dışında hiçbir Ölümlünün göremeyeceği şeyler. Kitapların bir kısmı büyülü, bir kısmı lanetli. Çok dikkatli olmalısın. Hiçbir şeye dokunma, kitapları Lena senin için açsın."

Lena'nın saçları dalgalanmaya başlamıştı. Buranın büyüsünü hissediyordu. İhtiyatlı bir ifadeyle başını salladım. Benim hissettiğim şeyin büyüyle pek bir alakası yoktu, midem çok fazla nane likörü içmişim gibi kaynıyordu. Bayan Lincoln ve yandaşları, alt katlarında ne olduğunu bilmeden bir ileri bir geri ne kadar yürümüştü acaba?

"Ne bulabildiğiniz hiç önemli değil, güneş doğmadan buradan ayrılmamız gerektiğini sakın unutmayın. Dokuzdan altıya kadar. Kütüphanenin saatleri bunlar ve giriş çıkış sadece bu saatler arasında yapılabilir. Güneş tam altıda doğacaktır, kütüphane günlerinde hep böyle olur. Bu saatten önce merdivenleri tırmanmamış olursanız, bir sonraki kütüphane gününe kadar burada kapalı kalırsınız ve bir Ölümlü bundan ne şekilde etkilenir, bir fikrim yok. Her şeyi net olarak anlatabildim mi?"

Lena başını sallayarak anladığını belirttikten sonra elimi tuttu. "Artık girebilir miyiz? Daha fazla bekleyemeyeceğim."

"Bunu yaptığıma inanamıyorum. Macon ve Amma bunu bilseler beni öldürürler." Marian saatine baktı. "Önden buyurun."

"Marian. Sen... sen annemin bunu yapmasına hiç izin verdin mi?" Kendimi tutamamıştım, bundan başka bir şey düşünemiyordum.

Marian bana baktı, gözleri bir garip parlıyordu. "Bana bu işi veren annendi."

Bunu söyledikten sonra, illüzyon demir kafesten geçip Lunae Libri'ye doğru ilerledi. Boo Radley havladı ama geri dönmek için çok geçti.

Basamaklar soğuk ve yosunluydu, hava çok rutubetliydi. Nemli ortamı seven yaratıklar oradan oraya koşuşturup duruyorlardı, yerin altında çok huzurluydular.

Marian'ın son söylediklerini düşünmemeye çalışıyordum. Annemin bu basamaklardan inmiş olduğunu hayal dahi edemiyordum. Onun, bu yeni içine düşmüş olduğum dünyadan haberdar olduğunu hayal edemiyordum, gerçi bu dünya benim kucağıma düşmüştü. Ama buraya inmişti ve biliyordu, bunu nasıl yapmıştı? O da içine mi düşmüştü, yoksa biri mi davet etmişti? Yine de her şey gözüme daha gerçek görünmeye başlamıştı, bu sırrı o burada olmasa bile annemle paylaşmıştık.

Şu an burada olan bendim. Eski bir kilisenin yerine benzeyen taş basamaklardan aşağı iniyordum. Merdivenlerin iki yanında da taş duvarlar uzanıyordu, burası ADK'nın duvarlarından çok daha önce yapılmışa benziyordu. Bina yapılmadan çok daha önce buradaydı. Merdivenlerden aşağı baktım ama sadece karanlığın içinde bulunan bir takım gölgeleri seçebildim. Hiç de bir kütüphaneye benzemiyordu. Bir zamanlar ne için kullanıldıysa ona benziyordu. Bir mahzen mezara.

Merdivenlerin bitiminde, mahzenin karanlığında, kolonların üzerinde yükselen çok sayıda kubbe vardı; kırk ya da elli tane. Gözlerim karanlığa alıştıkça her bir kolonun farklı yapıda olduğunu gördüm, bir kısmı kurumuş eski meşe ağaçları gibi eğik duruyordu. Onların gölgeleri bu dairesel formdaki odayı çok eski bir orman gibi gösteriyordu. Burada bulunmak insanı gerçekten korkutuyordu. Nereye kadar uzandığını tahmin etmek güçtü, her yönün sonunda karanlık vardı.

Marian anahtarını ilk kolonun üzerindeki aya yerleştirdi. Duvarlardaki meşaleler yandı ve oda aydınlandı.

"Çok güzeller," diye inledi Lena. Saçları yine kıvrılmaya başlamıştı. Neler hissettiğini anlamam imkânsızdı.

Canlı. Güçlü. Gerçek. Bütün gerçekler burada bir yerde.

"Benden çok önce dünyanın her yanından toplanmışlar. İstanbul." Marian kolonların üzerindeki desenli bölümleri

gösterdi. "Babil'den getirilmiş." Üzerinde birbirine bakan dört tane şahinin durduğu bir başkasını işaret etti. "Mısır. Tanrı'nın Gözü." Bir başkasını okşadı, bir aslan kafası kazınmıştı. "Asur."

Duvara dokundum. Bütün duvarlara bir şeyler oyulmuştu. Bazılarına insanların, yaratıkların, kuşların yüzleri kazınmıştı, ormanın içinden bakan canavarlara benziyorlardı. Bazılarına ise bir takım semboller kazınmıştı, Büyücüler ya da bilmediğim bir ırka ait bir çeşit hiyeroglif olmalıydı.

İlerlemeye devam edip mahzenin dışına çıktık, burası daha çok bir lobiye benziyordu ve biz ilerledikçe meşaleler birer birer yanıyordu. Odanın ortasında, etrafı eğimli kolonlarla çevrili duran taş masayı görebiliyordum. Raflar ya da benim raf olduğunu düşündüğüm şeyler, tekerleğin ispitleri gibi yuvarlak formda bu taştan yukarı doğru yükseliyordu. Tavana kadar gidiyor ve garip bir labirent oluşturuyorlardı, bir Ölümlü burada kolaylıkla kaybolabilirdi. Odanın içinde sadece kolonlar ve daire formunda taş bir masa vardı.

Marian duvarda duran meşalelerden birini alıp bana verdi. Bir tane Lena'ya verdikten sonra kendine de aldı. "Keyfinize bakın. Ben postayı kontrol etmeliyim. Başka bir bölümden transfer isteği gelmiş olabilir."

"Lunae Libri için mi?" Başka Büyücü Kütüphaneleri'nin olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Elbette." Marian merdivenlere döndü.

"Bekle. Buraya posta nasıl geliyor?"

"Size geldiği gibi. Carlton Eaton getiriyor. Yağmur çamur demeden." Carlton Eaton da biliyordu. Tabii biliyordu. Bu, gecenin bir yarısı Amma'yı alan kişinin neden o olduğunu açıklıyordu. Büyücülerin postalarını da açıyor muydu acaba? Gatlin ve orada yaşayanlar hakkında daha ne kadar bilmediğim şey vardı? Neyse ki sormak zorunda kalmadım.

"Çok fazla değiliz ama düşündüğünden daha fazlayız. Hatırlaman gereken bir şey var; Ravenwood, bu binadan daha uzun bir süredir burada. Burası Ölümlülerden önce Büyücülerin bölgesiydi."

"Belki de herkesin garip davranmasının sebebi budur." Lena beni dürttü. Ben hâlâ Carlton Eaton'da kalmıştım. Gatlin'de neler olup bittiğini, yani büyülü kütüphaneleri olan, kızların hava durumunu kontrol edebildiği ya da yaptıkları maçtan atlamanızı sağlayabildiği diğer Gatlin'i bilen kaç kişi daha vardı? Bu Büyücü döngüsünün içinde Marian ve Carlton Eaton gibi daha başka kim yer alıyordu? Ya da annem gibi.

Fatty? Bayan English? Bay Lee?

Bay Lee kesinlikle yoktur.

"Canını sıkma. İhtiyacın olduğunda onlar seni bulur. İşler böyle yürür, hep böyle yürüdü."

"Dur." Marian'ın kolunu yakaladım. "Babam biliyor mu?"

"Hayır." En azından evimizde iki hayatı aynı anda yaşamayan biri vardı, delirmiş olsa bile...

Marian son tavsiyesini verdi. "Çalışmaya başlasanız iyi olur. Lunae Libri bugüne kadar gördüğünüz bütün kütüphanelerden misli misli daha büyüktür. Kaybolursanız hemen aynı adımları atarak geri dönün, rafların orta noktada dışarı doğru olma sebebi budur, çok ileri ya da çok geri gidip kaybolmamanız için bir önlem."

"Düz bir çizgide yürürken insan nasıl kaybolabilir?"

"İstersen dene ve gör."

Lena araya girdi. "Rafların sonu nerede? Yani koridorların."

Marian ona tuhaf tuhaf baktı. "Bunu kimse bilmiyor. Kimse bunu bulmayı başaracak kadar ilerleyemedi. Bazı koridorların sonunda tüneller var. Lunae Libri'nin şeması henüz tamamlanmadı. Burada benim bile hiç görmediğim yerler var. Bir gün belki görürüm."

"Sen neden bahsediyorsun? Her şeyin bir sonu vardır. Bütün kasabanın altı kitap rafları ve tünellerle dolu olamaz. Ne yani, Bayan Lincoln'ün evinde çay içip, oradan sola sapıp kasabanın diğer ucundaki Del Teyze'ye bir uğrayıp bir

kitap mı bırakıyorsun? Sağa dönen tünele girince de Amma ile sohbet ediyorsundur." İyice alaycı olmuştum.

Marian bana gülümsedi, eğlenmeye başlamıştı. "Macon'ın kitaplarını nasıl aldığını sanıyorsun? Ya da ADK'dakiler gör-meden ziyaretçilerin buraya nasıl girip çıktığını? Gatlin Gatlin'dir. İnsanlar onu olduğu gibi severler, düşündükleri gibi. Ölümlüler görmek istediklerini görürler. İç Savaş'ın öncesinden beri bu bölgede yetişen bir sürü Büyücü var, Ethan. Yüzlerce yıl, bu bir anda değişmez. Senin bunu bilmen bir şeyi değiştirmez."

"Macon Dayı'nın bana buradan bahsetmemiş olduğuna inanamıyorum. Buraya gelen büyücüleri bir düşünsene." Lena meşalesini kaldırıp raftan kalın ciltli bir kitap aldı. Kitabın cildi çok süslüydü ve çok ağır görünüyordu, üzerindeki gri toz her yana dağıldı. Öksürmeye başladım.

"*Büyücülük, Kısa Hikâyesi*." Başka bir tane çekti. "Sanırım B harfindeyiz." Bu deri bir kutuydu ve içinde bir parşömen vardı. Lena parşömeni çıkardı. Toz bile daha gri görünüyordu. "*Büyü; Yaratmak ve Yıkmak İçin*. Bu eski bir şey."

"Dikkatli ol. En az yüz yıllık. Gutenberg matbaayı 1455'te buldu." Marian parşömeni büyük bir dikkatle çıkardı, yeni doğmuş bir bebeği tutar gibiydi.

Lena gri deriyle kaplı bir kitabı daha çekti. "*İç Savaşta Kullanılan Büyüler*. Savaşta da Büyücüler var mıydı?"

Marian onu onayladı. "İki tarafta da. Hem grilerde hem de mavilerde. Bu Büyücüler arasında büyük bir ayrım yaratmıştı. Ölümlüler arasında olduğu gibi."

Lena kitabı yerine koyarken Marian'a baktı. "Benim ailemdeki Büyücüler, bizler hâlâ savaşıyoruz değil mi?"

Marian yüzünde hüzünlü bir ifade ile ona baktı. "Bölünmüş Ev, Başkan Lincoln böyle derdi. Evet, Lena korkarım bu doğru." Lena'nın yanağına dokundu. "Burada olma sebebin de bu zaten. Sana gerekeni bulmak, bu anlamsızlıktan bir anlam çıkarmak. Artık başlasan iyi olacak."

"Burada çok kitap var, Marian. Bize sadece yönü işaret etmen mümkün mü?"

"Bana öyle bakmayın. Daha önce de söyledim bende cevaplar yok, sadece kitaplar var. Başlayın, burada ay saati gecelidir ve zaman kavramınızı yitirebilirsiniz. Siz aşağıdayken işler bildiğiniz gibi işlemeyecek."

Başımı Lena'dan Marian'a çevirdim. Herhangi birini gözümün önünde tutamamaktan korkuyordum. Lunae Libri düşündüğümden çok daha göz korkutucuydu. Bir kütüphaneden çok bir mezara benziyordu ve *Ayların Kitabı* her yerde olabilirdi.

Lena ile birlikte bu sonu görünmeyen raflara baktık ama ikimiz de bir adım bile atmadık.

"Onu nasıl bulacağız? Burada milyonlarca kitap var."

"Hiçbir fikrim yok. Belki de... " Ne düşündüğünü biliyordum.

"Madalyonu deneyelim mi?"

"Yanında mı?" Başımı sallayıp küçük keseyi cebimden çıkardım. Meşaleyi Lena'ya verdim.

"Ne olacağını görmemiz gerekiyor. Bir şeyler daha olmuş olmalı." Madalyonu mendilin içinden çıkarıp taş masanın ortasına yerleştirdim. Marian'ın gözlerinde o bildik ifadeyi gördüm, annemle iyi bir şey keşfettiklerinde yüzünde beliren o ifadeyi. "Sen de görmek ister misin?"

"Tahmin ettiğinden çok daha fazla." Marian yavaşça elimi tuttu, ben de Lena'nınkini ve madalyona dokundum.

Ani çakan ışık gözlerimi kapatmamı gerektirdi.

Hemen ardından dumanı ve alevlerin kokusunu hissetmeye başladım, oradaydık.

Genevieve, yağmurun altında daha rahat okuyabilmek için kitabı havaya kaldırdı. Buradaki sözcükleri dışından söylemenin doğaya karşı gelmek olduğunu biliyordu. Kulaklarında ne yaptığını iyi düşünmesini ve bunu yapmamasını söyleyen annesinin sesi vardı – neyi seçtiğinin farkında mıydı?

Genevieve duramazdı. Ethan'ı kaybedemezdi.

Okumaya başladı.

"CRUOR PECTORIS MEI, TUTELA TUA EST.
VITA VITAE MEAE, CORRIPIENS TUAM, CORRIPIENS MEAM.
CORPUS CORPORIS MEI, MEDULLA MENSQUE,
ANIMA ANIMAE MEAE, ANIMAM NOSTRAM CONECTE.
CRUOR PECTORIS MEI, LUNA MEA, AESTUS MEUS.
CRUOR PECTORIS MEI. FATUM MEUM, MEA SALUS."

"Çok geç olmadan dur çocuk." Ivy'nin sesi çok telaşlıydı. Yağmur yağmaya devam ediyordu ve dumanların arasında bir şimşek çaktı. Genevieve nefesini tutup beklemeye başladı. Hiçbir şey olmadı. Bir şeyi yanlış yapmış olmalıydı. Gözlerini kısıp kelimeleri daha doğru görmeye çalıştı. Karanlığın içinde onları en iyi bildiği dilde bağırarak tekrarladı.

"KALBİMİN KANI, KORUMAM SENİNDİR.
CANIMIN CANI, SENİNKİNİ ALMAK BENİMKİNİ ALMAKTIR.
VARLIĞIMIN VARLIĞI, KEMİĞİ VE BEYNİ
RUHUMUN RUHU, RUHLARIMIZ BAĞLI
KALBİMİN KANI, MEDCEZİRİM, AYIM
KALBİMİN KANI, BENİM KURTULUŞUM, BENİM KIYAMETİM"

Bir an gözlerine inanamadı, Ethan'ın göz kapakları açılmak için savaş veriyordu.

"Ethan!" Bir an sonra bakışları buluştu.

Ethan konuşabilmek için nefesini toplamaya uğraştı. Genevieve kulağını onun dudaklarına yapıştırdı ve onun sıcak nefesini yanağında hissetti.

"Baban, bir Büyücü ile bir Ölümlü bir arada asla olamaz dediğinde, ona bir an bile inanmadım. Bir yolunu bulacağız. Seni seviyorum Genevieve." Onun eline bir şey tutuşturdu. Bir madalyon.

Gözleri açıldığı gibi kapandı, göğsü inip kalkmıyordu. Genevieve bir tepki dahi veremeden bütün vücudundan bir akım geçti. Damarlarında akan kanı hissetti. Yıldırım çarpmış olmalıydı. Acı dalgası vücuduna yayıldı.

Genevieve dayanmaya çalıştı.

Her şey kararıdı.

"Ulu Tanrım! Onu da alma lütfen."

Genevieve, Ivy'nin sesini tanıdı. Neredeydi? Koku onu kendine getirdi. Yanık limon kokusu. Konuşmaya çalıştı ama boğazı bir avuç kum yutmuş gibi acıyordu. Gözlerini kırpıştırdı.

"Ahh, Tanrım! Teşekkür ederim!" Ivy çamurun ortasında diz çökmüş ona bakıyordu.

Genevieve kolunu Ivy'ye uzatırken öksürdü, onu kendine yaklaştırdı.

"Ethan, o ... " diye fısıldadı.

"Üzgünüm çocuk, o öldü."

Genevieve gözlerini açabilmek için büyük bir savaş verdi. Ivy şeytan görmüş gibi geri sıçradı.

"Tanrım, merhamet et!"

"Ne? Ne oluyor Ivy?"

Yaşlı kadın gördüğü şeyin anlamını bulmaya çalışıyordu. "Gözlerin, çocuk. Onlar, onlar değişmiş."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Artık yeşil değiller. Güneş kadar sarılar."

Gözlerinin ne renk olduğu Genevieve'in umrunda bile değildi. Ethan'ı kaybetmişti ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ağlamaya başladı.

Yağmur başladı ve yerdeki toprak çamura döndü.

"Ayağa kalkmalısın Bayan Genevieve. Diğer dünyadakilerle bir an önce konuşmamız gerekiyor." Ivy onu çekerek kaldırmaya çalıştı.

"Ivy çok anlamsız konuşuyorsun."

"Gözlerin... Seni uyarmıştım. Sana bu gece ay olmadığını söylemiştim. Bunun ne anlama geldiğini öğrenmemiz gerekiyor. Ruhlara danışmalıyız."

"Gözlerime olan şeyin sebebi büyük ihtimalle yıldırımdır."

"Ne gördün?" Ivy iyice paniklemişti.

"Ivy neler oluyor? Niye bu kadar garip davranıyorsun?"

"Sana yıldırım çarpmadı. O başka bir şeydi."

Ivy arkasını dönüp, yanmakta olan pamuk tarlalarının arasında koşmaya başladı. Genevieve arkasından bağırdı ama başı hâlâ dönüyordu. Başını çamura yasladı, yağmur yüzüne yağıyordu. Yağmur gözyaşlarıyla karıştı. Bilinci bir açılıyor bir kapanıyordu. Bir yerlerden Ivy'nin onu çağıran sesini duydu. Gözlerini odaklamayı başardığında, Ivy'nin eteğini kucaklamış bir şekilde yanında oturduğunu gördü.

Eteğinin arasında bir şey vardı, onu Genevieve'in yanına yere bıraktı. İçinde toz ve kumlar olan küçük şişecikler yan yana düştüler.

"Ne yapıyorsun?"

"Ruhlara bir teklif sunuyorum. Bunun ne anlama geldiğini bir tek onlar bize söyleyebilir."

"Ivy, sakin ol. Saçmalamaya başladın."

Yaşlı kadın elbisesinin cebinden bir şey çıkardı. Bu bir ayna parçasıydı. Onu Genevieve'e doğru tuttu.

Karanlıktı ama söylediğinde bir yanlışlık yoktu. Genevieve'in gözleri parlıyordu. O yemyeşil gözler altın sarısına dönmüştü ve onun gözleriyle alakası yoktu. Tam ortasında gözbebeği vardı ama biraz daha farklıydı, bir kedinin gözbebeklerine benziyordu. Genevieve aynayı yere fırlatıp Ivy'ye döndü.

Yaşlı kadın onunla ilgilenmiyordu. Tozları ve toprağı karıştırmış, bir avcundan diğerine geçirerek eski Gullah dilinde bir şeyler mırıldanıyordu.

"Ivy, ne yapıyor– "

"Şişşt!" dedi yaşlı kadın. "Ruhları dinliyorum. Onlar ne yaptığını biliyor. Bunun ne anlama geldiğini anlatacaklar."

"Topraktan kemiklerine, kanından kanına." Ivy parmağını kırık aynanın yanına sürttü ve toprağa kanından birkaç damla akıttı. "Duyduklarınızı duymama, gördüklerinizi görmeme, bildiklerinizi bilmeme izin verin."

Ivy ayağa kalkıp kollarını göğe açtı. Yağmur üzerine yağıyor, üzerinde çizgiler halinde çamur izleri oluşuyordu. Yeniden garip bir lisanda konuşmaya başladı ve sonra…

"Olamaz. Bunu bilmiyordu," diye bağırdı gökyüzüne.

"Ivy, ne oldu?"

Ivy kollarını bedenine dolamış titreyerek inliyordu. "Olamaz. Olamaz."

Genevieve Ivy'yi omuzlarından yakaladı. "Ne? Nedir o? Benim neyim var?"

"Sana o kitaba bulaşmamanı söylemiştim. Sana büyü yapmak için yanlış bir gece olduğunu da söylemiştim ama artık çok geç çocuk. Bunu geri almanın bir yolu yok."

"Neden bahsediyorsun?"

"Lanetlendin Bayan Genevieve. Belirlendin. Dönüştün ve bunu durdurmamız mümkün değil. Pazarlık. Ayların Kitabı'ndan karşılığında bir şey vermeden hiçbir şey alamazsın."

"Ne? Ne verdim?"

"Kaderini çocuk. Kaderini ve senden sonra doğacak her Duchannes çocuğunun kaderini."

Genevieve anlamadı. Anladığı tek şey bunun geri dönüşü olmayan bir şey olduğuydu. "Bu ne demek?

"On altıncı Ay'da, on altıncı yılda kitap ona söz verileni alacak. Senin ona adadığın şeyi. Duchannes çocuğunun kanını ve çocuk Karanlık tarafa dönecek."

"Bütün Duchannes çocukları mı?"

Ivy başını eğdi. Bu gece bozguna uğrayan tek kişi Genevieve değildi. "Hepsi değil."

Genevieve umut dolu gözlerini ona çevirdi. "Hangileri? Hangileri olduğunu nasıl bileceğiz?"

"Kitap seçecek. On altıncı Ay'da, çocuğun on altıncı doğum gününde.

"İşe yaramadı." Lena'nın sesi çok uzaklardan ve oldukça garip geliyordu. Sadece duman görüyordum ve onun sesini duyuyordum. Kütüphanede değildik, görüntünün içinde de değildik. İkisinin arasında bir yerdeydik ve bu çok kötüydü.

"Lena!"

Bir an için dumanların arasında yüzünü gördüm. Gözleri kocaman olmuş ve kararmıştı – o yeşil gözler siyaha dönmüştü. Sesi bir fısıltı halindeydi. "İki saniye. Sadece iki saniye yaşadı ve onu kaybetti."

Gözlerini kapattı ve yok oldu.

"L! Neredesin?"

"Ethan. Madalyon." Yine aynı uzaklıktan gelen ses, bu kez Marian'a aitti.

Elimin içindeki madalyonun ağırlığını hissettim ve ne dediğini anladım.

Bıraktım.

Öksürerek gözlerimi açtım, duman hâlâ ciğerlerimi yakıyordu. Oda bulanıktı ve etrafımda dönüyordu.

"Siz çocuklar burada ne halt ediyorsunuz?"

Gözlerimi madalyona odaklamaya çalıştım ve oda dönmeyi bıraktı. Yerde duruyordu. Son derece küçük ve zararsız görünüyordu. Marian elimi bıraktı.

Macon Ravenwood bu mahzen mezarın ortasında duruyordu, paltosu uçuşuyordu. Amma onun yanındaydı ve giysisinin düğmeleri yanlış iliklenmişti, elinde cüzdanı vardı. Hangisinin daha kızgın olduğunu anlayamamıştım.

"Özür dilerim, Macon. Kuralları biliyorsun. Yardım istediler ve ben bunu vermek üzere *bağlandım*." Marian çok utanmış görünüyordu.

Amma, Marian'a ateş püskürüyordu, sanki evimizi ateşe vermişti. "Sen Lila'nın oğlunu ve Macon'un yeğenini korumak için *bağlandın*. Bunların ikisini de yapmamış olduğunu görüyorum."

Macon'ın da Marian'a çullanmasını bekledim ama o hiçbir şey söylemedi. Bunun sebebini hemen anladım. Lena'yı

sarsmakla meşguldü. O taş masanın üzerinde baygın yatıyordu. Kolları iki yana açılmıştı ve yüzü masaya dönüktü. Bilinci yerinde değildi.

"Lena!" Onu kollarımın arasına aldım, Macon'ın yanında durması umrumda bile değildi. Gözleri hâlâ siyahtı ve bana bakıyordu.

"Ölmedi. Sürükleniyor. Ona ulaşabileceğimi biliyorum." Macon sessizce çalışıyordu, onun yüzüğünü çevirdiğini görmüştüm. Gözlerinde garip bir ışık belirdi.

"Lena! Geri gel!" Onun canı çekilmiş gibi duran vücudunu kucaklayıp, başını göğsüme dayadım.

Macon bir şeyler mırıldanıyordu. Ne söylediğini anlayamıyordum ama Lena'nın saçları karışmaya ve etrafı doğaüstü ama tanıdık bir esinti sarmaya başlamıştı.

"Burada olmaz, Macon. Büyün burada bir işe yaramaz." Marian tozlu bir kitabın sayfalarının üzerine gözyaşlarını döküyordu, sesi zorlukla duyuluyordu.

"Büyü yapmıyor, Marian. Yolculuk yapıyor. Dediğini bir Büyücü bile başaramaz. Lena'nın gittiği yere sadece onun türü gidebilir." Amma onu rahatlatmaya uğraşıyordu ama sesi ikna edici değildi.

Lena'nın vücudundaki soğukluğu hissettim, Amma'nın haklı olduğunu anlamıştım. Lena kollarımda değildi, bambaşka bir yerdeydi. Uzaklarda. Bunu hissedebiliyordum ama ben sadece bir Ölümlü idim.

"Sana söyledim Macon, burası tarafsız bölge. Buradan hiçbir tarafla bağlantı kuramazsın." Marian elindeki kitabı ona bir faydası olabilecekmiş gibi sımsıkı tutmuş odada geziniyordu. Ama cevap yoktu. Cevabı biraz önce söylemişti, burada büyü yapılamıyordu.

Rüyaları ve Lena'yı çamurun içinden çekişimi hatırladım. Onu kaybettiğim yer burası mıydı?

Macon konuştu. Gözleri açıktı ama görmediği kesindi. Onlar Lena'ya bakıyordu. "Lena. Dinle beni. O seni tutamaz."

O. Lena'nın boş bakan gözlerine baktım.

Sarafine.

"Sen güçlüsün Lena, kır zinciri. Sana orada yardım edemeyeceğimi biliyor. Seni gölgelerin arasında bekliyordu. Bunu kendin başarmalısın."

Marian elinde bir bardak suyla geldi. Macon onu Lena'nın yüzüne ve ağzının içine döktü. Lena kıpırdamadı.

Daha fazla dayanamazdım.

Onu yakalayıp deli gibi öpmeye başladım. Su dudaklarımızın arasında kıpırdandı, sanki boğulan birine suni teneffüs yapıyordum.

Uyan L. Beni şimdi bırakamazsın. Böyle olmaz. Sana ondan daha çok ihtiyacım var.

Lena'nın gözlerinde ufak bir hareket oldu.

Ethan. Çok yorgunum.

Derin bir nefes alıp suyu üzerine püskürterek hayata döndü. Gülümsedim, o da bana gülümsedi. Eğer gördüğümüz rüyaların bir anlamı varsa, onların sonunu değiştirmeyi başarmıştık. Bu kez onu tutmuştum. Ama kafamın arkasında bir yerlerde, onu yakalayamadığım anın bu olmadığını biliyordum. Bu sadece başlangıçtı.

Bu doğru bile olsa, bu kez onun hayatını kurtarmayı başarmıştım.

Onu tekrar kollarımın arasına almak için uzandım. O akımı yeniden hissetmek istiyordum. Kollarımı ona saramadan yerinden sıçradı. "Macon Dayı!"

Macon arkasındaki duvara dayanmış duruyordu, vücudunun ağırlığını taşıyamıyor gibiydi. Başını eski taşa yasladı. Ter içindeydi ve zorlukla nefes alıyordu, yüzü tebeşir rengindeydi.

Lena koşup ona sarıldı, bir çocuğun babasına sarıldığı gibi...

"Bunu yapmamalıydın. Seni öldürebilirdi." Yolculuk sırasında ne yaptıysa bunun bedeli onun için çok ağır olmuştu.

Demek Sarafine buydu. Bu şey, her neyse Lena'nın annesiydi.

Kütüphaneye gitmek böyle bir şeyse, önümüzdeki aylar içinde karşılaşacağım şeylere yeterince hazırlıklı olup olmadığımı bilemedim.

Ya da yarın sabah itibarıyla önümüzdeki 74 güne.

Lena battaniyenin altında hâlâ terliyordu. Beş yaşındaki bir bebek gibiydi. Arkasında duran eski meşe kapıya baktım, oradan çıksam yolumu bulabilir miydim acaba? Sanmam. Koridorlardan birinde otuz adım kadar ilerlemiş sonra merdivenlerden aşağı inmiş, bir sürü küçük kapıdan geçerek bu okuma odasına benzeyen küçük ve sevimli odaya gelmiştik. Koridorların sonu yok gibiydi, hepsinde bir yeraltı otelinin koridoruymuş gibi bir sürü kapı vardı.

Macon oturur oturmaz, masanın üzerinde içinde beş bardak çay ve bir tabak tatlı ekmek bulunan gümüş bir çay tepsisi belirdi. Belki de mutfak burada da çalışıyordu.

Etrafıma bakındım, nerede olduğumu bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı. Gatlin'deydim ama Gatlin'e hiç olmadığım kadar uzak olan bir yerdeydim.

İki şekilde de konudan kopmuştum.

VIII. Henry zamanından kalmış gibi görünen kolçaklı sandalyede, rahat bir nokta bulmaya çalıştım. Olmadığını bilmem gerekirdi. Duvarda asılı olan kilim eski bir şatodan çıkmışa benziyordu, Ravenwood'dan olabilirdi. Gece mavisinin üzerine gümüşle işlenmiş takımyıldızlar vardı. Her baktığımda ay başka bir fazda görünüyordu.

Macon, Amma ve Marian masaya oturdular. Lena ile benim haddimizi aştığımızı ve başımızın büyük dertte olduğunu söylüyorlardı. Macon çok kızgındı ve önündeki çay bardağı titriyordu. Amma'nın ondan aşağı kalır yanı yoktu. "Oğlumun, yeraltına girmeye hazır olduğunu düşünmene neyin sebep olduğunu öğrenebilir miyim? Lila burada olsa derini elleriyle yüzerdi. Aklın neredeydi Marian Ashcroft?"

Marian'ın bardağı tutan elleri titriyordu.

"Senin oğlun mu? Ya benim yeğenim? Saldırıya maruz kalanın benim yeğenim olduğundan eminim." Macon ve Amma bizi paramparça etmiş, birbirlerine saldırmaya başlamışlardı. Lena'ya bakmaya cesaret edemedim.

"Doğduğun günden beri sorun çıkarıyorsun Macon," Amma Lena'ya döndü. "Ama senin oğlumu bunun içine çekmiş olduğuna inanamıyorum, Lena Duchannes."

Lena kendini kaybetti. "Elbette çekerim. Ben kötü şeyler yaparım. Bunu ne zaman anlayacaksınız? Bu gün geçtikçe daha da kötüye gidecek!"

Çay takımı masadan yükseldi ve orada dondu. Macon gözünü bile kırpmadan ona baktı. Meydan okuma. Bütün set yeniden yavaşça eski yerine döndü. Lena odada başka kimse yokmuş gibi Macon'a döndü. "Karanlık tarafa geçeceğim ve senin bunu durdurmak için yapabileceğin bir şey yok."

"Bu doğru değil."

"Öyle mi? Sonum tıpkı… " söyleyememişti.

Battaniye omuzlarından düştü ve elimi tuttu. "Benden uzak durmalısın, Ethan. Çok geç olmadan önce bunu yap."

Macon ona baktı, sinirlenmeye başlamıştı. "Karanlık olmayacaksın. Ahmaklık etme. O sadece senin öyle düşünmeni istiyor." O demesi, bana Gatlin kelimesini telefffuz edişini hatırlattı.

Marian bardağını masaya koydu. "Gençler. Onlar için her şey bir kıyamettir."

Amma başını iki yana salladı. "Bazı şeyler vardır ki öyle olmalıdır ve o konularda bir şeyler yapılmalıdır. Bu, henüz o noktaya gelmedi."

Lena'nın elinin titrediğini hissettim "Haklılar L. Her şey yoluna girecek."

Elini hızla çekti. "Her şey yoluna mı girecek? Annem, Katalist olan annem beni öldürmeye çalışıyor. Gördüğümüz yüzyıl öncesine ait olan görüntüler, ailemin İç Savaş'tan bu yana lanetli olduğunu gösteriyor. İki ay sonra doğum günüm ve yapabildiğin tek şey bu mu?"

Elini yavaşça yeniden tuttum, buna izin verdi. "Senin gördüklerini ben de gördüm. Kitap kimi alacağını seçiyor. Belki seni seçmez." Çabam boşaydı ama elimden başka bir şey gelmiyordu.

Amma çay tabağını masaya vurarak Marian'a baktı. Üzerindeki bardak tıngırdadı.

"Kitap mı?" Macon gözlerini bana dikti.

Gözlerinin içine bakmaya çalıştım ama beceremedim. "Görüntüdeki kitap."

Tek kelime daha söyleme Ethan.

Onlara söylemek zorundayız. Bunun altından tek başımıza kalkamayız.

"Bir şey değil M Dayı. Biz bile o görüntülerin ne anlama geldiğini anlamadık." Lena vazgeçmeyecekti ama bu gece yananlardan sonra, ben vazgeçmeye karar vermiştim. Bunu yapmak zorundaydık. Her şey kontrolden çıkmaya başlamıştı. Kendimi boğuluyor gibi hissediyordum ve değil Lena'yı kendimi kurtaracak gücüm bile yoktu.

"Belki de bu görüntüler *belirlendiğinde* herkesin Karanlık tarafa geçmeyeceğini anlatmak içindir. Del Teyze ya da Reece geçmedi. Küçük Ryan'ın o tarafa geçip insanları iyileştirdiğini düşünsene," diyerek ona yanaştım.

Lena iskemlesinde büzüldü. "Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ama çok da yanılmıyor Lena." Macon ona baktı, pes etmişti.

"Sen Ridley değilsin ve sen annen de değilsin," dedim mümkün olduğu kadar ikna edici olmaya çalışarak.

"Bunu nereden biliyorsun? Annemle hiç tanışmadın. Bana yaptığı önlenemez gibi görünen fiziksel saldırıları dışında, ben de onunla tanışmadım."

Macon onu rahatlatmaya çalışarak konuşmaya başladı. "Bu tip saldırılara hazırlıklı değildik. Onun *yolculuk* yapabildiğini bilmiyordum. Benim güçlerimden de almış olduğunu bilmiyordum. Bu, Büyücülere verilen bir güç değildir."

"Kimse ne annem ne de benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor gibi görünüyor."

"Bu yüzden kitap bize lazım." Bu kez gözlerimi Macon'un gözlerine diktim.

"Bu sürekli olarak bahsettiğiniz kitap neyin nesi?" diye sordu Macon, sabrı taşmaya başlamıştı.

Ona söyleme Ethan.

Söylemek zorundayız.

"Kitap Genevieve'i lanetlemiş." Macon ile Amma bakıştılar. Ne söyleyeceğimi zaten biliyorlardı. "*Ayların Kitabı*. Eğer büyünün nasıl yapıldığı yazıyorsa, bunun nasıl bozulabileceği de yazıyor olmalıdır. Öyle değil mi?" Oda bir anda sessizliğe büründü.

Marian, Macon'a baktı. "Macon… "

"Marian bu işe karışma. Fazlasıyla karıştın zaten, birkaç dakika içinde güneş doğacak." Marian biliyordu. *Ayların Kitabı*'nın nasıl bulunacağını biliyordu ve Macon Dayı onun susmasını istiyordu.

"Marian Teyze kitap nerede?" Gözlerinin içine baktım. "Bize yardım etmek zorundasın. Annem bize yardım ederdi ve taraf tutmamalısın, yanılıyor muyum?" Adil oynamıyordum ama başka çarem kalmamıştı.

Amma ellerini kaldırdı ve sonra yeniden kucağına koydu. Bu yenilginin bir işaretiydi. "Olan olmuş. Onlar ipin ucunu çoktan yakalamışlar, Melchizedek. Eski hikâye açığa çıkmış."

"Macon, kurallar belli. Bana sorarlarsa onlara göstermek zorundayım," dedi Marian. Sonra bana baktı. *Ayların Kitabı* Lunae Libri'de değil."

"Nerden biliyorsun?"

Macon gitmek üzere ayağa kalktı. Çenesi kasılmıştı, çok öfkeliydi. Konuşmaya başladığında sesi diğer odadan yankılandı. "O kitabın adının bütün arşive verilmesinin bir tek sebebi var. O bu dünyada ve diğer dünyada bulunan en güçlü kitap. O kitap ailemi sonsuza dek lanetledi. Ve o kitap yüzyıldır kayıp."

01.12

Cadı ile Kafiyeli

Pazartesi sabahı, Link ile birlikte 9. Yol'da Lena'yı çataldan almak üzere ilerliyorduk. Link Lena'yı seviyordu ama onu Ravenwood'a kadar götürmek imkânsızdı. Orası onun için hâlâ perili evdi.

Gerçekleri bilseydi. Şükran Günü tatili uzun bir hafta sonuna dönüşmüştü. Lost dizisinden fırlamış bir yemekle başlayıp, Macon ile Lena arasında uçan bir vazoyla devam etmiş ve dünyanın merkezine yapılan bir yolculukla sona ermişti. Bunların hepsi Gatlin sınırları içinde olmuştu. Link ise haftа sonunu futbol maçı izleyip, kuzenlerini dövüp, bu yılki peynirli köftelerin içinde soğan olup olmadığını anlamaya çalışarak geçirmişti.

Link'e göre ortalıkta kaynayıp duran başka bir sorun vardı. Son yirmi dört saat içerisinde annesi telefonu elinden bırakmamıştı. Mutfakta ve koridor köşelerinde fısıldayarak konuşup durmuştu. Bayan Snow ve Bayan Asher akşam yemeğinden sonra onlara gitmiş ve üçü birden mutfakta – savaş karargâhında toplanmışlardı. Link bir şeyler almak ister gibi içeri girdiğinde duyduklarından bir şey anlayamamıştı. Ama annesinin artık bu oyuna bir son vermek istediği ortadaydı. "Onu şu ya da bu şekilde okuldan attırmalıyız." Küçük köpeğini de.

Çok fazla şey öğrenememiştim ama Bayan Lincoln'ü tanıdığım kadarıyla endişelenmem gerektiğini biliyordum.

Onun gibi bir kadının çocuklarını ve kasabasını en nefret ettiği şeyden – onlardan farklı olan bir şeyden korumak adına neler yapabileceği tahmin edilemezdi. Annem bana burada yaşadığı ilk yıllarını nasıl geçirdiğini anlatmıştı. Anlattığına göre, o dönem Tanrı'dan korkan kilise müdavimi kadınlar sonunda onun yanında yer almaktan sıkılıp, onu bir suçlu olarak rapor etmişlerdi. Pazar günleri alışveriş yapıyordu, kiliseye arada bir uğruyordu, bir feministti (Bayan Asher feminist ile komünisti hep karıştırırdı), bir Demokrat yanlısıydı (Bayan Lincoln hemen zaten bu kelimenin içinde kötülük olduğunu ilan etmişti) ve en kötüsü bir vejetaryendi (Bayan Snow'un davetlerinden hemen ihraç edilmişti). Bunların yanı sıra, doğru kilisenin, ADK'nın ya da Ulusal Silah Birliği'nin de üyesi değildi. O tam bir yabancıydı.

Babam ise burada doğmuş ve Gatlin'in çocuklarından biri olarak kabul edilmiş bir adamdı. Annem öldüğünde, onu yaşarken bu şekilde yargılamış olan bu kadınlar, kremalı bilmem ne güveçleri, tencereler dolusu rosto ve biber gibi şeyler pişirip ondan intikam almışlardı. Son sözün onlarda kalmasını istiyorlardı. Annem bunlardan nefret ederdi ve bunu gayet iyi biliyorlardı. Amma ile birlikte onların kaplarını içeri almamış sundurmada bırakmıştık. Kaplarını almaya geldiklerinde evlerine dönerken yargılayacak yeni malzemeleri vardı artık.

Son sözü hep onlar söylerdi. Lena bilmiyordu ama Link ve ben bunu çok iyi biliyorduk.

Lena Külüstür'ün ön koltuğunda, Link'le aramızda sandviç olmuş eline yazmakla meşguldü. Ne yazdığını görebiliyordum: *her şey gibi paramparça.* Durmadan yazıyordu. Bazıları sakız çiğner, bazıları da saçlarıyla oynardı, Lena ise yazıyordu. Bunun farkında olduğunu sanmıyordum. Günün birinde bana şiirlerinden birini okutacak mıydı? Benimle ilgili bir şey yazmış mıydı?

Link ona baktı. "Bana ne zaman bir şarkı yazacaksın?"

"Bob Dylan'a yazdığımı bitirir bitirmez."

"Lanet olsun." Link otoparkın girişinde frenlere asıldı. Onu suçlayamazdım. Sabahın sekizinde annesini orada görmekten daha korkunç bir şey olamazdı ve orada duruyordu.

Park alanı her zamankinden çok daha kalabalıktı. Veliler oradaydı; pencerenin kırılması olayı dışında veliler Jackson'a bir kez gelmişlerdi. Jocelyn Walker'ın annesi, İnsan Gelişimi dersinde üreme döngüsü işlenirken onu sınıftan çıkarmıştı. Kesinlikle bir şeyler oluyordu.

Link'in annesi Emily'ye bir kutu uzattı. Okulun tüm amigo kızları otoparkta duran arabalara broşür gibi bir takım kâğıtlar dağıtıyorlardı. Rüzgârda uçuşuyorlardı ama yine de okumayı başarabildim. Bir çeşit kampanyaya benziyordu, adayı olmayan bir kampanyaya.

JACKSON'DA ŞİDDETE HAYIR DEYİN!

MÜSAMAHA YOK!

Link kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim. İnmek zorundasınız." Sürücü koltuğunda büzülmüştü, arabayı kullanan kimse yok gibiydi. "Annemin beni amigo kızların önünde dövmeye kalkışmasını istemiyorum."

İnip Lena'nın da inmesi için kapıyı açık tuttum. "İçerde görüşürüz, dostum."

Lena'nın elini tutup sıktım.

Hazır mısın?

Olabileceğim kadar.

Arabaların arasına saklanarak alanın etrafından dolanmaya başladık. Emily'yi göremiyorduk ama Emory'nin kamyonetinin arkasından gelen sesini duyabiliyorduk.

"Broşürlere bakın!" Emily, Carrie Jensen'ın camına eğilmişti. "Okulda yeni bir kulüp kuruyoruz, Jackson Lisesi Koruma Melekleri. Şiddet hareketlerini ve alışılmadık tavırları rapor edip okulumuzu koruyacağız. Bunun Jackson'da okumakta olan her öğrencinin görevi olduğunu düşünüyorum. Katılmak isterseniz sekizinci dersten sonra yemekhanede bir

toplantı yapacağız." Emily'nin sesi uzaklaşırken Lena'nın elimi tutan eli kasıldı.

Bu da ne demek?

Hiçbir fikrim yok. Ama hepsi aklını kaçırmış. Gel.

Onu çekmeye çalıştım ama o beni geri çekti. Tekerleğin arkasına saklandı. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"İyi misin?"

"Şunlara baksana, bir canavar olduğumu düşünüyorlar. Bir cam kırıldı. Suçlayacak birini bulmaları gerekiyor. Bu tam bir..."

"Cadı avı."

Bunu söylemeyecektim.

Ama düşünüyordun.

Elini sıktım ve bütün tüylerim havaya dikildi.

Bunu yapmak zorunda değilsin.

Zorundayım. Onlara benzeyen insanların, beni bir önceki okulumdan kaçırmalarına razı oldum. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Son sıra arabaların arasından çıktığımızda orada duruyorlardı. Bayan Asher ve Emily diğer broşür kutularını arabaya yerleştiriyordu. Eden ve Savannah broşürleri diğer amigo kızlara ve Savannah'nın bacaklarını görmek isteyen bir takım çocuklara dağıtıyorlardı. Bayan Lincoln birkaç adım ötede durmuş diğer annelerle konuşuyordu, onlara Müdür Harper'a birkaç telefon açarlarsa evlerini Güney Miraslarını Turu'na ekleme sözü veriyordu. Earl, Petty'nin annesine üzerine kalem takılı bir dosya uzattı. Bunu anlamam çok uzun süremi almadı – çıkış yoktu.

Dilekçe topluyordu.

Bayan Lincoln bizi gördü ve orada durarak boş bakışlarını bize çevirdi. Diğer kadınlarda başını onun baktığı yöne çevirdi. Bir an için hiçbir şey söylemediler. Belki de kendilerini kötü hissedip, broşürlerini ceplerine koyup, arabalarını binip evlerinin yolunu tutarlardı. Bayan Lincoln'ün evinde kendi evimde uyuduğumdan fazla uyumuştum. Bayan Snow, üçüncü dereceden kuzenimdi. Bayan Asher, on yaşındayken

olayla elimi yardığımda onu bandajlayan kadın. Bayan Elkeyi ilk saçımı kesen kişi. Bu kadınlar beni tanıyordu. Beni çocukluğumdan beri biliyorlardı. Bana bunu yapmamaları gerekiyordu. Gideceklerdi.

Birkaç kez daha söylersem belki gerçekleşirdi.

Her şey yoluna girecek.

Yanıldığımı anladığımda çok geç kalmıştım. Lena ile beni görmenin şokunu hemen atlattılar.

Bayan Lincoln gözlerini kıstı. "Müdür Harper..." Gözlerini Lena'dan bana çevirip başını iki yana salladı. Yakın zaman içerisinde evlerine yemeğe çağırılmayacaktım. Sesini iyice yükseltti. "Müdür Harper tam destek vereceğini söyledi. Jackson'da şiddete izin vermeyeceğiz, diğer okulları saran bu vebayı buradan uzak tutacağız. Siz genç insanlar okulunuzu korumakla en doğru şeyi yapıyorsunuz." Bize baktı. "Sizi desteklemek için her şeyi yaparız."

Hâlâ el ele tutuşarak yanlarından geçtik. Emily önümüzde durdu ve Lena'yı görmezden gelerek bana bir broşür uzattı. "Ethan bugünkü toplantıya gel. Koruma Melekleri'nin sana ihtiyacı var."

Haftalardır benimle ilk kez konuşmuştu. Mesajı almıştım. Hâlâ bizden birisin, bu son şansın.

Elini ittim. "Jackson'un ihtiyacı olan tek şey senin biraz meleklik etmen. Neden gidip çocuklara işkence etmiyorsun ya da kelebeklerin kanatlarını koparmıyorsun? Yavru bir kuşu kafesinden de atabilirsin." Lena'yı çekiştirerek yanından geçtim.

"Zavallı annen olsa ne derdi Ethan Wate? Yapmakta olduğun şey karşısında neler söylerdi?" Arkama döndüm. Bayan Lincoln hemen dibimde duruyordu. Giysileri her zamanki gibiydi, filmlerdeki kızgın kütüphane memuresi gibi ucuz gözlüklerinin arkasından bakıyordu, dağınık saçlarının kahverengi mi gri mi olduğuna karar vermek zordu. Link bu kadından nasıl çıkmıştı? "Sana annenin ne diyeceğini ben söyleyeyim. Ağlardı. Mezarında ters dönerdi."

Çizgiyi aşmıştı.

Bayan Lincoln annem hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bütün Amerika'da kitap yasaklanmasına karşı yazılan Okul *Müfettişi* adlı kitabı bana verenin o olduğunu bilmiyordu. Onu her çağırdığı ADK ya da Kadın Kolları Toplantısı'na annemin nefret ederek gittiğini bilmiyordu. Annem ADK ya da Kadın Kolları'ndan nefret etmiyordu, Bayan Lincoln'ün temsil ettiği şeylerden nefret ediyordu. Gatlin'de yaşayan Bayan Lincoln, Bayan Asher gibi küçük beyinli ama güç sahibi kadınlardan nefret ediyordu.

Annem hep aynı şeyi söylerdi. "Doğru ile kolay asla aynı değildir." Ve şu an yapılması gereken doğru şeyi biliyordum, kolay olmadığını da. Kalıntılarını temizlemek çok zor olacaktı.

Bayan Lincoln'e dönüp gözlerinin içine baktım. "'Doğru yoldasın Ethan.' Zavallı annemin bana diyeceği tek şey budur efendim."

Okulun yönetim binasının girişine doğru dönüp, Lena'yı da yanımda çekiştirerek yürümeye başladım. Birkaç adım kalmıştı. Lena dışarıya belli etmiyordu ama tir tir titriyordu. Onu rahatlatmak için elini sıkmaya devam ettim. Saçları kıvrılıp açılıyordu, patlayacak gibiydi, ya da ben patlayacaktım. Jackson'ın koridorlarına adım atacağım için bu kadar mutlu olduğumu hiç hatırlamıyordum. Bu, girişte Müdür Harper'ı görene kadar devam etti. Müdür olduğu için pişmanmış gibi bize bakıyordu, olmasaydı o da broşür dağıtabilecekti.

Onun yanından geçerken Lena'nın saçları uçuşuyordu. O bize bakmadı. Meşgul görünüyordu. "Bu da ne..."

Başımı çevirip baktığımda yüzlerce yeşil broşürün arabaların üzerinden, kutulardan ve insanların ellerinden havalandığını gördüm. Bulutların arasında uçan bir kuş sürüsüne benziyorlardı. Özgür bırakılmışlardı ve kaçıyorlardı. Hitchcock'un *Kuşlar* filmine benziyordu, tabii tersine.

Demir kapılar arkamızdan kapanmadan önce çığlıkları duyduk.

Lena saçını düzeltti. "Burada ne delişmen bir hava var."

12.06

Kayıp Bürosu

Bugünün Cumartesi olduğunu düşünmek beni rahatlattı. Günü, tek güçleri kendi isimlerini unutmak olan bu kadınlarla geçirmenin huzurlu bir yanı vardı. Hemşireler'in evine vardığımda, Mercy Hala Siyam kedisi Lucille Ball'la ön bahçede antrenman yapıyordu. Onların ön bahçeleri boyunca uzanan bir çamaşır ipleri vardı ve Mercy Hala Lucille Ball'un göğüs tasmasını, her sabah bu ipe rahat antrenman yapabilmesi için takıyordu. Onlara yüzlerce kez kedileri dışarı serbest bırakabileceklerini, onların işi bitince kendi istekleriyle geri döneceğini anlatmıştım ama Mercy Hala bana, ona sanki evli bir adamla birlikte olmasını istemişim gibi bakmıştı. "Lucille Ball'u sokaklarda tek başına bırakamam. Birilerinin fırsattan istifade edeceğinden eminim." Kasabada hiç kedi kaçırma olayı yaşanmamıştı ama bu tartışmayı kaybedeceğimi biliyordum.

Klasik hengâmeyle karşılaşmaya hazır bir şekilde, kapıyı açtım ama ev çok sakindi. Kötüye işaret. "Prue Hala?"

Evin arkasından gelen tanıdık ağır ağır konuşan sesi duydum. "Camlı verandadayız, Ethan."

Camlı verandanın girişinin altından eğildiğimde, Hemşireler'in ellerinde fareye benzeyen kürklü yaratıklarla koşuşup durduklarını gördüm.

"Bu kahrolası şeyler de ne?" dedim hiç düşünmeden.

"Ethan Wate, ağzından çıkanlara dikkat et, yoksa onu bir kalıp sabunla yıkamak zorunda kalacağım. Senden daha iyi küfür edebileceğimi biliyorsun," dedi Grace Hala. Onun küfürleri külot, baldır ve mesane gibi sözcüklerden oluşuyordu.

"Özür dilerim, efendim. Ama o elinizdeki şey nedir?"

Mercy Hala hızla bana yaklaşıp elini uzattı, orada iki küçük kemirgen uyuyordu. "Bebek sincaplar. Ruby Wilcox onları geçtiğimiz Salı günü tavan arasında bulmuş."

"Yabani sincap mı?"

"Altı tane. Gördüğün en şeker şeyler değil mi?"

Ben sadece oluşabilecek kazaları görüyordum. Birer tarihi eser olan halalarımın vahşi hayvanlara, bebeklere ya da onlara benzer şeylere bakmaya kalkışmaları son derece korkutucuydu. "Nereden aldınız onları?"

"Ruby onlara bakamayacaktı... " diye anlatmaya başladı Mercy Hala.

"O kötü kocası yüzünden. Ondan izin almadan Dur&Al'a bile gidemiyor."

"Böylece Ruby onları bize verdi, bizim zaten bir kafesimiz vardı."

Hemşireler zamanında kasırgada yaralanan bir rakunu alıp iyileştirmişlerdi. Bir süre sonra rakun Prudence Hala'nın Sonny ve Cher adlı muhabbet kuşlarını yemişti ve Thelma onu evden atmıştı. Bu konu bir daha konuşulmamıştı. Kafes hâlâ duruyordu.

"Sincapların kuduz taşıdığını biliyorsunuz değil mi? Bunlara bakamazsınız. Ya bir tanesi sizi ısırırsa?"

Prue Hala kaşlarını çattı. "Ethan bunlar daha bebek ve çok tatlılar. Bizi ısırmazlar. Biz onların anneleriyiz."

"Onlar son derece evciller, öylesiniz değil mi?" Grace Hala bunları söylerken burnuyla bir tanesini itekliyordu.

Benim hayal edebildiğim tek şey; bu haşerelerden bir tanesinin teyzelerimden birinin boynunu ısırışı ve bunun ardından benim onları karınlarından yirmişer iğne yemek üzere acil servise götürüşümdü. Bu iğnelerden biri bile bu yaşta onları öldürmeye yeterli olabilirdi.

Onlara bunu anlatmaya çalışmam ise boşa vakit kaybıydı.

"Bilemezsiniz. Onlar vahşi."

"Ethan Wate, bir hayvan sever olmadığın ortada. Bu bebekler bizi asla incitmezler." Grace küçümseyen bakışlarla beni süzdü. "Onlara ne yapmamızı bekliyorsun? Anneleri yok. Onlara bakmazsak ölecekler."

"Onları Hayvanları Koruma Derneği'ne götürebilirim."

Mercy Hala onları iyice bağrına bastı. "HKD mi! O katillere mi? Onları kesinlikle öldürürler!"

"HKD'den bu kadar bahsetmek yeterli. Ethan bana oradaki damlalığı verir misin?"

"Ne için?"

"Onları dört saatte bir bu damlalıkla beslememiz gerekiyor," diye açıkladı Grace Hala. Prue Hala'nın elinde tuttuğu sincap deli gibi damlalığı emmeye başlamıştı. "Ve günde bir kez de özel bölgelerini kulak pamuğu ile temizlememiz gerekiyor. Böylece kendilerini temizlemeyi öğrenecekler."

Bu sahneyi gözümde canlandırmak istemiyordum.

"Bunları nereden biliyorsunuz?"

"İnternetten baktık." Mercy Hala gururla gülümsüyordu.

Halalarının interneti biliyor olmalarına inanamadım. Hemşireler'in tost makinesi bile yoktu. "İnternete nasıl girdiniz?"

"Thelma bizi kütüphaneye götürdü, Marian da bize yardım etti. Orada bilgisayarlar var. Bunu biliyor muydun?"

"Ve onlarda her şeye bakabiliyorsun. Kirli resimlere bile. Hatta hayatında hiç göremeyeceğin kirlilikteki fotoğraflar bile ekranda beliriveriyor. Düşünsene!" Grace Hala 'kirli' derken büyük ihtimalle çıplaklıktan bahsediyordu. Bu, onları büyük ihtimalle internetten uzak tutmaya yetecekti.

"Ben bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum ve bunu lütfen aklınızın bir kenarında tutun. Onları sonsuza kadar yanınızda tutamazsınız. Büyüdükçe daha da saldırgan olacaklar."

"Zaten onlara sonsuza kadar bakmayı planlamıyoruz." Prue Hala bu çok komik bir şeymiş gibi başını sallıyordu. "Kendilerine bakmayı öğrenir öğrenmez, onları arka bahçeye bırakacağız."

"Ama nasıl yemek bulacaklarını öğrenemeyecekler. Vahşi hayvanlara evde bakmanın en büyük kötülüğü bu. Onları bıraktığınız zaman açlıktan ölecekler." Bu fikrim onlara doğru gelebilirdi ve ben de acil servise gitmekten kurtulabilirdim.

"İşte bu konuda yanılıyorsun. İnternette hepsi yazıyordu," dedi Grace Hala. Vahşi sincaplara nasıl bakılacağını ve onların özel yerlerinin kulak pamuğu ile temizlenmesi gerektiğini yazan bu web sitesinin adı neydi?

"Onlara ceviz toplamayı öğretmek gerekiyor. Cevizleri bahçeye gömüyorsun ve sincapları onları bulmaları için çalıştırıyorsun."

Konunun varacağı noktayı anlamıştım. Günün bir kısmını arka bahçeye bebek sincaplar için ceviz gömmekle geçirecektim. Hemşireler tatmin olana kadar kaç delik kazmam gerekeceğini merak ettim.

Kazı işlemimin otuzuncu dakikası itibarıyla bahçede bir şeyler bulmaya başladım. Bir yüksük, gümüş bir kaşık, değersiz görünen ametist bir yüzük... Bu bahçeye ceviz kazmaya ara vermem için bana yine de bir sebep yarattı. Eve geri döndüğümde Prue Hala şişe dibi kalınlığında camı olan okuma gözlüklerini takmış, sarı renkli bir kâğıt yığınını karıştırıyordu. "Ne okuyorsun?"

"Arkadaşın Link'in annesinin istediği bir şeyi arıyorum. ADK'dakiler Güney Mirasları Turu için tarihi bir takım belgeler istiyor." Yine kâğıtları karıştırmaya başladı. "Ama Gatlin tarihinde Ravenwood'u içermeyen bir belge bulmak neredeyse imkânsız." Bu ADK'nın duymak istediği son isimdi tabii.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlar olmasaydı, sanırım bugün Gatlin diye bir yer olmazdı. Yani Ravenwood olmadan Gatlin'in tarihi yazılamaz."

"Onlar buraya ilk gelenler mi?" Marian öyle söylemişti ama buna inanmak zordu.

Mercy Hala yığının içinden bir kâğıdı alıp, gözlerine iyice yaklaştırdı, büyük ihtimalle çift görüyordu. Prue Hala kâğıdı onun elinden çekti. "Bana ver şunu. Sistemimi bozma."

"Madem yardım istemiyorsun, sen bilirsin." Mercy Hala bana döndü. "Ravenwoodlar buraya ilk gelenler. Bu araziyi onlara 1800'lü yıllarda İskoçya Kralı bağışlamış."

"1781. Kâğıdı buldum." Prue Hala kâğıdı havaya doğru salladı. Çiftçilik yapmışlar ve Gatlin'i Güney Carolina'nın en verimli toprakları haline getirmişler. Pamuk, tütün, pirinç, çivitotu-hepsi burada yetişmiş ki bu oldukça garip, çünkü bunlar aynı bölgede yetişebilen ürünler değildir. İnsanlar bu topraklarda her şeyin yetişebildiğini görünce, Ravenwood bir kasabaya dönüşmüş.

"Hoşlarına gitse de gitmese de bu böyle."

Bu oldukça ironik bir durumdu. Ravenwoodlar olmasa Gatlin olmayacaktı. Macon Ravenwood ve ailesinden çekinen ve onları dışlayan Gatlin halkı aslında onlara varlıklarını sağladıkları için teşekkür borçluydu. Bayan Lincoln bunu duyunca ne hissedecekti acaba? İşin aslında onun bunu bildiğinden emindim ve Ravenwoodlar'dan bu kadar çok nefret ediyor olmasının altında yatan sebep de buydu.

Toprakla kaplı olan elime baktım. Arka bahçeden bulduğum saçmalıklar hâlâ elimde duruyordu.

"Prue Hala bunlardan bir kısmı senin olabilir mi?" Yüzüğü lavaboda yıkadıktan sonra onlara gösterdim.

"O bana ikinci kocam olan Wallace Pritchard'ın ilk ve son evlilik yıldönümümüzde verdiği yüzük, neden?" fısıldamaya başladı. "Son derece ucuz bir adamdı. Onu nereden buldun?"

"Arka bahçede gömülüydü. Ayrıca bir kaşık ve yüksük var."

"Mercy bak, Ethan senin Tennessee koleksiyon kaşığını bulmuş. Sana almadığımı söylemiştim!" Prue Hala kızmıştı.

"Ver bakayım." Mercy gözlüklerini takıp kaşığı inceledi. "Evet, o. Sonunda on bir eyalete de sahip oldum."

"Mercy Hala on birden fazla eyalet var."

"Ben sadece Konfederasyon eyaletlerininkileri topluyorum." Grace Hala ile Prue Hala onu başlarıyla onayladı.

"Söz gömülü eşyalardan açılmışken, Eunice Honeycutt'ın yemek tarifleri kitabıyla birlikte gömülmek istediğine inanabiliyor musunuz? Kilisede bulunan hiç kimsenin onun meşhur veli pasta tarifini öğrenmesini istememiş." Mercy Hala başını iki yana salladı.

"O da kız kardeşi gibi cadalozun tekiydi." Grace Hala kaşığın arkasıyla Whitman's Sampler çikolata kutusunu açmaya çalışıyordu.

"Ayrıca o tarif bir şeye de benzemiyordu," dedi Mercy Hala.

Grace Hala kutunun kapağını ters çevirip içindeki çikolataların adlarını okumaya çalıştı. "Mercy hangisi tereyağlı?"

"Ben kürk etolüm ve kutsal kitabımla gömülmek istiyorum," dedi Prue Hala.

"Bundan dolayı Tanrı'dan ekstra bir puan alamayacaksın Prudence Jane."

"Puan filan almaya çalışmıyorum, beklerken yanımda okuyacak bir şey olmasını istedim. Ama alınacak bir takım puanlar varsa, senden daha fazla puan alacağım ortada Grace Ann."

Yemek tarifi kitabıyla gömülmek...

Ya *Ayların Kitabı* bir yerlerde gömülüyse? Ya birileri bulunmaması için onu sakladıysa? Bu, belki de onun gücünü herkesten çok daha iyi bilen biriydi. Genevieve.

Lena, sanırım kitabın nerede olduğunu biliyorum.

Birkaç saniye ses gelmedi, sonra Lena'nın düşünceleri kafama dolmaya başladı.

Sen neden bahsediyorsun?

Ayların Kitabı. *Sanırım o Genevieve ile birlikte.*

Genevieve öldü.

Biliyorum.

Ne demek istiyorsun Ethan?

Bence ne demek istediğimi biliyorsun.

Harlon James topallayarak masaya tırmandı, acınacak haldeydi. Bacağı bandajlıydı. Mercy teyze onu kutudaki bitter çikolatalarla beslemeye başladı.

"Mercy köpeğe çikolata verme! Onu öldüreceksin. Oprah'ın programında gördüm. Çikolata, değil de, yoksa soğan cücüğü müydü?"

"Ethan şekerlemeleri sana saklamamı ister misin?" diye sordu Mercy Hala. "Ethan?"

Onları dinlemiyordum. Mezarı nasıl kazacağımızı düşünmeye başlamıştım.

07.12

Mezar Kazma

Bu Lena'nın fikriydi. Bugün Del Teyze'nin doğum günüydü ve Lena son dakikada Ravenwood'da bir aile partisi vermeye karar vermişti. Lena, hiçbir kuvvetin Amma'yı Ravenwood Malikânesi'nden içeri adım attıramayacağını bilmesine rağmen, onu da davet etmişti. Amma, Macon'a madalyona karşı olduğundan daha az karşıydı, yine de onu kendinden uzak tutmakta kararlıydı.

Boo Radley, öğleden sonra ağzında rulo yapılmış bir kâğıtla geldi, üzerindeki el yazısı özenle yazılmıştı. Bu bir davetiye olmasına rağmen, Amma ona dokunmayı reddetti, neredeyse benim gitmeme de izin vermeyecekti. Neyse ki benim cenaze arabasına elimde annemin eski küreğiyle bindiğimi görmedi. Bu onun antenlerini daha çok açmasına sebep olacaktı.

Sebebi mezar kazmak dahi olsa, evden çıkabilmiş olduğum için çok mutluydum. Şükran Günü'nden sonra babam kendini çalışma odasına kapatmıştı. Amma bizi Lunae Libri'de yakaladığı andan beri sadece pis pis bakıyordu.

Lena ve benim Lunae Libri'ye dönmemize izin yoktu, bu en azından önümüzdeki altmış sekiz gün boyunca böyleydi. Macon ve Amma, onların bize söylemeyi planlamadığı bir şeyi bizim araştırarak bulmamızı istemiyorlardı.

"11 Şubat'tan sonra dilediğin her şeyi yapabilirsin," demişti Amma burnundan soluyarak. "O zamana kadar yaşıtlarının yaptıklarını yap sadece. Müzik dinle. Televizyon seyret. Burnunu kitaplardan uzak tut."

Annem kitap okumama izin verilmemesi fikrine kahkahalarla gülerdi. Buralarda işler günden güne kötüleşiyordu.

Burada da öyle Ethan. Boo Radley artık yatağımın ayakucunda uyuyor.

Bu bana pek kötü bir şey gibi gelmedi.

Banyo kapısının hemen önünde bekliyor.

Bu tam Macon'a yakışır bir hareket.

Ev hapsi gibi.

Öyleydi, bunu ikimiz de biliyorduk.

Aylar Kitabı'nı bulmak zorundaydık ve o muhtemelen Genevieve'in yanındaydı. Genevieve'in Greenbrier'da gömülü olma ihtimali çok yüksekti. Bahçenin hemen önündeki açık alanda bir takım mezar taşları vardı. Onları, genellikle oturduğumuz taşın üzerinden – ki bu da bir zamanlar muhtemelen bir ocak taşıydı – bile rahatlıkla görebilirdiniz. Bunu yüksek sesle dile getirmemiştim ama onun burada olduğunu düşünüyordum. Savaştan sonra buradan ayrılmıştı ama yine de burada gömülmüş olmalıydı, ne de olsa kimse Gatlin'den ayrılamazdı.

Ben hep ilk ayrılan olacağımı düşünmüştüm.

Oysa şu an evden güç bela çıkmış, Lena'nın hayatını kurtarma ihtimali olan bir kitabı aramakla meşguldüm. Bu kitap, onların lanetli atalarından biri olan bir Büyücünün mezarında gömülü olabilirdi de olmayabilirdi de. Macon Ravenwood'un evinin hemen yanında da olabilirdi. Beni gördüğü anda, önce durdurmaya mı yoksa öldürmeye mi çalışacağını bilmediğim Macon Ravenwood'a görünmemeye çalışmalıydım.

Sonrası Lena'ya bağlıydı.

"Gecenin bir yarısı mezarlığa gitmeyi gerektiren nasıl bir ödev olabilir?" diye sordu Del Teyze yabani sarmaşıkların arasında yürürken. "Aman!"

"Anne dikkatli ol." Reece kollarını ona dolayarak düşmesini engelledi. Del Teyze gündüz düz yolda bile yürüyemezken ondan bunu gece yapmasını beklemek biraz insafsızlıktı.

"Atalarımızın mezar taşlarından kopyalamamız gereken şeyler var. Bu soyağacımızı oluşturmak için gerekli." Bu pek de yalan değildi.

"Neden Genevieve'inki?" diye sordu Reece, şüphe dolu gözlerini bize dikmişti.

Lena'ya baktı ama Lena hemen ona arkasını döndü. Reece'in gözlerimin içine bakmaması konusunda beni de uyarmıştı. Bir Okuyucunun yalan söyleyip söylemediğinizi anlaması için bir bakışı yeterli oluyordu. Ona yalan söylemek, Amma'ya söylemekten daha başka oyunlar gerektiriyordu.

"Koridordaki resimde yer alan kişi o. Onu kullanmanın havalı olacağını düşündüm. Buradaki insanlar gibi, büyük bir aile mezarlığımız yok neticede."

Partide çalmakta olan hipnotize edici müzik, biz oradan uzaklaştıkça yerini ayağımızın altında çıtırdayan yaprakların sesine bırakmıştı. Greenbrier sınırını geçmiştik. Çok az kalmıştı. Gece olmuştu ama mükemmel bir dolunay vardı ve fenerlerimizi bile yakma ihtiyacı hissetmemiştik. Mezarlıkta Amma'nın Macon'a söylediklerini hatırladım. Yarım ay Beyaz büyü, dolunay Kara büyü için çalışır. Biz büyü yapmayacaktık, yani öyle umuyordum ama bu durumun ürkütücülüğünü azaltmıyordu.

"Macon'ın, gecenin bir karanlığında buralarda dolaşmamızı onaylayacağını hiç sanmıyorum. Ona nereye gittiğimizi söylediniz mi?" Del Teyze endişeliydi. Bluzunun boğazına kadar uzanan dantel yakasını çekiştirdi.

"Ona yürüyüşe çıktığımızı söyledim. O da bana yanınızda kalmamı öğütledi."

"Bunu yapmak için yeterince formda mıyım bilemiyorum. Şimdiden nefesim kesildi." Del Teyze nefes nefeseydi, saçları bir türlü kafasını ortalayamayan topuzunda çıkmıştı.

O bildik kokuyu aldım. "Geldik."

"Şükürler olsun."

Camın kırıldığı gün Lena'yı bulduğum yerdeki yıkık duvara doğru ilerledik. Sarmaşıkların arasındaki geçitten eğilerek bahçeye girdim. Bu gece farklı görünüyordu. Bulutları izlemek için kullanılan bir yer olmaktan çıkıp lanetli bir Büyücünün gömülü olduğu bir yere dönüşmüştü.

Burası Ethan. O burada. Bunu hissedebiliyorum.

Ben de.

Sence mezarı nerede?

Madalyonu bulduğum taşın üzerinden geçerken, biraz ilerideki açık alanda duran bir mezar taşı dikkatimi çekti. Üzerinde belli belirsiz bir figürün olduğu mezar taşı.

Lena'nın sadece benim duyabileceğim bir sesle inlediğini hissettim.

Ethan onu görüyor musun?

Evet.

Genevieve. Tam olarak maddeleşmemişti, ışıklı ve puslu bir görüntüsü vardı, bir hayalet gibi belirip kayboluyordu ama yanılmıyordum, oydu. Genevieve. Resimdeki kadın. Aynı altın gözlere ve uzun bukleli kızıl saçlara sahipti. Saçları esen hafif rüzgârda uçuşuyordu, otobüs durağında bulunan sıralardan birinde oturur gibiydi ama bir mezar taşının üzerinde oturuyordu. Şu an bile çok güzeldi, bir o kadar da ürkütücü. Sırtımdaki bütün tüyler dikildi.

Belki de bu bir hataydı.

Del Teyze olduğu yerde durdu. Genevieve'i o da görmüştü ama başkalarının onu görüp görmediğinden emin değildi. Bu görüntü orada yüzlerce kez oluşmuştu ve o da bunlardan birini görüyor olabilirdi.

"Eve dönsek iyi olacak. Kendimi iyi hissetmiyorum." Del Teyze yüz ya da yüz elli yaşındaki bir Büyücünün hayaletine bulaşmak istemiyordu.

Lena yerdeki sarmaşıklardan birinin üzerinden atlarken tökezledi. Onu tutmak için kolunu yakaladım ama yeterince hızlı davranamamıştım. "İyi misin?"

Bana bakmak için bir anlığına başını kaldırmak hatasını yaptı, o an Reece için yeterliydi. Lena'nın gözlerine odaklanıp, düşüncelerini, hislerini, orada bulunan her şeyi okudu.

"Anne! Yalan söylüyorlar. Tarih ödevi falan yapmıyorlar. Bir şey arıyorlar." Reece elini alnına koydu, parçaları birleştirmeye çalışıyordu. "Bir kitap!"

Del Teyze'nin kafası karışmıştı. Her zamankinden daha şaşkın görünüyordu. "Mezarlıkta ne tür bir kitap arıyorsunuz?"

Lena Reece'in elinden ve bakışlarından kurtulmayı başardı. "Genevieve'e ait olan bir kitabı."

Elimdeki spor çantasının fermuarını açtım ve küreği çıkardım. Genevieve'in hayaletinin beni seyretmekte olduğu gerçeğini göz ardı ederek, mezara doğru yürümeye başladım. Üzerime yıldırım bile düşebilirdi, bu beni hiç şaşırtmazdı. Buraya kadar gelmiştik. Küreği saplayıp bir parça toprak çıkardım.

"Ahh, kutsal ruh! Ethan ne yapıyorsun?" Mezarı kazmaya başlamam Del Teyze'yi bugüne getirmeyi başarmıştı.

"Kitabı arıyorum."

"Orada mı?" Del Teyze bayılmak üzereydi. "Orada ne tür bir kitap olabilir ki?"

"Bir büyü kitabı. Çok eski bir tane. Burada olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bu sadece bir içgüdü," dedi Lena hâlâ mezar taşının üzerinde tünemekte olan Genevieve'e bakarak.

Ben Genevieve'e bakmamaya çalışıyordum. Onun bir görünüp bir yok olması sinirimi bozuyordu. Bize o altın sarısı kedi gözleriyle bakmaya devam etti. Birer cama benziyorlardı, herhangi bir yaşam belirtisi yoktu.

Aralık ayında olduğumuzu düşünürsek, toprak çok sert değildi. Birkaç dakika içerisinde elli santim kadar derine inmiştim. Del Teyze endişe içinde bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Aralarda durup, izleyen birileri var mı diye etrafı kolaçan ediyor sonra dönüp Genevieve'e bakıyordu. En azından ondan korkan tek kişi ben değildim.

"Geri dönmeliyiz. Bu çok iğrenç," dedi Reece benimle göz göze gelmeye çalışarak.

"Ödleklik etme," dedi Lena deliğe doğru eğilerek.

Reece onu gördü mü?

Sanmıyorum onunla göz göze gelmiyorum.

Ya Reece Del Teyze'nin yüzünü okursa?

Okuyamaz. Bunu kimse yapamaz. Del Teyze bir seferde çok sayıda şey görür. Onun gördüklerinden bir Parşömenci dışında hiç kimse bir anlam çıkaramaz.

"Anne, onların bu mezarı kazmalarına gerçekten izin verecek misin?"

"Yıldızlar adına, bu çok saçma. Bu aptallığı hemen burada bitirin ve partiye geri dönelim."

"Yapamayız. Kitabın burada olup olmadığını bilmek zorundayız." Lena, Del Teyze'ye döndü. "Bize gösterebilirsin."

Sen neden bahsediyorsun?

O bize bunun altında ne olduğunu gösterebilir. Gördüklerini yansıtabilir.

"Bilmiyorum. Macon bundan hiç hoşlanmaz." Del Teyze kararsızlık içerisinde dudağını ısırıyordu.

"Mezarı kazmamızı mı tercih edeceğini düşünüyorsun?" Lena karşı saldırıya geçmişti.

"Pekâlâ, pekâlâ. Ethan çekil o delikten."

Delikten çıkıp pantolonumdaki toprakları silkeledim. Başımı kaldırıp Genevieve'e baktım. Yüzünde garip bir ifade vardı, bundan sonra olacakları merak eder gibi bakıyordu ya da hepimizi buharlaştıracaktı.

"Herkes otursun. Bu başınızı döndürebilir. Eğer çok dönerse, başınızı dizlerinizin arasına koyun," diye öğütledi Del Teyze, tam bir uçuş görevlisine benziyordu. "İlk sefer her zaman zordur." Del Teyze elini tutabilmemiz için uzattı.

"Senin bu işe ortak olduğuna inanamıyorum anne."

Del Teyze topuzundaki tokayı çıkarttı ve saçları omuzlarına döküldü. "Odleklik etme, Reece."

Reece gözlerini devirerek annesine baktıktan sonra elimi tuttu. Yeniden Genevieve'e baktım. Bana bakıyordu, tam gözlerimin içine, parmağını dudaklarına götürmüş "Şişşt," diyordu.

Etrafımızı sarmış olan hava çözünmeye başladı. Sonra bir duvardan diğerine sürüklenir gibi dönmeye başladık, bu dönüş neredeyse kusmama sebep olacaktı.

Işıklar parladı…

Birbiri ardına bir sürü kapı açılıp kapanıyordu. An be an değişiyorlardı.

Beyaz iç eteklikli iki küçük kız el ele tutuşmuş, kahkahalar atarak çimlerde koşuyordu. Saçlarında sarı kurdeleler vardı.

Başka bir kapı açıldı.

Teni karamel rengi olan genç bir kadın çamaşır asıyordu, rüzgâr astığı çarşafları uçuşturuyordu. Kadın Federal tarzında yapılmış olan eve dönüp bağırdı, *"Genevieve! Evangeline!"*

Bir kapı daha.

Şafak vakti genç bir kız açık alanda yürüyordu. Onu takip eden birileri var mı diye, dönüp dönüp arkasına bakıyordu. Kızıl saçları uçuşuyordu. Genevieve. Zayıf, uzun boylu bir çocuğun kollarına atıldı – bana çok benzeyen bir çocuğun. Çocuk eğilip öptü onu. *"Seni seviyorum Genevieve. Bir gün seninle evleneceğim. Ailenin söyledikleri umrumda bile değil. Bu imkânsız olamaz."* Kız yavaşça onun dudaklarına dokundu.

"Şişşt! Fazla zamanımız yok."

Kapı kapandı ve bir yenisi açıldı.

Yağmur, duman, alevlerin çıtırtısı, nefes sesleri. Genevieve karanlığın ortasında ayakta duruyor; is olmuş yüzünde gözyaşlarının izleri var. Bir elinde üzeri siyah deri kaplı bir kitap. Adı yok, üzerine hilal şeklinde ay işlenmiş. Karşısında duran kadına bakıyor, biraz önce çamaşırları asan kadına. Ivy. *"Neden bir ismi yok?"* Yaşlı kadının gözleri korkuyla dolu. *"Üzerinde yazmaması isminin olmadığı anlamına gelmez. Aylar Kitabı."*

Kapı hızla kapandı.

Ivy, daha yaşlı ve üzgün, yeni açılmış bir mezarın yanında duruyor, deliğin dibine çam bir kutu yerleştirilmiş. "Ölümün karanlığından geçtim, hiçbir şeyden korkmuyorum." Elinde bir şey var. Kitap, üzerine hilal işlenmiş olan siyah deri kaplı kitap. "Bunu da yanına al Bayan Genevieve. Böylelikle bundan sonra kimseye bir zararı olmaz." Kitabı içinde tabut bulunan deliğe attı.

Başka bir kapı.

Dördümüz yarı kazılı mezarın yanında oturuyoruz, altımızda toprak var, Del Teyze'nin yardımı olmadan göremeyeceğimiz bir derinlikte çam tabut duruyor. Üzerinde de kitap… Daha da aşağıda Genevieve'in vücudu karanlıkta yatıyor. Gözleri kapalı, teni porselen gibi, sanki hâlâ nefes alıyor, hiçbir ceset bu kadar uzun süre bozulmadan duramaz. Uzun kızıl saçları omuzlarına dökülüyor.

Görüntü dönerek mezardan uzaklaştı. Dördümüzün el ele oturduğu yere Genevieve'in mezar taşının üzerinden bize baktığı yere geldi.

Reece çığlık attı. Son kapı da çarparak kapandı.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama başım dönüyordu. Delhaklıydı, kusacak gibiydim. Kendimi toplamaya çalıştım ama gözlerimi bir noktaya odaklamayı başaramıyordum. Reece'in elimi bırakıp, benden uzaklaştığını hissettim. Genevieve ve altın rengi bakışlarından kaçmaya çalışıyordu.

İyi misin?

Sanırım.

Lena'nın başı dizlerinin arasındaydı.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Del Teyze, sesi çok netti ve hiç titremiyordu. Kafası karışık ya da başı dönüyor gibi görünmüyordu. Baktığım her şeyde, bu kadar çok şey görsem ya bayılır ya da delirirdim.

"Bunları sürekli olarak gördüğünüze inanamıyorum,"

dedim ona, gözlerimi yavaş yavaş odaklamaya başlayabilmiştim.

"Parşömenci olmak, hem büyük bir onur hem de büyük bir yüktür."

"Kitap, orada görmülü," dedim.

"Öyle ama oradaki kadına aitmiş gibi görünüyor," dedi Del, Genevieve'in hayalini göstererek. "İkiniz de onu görebilmeniz günüze hiç şaşırmamış gibi görünüyorsunuz."

"Onu daha önce gördük," diye itiraf etti Lena.

"Demek kendini size göstermek istedi. Ölü birini görmek Büyücü yeteneklerinden biri değildir, bir Doğal bile onu görmezden gelemez kaldı ki bir Ölümlü görsün. Onu sadece ölmüş kişi görmenizi isterse görebilirsiniz."

Korkmuştum. Bu, Ravenwood'un basamaklarında ilk gün duyduğum korkuya ya da Ridley beni dondurduğundaki korkuya hiç benzemiyordu. Bu başka bir şeydi. Bu Lena'yı kaybettiğimi düşünerek uyandığım düşlerdekine benziyordu. Felç edici bir duyguydu. Lanetlenmiş güçlü bir Kara Büyücünün hayaletinin, gecenin ortasında mezarını kazıp, kitabını tabutunun üzerinden çalmanızı seyrettiğini biliyor olması gibi bir korku. Ne düşünüyordum ki? Dolunayda bir mezar kazmak başımıza iyi şeyler mi getirecekti yani? Burada ne halt ediyorduk?

Bir yanlışı düzeltmeye çalışıyorsunuz. Kafamın içerisinde bir ses vardı ama bu Lena'nın sesi değildi.

Lena'ya döndüm. Rengi solmuştu. Reece ve Del Teyze, Genevieve'den geride kalmış olanlara bakıyorlardı. Onu duyabiliyorlardı. Yanıp sönmeye devam eden altın rengi gözlerinin içine baktım. Burada ne yapmaya çalıştığımızı anlamış gibi görünüyordu.

Al onu.

Genevieve'e emin olamadan bir kez daha baktım. Gözlerini kapatıp başıyla onayladı.

"Kitabı almamızı istiyor," dedi Lena. Sanırım hâlâ aklımı kaçırmamıştım.

"Ona nasıl güveneceğiz?" Sonuçta o da bir Kara Büyücüydü. Ridley ile aynı olan altın gözleri vardı.

Lena bana baktı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Güvenmeyeceğiz."

Yapılacak tek şey vardı.

Kazmak.

Kitap tam gördüğümüz yerde duruyordu. Üzerine hilal işlenmiş, çatlak siyah deri kaplı kitap. Çaresizlik hâkimdi ve çok ağırdı, bu fiziksel anlamdaki bir ağırlık değildi. Bu Karanlık bir kitaptı; bunu onu tutup parmaklarımı yaktığını hissetmeden önce de biliyordum. Kitap, almaya çalıştığım her nefesi çalar giydi.

Kolumu oyuğa doğru uzattım. Lena kitabı elimden alınca dışarı tırmandım. Buradan derhal ayrılmak istiyordum. Bu, bana Genevieve'in tabutu üzerinde durduğumu unutturur muydu bilmiyorum.

Del Teyze içini çekti. "Bunu göreceğim hiç aklıma gelmezdi. *Ayların Kitabı*. Dikkatli olun. O kitap zaman kadar eskidir, belki daha da eski. Macon bize asla inanmayacak–"

"O bunu öğrenmeyecek." Lena kabın üzerindeki tozu sildi.

"İşte sen şimdi kafayı yedin. Bunu Macon Dayı'ya söylemeyeceğimizi düşünüyorsan–" Reece kızgın bir çocuk bakıcısı gibi kollarını kavuşturmuştu.

Lena kitabı havaya kaldırıp Reece'in burnuna doğru tuttu. "Neyi?" Lena gözlerini Reece'e dikmişti, onun toplanma gecesi Ridley'nin gözlerine baktığı gibi bakıyordu. Reece'in yüzündeki ifade değişti – aklı karışmış, nerede olduğunu unutmuş gibiydi. Kitaba baktı ama sanki onu göremiyordu.

"Söylenecek ne var Reece?"

Reece gözlerini kısıp, başını iki yana salladı, kötü bir rüyadan uyanmaya çalışır gibiydi. Ağzını bir şey söyleyecekmiş gibi açtığı anda kapattı. Del Teyze'ye dönerken Lena'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Del Teyze?"

O da tıpkı Reece gibi görünüyordu, gerçi o hep öyle görünüyordu ama bu biraz daha farklıydı. O da Lena'ya cevap vermedi.

Lena yavaşça dönüp kitabı çantama koydu. Bunu yaparken gözlerindeki yeşil parıltıları saçlarının arasından gördüm, ay ışığında yansıyan büyülü bir esinti. Karanlıkta onun etrafında dönen sihri görebiliyordum. Ne olduğunu anlayamadım ama karanlığın içinde duyup, anlayamadığım bir şeyler söylemiş gibiydi.

Her şey sona erdi, ay yine ay oldu, gece de gece. Reece'in arkasında duran Genevieve'in mezar taşına baktım. Genevieve gitmişti, sanki oraya hiç gelmemişti.

Reece ağırlığını verdiği ayağını değiştirdi, yüzünde her zamanki tutucu ifadesi vardı. "Eğer Macon Dayı'ya gecenin bir yarısı aptal bir tarih projesi yapmak için bizi bir mezarlığa sürüklediğini söylemeyeceğimi düşünüyorsan çok–" Neden bahsediyordu? Reece çok ciddiydi. Olanları hatırlamıyordu.

Biraz önce ne yaptın?

Macon Dayı ile üzerinde çalıştığımız bir şeyi.

Lena spor çantamın fermuarını kapattı. Kitap içindeydi. "Biliyorum. Özür dilerim. Burası gece gerçekten de ürkütücü oluyor. Hadi geri dönelim."

Reece arkasını döndü. Del Teyze'yi de çekiştirdi. "Büyü artık."

Lena bana göz kırptı.

Ne üzerinde çalışıyordunuz? Zihin kontrolü mü?

Küçük şeyler. Çakıl taşlarının yerini değiştirme. İç İllüzyonlar. Zaman Bağlama. Ama o daha zor.

Bu kolay mıydı?

Kitabı zihinlerinden çıkardım. Buna sildim de diyebiliriz. Bunu hatırlamayacaklar, çünkü onların gerçekliğinde bu hiç olmadı.

Kitaba ihtiyacımız olduğunu biliyordum ama yine de bana geçilmemesi gereken bir çizgiyi geçmişiz gibi geliyordu. Şu an bu çizginin neresinde durmam gerektiğini bilmiyordum ya da onun benim yanıma dönüp dönemeyeceğini. Olması gereken yere.

Reece ve Del Teyze bahçeye dönmüştü bile. Reece'in bir an önce oradan uzaklaşmak istediğini bilmek için Okuyucu olmama gerek yoktu. Lena onları takip etti ama bir şey beni durdurdu.

L, bekle.

Açtığım deliğe doğru dönüp, elimi cebime soktum. Üzerinde tanıdık baş harflerin bulunduğu mendili açıp madalyonu zincirinden tutarak içinden çıkardım. Hiçbir şey. Ne bir görüntü, ne bir söz yoktu. Madalyon bizi buraya kadar getirmiş, ihtiyacımız olanı bize göstermişti.

Madalyonu mezarın üzerinde tuttum. Bu bana çok mantıklı görünüyordu, adil bir alışveriş gibi. Onu atmaya hazırlanırken Genevieve'in sesini duydum, çok yumuşak çıkıyordu.

Hayır. O benim değil.

Mezar taşına baktım. Genevieve yine oraya gelmişti. Yokluğunun içinde her esen rüzgâr da belirip kayboluyordu. Gözleri artık o kadar korkunç değildi.

Umutsuz görünüyordu. Yeryüzünde sevdiğin tek insanı kaybedince göründüğün gibi.

Anladım.

08.12

Boğazına Kadar Gömülmek

Başımız o kadar büyük bir belanın içindeydi ki bundan sonra tehditmiş gibi görünen şeyler artık bize tehdit gibi gelmiyordu. Bir noktayı geçince, daha iyi bir noktaya varmak için daha ne kadar dibe batılması gerektiğinin pek bir önemi kalmıyordu. Bu tam bir Link mantığıydı ama şu an onun içinde yatan dehayı görebiliyordum. Belki de insan bunu o noktaya gelene kadar anlayamıyordu.

Bir sonraki gün, Lena ile bulunduğumuz yer orasıydı işte. Boğaza kadar gömülünmüş bölge. Her şey Amma'nın iki numaralı kalemi ile yazılmış bir notla başlamış, okulu kırıp bizde bulunmaması gereken çalınmış bir kitabı okumakla devam etmiş, bir tarih ödevi yapıyor olduğumuza dair yalanlarla son bulmuştu. Fazladan kredi almak için bunu yaptığımızı söylediğimden beri, Amma'nın bizi yakalaması artık an meselesiydi ama o telefonda Caroline Teyze ile babamın 'durumunu' konuşuyordu.

Bu yalanlardan dolayı kendimi çok rahatsız hissediyordum. Çalmak, sahtekârlık, zihin silme işlerini bir yana bırakmıştım zaten ama okula zaman ayırma ihtimalimiz yoktu, çünkü önümüzde çalışmamız gereken başka bir şey vardı.

Ayların Kitabı bizdeydi. Gerçekti. Onu ellerimde tutuyordum…

"Of!" Elimi yaktı, kızgın bir sobaya dokunmuş gibiydim.

Kitap elimden Lena'nın yatak odasının döşemesine düştü. Boo Radley evin bir yerlerinden havladı. Onun merdivenleri tırmanıp bize doğru gelen patilerinin sesini duyabiliyordum.

"Kapı." Lena başını bakmakta olduğu eski Latince sözlükten kaldırmadan, bu kelimeyi söyledi. Boo sahanlığa varamadan kapı kapandı. Boo havlayarak buna itiraz etti. "Odamdan uzak dur, Boo. Hiçbir şey yapmıyoruz. Ödev yapıyorum."

Şaşkınlıkla kapıya baktım. Macon'dan alınmış olan başka bir ders olduğunu düşündüm. Lena bunu birinci kez yapıyormuş gibi rahattı. Reece ve Del Teyze'ye yapmış olduğunun başka bir türlüsüydü. Doğum günü yaklaştıkça büyü gücü de artıyordu.

Buna kafamı takmamaya çalıştım ama takmamaya çalıştıkça daha fazla taktım.

Ellerimi pantolonuma sürterken bana baktı. Canım hâlâ acıyordu. "'Büyücü değilsen ona dokunamazsın' cümlesinin hangi kısmını anlamadın?"

"Doğru. Tam o kısmını."

Yıpranmış siyah kutuyu açıp kemanını çıkardı. "Neredeyse beş oluyor. Çalışmaya başlamam gerekiyor, aksi takdirde Macon Dayı kalktığında anlar. O her zaman anlar."

"Ne? Şimdi mi?" Gülümseyerek odasının köşesinde duran iskemleye oturdu. Kemanı çenesinin altına dayayıp, arşeyi eline aldı ve tellerin üzerine yerleştirdi. Bir an kıpırdamadı, odasında değil de filarmoni konserindeydik sanki. Sonra çalmaya başladı. Müzik ellerinden odaya yayılmaya başladı, bugüne kadar keşfedilmemiş güçlerinden biriymiş gibi odada dolaşıyordu. Penceresinde asılı olan beyaz perdeler oynamaya başladı ve şarkıyı duydum…

On altı Ay, on altı yıl,
Belirleyici Ay'a saatler kaldı.
Bu sayfalardaki Karanlık temizler,
Bağlar alevleri alazlandıranları…

Lena yavaşça yerinden kalkıp, kemanı oturduğu yere bırakıp. Artık çalmıyordu ama müzik çalmaya devam ediyordu. Arşeyi iskemleye dayadıktan sonra gelip yerde yanıma oturdu.

Şşşt!

Çalışma bu mu?

"Macon Dayı aradaki farkı anlamıyor gibi görünüyor. Hem bak… " Kapıyı gösteriyordu, altından bir gölge görünüyordu ve bir kuyruk kapıya ritmik olarak çarpıyordu. Boo'nun kuyruğu. "O da bunu seviyor, ben de onun kapının önünde olmasını seviyorum. Yetişkinlere karşı uyaran bir alarm gibi." Bu konuda haklıydı.

Lena kitabın yanına diz çöküp, onu eline aldı. Sayfayı çevirdiğinde gün boyunca baktığımız şeyleri yeniden gördük. Yüzlerce büyü. İngilizce, Latince, Keltçe ve bilmediğim bir takım dillerde ve hayatımda görmediğim süslü harflerle dikkatle sıralanmış bir sürü büyü. Kahverengi sayfalar çok nazik ve saydamdı. Parşömenin üzerine koyu kahverengi mürekkeple yazılmış eski ve göze hoş görünen bir yazı vardı. En azından ben onun mürekkep olduğunu umuyordum.

Parmağını bu yazının üzerine koyup Latince sözlüğü bana verdi. "Latince değil, istersen bir de sen bak."

"Ben onun Keltçe olduğunu düşünüyorum. Daha önce, buna benzer bir şey gördün mü hiç?" Kıvrımlı bir harfi gösterdim.

"Hayır, belki de eski Büyücü dilindedir."

"Elimizde Büyücü sözlüğü olmaması kötü."

"Var. Yani dayımda mutlaka vardır. Kütüphanesinde yüzlerce Büyücü kitabı var. Lunae Libri sayılmaz ama orada aradığımız şey mutlaka vardır."

"Uyanmasına ne kadar var?"

"Çok yok."

Eşofman üstümün kolunu elimin üzerine çekip, kitabı tuttum, Amma'nın fırın tutacaklarını örnek almıştım. İnce sayfaları çevirmeye başladım, elimin altında döndükçe kurumuş yapraklar gibi çıtırdıyorlardı. "Bunlar sana bir şey ifade ediyor mu?"

Lena başını iki yana salladı. "Ailemde *belirlenene* kadar bir şey bilmene izin verilmez." Gözyaşları sayfaların üzerine akmak üzereydi. "Sanırım Karanlık olma ihtimaline karşı alınmış bir önlem." Ve yaş aktı.

Biz ne olduğunu anlayamadan sayfaların üzerinde resimler belirmeye başladı. Bir kısmı çok güzel, bir kısmı çok korkunçtu. Yaratıklar, semboller, hayvanlar – insana benzemeyen insan yüzleri *Ayların Kitabı*'ndaydı. Bunun başka gezegenden gönderilmiş bir kitap olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Lena kitabı kucağına çekti. "Bilmediğim çok şey var ve hepsi de çok– "

"Tuhaf mı?"

Yatağına dayanıp tavana baktım. Her yer kelimelerle doluydu. Yeni kelime ve sayılarla. Hapishane duvarı gibiydi, yan yana dizilmiş azalan sayıları görebiliyordum.

100, 78, 50…

Buna ne kadar süre dayanılabilirdi? Lena'nın doğum günü iyice yaklaşmıştı ve güçleri gün geçtikçe artıyordu. Ya haklıysa, ya içinde beni bile tanımamasını sağlayacak Karanlık güçler büyüyorsa? Köşede kendi kendine çalmakta olan kemana baktım. Gözlerimi kapatıp büyülü melodiyi dinledim. Sonra Lena'nın sesini duydum…

"… ON ALTINCI AY DOĞUMUNDA, KARANLIK BELİRLENME ZAMANINI GETİRENE KADAR, KİŞİNİN EBEDİ SEÇİMİNİ BELİRLEME ÖZGÜRLÜĞÜ VE TEMSİL ETME YETKİSİ VARDIR, BU BELİRLEYİCİ AYIN ALTINDA SON SAATİN SON DAKİKASINA KADAR… "

Birbirimize baktık.

"Bunu nasıl… " Omzunun arkasından baktım.

Sayfayı çevirdi. "Bu İngilizce. Bu sayfalar İngilizce yazılmış. Biri onu çevirmeye başlamış, bak mürekkepler farklı renkte." Haklıydı.

İngilizce sayfalar da çok eskiydi ama başka bir el yazısıyla yazılmıştı ve mürekkep o koyu kahverengi mürekkep ya da her neyse, o değildi.

"Arka sayfaya geç."

Kitabı okumaya devam etti.

"BELİRLENME, BAĞLANDIKTAN SONRA BİR DAHA ÇÖZÜLEMEZ. SEÇİM BİR KERE YAPILINCA, YENİDEN YAPILAMAZ. GÜÇ SAHİBİ AYDINLIK YA DA KARANLIK TARAFA KALAN ÖMRÜ BOYUNCA DAHİL OLUR. EĞER ZAMAN GEÇER VE ON ALTINCI AY DOĞUMUNDA BU BAĞLANMA YAPILMADAN AY GEÇERSE DÜZEN BOZULMUŞ OLUR. BU YAPILMAMALIDIR. KİTAP BAĞLANMAMIŞ KİŞİYİ SONSUZA KADAR BAĞLAR."

"Bu belirlenme işinden kaçmanın bir yolu yok sanırım."

"Sana bunca zamandır bunu anlatmaya çalışıyorum."

Gözlerim hâlâ tam olarak anlayamadığım kelimelerdeydi. "Peki, *belirlenme* sırasında tam olarak ne oluyor? Bu Belirleyici Ay denen şey Büyücüler Birliği tarafından mı gönderiliyor?"

Sayfaları araştırdı. "Tam olarak yazmıyor. Bildiğim tek şey gece yarısı ay altında gerçekleştiği... 'BÜYÜK KARANLIĞIN TAM ORTASINDA VE BİZİM GELDİĞİMİZ BÜYÜK IŞIKTA' Ama bu her yerde olabilir. Bu görünür bir şey değildir. Hiçbir Büyücü ışığı ortaya çıkmaz."

"Ama tam olarak ne oluyor?" Her şeyi öğrenmek istiyordum ve sanki hâlâ benden sakladığı bir şey vardı. Gözlerini sayfaya dikti.

"Bazı Büyücüler için bu, burada da yazdığı gibi, bilinçli bir şekilde yapılır. Güç sahibi yani Büyücü kendi sonsuz seçimini yapar. Kendilerini Karanlık ya da Aydınlık olarak *belirlerler*. Özgür irade ve temsil etme yetkisi bu anlama geliyor. Ölümlülerin iyi ya da kötü olmayı seçtiği gibi, yalnız bu seçim Büyücüler için sonsuza kadar yapılan bir seçim oluyor. Sürmek istedikleri yaşamı seçiyorlar ve büyülü dünyaya bu

şekilde katılıyorlar. Bu düzeni korumak için yapılan bir anlaşma. Kulağa delice geldiğini biliyorum."

"Bunu on altı yaşında mı yapıyorsunuz? Hayatınızın sonuna kadar nasıl yaşamak istediğinize o yaşta nasıl karar veriyorsunuz?"

"Ne olursa olsun onlar şanslı. Benim seçim hakkım bile yok."

Bir sonraki soruyu sormakta zorlanıyordum. "Peki, sana ne olacak?"

"Reece, sadece değiştiğini söylüyor. Bir saniyede, kalp atışı gibi olan bir şeymiş. Vücuduna dolan enerjiyi hissediyormuşsun ve ardından yepyeni bir yaşama başlıyormuşsun." Dalgın gözlerini bana çevirdi. "En azından Reece öyle diyor."

"Kulağa hiç de kötü gelmiyor."

"Reece bunu bunaltıcı bir sıcaklık olarak tanımladı. Güneş tam başının üzerinde parlıyormuş ve başka hiçbir şey yokmuş. Tam o anda senin için seçileni anlıyormuşsun." Çok kolay ve acısız bir şey gibi görünüyordu. İçten dışa çıkan bir şey gibi. Peki ya Karanlık olursa ne oluyordu? Neler hissediliyordu? Bunu sormak istemedim ama ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk.

Bu kadar mı?

Bu kadar. Can yakmıyor ya da bir zarar vermiyor. Bunun için endişelenme.

Bu endişelerimden sadece biriydi, tek endişem değildi.

Ben endişelenmiyorum.

Ben de.

İkimiz de düşüncelerimizden ayrı bir yöne gitmeyi tercih etmiştik. Kendimizden bile kaçmıştık.

Güneş, Lena'nın örgü halısının üzerine turuncudan sarıya tüm renklerini düşürmeye başlamıştı. Lena'nın saçları, yüzü, gözleri ve ışığın dokunduğu her yer altın rengine bürünmüştü. Çok güzeldi, yüzlerce yıl ve yüzlerce kilometre uzaktaydı. Kitaptaki insana benzemeyen ama insan olan yüzler gibiydi.

"Güneş batıyor. Macon Dayı her an uyanabilir. Kitabı kal-

dıralım." Onu kapatıp spor çantama koydu ve fermuarı çekti. "Bunu sen al. Dayım bulursa diğer şeyleri aldığı gibi, bunu da elimden alacaktır."

"Onun ve Amma'nın bizden neyi sakladığını bir türlü anlayamıyorum. Bunlar ille de olacaksa ve durduracak bir şey yoksa neden bize tüm gerçeği anlatmıyorlar?"

Bana bakmadı. Onu kollarıma aldım, başını göğsüme dayadı. Tek kelime bile etmedi, aradaki eşofman üstü ve süveter rağmen kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Kemana baktı, güneşle birlikte ondan gelen müzik de söndü.

Ertesi gün okulda, böyle bir kitapla ne yapılabileceğini düşünen sadece iki kişi olduğu ortadaydı. Derslerde el kaldırılmadı, tuvalete gitmemiz gerekmediği sürece bunu yapmadık. Kimin kimi davet ettiği, kimin kendisini davet etmesi için dua ettiği ve kimin başarısızlığa uğradığı konusunda yazılan notlar dışında hiçbir kalem kâğıda değmiyordu. Jackson Lisesi'nde Aralık ayının tek bir anlamı vardı: Kış balosu. Lena konuyu ilk gündeme getirdiğinde yemekhanedeydik.

"Dansa gitmek için birini davet ettin mi?" Lena, Link'in pek de gizli olmayan, her dansa amigo kızların koçu Cross ile gitme stratejisinden haberdar değildi. Link liseden beş yıl önce mezun olup okula Koç Cross olarak dönen Macie Cross'a beşinci sınıftan beri âşıktı.

"Hayır, yalnız uçmayı seviyorum." Link ağzı patates kızartmaları ile doluyken sırıttı.

"Koç Cross ona eşlik eder, böylece Link gece boyunca onun etrafında dolaşma hakkına sahip olur," diye açıkladım.

"Hanımları kızdırmak istemem. Bir kez benim için savaşırlarken birileri kokteyl kâsesine düştü."

"Ben daha önce hiç okul dansına katılmadım." Lena tepsisinden bir sandviç aldı. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Onu dansa davet etmemiştim. Gitmek istemediğini düşünmüştüm. Başımıza bir sürü şey gelmişti ve hepsi okul dansından çok daha önemliydi.

Link bana baktı. Bu bir uyarıydı. "Her kız dansa davet edilmek ister, kanka. Neden bilmem ama bu kadarını biliyorum." Onun Koç Cross hakkındaki planları başarıya ulaşmayı başaramamıştı ama yine de Link haklıydı.

Link kolasının kalanının bir dikişte içti. "Senin gibi güzel bir kız mı? Kar kraliçesi bile seçilebilirsin."

Lena gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. "Bu kar kraliçesi de nedir? Her yerde olduğu gibi bir tane mezuniyet kraliçesi seçmiyor musunuz?"

"Hayır, bu kış balosu ve burada buz kraliçesi seçilir. Savannah'nın kuzeni Suzanne, mezun olana kadar her yıl kazandı. O geçen yıl mezun olunca da Savannah kazandı ve adı kar kraliçesi oldu." Link benim tabağıma uzanıp bir dilim pizza aldı.

Lena'nın davet beklediği ortadaydı. Kızlar hakkında gizemli bir durum daha – gitmeyecek olsalar dahi sorulmasını istiyorlardı. Gerçi Lena'nın durumunun bu olmadığını görebiliyordum. Onun derdi, lisede okuyan normal kızlardan biri olmaktı ve o baloya da katılmak istiyordu. Bu tam bir delilikti. Kış balosu şu an gitmek istediğim en son yerdi. Son dönemde Jackson'da pek popüler insanlar değildik. El ele tutuşmadan koridorda yürüsek bile insanlar bize bakıyordu, bunu umursamıyordum. İnsanlar hakkımızda acımasızca konuşuyor, dolu yemekhanede üçümüz boş bir masada yemek yerken bizi kınıyorlardı, bunu da umursamıyordum. Jackson Melekleri'nin bizi sıkıştırmak için ellerinden geleni artlarına koymamalarını da umursamıyordum.

Lena'dan önce bunların hepsi umursadığım şeylerdi. Merak etmeye başlamıştım bir tür büyü altında mıydım?

Böyle bir şeyi asla yapmam.

Yaptığını söylemedim.

Şu an söyledin.

Senin büyü yaptığını söylemedim. Benim bir büyü altında olup olmadığımı sorguladım.

Ridley gibi olduğumu mu düşünüyorsun?

Bence… Boş ver.

Lena yüzümü inceledi. Aklımdan geçenleri okumaya çalışıyordu. Belki artık bunu da yapabiliyordu, bildiğim çok az şey vardı.

Ne?

Şükran Günü'nün ertesi günü odanda söylediklerini içinden geçirerek mi söyledin L?

Ne söyledim?

Duvardaki yazılar.

Hangi duvar?

Yatak odandaki duvar. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmaya kalkma. Benimle aynı şeyleri hissettiğini yazmıştın.

Kolyesiyle oynamaya başladı.

Neden bahsettiğini bilmiyorum.

Tutulan.

Tutulmak mı?

Tutulmak işte… Biliyorsun.

Ne?

Boş ver.

Söyle Ethan.

Söyledim ya.

Bana bak.

Zaten sana bakıyorum.

Gözlerimi çikolatalı sütüme indirdim.

"Espriyi anladın mı? Savannah Snow, kar kraliçesi?" Link patateslerinin üzerine vanilyalı dondurma koydu.

Lena gözümün içine baktı, kızarmıştı. Masanın altından elini uzattı. Elini tuttum ama neredeyse son hızla geri çekecektim, bu seferki şokun etkisi çok yoğundu. Elimi prize sokmuş gibiydim. Ne söylediğini duymasam bile içimde hissedebiliyordum.

Ethan söylemek istediğin bir şey varsa, söyle.

Evet, var.

Söyle.

İkimizin de bir şey söylemesine gerek yoktu aslında. O koskoca kalabalık yemekhanede Link durmadan konuşurken bile yapayalnızdık. Artık ikimiz de Link'in neden bahsettiğinin farkında bile değildik. "Anlatabildım mi? Bu komik çünkü doğru. Savannah zaten bir buz kraliçesi."

Lena elimi bırakıp Link'e bir havuç fırlattı. Gülümsemesine engel olamıyordu. Link bu gülümsemeye kendisinin sebep olduğunu düşündü. "Tamam, anladım. Buz kraliçesi. Yine de aptalca." Link çatalını tabağındaki karmaşaya sapladı.

"Çok anlamsız. Burada kar bile yağmaz."

Link dondurmalı patates kızartmalarının arkasında bana güldü. "Kıskanıyor. Dikkatli ol. Lena buz kraliçesi seçilmek istiyor, böylece ben buz kralı seçilince benimle dans edebilecek."

Lena kendini tutamadı ve güldü. "Sen mi? Kendini Koç için sakladığını sanıyordum."

"Saklıyorum. Bu yıl bana âşık olacak."

"Link bütün geceyi onun etrafında dolanıp, komik şeyler söylemekle geçirecek."

"Benim komik olduğumu düşünüyor."

"Senin komik göründüğünü düşünüyor."

"Bu yıl benim yılım. Hissediyorum. Bu yıl kar kralı ben olacağım ve Koç Cross benim Savannah Snow ile birlikte sahneye çıkışımı seyredecek."

"Bunun nasıl görüneceğini gerçekten çözemiyorum." Lena bir kan portakalını soymaya başlamıştı.

"Yakışıklılığım, cazibem ve müzikal yeteneğimle herkesi büyüleyeceğim. Sen de lütfedip bana bir şarkı yazarsan daha da güzel olacak. O vazgeçip benimle dans edecek ve mezuniyetten sonra benimle birlikte New York'a gelip bana hayran kızlardan biri olacak."

"Bu da nereden çıktı? Okul sonrası spesiyali mi?" Portakal kabuğu spiraller halinde soyulmuştu.

"Sevgilin özel biri olduğumu düşünüyor kanka." Patatesler yine ağzındaydı.

Lena bana baktı. Sevgili. İkimiz de onu duymuştuk.

Bu muyum?

Olmak istiyor musun?

Bana bir şey mi soruyorsun?

Bu konuyu ilk düşünüşüm değildi. Çoğunlukla onu sevgilim gibi görüyordum. Her şeyi birlikte yaptığımız düşünülürse bu doğruydu. Bunu neden hiç söylemediğimi ise bilemiyordum. Şu an söylemenin neden zor geldiğini de... Ama bu işi daha gerçek kılmak için kelimelerin söylenmesi gerekiyordu.

Sanırım soruyorum.

Pek emin görünmüyorsun.

Masanın altından elini yakalayıp yeşil gözlerinin içine baktım.

Eminim L.

O zaman sanırım senin sevgilinim.

Link hâlâ konuşuyordu. "Koç Cross bütün dansları benimle edince özel olduğuma inanacak mısın?" Link tepsisini itti.

"Sevgilimin sana bir dans ayıracağını aklına bile getirme." Ben de tepsimi ittim.

Lena'nın gözleri parladı. Haklıydım sadece sorulmasını istemiyordu, gitmek istiyordu. Onun normal bir lise öğrencisinin yapması gerekenler listesine pek özen göstermemiş olduğumu fark ettim. Orada yazan her şeyi yapmasını sağlayacaktım.

"Siz ikiniz gidiyor musunuz?"

Ona ümitle baktım, elimi sıktı.

"Evet, sanırım."

Bu kez gülümsemesi gerçekti. "Link, sana iki dans ayırmama ne dersin? Erkek arkadaşım buna aldırmayacaktır. Bana kiminle dans edip edemeyeceğimi asla söyleyemez." Gözlerimi devirdim.

Link elini yumruk yapıp benim yumruğumla tokuşturdu. "Ya, eminim."

Zil çaldı ve yemek sona erdi. İşte bu kadar, kış balosuna gidecek bir eşim vardı; bir kız arkadaşım. Sadece kız arkadaşım değil, yemekhanenin ortasında, Link'in yanında neredeyse S harfi ile başlayan o kelimeyi söylemiştim.

Ateşli bir öğle yemeğiydi.

13.12

Erime

"Seninle neden burada buluşmadığını anlamıyorum. Melchizedek'in yeğenini süslü giysiler içinde görmek isterdim." Amma'nın önünde duruyordum, papyonumu bağlıyordu. Amma çok kısaydı ve boynuma yetişebilmek için üç basamak yukarıda duruyordu. Çocukken, Pazar günleri kiliseye gitmeden önce saçımı tarar ve kravatımı bağlardı. Bunu yapmaktan hep gurur duymuştu, şu anda da yüzünde aynı ifade vardı.

"Üzgünüm fotoğraf çekecek vaktimiz yok Onu evinden alacağım. Erkeğin kızı evinden alması gerekir. Hatırladın mı?" Onu Külüstür ile alacaktım ve bunun için bir süre gerekiyordu. Link, Shawn ile gidecekti. Takımdaki çocuklar öğle yemeklerinde onun yerini hâlâ tutuyorlardı ama o çoğunlukla bizimle oturuyordu.

Amma papyonumu çekiştirip homurdanır gibi bir kahkaha attı. Neyin bu kadar komik olduğunu anlayamamıştım ama bu benim sinirlerimi iyice germişti.

"Çok sıktın. Boğulacağım." Parmağımı, boğazımla Buck'ın Smokinleri'nden kiralamış olduğum gömleğin yakasının arasına sokmaya çalıştım ama beceremedim.

"Seni boğan papyon değil, sinirlerin. Her şey yolunda gidecek." Beni onaylayan bakışlarla son bir kez inceledi, burada olsaydı annem de aynısını yapardı. "Şimdi şu çiçeklere

bakalım." Arkamda duran küçük kutuya uzandım, ortasında beyaz bahar yıldızları olan kırmızı güllerden oluşmuştu. Görüme çok çirkin göründüler ama Cennet Bahçeleri'nden, Gatlin'deki tek çiçekçiden, daha iyisini almak mümkün değildi.

"Hayatımda gördüğüm en zavallı çiçekler." Amma şöyle bir baktıktan sonra onları merdiven boşluğunda duran çöp kutusuna attı. Arkasını dönüp mutfağa girdi.

"Bunu neden yaptın?"

Buzdolabını açıp oradan çok güzel bir bilek buketi çıkardı. Beyaz Konfederasyon yaseminleri ve yabani biberiyelerden oluşan, gümüş bir kurdeleyle bağlanmış bir buketti. Gümüş ve beyaz, kış balosunun renkleri. Mükemmeldi.

Amma'nın Lena ile olan ilişkimden hoşlanmadığını biliyordum, buna rağmen bu hareketi yapmıştı. Bunu benim için yapmıştı. Annem de böyle yapardı. Annemin ölümünden sonra Amma'ya ne kadar bağlandığımı fark ettim, ona hep sırtımı dayıyordum. Beni ayakta tutan tek şey onun varlığıydı. O olmasaydı ben de babamla birlikte batardım.

"Her şeyin bir anlamı vardır. Yabani bir şeyi evcilleştirmeye kalkışmayın."

Bilekliği ışığa doğru kaldırdım. Kurdeleyi elimle kontrol ettim. Altında küçük bir kemik vardı.

"Amma!"

Omuz silkti. "Küçücük bir kemik parçasından kocaman anlamlar mı çıkaracaksın? Bu evde büyüyüp onca şeyi yaşadıktan sonra hem de. Kafanı kullan, küçük bir korumanın kimseye zararı olmaz – sana bile olmaz Ethan Wate."

İçimi çekerek buketi kutuya koydum. "Ben de seni seviyorum, Amma."

Kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarıldı. Merdivenlerden inip geceye karıştım. "Dikkatli ol, duydun mu? Coşma."

Ne demek istediğini anlamamıştım ama ona gülümsedim. "Peki, efendim."

Yola çıkarken babamın çalışma odasının ışıkları yanıyordu. Bu gece kış balosu olduğunun farkında mıydı?

Lena kapıyı açtığında kalbim neredeyse duruyordu. Bana dokunmadan bunun olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Onun bu gece dansa gelen kızların birine bile benzemeyeceğini biliyordum. Gatlin'de kızlar için iki tip balo elbisesi vardı ve onlar var olan iki dükkândan birinden alınırdı: Little Miss, tören elbiseleri tedarikçisi ve Southern Belle, buranın ve iki kasabanın daha gelinlik satan tek dükkânı.

Little Miss'ten giyinen kızlar, biraz fahişeyi andıran denizkızı kılığına bürünürlerdi; yırtmaçlar, göğüs dekoltesi ve payetler. Amma bunları giyen kızlardan biriyle değil kış balosuna, kilise pikniğine gitmeme bile izin vermezdi. Bunlar bazen yerel yarışma birincileri, bazıları da yarışma birincilerinin kızları olurlardı. Eden'ın annesi Güney Carolina Güzellik Yarışması birincisiydi. Ya da güzellik yarışmasına katılma isteği ile yanıp tutuşmuş ve bunu başaramamış olan annelerin kızları. Bunların çoğu iki sene sonra Jackson Lisesi mezuniyet törenine bebekleriyle katılacaktı.

Southern Belle'de satılan giysiler ise birer Scarlett O'Hara kostümüydü. Hepsi çan etekliydi. Buradan giyinen kızlar ADKların kızlarıydı – Emily Asher ve Savannah Snow gibi – onları dilediğiniz her yere götürebilirdiniz. Mideniz gelinlik giymiş bir kızla dans etmeyi kaldırıyorsa tabii.

İki durumda da bu kostümler hep çok renkli, parlak, altın ya da gümüş işlemeli olurdu. Gatlin şeftalisine has pembemsi turunculuğu da unutmamak gerekirdi.

Erkeklerin üzerindeki baskı daha azdı ama yine de kolay değildi. Genellikle partnerimizle uyumlu olmamız beklenirdi, bu uyum korkunç Gatlin şeftalisi rengiyle sağlanması anlamına da gelebilirdi. Bu yıl basketbol takımı kendini bu gülünçlükten koruyabilmek için gümüş papyon ve gümüş kuşak takmayı uygun görmüştü.

Lena hayatında hiç Gatlin şeftalisi renginde bir şey giymemişti. Ona bakınca dizlerim titremeye başladı, bu duyguyu tanıyordum. Çok güzeldi ve bu canımı acıtıyordu.

Vay be.

Beğendin mi?

Kendi etrafında döndü. Saçları bukleler halinde omuzlarına dökülmüştü. Parlak bir tokayla arkadan hafifçe tutturulmuştu, bu, kızların saçı toplayıp toplamamış gibi görünmesini sağladıkları büyülü modellerden biriydi. Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırmak istedim ama buna cesaret edemedim, en küçük bukleye bile dokunamazdım.

Elbisesi vücudunu sarıyordu, gereken yerlerinde gümüş gri teller vardı, bunlar Little Miss'ten alınanlardakiler gibi değildi, gümüş bir örümcek ağına benziyordu, sanki onları gümüş örümcekler örmüştü.

Öyle mi? Gümüş örümcekler mi ördü?

Kim bilir? Her şey olabilir. Macon Dayı'nın hediyesi.

Gülerek beni içeri çekti. Ravenwood kış balosunun havasını yansıtıyordu. Bu gece giriş Hollywood'a benziyordu; yerdeki seramikler dama taşı görünümündeydi, havadan gümüş karlar hafif hafif üzerimize yağıyordu. Gümüş perdelerin önünde, üzeri siyah lake kaplama küçük antika bir masa duruyordu, onların yanında okyanus gibi parlayan bir yer vardı, olamayacağını biliyordum tabii. Bütün mobilyaların üzerinde mumlar yanıyordu ve baktığım her yerde ayın yansımasını görüyordum.

Ciddi misin? Örümcekler mi?

Mum ışığı parlak dudaklarından yansıyordu. Bunu düşünmemeye çalıştım. Onun elmacık kemiğinin üzerindeki ay şeklindeki doğum izini öpmek istediğimi de düşünmemeye çalıştım. Yüzünde, omuzlarında ve saçlarında güçlükle algılanan gümüş bir toz vardı. Doğum lekesi bile bu gece gümüştü.

"Şaka yaptım. Paris, Roma ya da New York'ta bulunan küçük dükkânlardan birinden almıştır. Güzel şeyleri sever." Kolyesindeki hilale dokundu ve anılarından biri canlandı. Onun da Macon'ın hediyesi olduğunu düşündüm.

O tanıdık ağır ve oturaklı konuşma sesi koridordan bize doğru gelmeye başladı, elinde bir gümüş mum vardı. "Bu dapeşte, Paris değil. Kaldı ki suçlu burada." Macon siyah kumaş pantolon üzerine smokin gömleği ve ceketi giymişti. Gömleğinde incecik gümüş çizgiler vardı ve mum ışığında parlıyorlardı.

"Ethan bu gece yeğenimi korumak için her türlü önlemi almış olduğunu umuyorum. Bildiğin gibi, geceyi evde geçirmesini tercih ediyorum." Bana Lena için hazırlanmış bir buket uzattı. Konfederasyon yaseminlerinden oluşan bir buket. "Mümkün olan her türlü önlemi… "

"M Dayı!" Lena'nın sesi huzursuzdu.

Bukete daha dikkatli baktım. Çiçekleri tutan iğnenin altında gümüş bir yüzük sallanıyordu. Üzerinde bilmediğim bir dilde bir takım yazılar vardı, onları *Ayların Kitabı*'nda da görmüştüm. Onun bugüne kadar elinden hiç çıkarmadığı yüzük olduğunu anlamam için daha fazla bakmam gerekmiyordu. Amma'nın neredeyse onunkiyle aynı olan buketini çıkardım. Yüzlerce Büyücünün *bağlamış* olduğu bir yüzük ve Amma'nın Greatler'ının desteğiyle, kasabada bize bulaşmaya cesaret edecek bir ruh bulunabileceğini sanmıyordum ya da öyle umuyordum.

"Amma ve siz varken, Lena Jackson Lisesi kış balosundan başına bir şey gelmeden başarıyla çıkacaktır efendim." Gülümsedim.

Macon gülümsemedi. "Benim korkum balo değil, Amarie'ye de aynı şeyi düşünmüş olduğu için teşekkür ederim."

Lena kaşlarını çatarak bir bana bir dayısına baktı. Kasabadaki en mutlu iki adam gibi görünmüyorduk. "Sıra sende." Masanın üzerinde duran yaka çiçeğini aldı, üzerine incecik yasemin dolanmış beyaz bir gülü ceketime iğneledi. "Umarım bir an için bile olsa endişelenmeyi bırakırsınız. Bu gittikçe utandırıcı olmaya başladı. Ben kendime bakabilirim."

Macon ikna olmamıştı. "Ne olursa olsun kimsenin incinmesini istemiyorum."

Jackson Lisesi'ndeki cadılardan mı yoksa güçlü Kara Büyücü Sarafine'den mi bahsettiğini anlayamadım. Her iki şık için de son aylarda ikisini de fazlasıyla ciddiye alacak kadar uyarı almıştım.

"Ve onu tam gece yarısı eve getir."

"Bu güçlü bir büyü saati mi?"

"Hayır. Lena'nın yatma vakti."

Gülümsememi engellemeye çalıştım.

Lena yolda çok endişeli görünüyordu. Yanımdaki koltukta otururken, radyoyla, elbisesiyle, emniyet kemeriyle oynayıp duruyordu.

"Gevşe."

"Bu gece yaptığımız bir çılgınlık mı?" Gözlerini bana dikmişti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Herkes benden nefret ediyor." Ellerine baktı.

"Herkes bizden nefret ediyor demek istiyorsun herhalde."

"Tamam. Herkes bizden nefret ediyor."

"Gitmek zorunda değiliz."

"Hayır, gitmek istiyorum. Problem şu… " Bileğindeki buketi birkaç tur çevirdi. "Geçen yıl Ridley ile birlikte gitmeye karar vermiştik. Ama sonra… "

Ne dediğini duyamadım, hatta kafamın içinde bile…

"O zamana kadar her şey kötüye dönmüştü. Ridley on altı yaşına girdi ve gitti. Ben de okuldan ayrılmak zorunda kaldım."

"Bu geçen yılla aynı değil. Sadece bir dans. Hiçbir terslik olmayacak."

Kaşlarını çatarak aynayı kapattı.

Şimdilik.

Spor salonundan içeri girerken ben bile etkilendim. Öğrenci Birliği hafta sonu boyunca çok çalışmış ve orayı Kış

Gecesi Rüyası konseptine yakışır bir hale getirmeyi başarmıştı. Kâğıtlardan yapılmış yüzlerce kar tanesi – beyaz, gümüş, folyo, payet ve parlayan her tür malzeme kullanılmıştı – salonun tavanına iplerle asılmıştı. Köşelere toz karlar sıkılmış, kolonlara küçük beyaz ışıklar asılmıştı.

"Merhaba Ethan. Lena çok hoş görünüyorsun." Koç Cross ellerimize birer kadeh Gatlin şeftali kokteyli tutuşturdu. Bacaklarını birazdan fazla gösteren siyah bir elbise giymişti. Bunu Link'in hatırına yapmış olduğunu düşündüm.

Ravenwood'da misina ya da ip kullanılmadan asılı duran karları düşünerek Lena'ya baktım. Gözleri pırıl pırıldı ve elime sımsıkı yapışmıştı, ilk doğum günü partisine giden küçük bir kıza benziyordu. Link okul danslarının ve balolarının kızlar üzerinde açıklanamaz bir etkisi olduğunu iddia ettiğinde ona inanmamıştım. Bunun doğru olduğu su götürmezdi, her kızı etkiliyordu, Büyücü kızları bile…

"Çok güzel." İşin aslında o kadar da değildi. Sonuçta, Jackson Lisesi'nde yapılan bir dans gecesiydi ama bu Lena için başka bir şey ifade ediyordu. Belki de büyü onun içinde büyüyünce de büyü gibi gelmiyordu.

Tanıdık bir ses duydum. Olamazdı.

"Hadi, parti başlasın!"

Ethan bak…

Arkama dönünce neredeyse kokteyl ile boğuluyordum. Link parlak deriye benzer bir kumaştan yapılmış olan smokiniyle bana sırıttı. Üzerine smokin gömleği baskısı yapılmış olan siyah tişörtlerinden birini giymişti ayağında bilekli siyah lastik ayakkabıları vardı. Charleston'daki sokak çalgıcılarına benziyordu.

"Hey, Kısa Çöp! Hey kuzen!" Kalabalığı, DJ'in kalbinizi hoplatan müziğini ve pistte dans edenlerin gürültüsünü bastıran, yanıldığımı sanmama en ufak bir ihtimal bile bırakmayan o tanıdık sesi duydum. Bal, şeker, pekmez ve kirazlı lolipop iç içe girmişti. Hayatımda ilk kez bir şeyin bu kadar çok tatlı olduğunu düşünmüştüm.

Lena elimi daha sıkı tuttu. Link'in kolunda, Jackson balosunda görülen en küçük gümüş payetli kumaş parçasını giymiş olan bir kız vardı, Ridley. Nereye bakacağımı bilemedim; bacakları, tüm kıvrımları, her yeri ortadaydı, bir de sarı saçları vardı. Ona bakınca odadaki ısının yükseldiğini hissettim. Düğün pastası gibi giyinmiş olan eşleriyle dans etmeyi bir anda bırakan çocuklar ve onların eşlerinin başından çıkan dumanları görünce bunu tek düşünen kişinin ben olmadığımı anladım. Balo elbisesi alınabilecek iki dükkân vardı ve Ridley'in üzerindekiler Little Miss'tekileri bile aratacak cinstendi. Koç Cross onun yanında başrahibe gibi kalmıştı. Link kaderine mahkûmdu.

Lena önce bana sonra kuzenine baktı, sararmıştı. "Ridley burada ne yapıyorsun?"

"Kuzen. Bak en sonunda birlikte dansa geldik. Bu ne etkileyici, ne inanılmaz bir şey değil mi?"

Lena'nın saçlarının var olmayan bir rüzgârla birlikte kıvrılmaya başladıklarını gördüm. Hafifçe gözünü kırptı ve küçük beyaz ışıkların bir kısmı söndü. Hızlı hareket etmem gerekiyordu. Link'i kokteyl kâsesinin yanına çektim. "Onunla ne yapıyorsun?"

"Kanka, inanabiliyor musun? O, Gatlin'deki en seksi çıtır. Üçüncü derece yanık. Slim Jim almak için oraya gittiğimde Dur&Çal'ın önünde takılıyordu. Üzerinde de bu kıyafet vardı."

"Bunun biraz garip olduğunu düşünmüyor musun?"

"Sence bu umrumda mı?"

"Ya bir çeşit psikopatsa?"

"Beni bağlayıp bir şeyler yapacağını mı düşünüyorsun?" Bunu gözünde canlandırarak sırıttı.

"Ben espri yapmıyorum."

"Sen hep espri yapıyorsun. Ne oldu? Anladım, kıskandın. Onun arabasına ne kadar çabuk bindiğini hatırlıyorum. Bana sakın onunla bir şeyler yapmaya kalkıştığını söyleme–"

"Alakası bile yok. O Lena'nın kuzeni."

"Neyse ne. Tüm bildiğim baloya üç bölgenin de en ateşli kızıyla geldim. Bu kasabaya meteor çarpması gibi bir şey. İhtimali bir hesaplasana. Bir daha asla olmaz. Rahat ol tamam mı? Lütfen keyfimi bozma." Büyünün etkisine çoktan girmişti, Link için fazla bir çaba harcamasına zaten gerek yoktu. Ne söylesem bir anlamı olmayacaktı.

Anlamsız bir girişimde daha bulundum. "O iyi biri değil, dostum. Başına iş açar. Seni çiğner ve sıkılınca tükürüp atar."

İki eliyle omuzlarımı yakaladı. "Boş versene."

Link kolunu Ridley'in beline doladı ve dans pistine doğru ilerledi. Önünden geçtiği Koç Cross'a bakmadı bile.

Ben de Lena'yı aksi yöne doğru çektim. Fotoğrafçılar, sahte bir kar yığının önüne koymuş oldukları sahte kardan adamın yanına çiftleri koyup, Öğrenci Birliği'nden birkaç öğrenci onların başlarından aşağı sahte kar serpelerken fotoğraflarını çekiyorlardı. Emily'ye çarptım.

Lena'ya baktı. "Lena. Çok... parlak görünüyorsun."

Lena da ona baktı. "Emily. Çok... kabarık görünüyorsun."

Bu doğruydu. Güney güzeli Ethan-fobik Emily gümüş ve şeftaliyle doldurulmuş kremalı pastaya benziyordu, her tarafı yoluk ve kırışık taftalarla süslenmişti. Saçları korkunç lülelerle bezenmişti, sarı kurdeleler topluluğuna benziyordu. Saçları kuaförde çok gerilerek toplanmıştı ve yüzü uzamıştı, kafasına batan milyonlarca toka olduğunu düşündüm.

"Senin türünün dans ettiğini bilmezdim."

"Ederiz." Lena gözlerini ona dikmişti.

"Şenlik ateşinin etrafında mı?" Emily'nin yüzünde çirkin bir gülümseme belirmişti.

Lena'nın saçları yine kıvrılıyordu. "Niye? Elbiseni yakacak bir ateş mi arıyorsun?" Işıkların geri kalanı da söndü. Öğrenci Birliği'nin koşarak kabloları kontrol etmeye başladığını görebiliyordum.

Ona fırsat verme. Burada bulunan tek cadı o.

Tek değil Ethan.

Savannah, Emily'nin arkasında belirdi, Earl'ü çekiştiriyordu. Emily ile neredeyse bir örnekti ama gümüş ve şeftali yerine gümüş ve pembeydi. Eteği kabarıktı. Gözünüzü kaptığınız anda düğünlerini hayal edebilirdiniz. Korkunç.

Earl benimle göz göze gelmemek için yere bakmayı tercih etti.

"Hadi Em, kral ve kraliçeyi açıklayacaklar." Savannah, Emily'ye anlamlı gözlerle baktı.

"Sizi tutmayayım." Savannah fotoğraf kuyruğunu gösterdi. "Lena sen fotoğraflarda görünüyor musun?" Son hızla arkasını döndü, kocaman bir elbise onu takip etti.

"Sıradaki!"

Lena'nın saçları kıvrılmaya devam ediyordu.

Onlar salak. Hiç önemi yok. Hiçbir önemi yok.

Fotoğrafçı yeniden bağırdı. "Sıradaki!"

Lena'nın elini yakalayıp onu sahte kar yığınının önüne çektim. Bana baktı, gözleri buğuluydu. Sonra bulutlar gitti ve geri döndü. Yine de yaklaşan fırtınayı hissedebiliyordum.

"Karı işaret edin," diyen sesi duydum.

Haklısın, önemi yok.

Onu öpmek için eğildim.

Önemli olan sensin.

Öpüştük ve kameranın flaşı söndü. Bir saniye boyunca, mükemmel bir saniye boyunca dünyada kimse yoktu ve hiçbir şeyin önemi yoktu.

Flaşın sönmesinin hemen ardından üzerimize yapışkan beyaz bir şey dökülmeye başladı.

Bu da ne...

Lena inledi. Gözlerimi kapatan yapışkan şeyden kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. Lena'ya baktığım anda onun çok daha vahim durumda olduğunu gördüm; saçı, yüzü, o güzelim elbisesi... İlk dansı mahvolmuştu.

Bu kabartıcıydı, keklere konandan, kovadan başımıza dökülüyordu. Onun aslında fotoğrafta kar olarak görünecek

olan malzeme olması gerekiyordu. Başımı kaldırıp bunu yapanı görmek için baktığımda kova yere düştü.

"Karın içine kim su karıştırdı?" Fotoğrafçı delirmişti. Kimse cevap vermedi, Jackson Melekleri'nin de hiçbir şey görmemiş olduğundan emindim.

"Eriyor!" diye bağırdı biri kalabalığın arasından. Beyaz sabun ya da yapışkan ya da her neyse o gölün ortasında durmuş yok olana kadar küçülmeyi diliyorduk. Ya da dışarıdan kahkahalarla bize gülenler tarafından öyle görünüyorduk. Savannah ve Emily sıranın en önünde durmuş, Lena'nın hayatındaki en utanç verici sahnenin tadını çıkarıyorlardı.

Kalabalığın arasından bir erkek sesi duyuldu. "Evinde kalmalıydın."

Bu aptal sesi nerede duysam tanırdım. Sahada binlerce kez duymuştum, bir tek orada konuşurdu. Earl kolunu Savannah'nın omzuna dolamış kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Bir anda fırladım. Earl geldiğimi göremeden yanında bitmiştim. Köpük kaplı olan yumruğumu çenesine geçirip onu yere serdim. Düşerken Savannah'ya çarpmış ve o da kabarık eteklerinin telleri ortaya çıkacak şekilde yere devrilmişti.

"Bu da ne? Aklını mı kaçırdın, Wate?" Earl ayağa kalkmaya çalıştı ama ayağımla bastırarak kalkmasını engelledim.

"Olduğun yerde kal." Oturup ayağa kalkacakmış gibi ceketinin yakasını düzeltti. Yerde otururken sakin görünmeye çabalıyordu. "Umarım ne yaptığının farkındasındır." Ayağa kalkmadı. Dilediğini söyleyebilirdi, ayağa kalktığı anda yere düşecek olanın o olduğunu ikimizde çok iyi biliyorduk.

"Farkındayım." Lena'yı hâlâ büyümekte olan köpük yığınının arasından çekip çıkardım.

"Hadi, gidelim Earl. Artık açıklayacaklar," dedi Savannah gergin bir tavırla. Earl ayağa kalkıp üstünü başını düzeltti.

Kafamı sallayarak gözlerimi temizledim. Lena her tarafından köpükler süzülürken titreyerek duruyordu. Kalabalığa rağmen etrafında bir boşluk vardı. Kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Benden başka. Ceketimin koluyla yüzünü temizlemeye çalıştım ama geri kaçtı.

Bu hep böyle oldu.

"Lena."

Bunu bilmem gerekirdi.

Ridley onun yanında belirdi, sağında Link duruyordu. Öfkeden çılgına dönmüştü, bunu görebiliyordum. "Anlamıyorum kuzen. Neden onların türüyle takılmaya çalıştığını bir türlü anlamıyorum." Kelimeler ağzından tükürür gibi çıkıyordu, Emily gibi konuşuyordu. "Aydınlık ya da Karanlık kimse bize böyle davranamaz – hiç biri. Kendine olan saygın nerede Lena Beana?"

"Değmez. Bu gece olmaz. Sadece eve gitmek istiyorum." Lena Ridley gibi öfkelenemeyecek kadar çok utanmıştı. Kaçma ya da savaşma anıydı, Lena kaçmayı seçmişti. "Beni eve götür Ethan."

Link ceketini çıkarıp Lena'nın omuzlarına koydu. "Bu çok iğrençti."

Ridley sakin olamayacaktı ya da olmayacaktı. "Kısa Çöp'ün dışında hepsi kötü kuzen. Bir de yeni sevgilim Büzüşen Dink dışında."

"Link. Sana Link olduğunu söyledim."

"Kapa çeneni Ridley. Fazlasıyla üzüldü." Cezbedici etkisi benim üzerimde çalışmıyordu artık.

Ridley bana bakıp gülümsedi, karanlık bir gülümsemeydi bu. "Bir de şöyle düşün, ben de fazlasıyla üzüldüm."

Bakışlarını takip ettim. Buz kraliçesi ve maiyeti sahnede yerlerini almış keyifle sırıtıyorlardı. Savannah bir kez daha kar kraliçesi seçilmişti. Hiçbir şey değişmiyordu. Geçen seneki gibi Emily'yi buz prensesi ilan etmekle meşguldü.

Ridley film yıldızı güneş gözlüklerini hafifçe indirdi. Gözleri parlamaya başladı, oradan çıkan ısıyı hissetmemek mümkün değildi. Elinde lolipopu belirdi ve havayı saran tatlı, yapışkan kokuyu aldım.

Yapma Ridley.

Bunun seninle ilgisi yok kuzen. Bu ondan çok daha büyük. Bu kahrolası kasabada bir şeyler değişmeli.

Ridley'in sesini de Lena'nın ki kadar net duyabiliyordum. Başımı salladım.

Yapma Ridley. Bu her şeyi daha da kötü yapacak.

Gözlerini aç artık. Daha kötü olamazlar. Ya da olurlar.

Lena'nın omzunu okşadı.

Seyret ve öğren.

Kirazlı lolipopunu yalayarak kraliyet ailesine bakıyordu. Onun kedi gözlerini karanlıkta görmemeleri için dua ettim.

Hayır! Beni suçlayacaklar Ridley, yapma.

Bu boktan Gatlin artık dersini almalı. Ve bunu onlara öğretecek tek kişi benim.

Ridley sahneye doğru ilerlemeye başladı, ince topuklarının sesi duyuluyordu.

"Bebeğim, nereye gidiyorsun?" Link hemen arkasındaydı.

Charlotte merdivenlerden çıkıyordu, metrelerce lavanta renkli taftaya sarınmıştı, giysisi üzerine iki beden küçüktü. Kraliyet ailesindeki her zamanki yerine doğru ilerliyordu, dördüncü yer Eden'dan sonra gelen yer ve gümüş plastik taç, buz hizmetçisi olmalıydı. Son basamağı çıkarken üzerindeki ucuz görünümlü lavanta yığını sahnenin kenarına takıldı ve elbisesinin arkası boylu boyunca dikişinden söküldü. Ne olduğunu anlamak Charlotte'ın birkaç saniyesini aldı ve bu süre bütün okulun onun Teksas eyaleti büyüklüğünde olan seksi pembe külotunu görmesine yeterli oldu. Charlotte tüyler ürperten çığlıklar atmaya başladı. Artık herkes onun ne kadar şişmanım çığlıklarını nasıl attığını öğrenmişti.

Ridley sırıttı.

Vâh vah!

Ridley dur!

Daha yeni başladım.

Emily, Eden ve Savannah onu genç işi gelinliklerinin arkasına saklamaya çalışırken Charlotte çığlık atmaya devam

ediyordu. Hoparlörlerden bir plak çizilme sesi geldi ve ardından Stones'un bir şarkısı çalmaya başladı.

"Sympathy For The Devil." Bu Ridley'nin duruma uygun gördüğü şarkı olabilirdi. Kendini şaşalı bir şekilde tanıştırıyordu.

Dans pistindekiler, bunun otuz beş yaşındaki en ünlü balo DJ'yi olma yolunda ilerleyen Dickey Wix'in rezil müziklerinden biri olduğunu düşündüler. Hepsi oyuna gelmişti. Küçük ışıkların söndüğü unutulmuştu; birkaç saniye içinde dans pistinin üzerinde bulunan bütün ampuller domino taşları gibi birer birer patlamaya başladılar.

Ridley, Link'i dans pistine götürdü. Link, diğer öğrenciler çığlıklar atarak kaçışırken, onu kıvılcımların altındaki dans pistinde döndürmeye başladı. Kaçışanların elektrik devrelerinde bir arıza olduğunu düşündüklerinden emindim ve bunun için suçlanabilecek tek kişi Gatlin'in tek elektrikçisi olan Red Sweet'ti. Ridley üzerindeki incecik giysisi ile Link'in etrafında dönüp kahkahalar atıyordu.

Ethan, bir şeyler yapmalıyız!

Ne?

Bir şey yapabilmek için çok geçti. Lena dönüp koşmaya başladı, hemen arkasındaydım. Biz daha çıkışa varamadan spor salonunun tavanındaki fıskiyeler çalışmaya başladı. Salon suyla doldu. Ses sistemi kısa devre yaptı ve oradan da bir kıvılcım yükseldi. Yere ıslak karlar köpük köpük inmeye başladı, yapışkan köpükler her yerdeydi.

Herkes çığlık atmaya başladı, kızlar akan rimelleri ve dağılmış saçlarıyla, ıslak tafta eteklerini yukarı toplamış koşmaya çalışıyorlardı. Bu karmaşanın içinde, hangilerinin Little Miss hangilerinin Southern Belle'den alınmış olduğunu söylemem zordu. Hepsi soluk renkli sıçanlara benziyorlardı.

Kapıya uzanırken bir gürültü duydum. Dönüp baktığımda, sahnenin üzerinde duran kocaman kartopunun yuvarlanmaya başladığını gördüm. Emily ıslak zeminde dengesini kaybetti ve kaymaya başladı. Hâlâ elini kalabalığa sallamak-

la meşguldü, toparlanmaya çalıştı ama becceremeyerek spor salonunun ortasına düştü. Gümüş ve şeftali renkli bir tafta yığınına dönüşmüştü. Koç Cross koşmaya başladı.

Onun için üzülemeyecektim, tam tersine bu kâbustan sorumlu olduğu için suçlanacak olan insanlar için üzülmeye başlamıştım: Öğrenci Birliği, dengesiz bir kartopu yaptığı için; Dickey Wix, şişman bir amigo kızın başına gelen talihsizlik anını kendine sermaye yaptığı için; Red Sweet ise Jackson Lisesi'nin spor salonuna yapmış olduğu profesyonelliğe yakışmayan ve ölüme sebebiyet verebilecek aydınlatma sistemi için.

Görüşürüz kuzen. Bu mezuniyet balosundan bile iyiydi.

Lena'yı kapının dışına doğru ittim. "Git!"

Buz kesmişti dokunurken zorlandım. Arabaya vardığımızda Boo Radley de arkamızdaydı.

Macon onun uyku saatleri konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Saat daha dokuz buçuk bile olmamıştı.

Macon çileden çıkmıştı ya da çok endişelenmişti. Hangisi olduğunu net olarak söyleyemiyordum, çünkü bakışlarını bana her dikişinde ben başka bir yöne bakıyordum. Boo bile ona bakmaya cesaret edemiyor gibiydi, Lena'nın ayaklarının dibine uzanmış kuyruğunu yere vurup duruyordu.

Ev artık balo salonuna benzemiyordu. Macon'ın gümüş karları bir daha evinin kapısından içeri sokmayacağına dair iddiaya bile girebilirdim. Her şey siyahtı; yerler, mobilyalar, perdeler, tavan. Sadece çalışma odasında bulunan şömine yanıyordu ve ortalığa ışık saçıyordu. Belki de ev onun içinde bulunduğu ruh halini yansıtıyordu ve şu an her şey karanlıktı.

"Mutfak!" Macon'ın elinde içi sıcak kakao dolu siyah bir fincan belirdi. Bunu, bir battaniyeye sarınmış bir şekilde ateşin önünde oturmakta olan Lena'ya verdi. Lena büyük fincanı iki eliyle tuttu, saçlarını kulaklarının arkasına atmış, ısınmaya çalışıyordu. Macon onun önünde yürümeye başladı. "Onu gördüğün anda oradan çıkman gerekirdi Lena."

"Köpükler altında kalarak herkesi kendime güldürmekle meşguldüm."

"Pekâlâ, bundan sonra böyle bir meşguliyetin olmayacak. Doğum gününe kadar cezalısın. Bu sadece senin iyiliğin için."

"Benim iyiliğimin burada önemli bir yer tuttuğunu hiç sanmıyorum." Hâlâ titriyordu ama bu titreyiş soğuktan dolayı değildi.

Macon bana baktı, gözleri simsiyah ve buz gibiydi. Çileden çıkmıştı, artık anlayabiliyordum. "Onu oradan çıkarman gerekirdi."

"Ne yapacağımı bilemedim, efendim. Ridley'in spor salonunu talan edeceğini bilmiyordum ve Lena daha önce hiç dansa katılmamıştı." Bu ne büyük aptallıktı, ağzımdan çıktığı anda anladım.

Macon yine bana baktı, kadehindeki viskiyi sallıyordu. "Çok ilginç, bu gece de dans edemedin. Tek bir dans bile."

"Bunu nereden biliyorsun?" Lena fincanını bıraktı.

Macon yürümeye devam etti. "Önemli değil."

"Benim için önemli."

Macon omuz silkti. "Boo. Doğruyu söylemek gerekirse o benim gözümdür."

"Ne?"

"O benim gördüklerimi görür ben de onunkileri. O Büyücü köpeği, hatırlıyor musun?"

"Macon Dayı! Beni gözetliyorsun!"

"Hayır, yalnızca seni değil. Bir münzevi olarak yaşamayı ve işleri yönetmeyi nasıl başardığımı sanıyorsun? Can dostum olmadan bunların hiç birini başaramazdım. Boo her şeyi görür, ben de onun gördüklerini." Boo'ya baktım. Gözlerini görebiliyordum, insan gözleri. Bunu bilmem gerekirdi belki de biliyordum. Orada Macon'ın gözleri duruyordu.

Ve bir şey daha, ağzında bir şey çiğniyordu. Top gibi bir şeydi bu. Eğilip aldım. Buruşuk, ıslak bir Polaroid. Onu spor salonundan buraya kadar taşımıştı.

Balodaki fotoğrafımız. Sahte karların ortasında Lena ile birlikte duruyorduk. Emily yanılmıştı. Lena'nın türü fotoğrafta görünüyordu, sadece biraz daha parlak ve saydam gibiydi. Belden aşağısı bir hayal gibi görünüyordu. Karlar ona çarpmadan önce erimeye başlamış gibiydi.

Boo'nun başını okşayıp fotoğrafı cebime koydum. Lena'nın bunu şu an görmesine hiç gerek yoktu. Doğum gününe iki ay kalmıştı. Zamanımızın gittikçe azaldığını bilmek için bu fotoğrafa ihtiyacım yoktu.

16.12

Azizler Yürüyüşe Geçtiğinde

Arabayı park ederken Lena verandada oturuyordu. Onu okula götürmek için ısrar etmiştim, çünkü Link de bizimle birlikte gelmek istemişti ve cenaze arabasında görünmek istemiyordu. Ben de Lena'nın okula yalnız gitmesine izin veremezdim. Onun gitmesini bile istemiyordum ama bunu ona söylemem söz konusu bile değildi. Savaşa hazırlanmış gibi duruyordu. Siyah boğazlı bir kazak ve siyah kot giymiş, kürklü siyah bir şapka takmıştı. İnfaz mangasıyla yüzleşmeye hazırdı.

Balodan bugüne sadece üç gün geçmişti ve ADK hiç vakit kaybetmemişti. Bu akşamüstü toplanacak olan Jackson Disiplin Kurulu'nun cadı mahkemelerinden bir farkı olmayacaktı. Bunu bilmek için Büyücü olmaya gerek yoktu. Emily ortalıkta topallayarak dolaşıyordu, kış balosu felaketi kasabanın gündemine oturmuştu. Bayan Lincoln sonunda aradığı desteğe ulaşmıştı. Ortaya şahitler çıkmıştı. Herkesin görüp duyduğu şeyleri evirip çevirip, allayıp pullayıp söyleyeceklerini düşündüğünüz an, varacağınız tek nokta vardı: Her şeyin sorumlusu Lena Duchannes.

O kasabaya gelene kadar her şey yolundaydı.

Link arabadan inip Lena'nın kapısını açtı. Suçluluk duygusunu bastıramıyordu ve neredeyse kusacaktı. "Hey, Lena. Nasılsın?"

"İyiyim."

Yalancı.

Onun kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Bir suçu yok ki.

Link boğazını temizledi. "Gerçekten çok üzgünüm. Hafta sonu boyunca annemle kavga ettim. O zaten çılgının tekidir ama bu seferki çok farklıydı."

"Senin bir hatan yok ama onunla konuşmaya çalıştığın için sana teşekkür ederim."

"ADK'dakilerin hepsi kulaktan kulağa saçma sapan şeyler iletmemiş olsaydı bir faydası olabilirdi. Ama bu iki gün içerisinde Bayan Snow ve Bayan Asher en az yüz kez evi aradılar."

Dur&Çal'ın önünden geçtik. Fatty bile orada yoktu. Yol bomboştu, hayalet bir kasabada ilerler gibiydik. Disiplin Kurulu saat tam beşte toplanacaktı ve biz de zamanında orada olmak zorundaydık. Toplantı spor salonunda yapılacaktı, çünkü Gatlin'deki kalabalığı içine alabilecek büyüklükte olan tek yerdi. Bu da Gatlin'in özelliklerinden biriydi; herkes her işe burnunu sokardı. Burada kapalı oturum diye bir şey yoktu. Sokaklara ve vaktinden önce kapatılmış dükkânlara bakılırsa herkes oradaydı.

"Annenin bu kadar çabuk işini halletmiş olmasına şaşırdım. Bu onun için bile çok süratli."

"Duyduğum kadarıyla bu kez Doc Asher işe karışmış. Müdür Harper'la birlikte ava çıkarlar, ayrıca Okulun Yönetim Kurulu'nda da söz sahibi." Doc Asher, Emily'nin babasıydı ve kasabadaki tek doktordu.

"Harika."

"Çocuklar bugün okuldan atılacağımı biliyorsunuz değil mi? Buna çoktan karar verilmiş olduğuna eminim. Bu göstermelik bir toplantı."

Link'in kafası karışmıştı. "Hikâyeyi senin tarafından dinlemeden seni okuldan atamazlar. Sen hiçbir şey yapmadın."

"Hiç fark etmez. Kapalı kapılar ardında karar verildi. Söyleyeceklerimin bir önemi yok."

Haklıydı, bunu ikimiz de biliyorduk. Hiçbir şey söylemedim. Elini dudaklarıma götürüp öptüm ve yüzüncü kez o kurulun karşısında onun yerine durmayı diledim.

Bu benim başıma hiç gelmeyecekti. Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim onlardan biriydim. Lena asla onlardan olmayacaktı. Beni en çok kızdıran şeyin, aynı zamanda en çok utandıran şey olduğunu fark ettim. Onlardan için için nefret ediyordum. Yaşlı Ravenwood'un yeğeniyle çıkıyordum, Savannah Snow'un partilerine davet edilmiyordum, Bayan Lincoln'le takışıyordum ama hâlâ onlardan biriydim. Onlara aittim ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve maalesef onlar da bana aitti. Lena bir tek onlarla savaşmıyordu, benimle de savaşıyordu.

Gerçekler beni öldürüyordu. Lena on altıncı doğum gününde *belirlenecekti*, ben doğduğum gün belirlenmiştim. Kaderim üzerinde ondan daha fazla bir yetkim yoktu. Belki de hiçbirimizin yoktu.

Arabayı otoparka çektim. Doluydu. İnsanlar ana girişte toplanmış içeri girmeyi bekliyorlardı. *Tanrılar ve Generaller* isimli filmin galasından beri bu kadar çok insanı bir arada görmemiştim. Üniformaları olduğu için, akrabalarımın bir kısmının isminin de jenerikte aktığı hayatımın en sıkıcı ve uzun İç Savaş filmlerinden biriydi.

Link arka koltukta saklandı. "Ben buradan sıvışacağım. Sizinle içeride görüşürüz." Kapıyı açıp emekleyerek arabaların arasından ilerlemeye başladı. "İyi şanslar."

Lena'nın elleri kucağında duruyordu. Titriyorlardı. Onu böyle görmek de beni öldürüyordu. "Oraya gitmek zorunda değilsin. Hemen seni evine geri götürebilirim."

"Hayır, içeri gireceğim."

"Neden kendine bunu yapıyorsun? Biraz önce bunun bir gösteri olduğunu sen söyledin."

"Onlarla yüzleşmekten korktuğumu düşünmelerini istemiyorum. Son okulumu bıraktım ama bu kez kaçmayacağım." Derin bir nefes aldı.

"Bu kaçmak değil."

"Benim için öyle."

"Dayın gelecek mi?"

"Gelemez."

"Kahretsin neden?" Ben yanında dursam bile bu işin için de tek başınaydı.

"Çok erken. Ona söylemedim bile."

"Çok mu erken? Bu da ne demek? Mezarında ya da başka bir yerde kilitli mi?"

"Onun gibi bir şey."

Şu an bu konuyu onunla konuşmanın bir anlamı yoktu. Birkaç dakika sonra çok daha önemli bir konuyla baş başa kalacaktı.

Binaya doğru yürümeye başladık. Yağmur başladı. Ona baktım.

İnan bana deniyorum. Tutmasam çoktan kasıtga çıkmıştı.

İnsanlar gözlerini dikmişti, parmağıyla gösterenler bile vardı, hiç şaşırmadım. Bu kadarı da fazlaydı. Kapının yanında oturan Boo Radley'i görebilmek için etrafıma bakındım ama bu akşam ortalıkta değildi.

Spor salonuna yandaki ziyaretçi girişinden girdik, bu Link'in fikriydi ve iyi bir fikirdi. İçeri girer girmez dışarıdakilerin içeri girmek için değil, toplantıda konuşulanları duyabilmek ümidi ile oraya toplanmış olduklarını anladım. İçeride ayakta duracak yer dahi yoktu.

Televizyondaki, mahkeme salonunda büyük jüri önünde geçen dramlardan biri sergileniyor gibiydi ama daha zavallı bir şekliyle. Odanın ortasına kocaman plastik bir masa konmuştu ve öğretmenlerin bir kısmı orada oturuyordu. Kırmızı papyonu ve taşraya ait önyargısıyla Bay Lee, Müdür Harper ve Yönetim Kurulu üyesi olduğunu tahmin ettiğim bir iki kişi daha vardı.

Hepsi yaşlıydı ve son derece huzursuzdu. Şu an evlerinde oturup, televizyondaki alışveriş kanalını ya da dini bir programı izliyor olmayı istermiş gibi duruyorlardı.

Tribünleri Gatlin'in ileri gelen aileleri doldurmuştu. Bayan Lincoln ve ADK çetesi ilk üç sırayı, Konfederasyon Kız Kardeşleri, İlk Metodist Korosu ve Tarih Kurumu üyeleriyle birlikte doldurmuştu. Tam yanlarında Jackson Melekleri – diğer bir deyişle, Emily ve Savannah olmak isteyen kızlar – ve onların eteklerinin altına sığınan erkekler – yer alıyordu. Üzerlerinde baskılı tişörtler vardı. Tişörtlerin önüne nedense Emily'ye benzeyen bir melek işlenmişti. Bu meleğin iki yana açılmış kocaman beyaz kanatları vardı.Arkalarında ise sadece bir çift basit kanat vardı ve üzerinde meleklerin savaş çığlığı olan bir cümlecik yazıyordu. "Sizi izliyoruz."

Emily, Bayan Asher'ın yanında oturuyordu, bacağı kocaman bir sargı içinde portakal renkli yemekhane iskemlelerinden birinin üzerine uzatılmıştı. Bayan Lincoln bizi görünce gözlerini kıstı, Bayan Asher korumacı bir tavırla kolunu kızının omzuna doladı. Koşup ona bir zarar verecekmişiz gibi savunmasız bebeğini koruması altına almıştı. Emily'nin çantasından cep telefonunu çıkardığını gördüm, mesaj yazmaya hazırdı. Birazdan parmakları onun üzerinde uçuşmaya başlayacaktı. Spor salonumuz bu gece çevredeki dört bölgenin dedikodu merkez üssüydü.

Amma biraz daha arkadaki bir sırada oturmuş, boynundaki muskalarından biriyle oynuyordu. Umarım, Bayan Lincoln'ün bunca yıldır saklamakta olduğu boynuzlarının göze görünmesini sağlardı. Babam tabii ki orada yoktu, Hemşireler Amma'nın karşısındaki koridorda Thelma'nın yanında oturuyorlardı. İşler düşündüğümden çok daha kötü durumdaydı. Hemşireler, 1980 yılında, Grace Hala'nın çok baharatlı yemek yediği için kalp krizi geçirdiğini düşündükleri günden beri evlerinden çıkmamışlardı. Mercy Hala benimle göz göze geldi ve mendilini salladı.

Lena ile birlikte, önde onun için hazırlanmış olduğu belli olan iskemleye doğru ilerledim. İdam mangasının tam önüne konmuştu, ölüm merkezine.

Her şey yolunda gidecek.

Söz mü?

Çatıyı döven yağmurun sesini duyabiliyordum.

Bunun hiçbir önemi olmadığına söz verebilirim, bu insanların aptal olduklarını da söyleyebilirim. Onların söyleyecekleri hiçbir şeyin sana olan duygularımı değiştirmeyeceğine söz veririm.

Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Yağmur çatıyı daha süratli dövmeye başladı, hiç de iyiye işaret değildi. Elini tutup avcuna bir şey bıraktım. Yağmurda karşılaştığımız ilk gece, Külüstür'ün koltuğunda bulduğum, onun yeleğinden düşen küçük gümüş düğmeyi. Saçma gibi görünebilirdi ama onu o günden beri cebimde taşıyordum.

Bak. Bu bir çeşit iyi şans büyüsü. Bana getirdi.

Onun sağlam durmak için ne kadar çaba sarf ettiğinin farkındaydım. Lena hiç ses etmeden zincirini çıkardı ve onu değerli çöplerinin arasına ekledi.

Teşekkür ederim. Gülümsenecek bir ortam olsaydı gülümseyeceğinden emindim.

Hemşireler ile Amma'nın oturmakta olduğu sıraya doğru ilerledim. Grace Hala bastonuna dayanarak ayağa kalktı. "Ethan buraya gel, sana yer ayırdık hayatım."

"Niye oturmuyorsun, Grace Statham?" Hemşireler'in yanında oturan yaşlı mavi saçlı bir kadın tıslamıştı.

Prue Hala ona döndü. "Sen neden kendi işinle ilgilenmiyorsun, Sadie Honeycutt! Sana hatırlatmamı ister misin?"

Grace Hala, Bayan Honeycutt'a dönüp gülümsedi. "Hadi buraya gel, Ethan."

İkisinin arasına sıkıştım. "Nasılsın tatlım?" Thelma gülerek kolumu çimdikledi.

Dışarıda şimşek çaktı ve ışıklar yanıp sönmeye başladı. Yaşlı kadınların bir kısmı inledi.

Büyük masanın tam ortasında oturan ve oldukça gergin görünen bir adam boğazını temizledi. "Küçük bir elektrik arızası. Herkes yerine otururse başlayacağız. Adım Bertrand Hollingsworth, Okul Yönetim Kurulu'nun başkanıyım. Burada bir Jackson öğrencisinin okuldan ihraç edilmesi için

verilen dilekçeyi görüşmek üzere toplandık, Bayan Lena Duchannes'ti değil mi?"

Müdür Harper, davacı taraf olarak ya da Bayan Lincoln'ün celladı olarak oturduğu yerden Bay Hollingsworth'u başıyla onayladı. "Evet, efendim. Bu dilekçe, ilgili birkaç aile tarafından bana sunuldu, iki yüzden fazla Gatlin'li saygın aile ve birçok Jackson öğrencisi tarafından imzalanmıştır." Tabii ki öyleydi.

"İhraç edilmesini gerektiren sebepler nedir?"

Bay Harper önündeki dosyadaki sarı sayfaları okuyormuş gibi çevirmeye başladı. "Saldırı. Okul eşyalarını tahrip. Bayan Duchannes zaten gözetim altındaydı."

Saldırı mı? Ben kimseye saldırmadım.

Bu sadece suçlama. Hiçbir şey ispatlayamazlar.

O daha sözünü bitirmeden ayağa fırlamıştım. "Bunların hiçbiri doğru değil!"

Masanın sonunda dikenüstünde oturuyormuş gibi görünen başka bir adam, yağmurun ve benim bu tepkimi eleştirmeye başlayan yirmi otuz kadar yaşlı kadının gürültüsünü bastırmak ister gibi sesini yükseltti. "Oturun lütfen genç adam. Bu herkesin katılımına açık bir toplantı değil."

Bay Hollingsworth gürültüyü bastıran bir sesle konuşmaya başladı. "Bu suçlamaların doğruluğunu teyit edecek herhangi bir tanık var mı?" Mırıltılar daha da yükselmişti herkes birbirine teyit etmenin ne anlama geldiğini soruyordu.

Müdür Harper boğazını temizledi. "Evet. Ayrıca elimde Bayan Duchannes'in bir önceki okulunda da bu tip sorunlar çıkarmış olduğuna dair bir takım bilgiler var."

Neden bahsediyor? Benim eski okulumda neler olduğunu nasıl bilebilir?

Bilmiyorum. Eski okulunda ne oldu?

Hiçbir şey.

Yönetim Kurulu'ndan bir kadın önündeki kâğıtları karıştırdı. "Sanırım önce Okul Aile Birliği Derneği Başkanı olan Bayan Lincoln'ü dinlememiz doğru olur."

Link'in annesi dramatik bir tavırla yerinden kalkıp, Gaston Büyük Jürisi'nin önüne doğru ilerlemeye başladı. Televizyonda birkaç tane mahkemede geçen dizi izlemiş olduğu kesindi. "İyi akşamlar, bayanlar ve baylar."

"Bayan Lincoln, dilekçeye ilk imza atanlardan biri olarak bize konuyla ilgili bildiklerinizi anlatabilir misiniz?"

"Elbette. Bayan Ravenwood pardon Bayan Duchannes demek istedim, buraya birkaç ay önce taşındı ve onun taşınmasıyla birlikte Jackson'da bir takım olaylar yaşanmaya başladı. Önce İngilizce dersinde bir camı kırdı... "

"O cam kırıkları bebeğimi neredeyse paramparça ediyordu," diye bağırdı Bayan Snow.

"Birkaç çocuk ciddi olarak yaralanabilirdi, çoğunun bir yeri kesildi, hâlâ canları acıyor."

"Lena'dan başka kimse yaralanmadı ve o bir kazaydı!" Link durduğu yerden bağırmıştı.

"Wesley Jefferson Lincoln ya hemen eve gidersin ya da ben sana ne yapacağımı bilirim!" Bayan Lincoln yine tıslamıştı.

Kendini toplayıp, eteğini düzelttikten sonra Disiplin Kurulu'na döndü.

"Bayan Duchannes'in zavallı karşı cinsi cazibesiyle nasıl etkilediğini görüyorsunuz," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Nerede kalmıştım? İngilizce dersinde bir camı kırdı ve bu, burada okuyan aklı başında genç kızlarımızı o kadar çok korkuttu ki hemen Jackson Koruma Melekleri adlı grubu kurup, Jackson'da okuyan öğrencileri korumaları altına almaya karar verdiler. Bu Sivil Semt Gözetmenleri gibi bir grup."

Kanatsız Melekler, oturdukları yerde biri iplerini çekmiş gibi başlarını sallayarak bu sözleri onayladılar, biri zaten iplerini çekiyordu.

Bay Hollingsworth önündeki kâğıda bir şeyler karalıyordu. "Bayan Duchannes'in karıştığı tek olay bu mu?"

Bayan Lincoln şaşırmış numarası yaptı. "Elbette hayır! Kış balosunda yangın alarmını çalıştırdı ve hem baloyu hem de

dört bin dolarlık müzik tesisatını mahvetti. Bu yetmezmiş gibi Bayan Asher'ı sahneden aşağı itip bacağının kırılmasına sebep oldu. İyileşmesi en iyi ihtimalle birkaç ay alacak."

Lena başını dikmiş tam karşıdaki bir noktaya bakıyordu, kimseyle göz göze gelmemeye çabalıyordu.

"Teşekkür ederim, Bayan Lincoln." Link'in annesi dönüp Lena'ya gülümsedi. Bu gerçek bir gülümseme değildi, dalga geçer gibi bir hali de yoktu. Bu senin-hayatınımahvedeceğim-buyur-tadını-çıkar gülümsemesiydi.

Bayan Lincoln yerine doğru yürümeye başladı. Lena'nın önüne gelince durdu. "Neredeyse unutuyordum. Bir şey daha vardı." Çantasından bir takım kâğıtlar çıkardı. "Burada, Bayan Duchannes'in Virginia'daki okulundan alınmış bir takım kayıtlar vardı. Aslında orayı bir bakım evi olarak da adlandırabiliriz."

Bakım evinde falan değildim. Özel okula gidiyordum.

"Müdür Harper'ın da daha önce söylemiş olduğu gibi, burası Bayan Duchannes'in vahşetlerini gerçekleştirdiği ilk yer değil."

Beynimin içinde duymakta olduğum Lena'nın sesi histerik bir hal almaya başlamıştı. Onu sakinleştirmeye çalıştım.

"Endişelenme."

Ama ben çok endişeleniyordum. Bayan Lincoln elinde bir belge olmasa bu cümleleri sarf etmezdi.

"Bayan Duchannes oldukça dengesiz bir yapıya sahip. Bir çeşit akıl hastalığından muzdarip. Bir bakayım... " Bayan Lincoln kâğıt üzerinde parmağını dolaştırmaya başladı, onun Lena'ya uygun gördüğü akıl hastalığının adını merak etmeye başlamıştım. "Evet, işte burada. Bipolar depresyon, dilerseniz Doktor Asher size bunun ne kadar önemli bir hastalık olduğunu anlatır. Bu hastalıktan muzdarip olan kişiler her an vahşete yönelik hareketler gösterebilirler, iki uç arasında gidip gelirler. Bu kalıtımsal bir hastalık ve annesi de aynı dertten muzdaripti."

Bu olamaz.

Yağmur çatıyı daha hızlı dövüyordu. Rüzgâr uğuldamaya başlamıştı.

"Aslında, bundan tam on dört yıl önce annesi babasını öldürdü." Salonda bir uğultu başladı.

Oyun. Set. Maç.

Herkes bir ağızdan konuşmaya başlamıştı.

"Bayanlar, baylar, lütfen..." Müdür Harper onları sakinleştirmeye çalışıyordu ama bu yangına körükle gitmek gibi bir şeydi. Alevler ortalığı sarmıştı, durdurmak imkânsızdı.

Spor salonunun eski haline dönebilmesi için on dakika geçmesi gerekti. Lena ise dönemedi. Onun kalp atışlarının hızını ve boğazını tıkayan yumruyu hissedebiliyordum. Gözyaşlarını yutmaya uğraşıyordu. Dışarıdaki yağmurdan, bunu ne kadar uzun bir zamandır yapmakta olduğunu zaten çözebiliyordum. Onun çok önce koşarak burayı terk etmesini bekliyordum, bunu yapmamıştı. Ya çok cesurdu ya da dona kalmıştı.

Bayan Lincoln'ün yalan söylediğini biliyordum. Ama Bayan Lincoln'ün geri kalan kısmı uydurmuş olduğundan pek emin değildim, annesinin babasını öldürmüş olduğu kısmından.

Bay Hollingsworth kontrolü ele almak için uğraştı. "Pekâlâ, herkes yerine otursun. Bayan Lincoln bu gece bize zaman ayırdığınız için size teşekkür ederim. İzin verirseniz, elinizdeki belgelere ben de bir göz atmak isterim."

Yeniden ayağa fırladım. "Bütün bunlar çok saçma. Neden onu ateşe atıp yanıp yanmadığına bakmıyorsunuz?"

Bay Hollingsworth, Jerry Springer'ın gelecek bölümü tanıtımındaki gibi toplantının kontrolünü elinde tutmaya çalışıyordu. "Bay Wate, yerinize oturmazsanız salonu terk etmenizi istemek zorunda kalacağım. Bu toplantıda daha başka hezeyan istemiyorum. Şahitleri ve sundukları belgeleri inceledim ve görünüşe göre verilecek bir tane mantıklı karar var."

Bir gürültü oldu, salonun arkasında bulunan demir kapılardan biri açıldı. İçeri rüzgârla birlikte yağmur girmeye başladı.

Ve bir şey daha...

Macon Ravenwood düzenli adımlarla salona girdi, üzerinde siyah kaşmir bir palto, içinde de gri çizgili bir takım elbise vardı. Marian Ashcroft kolundaydı. Marian'ın elinde üzerinden yağmurlar süzülen damalı bir şemsiye vardı. Macon'da şemsiye yoktu ama kupkuruydu. Boo arkalarındaydı ve ıslanmış haliyle bir köpekten çok bir kurda benziyordu.

Lena portakal renkli iskemlesinde kapıya doğru döndü, ilk kez ne kadar incinmiş olduğu gözler önüne serilmişti. Gözlerindeki rahatlamayı gördüm, bu adamın kollarına koşup hıçkırarak ağlamamak için elleriyle iskemlesine yapışmıştı.

Macon gözlerini ona çevrince iskemlesine iyice yerleşti. Macon aradaki boşluktan Yönetim Kurulu'na doğru ilerledi. "Özür dilerim, geciktik. Hava bu gece oldukça kötü. Konuşmanızı bölmek istemem. Biraz önce mantıklı bir karardan bahsediyordunuz."

Bay Hollingsworth'un kafası karışmıştı sanki. Aslında salonda bulunan birçok kişinin kafası karışmıştı. Bugüne kadar aralarında Macon Ravenwood'u görebilmiş olan bir kişi bile yoktu. "Özür dilerim ama siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz, bir toplantının tam ortasındayız. Ayrıca o... o köpeği buraya sokamazsınız. Hayvanlar sadece okulun bahçesinde dolaşabilirler."

"Bunu çok iyi anlıyorum. Ama Boo Radley benim rehber köpeğim." Kendimi tutamayıp gülümsedim. Bu bir anlamda doğruydu. Boo sallanarak tüylerini kuruturken ona yakın oturan herkesi ıslattı.

"Pekâlâ, Bay?"

"Ravenwood. Macon Ravenwood."

Tribünlerden başka bir uğultu yükseldi, bunu fısıltılar iz-

ledi. Bütün kasaba bu günü bekler gibiydi. Odadaki enerjiyi, izleyicilerin bakışlarındaki pırıltıdan anlayabilirdiniz. Gatlin'in bir şeylere seyirci olmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

"Gatlin sakini hanımlar ve beyler, sonunda sizlerle tanıştığım için çok mutluyum. Hepinizin güvenilir dostum Bayan Ashcroft'u çok iyi tanıdığınızdan eminim. Bu gece bana eşlik etmek nezaketini gösterdi. Pek sokağa çıkmadığım için yolumu tek başıma bulamamamdan korktu."

Marian el salladı.

"Geciktiğim için gerçekten çok özür dilerim. Lütfen devam edin. Sizin yeğenim hakkında yapılan bu suçlamaları asılsız bulup, çocuğu yarın okula sağlıklı bir şekilde gelebilmesi için uyumaya göndereceğinizi düşünüyorum. Sanırım tam da bunu yapmak üzereydiniz."

Bir an Bay Hollingsworth gerçekten de bunları söyleyecekmiş gibi baktı. Macon Dayı'nın da Ridley gibi ikna kabiliyetinin olup olmadığını düşünmeye başlamıştım. Arıkovanı topuzlu bir kadın Bay Hollingsworth'un kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı ve adam ne yapması gerektiğini hatırladı. "Hayır, bayım söyleyeceklerim onlar değildi. Yeğeninize yapılan suçlamalar son derece ciddi suçlamalardır. Olaylara tanıklık etmiş kişiler var. Bu toplantıda sunulan yazılı belgelere de bakarsak, korkarım onu okuldan ihraç etmekten başka bir şansımız yok."

Macon elini kaldırıp Emily, Savannah, Charlotte ve Eden'ın bulunduğu yere doğru salladı. "Tanıklarınız bunlar mı? Uzanamadıkları ciğere murdar demek için hayali bir örgüt kurmuş olan bu küçük kızlar mı?"

Bayan Snow ayağa fırladı. "Kızımın yalan söylediğini mi ima etmeye çalışıyorsun?"

Macon o film yıldızlarına yaraşır gülümsemesiyle gülümsedi. "İma etmiyorum hayatım. Kızının yalan söylediğini söylüyorum. Aradaki farkı anlayabileceğinden eminim."

"Bu ne cüret!" Link'in annesi vahşi bir kedi gibi yerinden

fırlamıştı. "Burada olmaya ve bu toplantıya karışmaya hiçbir hakkın yok."

Marian gülümseyerek öne doğru bir adım attı. "Büyük bir adamın söylediği gibi, 'Bir yerdeki adaletsizlik her yerdeki adaleti etkiler.' Ve ben bu odada adalet göremiyorum, Bayan Lincoln."

"O, Harvard konuşmalarını burada yapmaya kalkışma."

Marian kapalı şemsiyesini yere vurdu. "Martin Luther King'in Harvard'a gitmiş olduğunu hiç sanmıyorum."

Bay Hollingsworth otoriter bir tavırla konuşmaya başladı. "Tanıkların söylediğine göre Bayan Duchannes okulun yangın alarmını çalıştırmış, bu da Jackson Lisesi'nin mülküne yüklü bir miktarda paraya mal olan bir hasar vermiştir. Ayrıca, Bayan Asher'ı sahneden iterek onu da yaralamış. Bu nedenlerle onu okuldan uzaklaştırmak zorundayız."

Marian şemsiyesini vurmaya devam ederek derin bir nefes aldı. "'Siz aptalları bağlı bulunduğunuz zincirlerden kurtarmak mümkün değil.'" Bayan Lincoln'e bakıyordu. "Voltaire, bu da Harvard'a gitmemiş başka bir adam."

Macon çok sakindi ve bu başkalarını çok rahatsız ediyordu. "Bay?"

"Hollingsworth."

"Bay Hollingsworth bu davaya bu şekilde devam etmeniz utanç verici sonuçlar doğuracaktır. Ergin olmayan bir çocuğun okumasını engellemek Güney Carolina Eyaleti'nde bir suçtur. Eğitim zorunludur, bu da gerektiği anlamına gelir. Masum bir kız çocuğunu sebep göstermeden okuldan atamazsınız. O günler Güney'de sona erdi."

"Bay Ravenwood biraz önce de söylediğim gibi sebeplerimiz var ve bu sebepler sonucunda yeğeninizi okuldan atma yetkimiz var."

Bayan Lincoln yeniden ayağa kalktı. "Gecenin karanlığında buraya gelip kasaba işlerine karışamazsın. Yıllardır evinden çıkmadın! Kasabada ne olacağını ya da çocuklarımızın başına neler gelebileceğini sen nereden bileceksin?"

"Bir dizi kukla gibi oturan bir örnek giyinmiş kızlardan mı bahsediyorsun? Dur bakayım ne giymişler o bir tek boynuzlu at mı? Gözlerim çok iyi görmüyor, beni affedin." Macon melekleri gösterdi.

"Onlar melek Bay Ravenwood, tek boynuzlu at değil. Tabii sizin Tanrı'nın elçilerini tanımanızı pek beklemiyoruz. Sizi hiç kilisede görmedim."

"'İlk taşı günahsız olan atsın,' Bayan Lincoln." Macon, Bayan Lincoln'ün neden bahsettiğini anlayabilmesi için birkaç saniye bekledi.

"İlk söylediğiniz konuda ise kesinlikle haklısınız. Vaktimin büyük bir kısmını evimde geçiriyorum. Orası gerçekten büyülü bir yer. Ama sanırım kasabada daha çok vakit geçirmeliyim, hepinizle daha çok vakit geçirmeliyim. Yanlış bir anlaşılma olmaması için bir takım şeyleri deşelim."

Bayan Lincoln korkmuştu, ADK üyeleri yerlerinde kıpırdanmaya başlamışlardı, bu fikir hoşlarına gitmemişti.

"Lena, Jackson'a geri alınmadığı takdirde eğitimine evde özel öğretmenlerle devam edecektir. Belki de onun birkaç kuzenini daha benimle oturmaları için davet etmem gerekecek. Onun eğitiminin sosyal yanından eksik kalmasını istemem. Oldukça çekici kuzenleri vardır. Bir tanesiyle kış maskeli balosunda tanıştınız."

"O maskeli balo değildi."

"Çok özür dilerim o cicili bicili, süslü tüylü kabarık elbiseleri görünce öyle olduğunu düşünmüştüm."

Bayan Lincoln kızardı. O, artık kitapları yasaklamak için uğraşan kadın değildi. Bulaşılmaması gereken bir cadıya dönüşmüştü. Macon için endişelendim. Hepimiz için endişelendim.

"Dürüst olalım, Bay Ravenwood. Bu kasabada size yer yok. Ne siz ne de yeğeniniz buraya ait değilsiniz. Bir şey talep edecek durumda değilsiniz."

Macon'ın yüzündeki ifade değişti. Parmağındaki yüzüğü çevirmeye başladı. "Bayan Lincoln, samimiyetinizi takdir

ediyorum ve ben de en az sizin kadar samimi olmaya çalışacağım. Bu konunun üzerine gitmeye devam etmeniz sizin ve kasaba halkı için ölümcül bir hata olacaktır. Mal varlığımın ve servetimin farkında olduğunuzu düşünüyorum. Devam etmeyi düşünürseniz bunları biraz savurganlıkla harcayabilirim. Yeğenimin, Stonewall Jackson Lisesi'ne dönmesini engellerseniz bunu yapmak zorunda kalacağım. Kim bilir belki de kasabaya Wal-Mart'ı getiririm." Tribünlerden bir uğultu daha yükseldi.

"Bu bir tehdit mi?"

"Alakası yok. Tam tersine rastlantısal bir durum olarak Southern Comfort Hotel'in bulunduğu arazi de bana ait. Onun kapanması sizin için hiç de hoş olmayacaktır, Bayan Snow. Kocanız hanım arkadaşlarıyla daha uzakta bulunan otellere gitmek zorunda kalacak ve akşam yemeğine vaktinde yetişemeyecektir. Bunu hiç birimiz istemeyiz, öyle değil mi?"

Bayan Snow kıpkırmızı olup önünde oturmakta olan futbol takımından bir takım çocukların arkasına saklandı ama Macon yeni başlamıştı. "Ve Bay Hollingsworth, sizi bir yerlerden tanıyor gibiyim. Solunuzda oturmakta olan Konfederasyon çiçeğini de." Macon onun yanında oturan Yönetim Kurulu'nda yer alan bir kadını gösteriyordu. "Sizi daha önce kesinlikle bir yerlerde gördüm. Yemin ederim ki– "

Bay Hollingsworth hafifçe sallandı. "Kesinlikle karşılaşmadık Bay Ravenwood, ben evli bir adamım!"

Macon dikkatini onun diğer yanında oturan kel adama çevirdi. "Bay Ebitt, Wayward Dog'u kiraya vermekten vazgeçersem akşamlarınızı nerede içerek geçirmeyi planlıyorsunuz. Hani eşinizin sizin Kutsal Kitap Topluluğu'nda çalıştığınızı düşündüğü saatlerde?"

"Wilson! Bunu nasıl yaparsın? Tanrıyı nasıl yalanlarına alet edersin? Cehennemde yanacağından eminim!" Bayan Ebitt çantasını aldı ve koridorda ilerlemeye başladı.

"Doğru değil, Rosalie!"

"Öyle mi?" Macon gülümsedi. "Konuşabilse Boo kim bi-

bir neler söylerdi. Onun sürekli olarak kasabada dolaştığını hepiniz biliyorsunuz. Gördüğü ufak tefek şeyler muhakkak vardır." Gülmemi bastıramadım.

Boo adını duyunca kulaklarını dikmiş, birkaç kişi oturduğu yerde büzülmeye başlamıştı. Sanki Boo ağzını açıp konuşmaya başlayacakmış. O Şükran Günü gecesinden sonra hiçbir şey beni şaşırtamazdı, Macon Ravenwood'un ününü düşünürsek kasabada yaşayanlar da bu duruma şaşırmamalıydı.

"Gördüğümüz gibi bu kasabada dürüst olmayan insan sayısı oldukça fazla. Bu dört genç kızın, aileme yapmış oldukları asılsız suçlamaların tek tanıkları olmasının neden cesaret sıktığını anlamış olduğunuzu umuyorum. Bu konunun peşini bırakmak hepimizin hayrına olacak diye düşünüyorum. Bence bu oldukça centilmence bir davranış olacak."

Bay Hollingsworth kusacak gibi görünüyordu, yanındaki kadın ise çoktan yer yarılsa da içine girsem diye düşünmeye başlamıştı. Adını Macon söylediğinde öğrenmiş olduğum Bay Ebitt ise çoktan salonu terk etmişti, karısının peşinden koşuyordu. Tribünlerdekiler ise diken üstünde oturmuş Macon'ın ya da köpeğinin onların kirli çamaşırlarını ne zaman ortaya sereceğini korkarak bekliyorlardı.

"Sanırım haklısınız, Bay Ravenwood. Bu konudaki kararı vermeden önce bize sunulanları daha iyi araştırmamız gerekirdi. Bir takım çelişkiler olduğu kesin."

"Çok doğru bir seçim, Bay Hollingsworth." Macon, Lena'nın oturduğu yere doğru ilerledi. "Hadi gel, Lena. Geç oldu. Yarın okulun var." Lena ayağa kalktı, dimdik duruyordu. Yağmur azalmıştı. Marian koridorda yürürken başını eşarbını sardı. Boo peşlerindeydi. Odadakilerin hiçbirine bakmadılar.

Bayan Lincoln hâlâ ayaktaydı. "Annesi bir katil!" diye bağırarak Lena'yı işaret etti.

Macon ona döndü ve göz göze geldiler. Bakışlarında garip bir ifade vardı, bu ona Genevieve'in madalyonunu gösterdiğimdeki ifade ile aynıydı. Boo hırlamaya başladı.

"Dikkatli ol Martha. Bir daha nerede karşılaşacağımızı asla bilemezsin."

"Ama biliyorum, Macon." Gülümsedi, bu bir gülümseme değildi. Aralarında ne geçtiğini bilmiyordum ama Macon, Bayan Lincoln ile savaşmaya niyetli değildi.

Marian şemsiyesini açtı, daha dışarı çıkmamışlardı. Kalabalığa gülümsedi. "Umarım hepinizi kütüphanede görürüm, hafta içi her gün saat altıya kadar açığız, unutmayın."

Onlara başını salladı. "'Kütüphaneler olmasa ne yapardık? Geçmişimiz ve geleceğimiz olmazdı.' Ray Bradbury'ye sorun. Ya da Charlotte'a gidin ve kendi iyiliğiniz için okuyun." Macon, Marian'a kolunu uzattı ama o daha sözünü bitirmemişti. "Ve o Harvard'a hiç gitmedi Bayan Lincoln. Üniversiteye bile gitmedi."

Sonra da gittiler.

19.12

Beyaz Noel

Disiplin Kurulu toplantısından sonraki gün Lena'nın okula gideceğine kimse inanmıyordu. Ama geldi, ben bunu yapacağını biliyordum. Onun okula gitme hakkından bir kez vazgeçmiş olduğunu kimse bilmiyordu. Bunu bir daha yapmaya hiç niyeti yoktu. Herkese hapishane gibi gelen okul onun için özgürlük demekti. Bu pek de önemli değildi, o gün Lena'nın Jackson'da bir hayalete dönüştüğü gündü. Kimse ona bakmıyor, kimse onunla konuşmuyor, masada ya da tribünlerde yanına oturmuyordu. Perşembe günü itibarıyla okuldaki öğrencilerin yarısı arkasında kanatlar olan melekler tişörtlerinden giymeye başlamışlardı. Bir takım öğretmenlerin bakışlarından anladığım kadarıyla, onlar da bunu yapabilmeyi çok istiyorlardı. Cuma günü basket formamı teslim ettim, artık aynı takımda oynuyor gibi değildik.

Koç öfkeliydi. İlk bağırmaları bittikten sonra başını iki yana salladı. "Sen delisin, Wate. Geçirmekte olduğun sezona bak ve bunu bir kız uğruna çöpe atıyorsun." Sesinden bir kızın ne ifade ettiğini anlayabiliyordum. İhtiyar Ravenwood'un yeğeni.

Kimse bize terbiyesizlik yapmıyor ya da kötü bir söz söylemiyordu. En azından bunu yüzümüze karşı yapmıyorlardı. Bayan Lincoln onların içine Tanrı korkusunu salmayı başarmıştı ama Macon onların başına daha büyük bir korku vermişti. Gerçek.

Lena'nın duvarındaki sayıların her gün daha da küçüldüğünü gördükçe, ihtimaller gözüme daha gerçek gibi görünmeye başlamıştı. Durduramazsak ne olacaktı? Ya Lena haklıysa ve doğum gününde bu tanıdığım kız ortalıktan kaybolursa? Ya hiç orada yokmuş gibi olursa...

Kitabın yeterli olacağından emin değildim.

"GÜCE SAHİP OLAN HER KİŞİ İÇİNDE İKİ KAYNAĞI BİRDEN BARINDIRIR: KARANLIK VE AYDINLIK."

"Karanlık ve Aydınlık ile ilgili her şeyi okuduk. Hâlâ iyi bir şey bulabileceğimizi umuyor musun? Belirlenme Günü Kuralındaki Boşluklar, Bir Katalisti Yok Etmenin Yolları, Zamanı Nasıl Tersine Çevirirsiniz? gibi bölümler yok mu?" Hayal kırıklığına uğramıştım ve Lena susuyordu.

Soğuk tribünlerde oturuyorduk ve okul buradan terk edilmiş gibi görünüyordu. Aslında şu an Fen Fuarı'nda olup, Alice Milkhouse'ı sirkenin içine yumurta batırırken izleyip Jackson Freeman'ın küresel ısınma diye bir şey olmadığına dair konuşmasını dinleyip, Annie Honeycutt'ın ona Jackson'ı yeşillendirmeliyiz diye karşı çıkmasını takip etmemiz gerekiyordu. Belki de Melekler broşürlerini geri dönüştürmeye başlardı.

Sırt çantamda duran Matematik II kitabıma baktım. Burada öğrenilecek bir şey kalmamış gibi geliyordu bana. Son aylarda çok fazla şey öğrenmiştim. Lena kitaba dalmış kilometrelerce ötede bir yerlere gitmişti. Onu sırt çantamda her yere götürüyordum, böylece Amma'nın onu odamda bulması korkusunu yaşamıyordum.

"Bak Katalistler hakkında bir şey daha var."

"KATALİST, KARANLIĞIN DÜNYADAKİ VE YERALTI DÜNYASINDAKİ EN BÜYÜK GÜCÜDÜR. DOĞAL, AYDINLIĞIN DÜNYADAKİ VE YERALTI DÜNYASINDAKİ EN BÜYÜK GÜCÜDÜR. BİRİ OLMADAN DİĞERİ OLMAZ, KARANLIK OLMADAN AYDINLIK OLAMAYACAĞI GİBİ."

"Gördün mü bak, Karanlık olmayacaksın. Sen Aydınlıksın çünkü bir Doğalsın."

Lena başını iki yana sallayarak bir sonraki paragrafı gösterdi. "Öyle olmak zorunda değil. Dayım da öyle düşünmüyor ama dinle..."

"BELİRLENME GÜNÜ GELDİĞİNDE GERÇEK ORTAYA ÇIKACAK. KARANLIK GİBİ GÖRÜNEN EN AYDINLIK, AYDINLIK GİBİ GÖRÜNEN EN KARANLIK OLABİLİR."

Haklıydı, emin olamazdık.

"Sonrası daha da karışık. Bazen cümleleri bile tam olarak anlayabildiğimden emin olamıyorum."

"KARA MADDE KARA ATEŞİ. KARA ATEŞ DE İBLİSLER DÜNYASINDAKİ LİLUMU. KARA BÜYÜCÜLERİ VE AYDINLIĞI GÜÇLENDİRİR. BUNLARIN HEPSİ OLMADAN GÜÇ OLUŞMAZ. KARA ATEŞ, BÜYÜK KARANLIĞI VE BÜYÜK AYDINLIĞI OLUŞTURUR. AYDINLIK OLSA BİLE BÜTÜN GÜÇLER KARADIR."

"Kara Madde? Kara Ateş? Bunlar Büyücüler dünyasının Big Bang teorisi miydi?"

"Lilum ne demek? Bugüne kadar hiç duymadığım bir kelime ama zaten kimse bana hiçbir şey söylemiyor. Annemin yaşadığını bile bilmiyordum." Dalga geçiyormuş gibi görünmeye çabalıyordu ama sesi acı doluydu.

"Belki de Lilum eskiden Büyücü yerine kullanılan bir kelimeydi."

"Ne kadar çok araştırırsam o kadar az anlamaya başlıyorum."

Ve zamanımız da azalıyor.

Bunu sakın söyleme.

Zil çalınca ayağa kalktım. "Geliyor musun?"

Başını salladı. "Biraz daha oturacağım." Yalnız ve bu soğukta. Gün geçtikçe bunun dozunu arttırıyordu. Disiplin Kurulu gününden beri bir kez olsun gözümün içine bakmamıştı, sanki onlardan biriydim. Onu çok fazla suçlayamıyordum. Kasabanın yarısından fazlası, onun akıl hastanesinde

yatmış bir manik depresif ve katil bir annenin kızı olduğuna inanıyordu.

"Derslere girmen gerekir. Müdür Harper'ın eline koz verme."

Bakışlarını binaya çevirdi. "Bunun artık bir önemi olduğunu sanmıyorum."

Öğleden sonra boyunca ona ulaşmayı başaramadım. Orada olsa bile dinlemiyordu. Kimya dersinde periyodik tablo üstünde yoktu.

Karanlık olmayacaksın. Biliyorum.

Tarih dersinde Lincoln-Douglas münazarasının canlandırmasında, Bay Lee beni kölelik yanlısı konuşma yapmaya ikna etmeye çalışırken de orada yoktu. Bu, Bay Lee'nin bundan sonra yazacağım herhangi bir kompozisyonuma önceden ceza veriş şekliydi.

Seni bu hale getirmelerine izin verme. Değmezler.

Amerikan İşaret Dili Edebiyatı dersinde ayağa kalkıp "Parla, Küçük Yıldız, Parla" demek zorunda kaldığımda da orada değildi. Basket takımı yerlerinde oturmuş bıyık altından bana gülüyordu.

Hiçbir yere gitmiyorum L. Benden kaçamazsın.

Dediğim anda kaçabileceğini anladım.

Ertesi gün, öğle yemeğinden sonra artık bu duruma tahammül edemez haldeydim. Trigonometri sınıfının kapısında bekleyip, onu gördüğüm anda kolundan tutup koridorun ortasına çektim ve sırt çantamı yere fırlattım. Yüzünü ellerimin arasına alıp onu kendime çektim.

Ethan ne yapıyorsun?

Bunu.

Yüzünü kendiminkine doğru yaklaştırdım. Dudaklarımız birleştiğinde, vücudumdaki bütün ısının onun soğukluğuna aktığını hissettim. Onun erimeye başladığını hissedebiliyordum, aramızdaki tanımlanamayan bağ yeniden kuruluyor ve bizi bir araya getiriyordu. Lena kitaplarını yere düşürdü ve kollarını boynuma doladı, dokunuşuma cevap vermişti. Başım dönmeye başladı.

Zil çaldı. İnleyerek beni itti. Yere eğilip, onun *Lanetlilerin Mutlulukları* isimli Bukowski kitabını ve spiralli defterini topladım. Defter parçalara ayrılmak üzereydi, son zamanlarda oraya yine birçok şey yazmıştı.

Bunu yapmamalıydın.

Neden? Sen benim sevgilimsin ve seni özledim.

Elli dört gün, Ethan. Hepsi bu. Bir şeyleri değiştirebilecekmişiz gibi davranmaktan vazgeçelim. Bunu kabul etmek, her şeyi ikimiz için çok daha kolaylaştıracak.

Farklı bir tavırla konuşuyordu. Sadece doğum günü değildi sorun olan. Değiştirmemizin mümkün olmadığı diğer şeylerden bahsediyordu.

Arkasına doğru dönmeye başladığı anda kolunu yakalayıp bunu engelledim. Ne söyleyecekse bunu gözlerimin içine bakarak söylemeliydi. Tahmin ettiğim şey ise bu, kesinlikle gözlerime bakarak söylemeliydi.

"Ne demek istiyorsun L?" sormakta bile zorlandım.

Gözlerini kaçırdı. "Ethan senin bunun mutlu sona ulaşacağına inandığını biliyorum, buna bir süre ben de inandım. Ama aynı dünyada yaşamıyoruz ve benim dünyamda, bir şeyi çok istemek onun olmasını sağlamıyor." Bana bakmamayı sürdürdü. "Çok farklıyız."

"Şimdi mi farklı olduk? Yaşadığımız onca şeyden sonra mı?" Sesim yükselmeye başlamıştı. Birkaç kişi dönüp bana baktı. Lena'ya bakmadılar.

Farklıyız. Sen Ölümlüsün ve ben Büyücüyüm bu dünyalar arada bir kesişir ama hiçbir zaman aynı olamaz. İkisini bir arada yaşayamayız.

İkisini bir arada yaşayamayız ne demekti? Emily, Savannah, basketbol takımı, Bayan Lincoln, Bay Harper, Jackson Melekleri sonunda dileklerine kavuşuyorlar mıydı?

Bunun tek sebebi Disiplin Kurulu toplantısı değil, değil mi? Onların kazanmasına izin–

Bu sadece toplantı ile ilgili değil. Her şeyle ilgili. Ben buraya ait değilim, Ethan ve sen buraya aitsin.

Yani ben de onlardan biri miyim? Bunu mu söylemek istiyorsun?

Gözlerini kapadı, aklından geçenleri görebiliyordum aslında.

Onlar gibi olduğunu söylemiyorum ama onlardan birisin. Bütün hayatını burada geçirdin. Bugünler geçip, ben belirlendikten sonra da sen burada yaşamaya devam edeceksin. Bu koridorlarda, bu sokaklarda yürüyeceksin ve ben büyük ihtimalle buralarda olmayacağım. Ama sen olacaksın ve bunun ne kadar süreceğini kimse bilemez. Kendin de söyledin Gatlin'de yaşayanlar hiçbir şeyi unutmaz.

İki yıl.

Ne?

Burada kalacağım süre.

İki yıl görünmez olarak yaşamak için çok uzun bir süre. İnan bana. Biliyorum.

Kısa bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Orada durup defterin spiraline sıkışmış olan kâğıtları çekiştirmeye başladı. "Bununla savaşmaktan yoruldum, normal biriymişim gibi davranmaya çalışmaktan yoruldum."

"Vazgeçemezsin. Şimdi olmaz. Bütün bu olanlardan sonra olmaz. Onların kazanmasına izin veremezsin."

"Kazandılar bile. Onlar, İngilizce dersinde camı kırdığım gün kazandılar."

Sesinde bir gariplik vardı bana Jackson'dan çok daha fazlasını bırakmaya hazırlandığını gösteriyordu. "Benden ayrılıyor musun?" Nefesim kesilmişti.

"Bunu zorlaştırma. Ben de istemiyorum."

O zaman yapma.

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Zaman Şükran Günü yemeğindeki gibi durmuştu sanki. Bu seferki büyü değildi. Bu büyünün tam tersiydi.

"İşler daha kolaylaşacak. Bu sana olan duygularımı değiştirmeyecek." Bana baktı, büyük yeşil gözlerinde yaşlar parlıyordu. Dönüp sessiz koridorda koşarak uzaklaştı. Yere kalem düşse duyulurdu.

Mutlu Noeller, Lena.

Duyulabilecek bir şey kalmamıştı. Gitmişti ve ben buna hazır değildim, elli üç gün sonrasına da, elli üç yıl sonrasına da, elli üç asır sonrasına da…

Elli üç dakika sonra, yalnız başıma camdan dışarıyı seyrederek oturuyordum, yemekhane tıka basa doluydu ama ben yalnızdım. Gatlin gri renge bürünmüştü, bulutlar ağır ağır ilerliyordu. Bu fırtına değildi, Gatlin'de yıllardır kar yağmamıştı. Şanslıysak bir ya da iki kez serpiştirir ve hemen biterdi. On iki yaşımdan beri gün boyu kar yağdığını hiç görmemiştim.

Karın yağmasını diledim. Onun bana çarpıp, beni yeniden Lena ile o koridora döndürmesini diledim. Ona, bu kasabadaki herkesin benden nefret etmesinin benim için önemli olmadığını söylemiş olmayı diledim. Ben onu rüyalarımda görürken kaybolmuştum ve o beni yağmurda bulmuştu. Lena'yı kurtaran benmişim gibi görünüyordu ama beni kurtaran oydu ve bunu bırakmasına hiç hazır değildim.

"Kanka." Link önümdeki boş masanın diğer ucundaki sıraya oturdu. "Lena nerede? Ona teşekkür etmek istiyorum."

"Ne için?"

Link cebinden bir defter sayfası çıkardı. "Bana bir şarkı yazdı. Çok hoş, değil mi?" Bakamadım. Link ile konuşuyordu, sadece benimle konuşmuyordu.

Link önümde duran dokunulmamış pizzamdan bir dilim aldı. "Dinle, senden bir kıyak istiyorum."

"Elbette. Ne istersen."

"Ridley ve ben tatilde New York'a gideceğiz. Eğer sana sorarlarsa Savannah'da kilise kampında olduğumu söyler misin?"

"Savannah'da kilise kampı yok."

"Evet ama annem bunu bilmiyor. Ona, Baptist bir rock grupları olduğu için bu kampa yazıldığımı söyledim."

"Buna inandı mı?"

"Son zamanlarda oldukça garip davranıyor ama umrumda bile değil. Gidebileceğimi söyledi."

"Annen ne derse desin, gidemezsin. Ridley hakkında bilmediğin bir sürü şey var. O… tehlikeli. Başına bir iş gelebilir."

Gözleri parladı. Link'i hiç böyle görmemiştim. Ama zaten onu son zamanlarda görmemiştim. Bütün vaktimi Lena ile Lena'yı düşünerek, kitapla ve onun doğum günüyle geçirmiştim. Bir saat öncesine kadar tüm dünyam bundan ibaretti.

"Ben de öyle olmasını umuyorum. Ben de kötü şeyler hissediyorum. Bana gerçekten bir şeyler ifade ediyor, bilirsin işte." Tepsimdeki son pizza parçasını da aldı.

Bir an Link'e her şeyi anlatmayı düşündüm, eski günlerde olduğu gibi… Lena'yı, ailesini, Ridley'i, Genevieve'i ve Ethan Carter Wate'i. Link başlangıçta olanları biliyordu ama kalanına inanır mıydı onu bilemiyordum. Bazı şeyleri, insanın en yakın dostundan bile beklemesi zordu. Şu an onu da kaybetme riskini göze alamazdım ama bir şeyler yapmalıydım. Onun Ridley ile değil New York'a hiçbir yere gitmesine izin veremezdim. "Dinle dostum Bana inanmak zorundasın, ona fazla bulaşma. O seni kullanıyor. Sonunda incineceksin."

Elindeki kola kutusunu buruşturdu. "Anlıyorum. Kasabadaki en seksi kız benimle takılmak istiyorsa, beni kullanıyor demektir. Kızları etkileyen tek adam sen olmalısın. Ne zamandan beri kendini bu kadar beğenir oldun?"

"Böyle bir şey söylemedim."

Link ayağa kalktı. "Ne söylediğini ikimiz de biliyoruz. Senden istediğim şeyi unut."

Çok geç. Ridley onu ele geçirmişti. Söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecekti. Aynı gün hem sevgilimi hem de en iyi dostumu kaybetmeyecektim. "Dinle beni. Böyle bir şey söylemedim. Annene de hiçbir şey söylemem zaten benimle konuşacağını pek sanmıyorum."

"Harika. Tabii insanın en yakın dostunun benim kadar yakışıklı ve yetenekli olması zor bir durumdur." Link tepsimdeki kurabiyeyi alıp ikiye böldü. Tıpkı otobüste yerden alıp,

ikiye böldüğü Twinkie gibiydi. Aramıza, Cezbedici bile olsa, bir kızın girebilmesi çok zordu.

Emily onu izliyordu. "Emily seni annene ispiyonlamadan gitsen iyi olur. Yoksa kilise kampına gidemeyeceksin."

"Bu konu pek umrumda değil." Umrundaydı. Kış tatili boyunca evde annesiyle oturmak istemezdi. Takımdan uzaklaştırılmayı da istemezdi, bunları düşünemeyecek kadar aptal ya da fark edemeyecek kadar sadık olması mümkün değildi.

Pazartesi günü, çatıdan süs kutularını indirerek Amma'ya yardım ettim. Toz gözlerimin yaşarmasına sebep oldu ya da kendimi buna inandırdım. Annemin her yıl çam ağacının altına kurduğu küçük kasabayı buldum; üzerinde küçük ışıklar ve pamukla yapılmış karlar vardı. Evler anneannesinden kalmıştı, o bunları çok sevdiği için ben de çok severdim. Parlak bir çeşit kartondan yapılmışlar ve simle süslenmişlerdi, onlar devrildikçe ben düzeltmeye çalışırdım. "Eski her zaman yeniden iyidir, Ethan, çünkü hepsinin bir hikâyesi vardır," derdi annem. Küçük teneke arabalardan birini eline alıp "Bu arabayla büyükannemin de oynadığını hayal etsene, kasabayı bizim şu an yaptığımız gibi ağacın altına yerleştirdiğini..."

Kasabayı ne zamandan beri görmemiştim? Annemi görmediğimden beri... Gözüme eskisinden daha ufak göründü, altındaki mukavva yıpranmış yer yer parçalanmıştı. Kutularda insanları bulamadım, hayvanları da. Kasaba çok boş görünüyordu ve bu beni daha da üzdü. O gidince, büyü de yok olmuştu. Kendimi Lena'ya ulaşmaya çabalarken buldum.

Her şey kayıp. Kutular burada ama her şey yanlış. O burada yok. Kasaba bile eski kasaba değil. Ve seninle hiç tanışamayacak.

Cevap gelmedi. Lena yok olmuştu ya da beni engellemişti. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum. Yapayalnızdım ve yalnız olmaktan kötü olan tek şey, herkesin senin ne kadar yalnız olduğunu biliyor olmasıydı. Kimseyle

karşılaşmayacağımdan emin olduğum tek yere gitmeye karar verdim. Gatlin Halk Kütüphanesi.

"Marian Teyze?"

Kütüphane her zamanki gibi boş ve buz gibiydi. Disiplin Kurulu toplantısının yapıldığı günden sonra Marian'ın hiç ziyaretçisi olmadığından emindim.

"Arkandayım." Paltosuyla yerde, beline kadar yükselmiş bir kitap yığınının ortasında oturuyordu, biraz önce raflardan üzerine düşmüş gibi duruyorlardı. Elinde bir kitap vardı ve her zamanki kitap transına girmiş, yüksek sesle onu okuyordu.

"'O'nun geldiğini gördük, bizim olduğunu biliyoruz,
O ki güneşiyle, yağmuruyla geldi.
Hastalıklı toprakları çiçekleriyle bezedi.
Dünyanın sevgilisi geldi...'"

Kitabı kapadı. "Robert Herrick. Whitehall Sarayı'ndaki kral için yazılmış bir Noel ilahisi." Sesi Lena'nın son konuşmasında olduğu gibi uzaklardan bir yerlerden geliyordu.

"Üzgünüm onu tanımıyorum." Kütüphane çok soğuktu ve konuşmaya çalışırken ağzından çıkan dumanları görebiliyordum.

"Sana kimi hatırlattı? Hastalıklı toprakları çiçekle bezeyen dünyanın sevgilisi?"

"Lena'dan mı bahsediyorsun? Eminim, Bayan Lincoln bambaşka bir şey söylerdi." Kitapları boşluğa doğru itip onun yanına oturdum.

"Bayan Lincoln. Ne zavallı bir yaratık." Başını iki yana sallayarak başka bir kitap aldı. "Dickens Noel'in insanlar için olduğunu söylüyor. Onların kalplerini çekinmeden açmaları gereken zaman olduğunu, kendilerinden aşağıda olanların sadece mezarlarında yatanlar olduğunu ve onun dışında hiçbir ayrım yapılamayacağını."

"Isıtıcın mı bozuldu? Gatlin Elektrik İdaresi'ni aramamı ister misin?"

"Onu hiç açmadım ki. Sanırım dikkatim biraz dağınıktı." Kitabı etrafında duran yığının üzerine koydu. "Yazık. Dickens hiç Gatlin'i görmemiş. Biz burada kalplerimizi sınıklı kapatırız."

Bir kitap aldım. Richard Wilbur. Açıp sayfalarını kokladım. Kelimelere göz gezdirdim. "'İkinin tersi nedir? Yalnız ben, yalnız sen.'" Garip tam benim hissettiğim şeydi. Kitabı kapatıp Marian'a baktım.

"Toplantıya geldiğin için teşekkür ederim, Marian Teyze. Umarım bu başına büyük bir dert açmamıştır. Hepsi benim suçum."

"Değildi."

"Ben öyle hissediyorum." Kitabı yere bıraktım.

"Şimdi de cehaletin yazarı mı oldun? Bayan Lincoln'e nefret etmeyi, Bay Hollingsworth'e de korkmayı mı öğrettin?"

Kitapların arasında oturmaya devam ettik. Uzanıp elimi tuttu. "Bu savaş seninle başlamadı, Ethan ve korkarım senin le ya da benimle bitmeyecek." Yüzü çok ciddiydi. "Bu sabah geldiğimde bu kitaplar yerde yığın halinde duruyordu. Onların buraya neden ve nasıl geldiklerini bilmiyorum. Dün gece çıkarken kapıları kilitlemiştim ve bu sabah geldiğimde de kapılar kilitliydi. Bildiğim tek şey o zamandan beri ortalarında oturduğum ve onları incelediğim. Hepsinde şu anla, bu kasabayla ilgili bana verilen bir mesaj buldum. Lena hakkında, senin hakkında hatta benim hakkımda."

Başımı salladım. "Tesadüftür. Kitaplar böyledir."

Yığından rastgele bir kitap çekip bana uzattı. "Dene bakalım."

Kitabı elinden aldım. "Ne bu?"

"Shakespeare. *Jul Sezar*."

Açıp okumaya başladım.

"'Erkekler bazen kaderlerinin efendisidir:
Hata yıldızlarımızda değildir, sevgili Brutus.
Ama içimizde hepimiz birer köleyiz.'
Bunun benimle ne ilgisi var?"

Marian gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Ben sadece kütüphaneciyim. Sana kitapları veririm. Cevapları veremem." Ve gülümsedi. " Kadere gelince onun efendisi biz miyiz yoksa yıldızlar mı?"

"Lena'dan mı bahsediyorsun, Sezar'dan mı? Seni kırmak istemem ama oyunu hiç okumadım."

"Cevabı sen ver."

Sonraki bir saati yığının arasından kitaplar seçip okuyarak geçirdik. Sonunda buraya neden geldiğimi anladım. "Marian Teyze, sanırım arşive girmem gerekiyor."

"Bugün mü? Yapacak başka işlerin yok mu senin? Noel alışverişi falan?"

"Ben alışveriş yapmam."

"Doğru konuştun. 'Ben aslında Noel'i severim ama o ilkel haliyle, barış ve iyi niyet getiren haliyle severim. Ama yıllar geçtikçe aptal bir duruma bürünüyor.'"

"Biraz daha Dickens mı?"

"E.M. Forster."

İçimi çektim. "Sebebini anlatamam ama sanırım annemle olmaya ihtiyacım var."

"Biliyorum. Onu ben de özledim." Marian'a anneme karşı hissettiklerimi açıklayacağımı hiç düşünmüyordum. Kasabayı, burada her şeyin ne kadar yanlış olduğunu da... Kelimeler boğazıma sıkışmış gibiydi, zorlukla dışarı çıkıyorlardı. "Eğer onun kitaplarıyla bir arada olursam, belki de onunla birlikteyken hissettiğim şeylerin bir kısmını yeniden hissedebilirim. Belki onunla konuşabilirim. Bunu bir kez mezarlıkta yapmayı denedim ama onun orada toprağın altında olduğunu hissedemedim." Halının üzerindeki gelişigüzel desenlere bakıyordum.

"Biliyorum."

"Onun hâlâ orada olduğuna inanamıyorum. Bu çok mantıkdışı. Neden sevdiğin insanı toprağın, çamurun ve pisliğin altına koyarsın ki? Orası soğuk ve böceklerle dolu. Bu ka-

dar şeyden sonra, yaptıklarından sonra sonu böyle olmamalı." Bunu düşünmemeye çalışıyordum, onun bedeninin yok olup kemiğe dönüştüğünü, çamur ve tozla kaplandığını düşünmek istemiyordum. Onun orada, her şeyle yalnız başına başa çıktığını düşünmek istemiyordum, tıpkı benim şu an burada yaptığım gibi.

"Nasıl sona ermesini isterdin?" Marian elini omzuma koydu.

"Bilmiyorum. Ben ya da biri onun için bir anıt ya da bir şey yapmalıydı."

"Generalinki gibi mi? Annen buna kahkahalarla gülerdi." Marian bana iyice sarıldı. "Ne demek istediğini biliyorum. O orada değil, burada."

Elini uzattı, onu ayağa kaldırdım. El ele tutuşup, arşive doğru ilerlemeye başladık. Annem arkada çalışırken bana baktığı günlere dönmüştük. Anahtarını halkadan çıkarıp kapıyı açtı. Peşimden içeri girmedi.

Arşivin arka kısmında annemin masasının önünde duran iskemlesine çöktüm. Ahşaptı ve üzerinde Duke Üniversitesi'nin arması vardı. Ona derece ile mezun olduğu için verilmiş olduğunu düşündüm ya da onun gibi bir sebeple. Rahat değildi ama rahatlatıcıydı, tanıdıktı. O eski cila kokusunu yeniden aldım, bebekken bu cilayı çok yalamıştım ve birdenbire kendimi çok daha iyi hissetmeye başladım. Plastik kaplara sarılı kitapların, eski parşömenlerin, ucuz dosya dolaplarının kokusunu alabiliyordum. Annemin küçük dünyasındaki her şeyi soluyabiliyordum. Bu, benim için, yedi yaşındayken başımı onun omzuna dayayıp durduğum anla aynıydı.

Eve gitmek istedim. Lena olmayınca gidecek başka yerim yoktu.

Annemin masasında duran küçük resim çerçevesini elime aldım, kitapların arasında kaybolmuştu. Evdeki çalışma odasında babamla birlikte çekilmiş bir fotoğrafıydı. Biri onu çok uzun zaman önce siyah beyaz çekmişti. Bu, büyük ihtimalle,

babam da bir tarihçiyken ve onlar birlikte çalışırlarken bir kitabın arkasına konmak üzere çekilmişti. Komik saçlarının ve pantolonlarının olduğu bir devirde, yüzlerindeki ifade çok mutluydu. Bakmak çok zordu, onu bırakmak da aynı derecede zordu. Yeniden masaya bakınca kitapların arasında bir kitap gözüme ilişti. Onu, bir Sivil Savaş silahları ansiklopedisi ile Güney Carolina'da yetişen bitkiler kataloğunun arasından çektim. Ne olduğunu bilmiyordum ama arasında uzun bir biberiye çöpü vardı. Gülümsedim. En azından bir çorap ya da kirli bir puding kaşığı değildi.

Gatlin bölgesi yemek kitabı: *Kızarmış Tavuk ve Sos*. Sayfa kendiliğinden açılıverdi. "Betty Burton'un Tavada Kızarmış Domatesleri," annemin en sevdiği yemek. Sayfaların arasından biberiye kokusu yükseldi. Eğilip baktım, biberiye sabah bahçeden koparılmış gibi taptazeydi. Bunu oraya annem koymuş olamazdı ama başka kim kitabın sayfasını işaretlemek için biberiye kullanırdı ki? Annemin en sevdiği tarif Lena'nın kokusuyla işaretlenmişti. Belki de kitaplar gerçekten de bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

"Marian Teyze? Domates nasıl kızartılır gibi bir şeylere bakıyor muydun?"

Kafasını kapının arasından uzattı. "Pişirmek bir yana sen bir domatese dokunacağımı düşünebiliyor musun?"

Elimde duran biberiyeye baktım. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sanırım bu annenle anlaşamadığımız tek konuydu."

"Bu kitabı ödünç alabilir miyim? Birkaç günlüğüne."

"Ethan, bunu sormana bile gerek yok. Onların hepsi annenin ve bu odada, senin kullanmanı istemeyeceği hiçbir şey yok."

Marian'a biberiyeyi sormak istedim ama yapamadım. Onu kimseye göstermeye tahammülüm yoktu ya da kimseyle paylaşmaya. Hayatımda hiç domates kızartmamıştım ve muhtemelen de hiç kızartmayacaktım ama olsun. Marian'ın ardından kapıya doğru yürürken kitabı kolumun altına sıkıştırdım.

"Bana ihtiyacın olduğu anda buradayım. Hem senin hem de Lena için. Bunu biliyorsun. Senin için yapmayacağım bir şey yok." Gözlerimin önünde duran saçlarımı düzeltti, gülümsedi. Bu annemin gülüşü değildi ama onun en sevdiği gülüşlerden biriydi.

Marian bana sarılıp burnunu kırıştırdı. "Sen biberiye mi kokuyorsun?"

Omuz silkerek kapıdan çıkıp, gri günün içinde ilerlemeye başladım. Belki de Sezar haklıydı, belki de kaderimle ve Lena'nın kaderiyle yüzleşme zamanı gelmişti. Bu bize mi yıldızlara mı bağlıydı? Bunu oturup bekleyemeyecektim.

Dışarı çıktığımda kar yağıyordu. Buna inanamadım. Başımı havaya kaldırıp kar tanelerinin yüzüme yağmasına izin verdim. Kalın pamuksu tanecikler aşağı doğru inmeye devam etti. Fırtına falan yoktu. Bu bir ödüldü, hatta bir mucize; beyaz bir Noel, şarkıdaki gibi...

Verandanın merdivenlerinden tırmanırken onu gördüm, kapüşonu sırtında başı açık bir şekilde merdivenlerde oturuyordu. Onu görür görmez karın ne ifade ettiğini anladım. Barış teklifi.

Lena gülümsedi. İşte o anda, hayatımın darmadağın olmuş bütün parçaları yerli yerine oturdu. Bütün yanlışlar düzelmişti, belki hepsi değil ama yeterli bir kısmı.

Yanına oturdum. "Teşekkür ederim L."

Bana dayandı. "Senin kendini iyi hissetmeni istedim. Kafam çok karışık, Ethan. Senin incinmeni istemiyorum. Sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

Ellerimi ıslak saçlarında gezdirdim. "Beni kendinden uzaklaştırma lütfen. Sevdiğim bir kişiyi daha kaybetmeye tahammülüm yok." Parkasının fermuarını açtım, elimi içerden beline doladım ve onu kendime çektim. Onu öpmeye başladım, durmazsak, bütün bahçenin eriyip yok olacağını hissettiğim ana kadar öpmeye devam ettim.

"Bu da neydi?" diye sordu, nefes nefeseydi. Onu yeniden öpüm, dayanamayacağım noktada geri çekildim.

"Sanırım buna kader diyorlar. Bunu kış balosundan beri yapmayı bekliyordum ve artık beklemeyeceğim."

"Beklemeyecek misin?"

"I-ıh."

"Sanırım biraz daha beklemen gerekecek. Hâlâ cezalıyım ve Macon Dayı kütüphanede olduğumu zannediyor."

"Cezalı olman umrumda bile değil. Ben cezalı değilim. Gerekirse ben senin evine taşınırım ve köpek kulübesinde Boo ile birlikte yatarım."

"Onun yatak odası var ve dört direkli bir karyolada uyuyor."

"Bu daha da iyi."

Gülümseyerek elimi tuttu. Kar taneleri sıcak tenimize dokundukları anda eridiler.

"Seni özledim, Ethan Wate." O beni öpmeye başladı. Kar hızlanmaya başladı. Patlayıcı hale geldiğimiz kesindi. "Belki de haklıydın. Birlikte mümkün olduğunca çok vakit geçirmeliyiz ta ki... " durdu, ne diyeceğini biliyordum.

"Bir yolunu bulacağız L. Söz veriyorum."

İnanmaz bir tavırla başını salladı ve kollarımın arasına sığındı. Sakinliğin hücrelerimize yayılmaya başladığını hissedebiliyordum. "O günü düşünmek istemiyorum." Beni eğlenerek geri itti, hayata dönmüştü.

"Pekâlâ, ne düşünmek istiyorsun?"

"Kar meleklerini. Hiç yapmadım."

"Gerçekten mi? Siz meleklerden yapmaz mısınız?"

"Sorun melekler değil. Virginia'da birkaç ay kaldık ve ben kar olan hiçbir yerde yaşamadım."

Bir saat sonra sırılsıklam bir şekilde mutfakta oturuyorduk. Amma Dur&Çal'a alışveriş yapmaya gitmişti ve biz, yapmaya çalıştığım başarısız sıcak çikolataları içiyorduk.

"Sıcak çikolatanın bu şekilde yapıldığından pek emin değilim," diye dalga geçti Lena ben mikrodalga fırının kâsesine

koyduğum sütün içine çikolata parçalarını atarken. Sonuç kahverengi, beyaz bir bulamaçtı. Bana çok hoş göründü.

"Öyle mi? Nereden biliyorsun? 'Mutfak sıcak çikolata lüfen!'" Onun tiz sesini taklit etmeye çalışırken sesim çatladı. Gülümsedi. O gülümsemeyi çok özlemiştim, sadece birkaç gün olmuştu ama ben dakikaları bile özlüyordum.

"Mutfaktan bahsetmişken, gitmem gerekiyor. Dayıma kütüphaneye gittiğimi söylemiştim ve orası kapandı."

Onu kucağıma çektim. Ona dokunmadığım anlarda çok huzursuz oluyordum, yine olmuştum. Onu gıdıklamak için, saçına, ellerine, dizlerine dokunabilmek için bahaneler buluyordum sürekli. Mıknatıs gibiydik. Göğsüme dayandı ve basamakları çıkan ayak seslerini duyana kadar öylece durduk. Ürkek bir kedi gibi kucağımdan fırladı.

"Korkma, babam. Duş almaya çıkıyor. Çalışma odasından sadece bunun için çıkıyor."

"Gittikçe daha kötü oluyor, değil mi?" Elimi tuttu. İkimizde bunun bir soru olmadığını biliyorduk.

"Annem ölmeden önce babam böyle değildi. Ondan sonra kafayı yedi." Başka bir şey söylememe gerek yoktu, binlerce kez düşüncelerime tanık olmuştu. Annemin nasıl öldüğünü, artık kızarmış domates yapmadığımızı, Noel kasabasının kayıp parçalarını ve Bayan Lincoln'e karşı durmak için burada olamadığını ve hiçbir şeyin aynı olamayacağını... "Üzgünüm."

"Biliyorum."

"Bugün kütüphaneye o yüzden mi gittin? Anneni bulmak için mi?"

Saçlarını yüzünden çekerek ona baktım. Başımı sallarken biberiyeyi cebimden çıkarıp masanın üzerine koydum. "Gel, sana göstermek istediğim bir şey var." Onu iskemleden kaldırdım ve elini tuttum. Islak çoraplarımızla, eski ahşap döşemenin üzerinde kayar gibi ilerleyip, çalışma odasının kapısının önünde durduk. Merdivenlerden yukarı babamın yatak odasına doğru baktım. Daha suyun sesi bile gelmiyordu, çok vaktimiz vardı. Kapı kolunu çevirdim.

"Kilitli." Lena kaşlarını çattı. "Anahtarın var mı?"

"Bekle ve gör." Orada kapıya bakarak durduk. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum, Lena da aynı şeyi hissediyor olmalıydı ki kıkırdamaya başladı. Ben de tam gülmeye başlayacakken kapının kilidi kendi kendine açıldı. Gülmeyi bıraktı.

Bu bir büyü değil. Bunu hissederdim.

Sanırım içeri girmem ya da girmemiz gerekiyor.

Bir adım geri çekildim ve kapı yeniden kilitlendi. Lena ellerini ileri doğru uzattı, sanki kapıyı benim için açmak ister gibiydi. Yavaşça sırtına dokundum. "L. Sanırım bunu benim yapmam gerekiyor."

Kapı koluna yeniden dokundum. Kilit açıldı ve kapı aralandı, yıllardan sonra ilk kez o odaya girdim. Hâlâ karanlık ve ürkütücü bir yerdi. Üzeri çarşafla kapatılmış resim hâlâ koltuğun üzerinde asılıydı. Pencerenin altında duran babamın oymalı maun masasında son romanının sayfaları duruyordu, bilgisayarının, iskemlesinin ve yerdeki İran halısının üzerinde istiflenmişlerdi.

"Hiçbir şeye dokunma, hemen anlar."

Lena en yakındaki yığının yanına çöküp bakmaya başladı. Sonra bir sayfayı eline alıp masa lambasını yaktı. "Ethan."

"Işığı yakma." Onun aşağıya inip, bize saldırmasını istemiyordum. "Buraya girdiğimizi bilse beni öldürür. Tek umursadığı şey kitabı."

Hiç konuşmadan sayfayı bana verdi. Aldım. Üzerinde karalamalar vardı, karalanmış kelimeler değil sadece karalamalar. Bana en yakın duran birkaç sayfayı daha aldım. Üzerleri kıvrımlı çizgiler, şekiller ve çoğunlukla karalamalarla doluydu. Yerden bir tane aldım, bunda sadece küçük daireler vardı. Masada ve yerde bulunan bütün kâğıtları karıştırmaya başladım. Karalamalar, şekiller ve sayfalarca karalamalar. Bir kelime bile yazmıyordu.

Anladım. Kitap falan yoktu.

Babam bir yazar değildi. O bir vampir bile değildi.

O çılgının tekiydi.

Ellerimi dizlerime koyup, yere çöktüm. Kusmak üzereydim. Bunun olacağını bilmeliydim. Lena sırtımı okşadı.

Tamam. Çok zor bir dönemden geçiyor. Sana dönecek. Dönmeyecek. Gitti. Önce annem gitti, şimdi de onu kaybediyorum.

Bunca zamandır babam ne yapıyordu? Benden mi kaçıyordu? Yeni bir roman üzerinde çalışmıyorsa gündüzleri uyuyup geceleri çalışmanın nasıl bir açıklaması vardı? Eğer bir şeyler karalayıp daireler çiziyorsa bunun anlamı neydi? Tek çocuğundan kaçmanın ne gibi bir anlamı olabilirdi? Amma bunu biliyor muydu? Benim dışımda herkes bu oyunun farkında mıydı?"

Senin bir suçun yok. Bunu kendine yapma.

Bu kez zıvanadan çıkan bendim. Masasında duran dizüstü bilgisayarını ittim, kâğıtları havaya fırlattım. Masa lambasını devirdim ve hiç düşünmeden koltuğun üzerindeki resmin çarşafını çektim. Resim alçak bir rafa çarparak yere düştü. Birkaç kitapta açılarak onun yanına, halının üzerine...

"Resme bak." Onu düzeltmiş kitapların arasında duruyordu.

Bu benim resmimdi.

Bir Konfederasyon askeri olarak orada duruyordum. 1865'te. Ama o bendim.

İkimizde resmin arkasındaki kurşun kalemle yazılmış olan ismi okumaya niyetlenmedik. Kahverengi saçları gözlerinin önündeydi.

"Tanışma zamanımız gelmişti, Ethan Carter Wate," dedim babamın merdivenlerden aşağı inen ayak seslerini duyduğumda.

"Ethan Wate!"

Lena panik içinde kapıya baktı. "Kapı!" O son hızla kapanıp kilitlendi. Bir kaşımı kaldırdım. Buna alışabileceğimi sanmıyordum.

Kapı vuruldu. "Ethan, iyi misin? Orada neler oluyor?"

Ona cevap vermedim. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Şu an karşısına geçip ona bakamazdım. Sonra kitaplar dikkatimi çekti.

"Bak." En yakında duranın yanına diz çöktüm. Üçüncü sayfası açılmıştı. Dördüncü sayfasını çevirdim ama o yeniden üçüncü sayfaya döndü. Çalışma odasının kapı kilidi gibi.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Sen ne diyorsun? Gece boyunca burada kalamayız."

"Bugün gün boyunca Marian'la birlikte kütüphanedeydik. Sana çılgınca gelebilir ama kitapların bize bir şeyler söylediğini belirtti."

"Ne gibi şeyler?"

"Bilmiyorum. Kaderle, Bayan Lincoln ile ve seninle ilgili bir şeyler."

"Benimle mi?"

"Ethan! Kapıyı aç!" Babam artık kapıyı yumruklamaya başlamıştı ama beni çok uzun bir süre buranın dışında tutmuştu, artık sıra ondaydı.

"Arşiv bölümünde annemin çalışma odasındaki bir resmini buldum, sonra sayfası biberiyeyle işaretlenmiş bir yemek kitabı. Taze biberiye. Anlamıyor musun? Bunun seninle ve bir şekilde annemle bir ilgisi var. Ve şimdi de buradayız, buraya gelmemi isteyen bir şey vardı sanki. Ya da biri... "

"Ya da bunları, onun resmini gördüğün için düşündün."

"Belki de ama şuna bir bak." *Anayasa Tarihi* isimli kitabının yine dördüncü sayfasını çevirdim, o da son hızla üçüncü sayfaya geri döndü."

"Bu garip." Bir sonraki kitaba döndü. *Güney Carolina: Beşikten Mezara*. On ikinci sayfası açılmıştı. On birinci sayfasını açtı, yeniden on ikinci sayfa açıldı.

Saçımı gözlerimin önünden çektim. "Ama bu sayfada bir şey yazmıyor, bu bir tablo. Marian'ın kitaplarında bize bir şeyler ifade eden cümleler vardı. Annemin kitapları bize bir şey söylüyor gibi durmuyor."

"Belki bir tür şifredir."

"Annem matematik konusunda tam bir felaketti. O bir yazardı," dedim bu açıklama yeterliymiş gibi. Değildi ve bunu en iyi annem anlardı.

Lena bir sonraki kitaba baktı. "Birinci sayfa. Burada sadece kitabın adı var, bu kadar olamaz."

"Neden bana bir şifre bıraksın ki?" Yüksek sesle düşünmeye başlamıştım ama cevabı Lena buldu.

"Çünkü sen her filmin sonunu başından bilirsin. Çünkü sen Amma ile bulmacaların, gizemli romanların arasında büyüdün. Belki de annen kimsenin anlamasını istemediği bir şeyi senin çözmeni istedi."

Babam kapıyı vurmaya devam ediyordu. Diğer kitaba baktım. Sayfa dokuz ve sonra da on üç. Sayıların hiçbiri yirmi altıdan büyük değildi. Hâlbuki pek çok kitabın çok daha fazla sayfası vardı.

"Alfabede 26 harf var, değil mi?"

"Evet."

"İşte bu. Küçükken Hemşireler'i kiliseye götürdüğümüzde sessiz oturmayı bir türlü başaramazdım, annem de benimle kilise programının arkasında oyunlar oynardı. Adam asmaca, karışık harfler ve alfabe şifresi."

"Hemen bir kalem alıyorum." Masadan bir kalem kaptı. "A–1, B–2 bekle hepsini yazayım."

"Dikkat et bazen de Z–1 olurdu, yani tersten oynardık."

Babam dışarıda kapıyı vurmaya devam ederken Lena ile kitapların ortasına oturup kitaplara bakmaya başladık. Onu, tıpkı bana yapmış olduğu gibi yok sayıyordum. Ona cevap vermeyecektim, açıklama da yapmayacaktım. Acaba neler hissedecekti?

"3, 12, 1, 9, 13… "

"Ethan! Orada ne yapıyorsun? Nedir bu saçmalık?"

"25, 15, 21, 18, 19, 5, 12, 6."

Lena'ya bakıp kâğıdı uzattım. Bir adım öndeydim. "Sanırım, bu senin için yazılmış."

Annem çalışma odasında durmuş bize kendi cümleleriyle ve sesiyle sesleniyordu işte.

Bu Lena için yazılmış bir mesajdı.

Annem bir şekilde oradaydı bunun bir mantığı vardı. Annem hâlâ annemdi. Kitaplarda, kapı kilitlerinde, kızarmış domateslerde ve eski kâğıtlarda yaşamını sürdürüyordu. Yaşıyordu.

Kapıyı açtığımda babam bornozuyla orada duruyordu. Bana ve daha sonra arkamdaki odaya, oradaki dağınıklığa ve koltuğa dayalı duran Ethan Carter Wate'in resmine baktı.

"Ethan, ben– "

"Ne? Bana aylardır buraya kapanıp, sadece bunu yaptığını ne zaman söyleyecektin?" Karalanmış kâğıtlar elimdeydi.

Yere baktı. Delirmiş olabilirdi ama benim gerçeği çözdüğümü anlayacak kadar akıllıydı. Lena huzursuz bir şekilde koltukta oturuyordu.

"Neden? Öğrenmek istediğim tek şey var. Bir kitap var mıydı yoksa sadece beni kendinden uzak tutmaya mı çalışıyordun?"

Babam başını ağır ağır kaldırdı, gözleri çok yorgun ve kanlıydı. Çok yaşlı görünüyordu, hayat ve hayal kırıklıkları onu yıpratmıştı. "Sadece ona yakın olmak istedim. Burada, onun kitaplarının ve eşyalarının arasındayken o yanımdan hiç ayrılmamış gibi hissediyorum. Hâlâ kokusunu alabiliyorum. Kızarmış domates… " Sesi titremeye başladı ve beynindeki açıklık yerini yine yokluğa bıraktı.

Önümden geçip odaya girdi ve üzerinde daireler olan kâğıtlardan birini eline aldı. Eli titriyordu. "Yazmaya çalışıyordum." Annemin iskemlesine baktı. "Ama artık ne yazacağımı bilemiyorum."

Olanların benimle bir ilgisi yoktu. Hiç olmamıştı. Konu annemdi. Birkaç saat önce kütüphanede ben de aynı şeyleri hissetmiştim, onun eşyalarının arasında oturup onun varlığını hissetmeye çalışmıştım. Fakat şu an onun hiç gitmemiş olduğunu biliyordum, her şey farklıydı. Babam bunu bilmi-

yordu. Annem onun için kilitleri açmıyor, mesajlar yollamıyordu. O buna bile sahip değildi.

Bir sonraki hafta Noel arifesinde o yıpranmış karton kasaba gözüme o kadar da küçük görünmedi. Doğru ayarlandığında, kilisenin eğimli çan kulesi ve çiftlik evi kendi kendine ayakta durabiliyordu. Beyaz tutkalla yapıştırılmış pamuk kar-lar da kasabayı ayakta tutuyordu.

Yüzüstü yere yatıp, başımı hep yaptığım gibi ağacın en alt dallarının altına soktum. İnce tellere asılı minik lambaları eski köyün üzerinde bulunan deliklere yerleştirirken mavi-yeşil çam iğneleri enseme batıyordu. Başımı hafifçe kaldırıp ışıkların kasabanın camlarının ardında oluşturduğu renklere baktım. İnsanları, hayvanları ve arabaları bulamamıştık. Kasaba boştu ama ilk kez gözüme terk edilmiş gibi gözükmüyordu ve kendimi yalnız hissetmiyordum.

Orada, Amma'nın kaleminin sesini ve babamın çizik plağını dinleyerek otturmaya devam ederken gözüme bir şey ilişti. Beyaz pamukların arasında küçük leke gibi bir şey duruyordu. Bu bir kuruş büyüklüğünde bir yıldızdı, altın ve gümüş renginde boyanmıştı, etrafında ataştan yapılmış bir çember vardı. Bu kasabanın Noel ağacının tepesiydi. Annem onu, Savannah'da küçük bir kızken yapmıştı ve senelerdir bulamıyorduk. Cebime koydum. Bir sonraki görüşümde, kolyesine asması için Lena'ya verecektim. Böylelikle bir daha kaybolmayacaktı. Ben de kaybolmayacaktım.

Bu annemin hoşuna giderdi. Lena'yı seveceği gibi bunu da severdi ya da belki de çoktan sevmişti.

Kendini belirle.

Cevap bunca zamandır gözümüzün önündeydi. Sadece bütün kitaplarla birlikte babamın çalışma odasında kilitli duruyordu, annemin yemek kitabının sayfalarına sıkışmıştı.

Tozlu karın içine sıkışmıştı.

12.1

Söz

Havada bir şeyler vardı. Bunu söylediğim zamanların çoğunda, aslında havada bir şey olmazdı. Lena'nın doğum günü yaklaştıkça beni iyice bir merak almaya başlamıştı. Kış tatili sona erdiğinde okulun duvarları, koridorlar, dolapların üzeri sprey boyalarla boyanmıştı. Bu normal bir grafiti değildi, kelimeler İngilizce bile değildi. *Ayların Kitabı*'nı görmemişseniz ne olduğunu anlayamazdınız bile.

Bir hafta sonra İngilizce dersi sırasında sınıftaki bütün camlar çarptı. Bunun sebebi fırtına olabilirdi, tabii dışarıda dalı kopurdatacak kadar bir esinti olsaydı. Zaten fırtına nasıl bir sınıfı hedefleyebilirdi ki?

Artık basketbol oynamadığım için, Beden Eğitimi derslerine girmek zorundaydım. Bu Jackson'daki en kötü derslerden biriydi. Bir saat boyunca koşup, iplerle duvarlara tırmandıktan sonra dolaba gittiğimde onu açık buldum, kâğıtlarım bütün koridora dağılmıştı. Sırt çantam yoktu. Link onu birkaç saat sonra çöpte buldu, dersimi almıştım. Okul, *Ayların Kitabı*'nın getirileceği bir yer değildi.

O günden sonra kitabı dolabıma sakladım. Amma'nın onu bulup, bana bir şeyler söylemesini ve odamın her yanına tuz dökmesini bekledim ama böyle bir şey olmadı. Altı hafta boyunca Lena ile ya da Lena'sız zamanlarda sürekli olarak kitaba göz gezdirdim, annemin eski Latince sözlüğünü

kullandım. Amma'nın fırın eldivenleri elimin yanmasını en aza indiriyordu. Yüzlerce büyü vardı ve sadece birkaç tanesi bizim dilimizdeydi. Diğerleri anlayamadığım bir takım dillerde yazılmıştı ve çözme umudumuzun olmadığı Büyücü dilinde. Sayfaları neredeyse ezberlemiştim ve Lena huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Kendini belirle. Çok fazla bir şey ifade etmiyor."

"Elbette ediyor."

"Hiçbir bölümde bundan bahsedilmiyor. Kitapta *belirleyle* ilgili en ufak bir açıklama bile yok."

"Bakmaya devam etmeliyiz. Bunun açık açık bir yerde yazdığını sanmıyorum." Cevap *Ayların Kitabı*'nda olmak zorundaydı, biz bulamıyorduk. Aklımıza başka bir şey gelmiyordu ve sadece bir ayımız kalmıştı.

Geceleri geç saate kadar yataklarımızda oturup konuşuyorduk, bundan sonraki her geceye son gecemizmiş gibi bakmaya başlamıştık.

Ne düşünüyorsun L?

Gerçekten bilmek istiyor musun?

Hep istedim.

Öyle miydi? Okuduğum kitaplardaki gitmek istediğim yerleri gösteren, ince yeşil çizginin bulunduğu buruşuk haritaya baktım. Hayal ettiğim gelecek orada işaretlenmiş duruyordu. Altı ayda çok şey değişmişti. O yeşil çizgi artık geleceğimi göstermiyordu. Geleceğimde sadece bir kız vardı.

Sesi çok hafif çıkıyordu, onu duymakta zorlandım.

Bir yanım hiç tanışmamış olmamızı diliyor.

Dalga geçiyorsun değil mi?

Hemen cevap vermedi.

Bu her şeyi daha da zorlaştırıyor. Eskiden de kaybedeceğim şeyler olduğunu düşünüyordum ama şimdi sen varsın.

Ne demek istediğini anlıyorum.

Lambadan yatağımın üzerine düşen gölgeye bir yumruk savurdum ve gözlerimi ampule diktim. Onun içine bakmaya devam ettiğim sürece aydınlık gözümü alır ve ağlamamı engellerdi.

Ve seni de kaybedebilirim.

Bu olmayacak L.

Sustu. Gözlerimde siyah benekler ve çizgiler oluşmaya başlamıştı, geçici körlük. Yatağımın üzerindeki mavi tavanı bile zorlukla görüyordum.

Söz mü?

Söz.

Bu sözü tutmayı başaramama ihtimalim olduğunu o da biliyordu. Ama yine de verdim ve gerçekleştirmek için mutlaka bir yol bulacaktım.

Lambayı söndürmeye uğraşırken elimi yaktım.

04.2

Uyku Perisi Ya Da Ona Benzer Bir Şey

Lena'nın doğum gününe bir hafta kalmıştı.
Yedi gün.
Yüz altmış sekiz saat.
On bin sekiz saniye.
Kendini belirle.

Lena da ben de çok yorulmuştuk ama her gün okulu kırıp, *Ayların Kitabı*'nı okumaya devam ettik. Ben Amma'nın imzasını atmakta bir uzman haline gelmiştim ve Bayan Hester, Lena'dan Macon Ravenwood'un verdiği izin kâğıdını isteme cesaretini bir türlü bulamıyordu. Soğuk ama havanın açık olduğu bir gündü, Greenbrier'daki buz gibi bahçede Külüstür'den aldığımız uyku tulumunun içine sığınmış bininci kez kitapta atladığımız bir şey olup olmadığına bakıyorduk.

Lena'nın vazgeçmeye başlamış olduğunu söyleyebilirdim. Odasının tavanı boydan boya gazlı kalem ile yazılmış kelimelerle kaplanmıştı. Bunlar itiraf etmeye bile çekindiği korkularıydı.

Kara ateş, kara aydınlık, kara madde... neyse ne! Büyük karanlık büyük aydınlığı yuttuğunda yaşamımı, büyücüyü, süper kızı, eskiden doğal olanı da yutacak. Buluşmaya yedi gün, yedi gün, yedi gün 7777777777777.

Onu suçlayamazdım. Durum ümitsiz görünüyordu ama

ben henüz bırakmaya hazır değildim. Hiç de olmayacaktım. Lena umutlarımız gibi parçalanmış olan eski taş duvarın üzerine yığılmıştı. "Bu imkânsız. Çok fazla büyü var. Neyi aradığımızı bile bilmiyoruz."

Anlaşılabilir bir sürü amaca hizmet eden pek çok büyü vardı: Sadakatsizleri Kör Etme, Denizden İçme Suyu Yapma, Tılsımları Bağlama.

Lanetlenmiş Ailenizi Kara Büyüden Kurtarma Büyüsü, Büyük Büyük Büyük Büyük Büyükannen Genevieve'in Savaş Kahramanını Yaşama Döndürmek İçin Yaptığı Büyüyü Tersine Çevirme ya da Belirlenme Gününde Karanlık Olmanı Engelleyecek Büyü kitapta yoktu. Ben aslında Çok Geç Olmadan (En Sonunda Sahip Olduğunuz) Sevgilini Koruma Büyüsünü arıyordum.

Yeniden İçindekiler kısmını okumaya başladım: OBSECRATIONES, INCANTAMINA, NECTENSES, MALEDICENTES, MALEFICIA.

"Üzülme L. Bir yolunu bulacağız." Bu sözleri söylüyordum ama artık ben de emin değildim.

Kitap dolabımda durdukça, odamın cinli perili bir yer haline dönüştüğünü hissediyordum. Bu her gece ikimize de oluyordu, rüyalar artık tam anlamıyla birer kâbusa dönüşmüş ve kötüleşmeye devam ediyorlardı. Günlerdir birkaç saatten fazla uyumamıştım. Gözlerimi kapattığım anda orada beliriyorlardı. Bekliyorlardı. Bir kısır döngünün içinde sürekli olarak baştan sona dönüyorlardı. Her gece Lena'yı kaybediyordum, hep aynıydı ve bu beni öldürüyordu.

Buna karşı bulabildiğim tek çözüm uyanık kalmaktı. Şeker yiyip, kola ve Red Bull'dan aldığım kafeinle video oyunları oynayarak dimdik oturuyordum. *Karanlığın Kalbi*'nden başlayıp, *Gümüş Kayakçı*'ya kadar bulduğum her şeyi okuyup duruyordum. *Gümüş Kayakçı*'nın en sevdiğim bölümü olan Galactus'un dünyayı yuttuğu yeri... Ama günler boyu uyu-

mamaya çalışanlar çok iyi bilirler üç ya da dördüncü günde yorgunluktan ayaktayken bile uyuyakalabiliyordu insan. Galactus bile buna dayanamazdı.

Yangın.

Her yer yanıyordu.

Ve duman. Duman ve külden boğuluyordum. Her yer kapkaraydı, hiçbir şey görünmüyordu. Sıcaklık bütün vücudumu zımpara kâğıdı gibi örseliyordu.

Alevlerin gürültüsünden başka hiçbir şey duyamıyordum.

Lena'nın çığlığını da. Sadece beynimdeydi.

Bırak! Buradan çıkmak zorundasın!

Bileğimdeki bütün kemikler gitar telleri gibi bir bir kopuyordu. O bileğimi bırakmıştı, beni onu bırakmaya zorluyordu, asla bırakmayacaktım.

Bunu yapma L! Sakın bırakma!

Bırak gideyim! Lütfen… Kendini kurtar!

Bırakmadım.

Onun parmaklarımın arasından kaydığını hissediyordum. Daha da sıkı tutmaya çalıştım ama kayıyordu…

Yatağın içinde öksürerek doğruldum. Çok gerçekti, dumanın tadını alabiliyordum. Odam sıcak değildi, tam tersine soğuktu. Pencerem yine açılmıştı. Ay ışığı, gözlerimin o karanlığa uyum sağlamasını her zamankinden daha kısa sürede gerçekleştirmemi sağladı.

Gözüme bir şey ilişti. Gölgelerin arasında kıpırdayan bir şey vardı.

Odamda biri vardı.

"Aman Tanrım!"

Onu görmeden odadan çıkmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Onu gördüğümü biliyordu. Yapabileceği tek şeyi yaptı ve dönüp bana baktı.

"Ben olsam kutsal olanları ağzıma almazdım ama böylesine kaba bir girişin ardından sana hak vermek zorunda kalıyorum." Macon yüzüne o Cary Grant gülümsemesini takınarak, yatağımın ayakucuna oturdu. Uzun siyah bir ceket ve siyah pantolon giymişti. Yeni bir yüzyıla giriş kutlamalarına hazırlanır gibiydi, günümüz hırsızlarına hiç benzemiyordu.

"Merhaba, Ethan."

"Yatak odamda ne halt ediyorsun?"

Öylece durdu, hemen vereceği etkileyici bir cevabı yoktu. "Karışık."

"Çöz o zaman. Gecenin bir yarısı bir tür vampir ya da sapık gibi odamın penceresine tırmandın. Hangisi doğru?"

"Ölümlüler, size göre her şey siyah ya da beyaz. Ne Avcı ne de Şerci değilim. Beni kardeşim Hunting ile karıştırıyorsun. Kan benim ilgimi çekmez." Bu düşünce bile irkilmesine sebep oldu.

"Ne kan ne de et." Purosunu yakıp parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Amma yarın bu kokuyu aldığında delirecekti. "İşin aslında bütün bunlar beni biraz daha titiz yapıyor."

Sabrım tükenmeye başlamıştı. Günlerdir uyumamıştım ve herkesin sorularıma kaçamak cevaplar vermesinden de çok sıkılmıştım. Cevap istiyordum ve onları hemen istiyordum. "Bilmecelerinizden çok sıkıldım. Sorularıma cevap ver. Odamda ne arıyorsun?"

Ayağa kalkıp masamın önünde duran ucuz döner iskemleye oturdu. "Gizlice dinlediğimi söyleyebiliriz."

Yerde duran eski basket formamı alıp başımdan geçirdim. "Neyi dinliyorsun? Burada kimse yoktu. Uyuyordum."

"Hayır, aslında rüya görüyordun."

"Bunu nerden biliyorsun? Bu da Büyücü güçlerinden biri mi?"

"Korkarım değil. Ben Büyücü değilim."

Nefesimin daraldığını hissettim. Macon Ravenwood gündüz evinden çıkmazdı; bir anda dilediği yerde belirirdi,

insanları kurda benzeyen köpeğinin gözlerinden izlerdi, bir Kara Büyücüye kılı kıpırdamadan karşı çıkabiliyordu. Büyücü değilse olabileceği tek şey vardı.

"O zaman bir vampirsin."

"Olmadığımdan eminim." Huzursuz görünüyordu. "Bu çok bilindik bir tanımlama, bir klişe ve insanın koltuklarını kabartmıyor. Vampir diye bir şey yoktur. Sanırım sen kurt adamlara ve yaratıklara da inanıyorsun. Televizyon çok suçlu." Purosundan derin bir nefes çekti. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem. Ben bir Karabasanım. Bunu Amma sana söylemeden kendim söylemek istedim, bu aralar sırlarını herkese söylemeye pek merak sardı."

Karabasan mı? Korkup korkmamam gerektiğini bile anlayamamıştım. Ona anlamayan gözlerle bakmış olmalıydım ki kendini açıklamak zorunda hissetti. "Doğuştan bir takım güçlerle doğdum ama bunları sürdürebilmek için kuvvetli olmam ve düzenli olarak onları doldurmam gerekir." Bu doldurma sözcüğünü garip bir tavırla söylemişti.

"Doldurmak derken neden bahsettiğini açıklar mısın?"

"Ölümlülerden besleniriz dersem anlaman daha kolay olacak."

Oda dönmeye başlamıştı, belki de Macon dönüyordu.

"Ethan, otur. Yüzün bembeyaz oldu." Macon yanıma gelip beni yatağa götürdü. "Beslenmek kelimesini sadece konuyu daha iyi açıklayabilmek için söyledim. Sadece Kan Karabasanı Ölümlü kanıyla ile beslenir ve ben Kan Karabasanı değilim. İkimiz de Lilum– Karanlıkta yaşamaya mahkûm edilenler – olsak da ben biraz daha gelişmiş bir türüm. Ölümlülerden onlarda bol miktarda bulunan bir şeyi alıyorum hatta hiç ihtiyaç duymadıkları bir şeyi."

"Neyi?"

"Rüyaları. Parçalanmış kısımları. Fikirleri, arzuları, korkuları, anıları – özleyeceğin şeyleri değil." Kelimeler ağzından birer büyü gibi dökülüyordu. Ne dediğini anlayabilmek için büyük bir savaş veriyordum. Kafam kazan gibi olmuştu.

Sonra anlayıverdim. Bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye başlamıştım. "Rüyalar –onların bir kısmını alıyorsun. Beynimden onları mı emiyorsun? Bütün rüyayı hatırlamamamın sebebi bu mu?"

Gülümseyerek purosunu masanın üzerinde duran boş kola tenekesine söndürdü. "Suçlu bulundu. 'Emmek' kelimesi dışında. Bu kulağa hoş gelen bir tanım değil."

"Rüyalarımı emen yani çalan sensen, geri kalanında ne olduğunu da biliyorsun demektir. Sonunda ne olduğunu biliyorsun. Bunu bize söylersen engelleyebiliriz."

"Korkarım bunu yapamam. O bölümleri bilinçli olarak alıyorum."

"Ne olduğunu bilmemizi neden istemiyorsun? Bilirsek olmasını engelleyebiliriz."

"Şu anda bile fazlasını biliyor durumdasın ve bunun neden olduğunu ben de anlayamıyorum."

"Bir kere olsun bilmece gibi konuşmaktan vazgeç. Lena'yı koruyabileceğimi, bu güce sahip olduğumu söyleyip duruyorsun. Neden bana gerçekte neler olup bittiğini anlatmıyorsunuz, Bay Ravenwood çok yorgunum ve aptal yerine konmaktan bıktım."

"Sana bilmediğim bir şeyi söyleyemem, evlat. Biraz gizemlisin."

"Evladın falan değilim."

"Melchizedek Ravenwood!" Amma'nın sesi ortalıkta çınladı.

Macon güvenini kaybeder gibi oldu.

"Benden izin almadan bu eve girme cüretini nasıl gösterirsin?" Bornozuyla kapıda durmuş, eline uzun bir boncuklu ip almıştı. Onu bu kadar iyi tanımasam bunu normal bir kolye zannedebilirdim. Bu boncuklu tılsımı avcunun içinde sımsıkı tutuyordu. "Bir anlaşma yapmıştık. Bu eve girmeyecektin. Kirli işlerini çevirebileceğin bir sürü yer var."

"O kadar basit değil, Amarie. Oğlan rüyasında bir takım şeyler görüyor. Bunlar ikisi için de çok tehlikeli."

Amma'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Oğlumdan mı besleniyorsun? Söylemeye çalıştığın şey bu mu? Bu bana kendimi daha iyi mi hissettirmeli?"

"Sakin ol. Bu kadar abartma. Bunu onları korumam gerektiği için yapıyorum."

"Ne olduğunu ve ne yaptığını çok iyi biliyorum, Melchizedek ve zamanı gelince iblisle hesaplaşacaksın. Bunu benim evime de getirme."

"Bu seçimi çok uzun bir zaman önce yaptım, Amarie. Kaderimle hep savaştım. Hayatımın her gecesinde bununla savaştım. Ben Karanlık değilim, bakmam gereken bir çocuk olduğu sürece öyle değilim."

"Bu senin ne olduğunu değiştirmiyor. Bunu seçme şansı sana verilmedi."

Macon'ın gözleri kısıldı. Aralarındaki pazarlığın çok hassas olduğu anlaşılıyordu ve o, bu gece buraya gelerek bunu bozmuştu. Bunu kaç kez yapmıştı? Hatırlayamıyordum.

"Neden bana sonunda ne olduğunu söylemiyorsun? Bunu bilmeye hakkım var, o benim rüyam."

"Bu Lena'nın görmesi gerekmeyen son derece güçlü ve rahatsız edici bir rüya. Bunu görmeye henüz hazır değil. Ve siz anlayamadığım bir bağla birbirinize bağlısınız. Senin gördüğün her şeyi o da görüyor. Onu neden senden almak zorunda kaldığımı şimdi anladın mı?"

İçim öfkeyle kaynamaya başladı. Bayan Lincoln'ün Disiplin Kurulu'ndaki yalanlarını dinlediğim andakinden çok daha öfkeliydim, babamın odasındaki halimden de.

"Hayır, anlamıyorum. Ona yardımı olabilecek bir şey biliyorsan, bunu bize neden söylemiyorsun? Ya da garip oyunlarını ve beynimi rahat bırak ve ne yapacağımı ben bulayım."

"Sadece onu korumaya çalışıyorum. Lena'yı seviyorum ve onu asla– "

"Biliyorum. Bunu duydum. Onu asla incitecek bir şey yapmazsın. Ama ona yardım edecek bir şey yapmayacağını söylemeyi hep unutuyorsun."

Çenesi kasıldı. Şimdi kızan oydu; onu bunu anlayacak kadar tanıyordum. O tavrını yine de bozmadı, bir an bile. "Onu korumaya çalışıyorum Ethan, seni de. Lena'ya değer verdiğini ve ona tüm korumanı sunduğunu da. Ama şu an göremediğin ve kontrolü bizde olmayan bir takım şeyler var. Bir gün anlayacaksın. Lena ve sen çok farklısınız."

Ayrı Türler. Ethan'ın Genevieve'e yazdığı gibi. Anladım. Yüzyılda değişen hiçbir şey olmamıştı.

Bakışları yumuşadı. Bir an bana acıdığını düşündüm ama hayır bu başka bir duyguydu. "Eninde sonunda bu yük senin sırtına binecek. Burada sorumluluğu taşıyan hep Ölümlüler olur. Güven bana, biliyorum."

"Sana güvenmiyorum ve yanılıyorsun. O kadar da farklı değiliz!"

"Ölümlüler. Sizi kıskanıyorum. Bir şeyleri değiştirebileceğinizi sanırsınız hep. Dünyayı durdurabileceğinize inanırsınız. Sizden çok önce yapılmış bir şeyi terse çevirebileceğinize de. Çok güzel yaratıklarsınız." Bana söylüyordu ama artık benimle konuşmuyor gibiydi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Seni uykunla baş başa bırakayım."

"Odamdan uzak durun, Bay Ravenwood. Kafamdan da."

Kapıya doğru dönerek beni şaşırttı. Onun girdiği yerden çıkmasını umuyordum.

"Bir şey daha var. Lena senin ne olduğunu biliyor mu?"

Gülümsedi. "Elbette. Onunla aramızda sırlara yer yok."

Ben ona gülümsemedim. Aralarında sırlar vardı, bu sadece onlardan biri değildi. Bunu ikimiz de biliyorduk.

Hızla döndü ve gitmişti.

Hepsi bundan ibaretti.

05.2

Honey Hill Savaşı

Ertesi sabah çok kötü bir baş ağrısıyla uyandım. Hikâyelerin çoğunda olduğu gibi, gece olup bitenin olmadığına kendimi inandırmadım. Macon'ın odamda belirip yok olmasının da bir rüya olduğunu düşünmedim. Annemin kazasından bu yana, her sabah olanların bir rüya olduğunu dileyerek uyanmıştım. Bu hatayı bir daha yapmayacaktım.

Bu kez her şey değişik görünüyordu, çünkü değişmişti. Her şey gün geçtikçe daha garip görünüyordu, çünkü garipleşiyordu. Lena ile zamanımız doluyor gibi görünüyordu, çünkü doluyordu.

Altı gün ve geri sayım devam ediyordu. Ortada lehimize hiçbir şey yoktu. Söylenebilecek tek şey buydu. Ve bunu istiraf etmiyorduk. Okulda her zaman yaptığımız şeyleri yaptık. Koridorda ele ele tutuştuk. Dolap kapılarının ardında, dudaklarımız uyuşup, ben elektrik yükünden bitap düşene kadar öpüştük. Hayallerimizin içinde yaşayıp, önümüzde kalan zamanı dilediğimiz şeyleri yaparak geçirmeye başladık. Gün boyunca konuştuk, derslerin her saniyesinde konuştuk, aynı derste olsak da olmasak da bunu yapmaya devam ettik.

Lena bana Barbados'u anlattı, suyla gökyüzünün karıştığı ince çizgideki birleşimi anlattı, o sırada ben seramik dersinde bir kâse yapmaya çalışıyordum.

Lena bana ninesini anlattı. Gazoz içerken meyankökü

sapını pipet olarak kullanmayı öğreten ninesini... O sırada İngilizce dersinde *Dr. Jekyll ve Mr. Hyde* hakkındaki raporlarımızı yazmakla meşguldük, Savannah Snow sakızını patlattı.

Lena bana Macon'ı anlattı. Nerede olursa olsun, her doğum gününde mutlaka yanında olan dayısını.

O gece saatler boyunca *Ayların Kitabı*'nın karşısında oturduktan sonra güneşin doğuşunu seyrettik. O Ravenwood'da ben evimde.

Ethan.

Buradayım.

Korkuyorum.

Biliyorum. Biraz uyumalısın L.

Uyuyarak vakit kaybetmek istemiyorum.

Ben de.

İkimiz de gerçeğin bu olmadığını biliyorduk. Rüya görmek istemiyorduk.

"BELİRLENME GECESİ, GÜÇ SAHİBİ KİŞİNİN İÇİNDEKİ YA DA DIŞINDAKİ BÜYÜK KARANLIĞIN AÇILAN KARANLIKLA BİRLEŞTİĞİ EN ZAYIF ANDIR. BÜTÜN KORUMALAR, BAĞLAMALAR, KORUMA BÜYÜLERİ VE DOKUNULMAZLIK YOK OLMAYA MAHKÛMDUR. BELİRLENME ANINDAKİ ÖLÜM EN ÖNEMLİ VE SONSUZ..."

Lena kitabı kapattı. "Bunu daha fazla okuyamayacağım."

"Dalga geçiyorsun herhalde. Dayının bunca zamandır neden bu kadar endişelendiğini şimdi anladım."

"Bu bir tür şeytana dönüşeceğimi anlamam için yeterli. Ayrıca sonsuz ölümü de yaşayabilirmişim. Tabii bunlara yaklaşmakta olan kıyameti de ekleyebilirsin."

"Anladım. Şeytan. Ölüm. Kıyamet."

Yine Greenbrier'ın bahçesindeydik. Lena, kitabı bana verdikten sonra sırtüstü yatıp gökyüzünü seyretmeye başladı. Akşamüstleri başarısız kitap çalışmalarımızı düşünmek yerine, bulutlarla oynuyor olduğunu umdum. Elime küçük ge-

len Amma'nın fırın eldivenleriyle sayfaları çevirmeye devam ederken, ondan yardım istemedim.

Ayların Kitabı'nda binlerce sayfa vardı ve bir sayfada bazen birden fazla büyü yer alıyordu. Yerleşim düzeninde herhangi bir kafiye ya da sebep sıralaması yoktu ya da ben henüz bulamamıştım. İçindekiler bölümü ise bizimle kafa buluyor gibiydi, çok belirsizdi. Sayfaları çevirirken yanlışlıkla bir şeylere denk gelmeyi umuyordum artık. Ama sayfaların çoğu anlayamadığım bir dildeydi, bana saçmalıktan başka bir şey ifade etmiyordu.

I DDARGANFOD YR HYN SYDD AR GOLL
DATODWCH Y CWLWM, TROELLWCH A THROWCH EF
BWRIWCH Y RHWYMYN HWN
FEL Y CAF GANFOD
YR HYN RWY'N DYHEU AMDANO
YR HYN RWY'N EI GEISIO.

Bir an içimde bir şey oldu, ailemin çalışmalarının içerisinde geçen bir kelimeyi görmüştüm. "PETE ET INVENIES" Bakarsan bulacaksın. "INVENIES." Bul.

UT INVENIAS QUOD ABEST
EXPEDI NODUM, TORQUE ET CONVOLVE
ELICE HOC VINCULUM
UT INVENIAM
QUOD DESIDERO
QUOD PETO.

Annemin Latince sözlüğünün sayfalarını hızla çevirmeye başladım, bir yandan da bulduğum kelime karşılıklarını yazıyordum.

Kaybolanı Bulmak
Bağı çöz, bük ve çevir

Bu bağı büyüle ki
Ben bulabileyim
Özlemiyle yanıp tutuştuğum
Aradığım şeyi bulayım.

"Bir şey buldum!"

Lena oturup omzumun arkasından baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" Sesi hiç inanmış gibi çıkmıyordu.

Çiziktirdiğim şeyi okuması için havaya kaldırdım. "Bunu ben çevirdim. Bir şeyi bulmak için kullanılıyor gibi duruyor."

Lena biraz daha eğildi ve çevirimi kontrol etti. Gözleri kocaman açılmıştı. "Bu bir Yer Bulma Büyüsü."

"Cevabın nerede olduğunu bununla bulup, sonra da laneti tersine çevirebiliriz."

Lena kitabı kucağına çekip bakmaya devam etti. Onun bir üstünde duran büyüyü işaret etti. "Sanıyorum bu aynı büyünün Keltçesi."

"Bize yardımcı olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Tam olarak ne aradığımızı bile bilmiyoruz." Kaşlarını çattı, ilk heyecanı geçmiş gibiydi. "Ayrıca, konuşarak yapılan büyüler göründükleri kadar kolay değildir, bunu daha önce hiç yapmadım. İşler yolunda gitmeyebilir." Dalga mı geçiyordu?

"İşler yolunda gitmeyebilir mi? On altıncı yaş gününde Kara Büyücü olmaktan daha yolunda gitmeyecek ne olabilir ki?" Kitabı kaptım, eldivenlerin ucundaki papatya desenleri yanmıştı. "Madem denemeyecektik neden bir mezarı açıp bunu oradan çıkardık ve haftalardır okumaya çalışıyoruz?" Eldivenlerden birinden dumanlar çıkmaya başlayana kadar kitabı elimde tutmaya devam ettim.

Lena başını iki yana salladı. "Ver şunu bana." İç geçirdi. "Pekâlâ, deneyeceğim ama ne olacağına dair hiçbir fikrim yok. Bu işi hiç böyle yapmam."

"İşi mi?"

"Gücümü nasıl kullandığımı ve Doğal olmanın nasıl işlediğini biliyorsun. Yani sorunun burada olduğunu söylemek istiyorum. Benim Doğal olmam gerekiyor, bu nedenle de yaptığım şeylerin yarısının ne olduğunu ben bile bilmiyorum."

"Tamam, bu kez ben sana yardım edeceğim. Ne yapmam lazım? Daire mi çizeyim? Mumlar mı yakayım?"

Lena gözlerini devirdi. "Orada oturmaya devam etmeye ne dersin?" Parmağıyla ilerideki bir noktayı gösteriyordu. "Her ihtimale karşı."

Biraz daha fazla bir hazırlık yapılmasını umuyordum ama ben sadece zavallı bir Ölümlüydüm. Ne biliyordum ki? Lena'nın sözünü dinlemedim ve onun ilk konuşarak yaptığı büyüsüyle arama bir mesafe koymadım, sadece birkaç adım geri çekildim. Lena bir eline kitabı aldı ki ağırlığından dolayı bu büyük bir başarıydı ve içini çekti. Okudukça gözleri alt satırlara doğru kayıyordu.

"Bağı çöz, bük ve çevir
Bu bağı büyüle ki
Ben bulabileyim
Özlemiyle yanıp tutuştuğum... "

Başını kaldırıp son satırı okudu, güçlü ve temiz bir sesle. "Aradığım şeyi bulayım."

Kısa bir an hiçbir şey olmadı. Bulutlar hâlâ tepemizdeydi ve hava hâlâ soğuktu. İşe yaramadı. Lena omuzlarını silkti. Onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Tâ ki ikimiz de bir tünelden gelir gibi yükselen sesi duymaya başlayana kadar. Arkamdaki ağaç yanmaya başladı. Birdenbire tutuşmuştu. Alevler gövdeyi sarıp dallara doğru ilerlemeye başladı. Bu kadar hızla tutuşan bir şeyi daha önce hiç görmemiştim.

Ağaçtan hızla dumanlar yükseldi. Öksürerek Lena'yı alevlerden uzaklaştırdım. "İyi misin?" O da öksürüyordu. Siyah buklelerini yüzünden geriye ittim. "Sanırım olmadı. Tabii aradığın şey kocaman şekerlemeleri pişirecek bir ocak değilse."

Lena hafifçe gülümsedi. "Sana işlerin yolunda gitmeyebileceğini söyledim."

"Bu küçük bir tahmindi."

Yanmaya devam eden selviye baktık. Beş gün ve geri sayım devam ediyor.

Dört gün ve geri sayım devam ediyor. Bulutlar her yanı sardı ve Lena evde hasta yattı. Santee Irmağı taştı ve kasabanın kuzeyindeki yollar sular altında kaldı. Yerel haberler, bunu küresel ısınmaya bağladı ama ben ne olduğunu gayet iyi biliyordum. Matematik II dersinde Lena ile kitap hakkında tartıştık ve bu tartışma notumu iyi yönde etkilemedi.

Kitabı unut artık, Ethan. Çok sıkıldım. Yardımı olmuyor.

Bunu unutamayız. Bu senin tek şansın. Dayımı sen de duydun. Bu Büyücüler dünyasındaki en güçlü kitap.

Aynı zamanda ailemi lanetleyen kitap.

Vazgeçme. Cevap onun içinde bir yerlerde.

Onu kaybediyordum, beni artık dinlemiyordu ve ben bu dönemin üçüncü testinden de kalmak üzereydim. Harika.

Bu arada şu denklemi sadeleştirebilir misin? 7x–2(4x–6)

Yapabileceğini biliyordum. Trigonometri dersinde yapmıştı.

Bunun konumuzla ne ilgisi var?

Yok. Ama testten çakmak üzereyim.

İçini çekti.

Büyücü bir sevgilinin faydalı tarafları da vardı.

Üç gün ve geri sayım devam ediyor. Toprak kaymaya ve spor salonunun yukarısında bulunan araziden akan çamurlar içeriyi doldurmaya başladı. Amigo kızlar bir süre çalışamayacak, Disiplin Kurulu da cadı davalarına bakacak başka bir yer bulmak zorunda kalacaktı. Lena bugün de okula gelmemişti

ama her an kafamın içindeydi. Sesi çok zayıf duyuluyordu, Jackson'ın karmaşasında onu duymakta zorlanıyordum.

Yemekhanede yalnız başıma oturdum. Bir şey yiyemedim. Lena ile tanıştığımdan beri ilk kez etrafıma bakındım ve içimde bir sızı hissettim, ne olduğunu bilemedim. Kaygı kançlık mıydı? Yaşamları son derece basit ve kolaydı. Problemleri Ölümlü olmakla sınırlıydı. Bir zamanlar benim de öyleydi. Emily'nin bana baktığını gördüm. Savannah gelip onun kucağına oturdu ve Savannah ile birlikte o bildik kargaşa başladı. Kıskançlık değildi. Lena'yı bunların hiçbiriyle değişemezdim.

O küçücük hayata geri dönmeyi hayal bile edemezdim.

İki gün ve geri sayım devam ediyor, Lena benimle neredeyse hiç konuşmadı. Fırtına ADK binasının çatısının bir kısmını uçurdu. Bayan Lincoln ve Bayan Asher'ın yıllarını vererek topladıkları üye kayıtları, aile soy ağaçları hasar gördü. Gatlin vatanseverleri, bizimkinden daha asil bir kana sahip olduklarını ispat etmek için yeniden çalışmaya başlamak zorunda kaldı.

Arabayı Ravenwood'a sürdüm ve kapıyı tüm gücümle vurdum. Lena evden çıkmadı. Ona kapıyı açtırmayı başardığımda bunun sebebini anladım.

Ravenwood yine değişmişti. İçerisi tam korumalı bir hapishaneye benziyordu. Koridorların dışında tüm pencerelerde parmaklıklar vardı ve duvarlar yekpare betondu, koridordakiler ise turuncuydu ve yumuşak süngerle kaplıydı. Lena'nın üzerinde turuncu renkli bir tulum vardı ve üzerinde 1102 yazıyordu. Doğum günü üzerine damgalanmıştı, elleri yazılarla doluydu. Çok sakin görünüyordu, saçları omuzlarına dökülüyordu. Hapishane tulumunu bile hoş görünür kılmayı başarmıştı.

"Neler oluyor L?"

Bakışlarımı takip etti. "Ahh, bu mu? Hiçbir şey, sadece bir şaka."

"Macon'ın şaka yaptığını bilmiyordum."

Tulumunun kolundan sarkan bir ipliği çekti. "Bilmez. Bu benim şakam."

"Ne zamandan beri Ravenwood'u kontrol edebiliyorsun?"

Omuz silkti. "Dün uyandığımda her şey böyleydi. Hayal etmiş olmalıyım. Ev de beni dinledi sanırım."

"Hadi buradan çıkalım. Hapishane seni daha da karamsar yapıyor."

"İki gün içinde Ridley'e dönüşebilirim. Bu yeteri kadar iç karartıcı." Başını sallayarak verandanın girişine oturdu. Yanına oturdum. Bana bakmak yerine, hapishane giysilerini ve ayakkabılarını incelemeye devam etti. Hapishane ayakkabılarının neye benzediğini nereden bildiğini merak ettim.

"Ayakkabı bağları. Onlar hatalı."

"Ne?"

Gösterdim. "Gerçek hapishanelerde ayakkabı bağlarını alırlar."

"Peşini bırak artık, Ethan. Bitti. Doğum günümün gelmesini engelleyemiyorum, laneti de. Artık normal biriymişim gibi davranmayı bıraktım. Savannah Snow ya da Emily Asher değilim. Ben bir Büyücüyüm."

Yerden bir avuç çakıl taşı aldım ve bir tanesini tüm gücümle fırlattım.

Elveda demeyeceğim L. Diyemem.

Elimden bir taş da o alıp fırlattı. Parmakları parmaklarıma değdi ve o küçücük ısıyı hissettim. Ezberlemeye çalıştım.

Böyle bir şansın olmayacak. Gitmiş olacağım ya da seni sevdiğimi unutmuş olacağım.

İnatçıydım. Bunları dinleyemezdim. Bu kez taş ağaca çarptı. "Birbirimize olan hislerimiz asla değişmeyecek. Bundan eminim."

"Ethan, duygu diye bir şeyden bile haberdar olamayabilirim."

"Buna inanmıyorum." Elimdeki bütün taşları bahçeye fırlattım. Nereye düştüklerini göremedim, ses bile çıkmadı. Gözlerimi o noktaya doğru diktim, boğazıma tıkanan yumruyu geri itmeye çalışıyordum.

Lena bana doğru eğilirken tereddütle durdu. Elini dokunuştan uzak bir tavırla koydu. "Bana kızma. Bunların hiç birini ben istemedim."

İşte o zaman delirdim. "Belki de ama ya yarın son günümüzse? Onu seninle geçirebilecekken sen kendini zaten *belirlenmiş* sayıp buraya kapatmışsın."

Ayağa kalktı. "Anlamıyorsun." Arkamdaki kapının kapandığını duydum, içeri girmiş ve hücre kapısını ya da her neyse onu kapatmıştı.

Daha önce hiç sevgilim olmamıştı ve bunların hepsiyle birden nasıl başa çıkabileceğimi bilemiyordum – buna ne isim verebileceğimi bile bilmiyordum. Büyücü sevgili konusundan bahsetmiyorum bile. Ne yapacağımı bilemedim ve arabayı okula doğru sürdüm. Yine geç kalmıştım.

Yirmi dört saat ve geri sayım devam ediyor. Gatlin üzerinde alçak basınç vardı. Kar ya da dolu yağacağını tahmin etmek zordu ama bulutlar hiç normal görünmüyordu. Bugün her şey olabilirdi. Tarih dersinde camdan dışarı baktım ve cenaze töreni hazırlıklarına benzer bir şeyler gördüm, cenaze daha ortada yoktu. Macon Ravenwood'un cenaze arabası ve arkasında yedi tane daha siyah Lincoln yolda ilerliyordu. Jackson Lisesi'nin yanından geçip kasabanın dışına, Ravenwood'a doğru ilerlemeye başladılar. Sınıfta kimse yaklaşmakta olan Honey Hill Savaşı canlandırmasını anlatmaya çalışan Bay Lee'yi dinlemiyordu ama herkes onunla gurur duyuyordu.

"1864 yılında Sherman, Birlik Generali John Hatch ve ordularına Charleston ile Savannah arasındaki demiryolunu ulaşıma kapatmasını emretti, böylelikle Konfederasyon askerleri onun 'Denize Kadar İlerleme' projesini engelleyemeyeceklerdi. Ama Birlik kuvvetleri yapılan bir takım 'Yanlış Seyir Hesaplamaları' sonucunda geçikti."

Tahtaya YANLIŞ SEYİR HESAPLAMALARI yazarken gururla gülümsüyordu. Anladık, Birlik kuvvetleri aptaldı. Bize Honey Hill Savaşı ya da Birlik kuvvetleri ile yapılan savaşlar hakkında verilen en önemli bilgi buydu. Yuvadan beri bunu öğreniyorduk. Tabii bu aptalların savaşı kazandığını sürekli olarak göz ardı ediyorduk. Gatlin'de bu konudan bahseden herkes, nedense Güneyli centilmenliği ile bir imtiyaza sahip olunmuş gibi bir tavır takınıyordu. Bay Lee'ye göre, Güney tarihi tanımıyla ana caddeyi kapmıştı.

Kimse tahtaya bakmıyordu. Herkesin gözü camdaydı. Siyah Lincoln marka arabalar, öndeki cenaze arabasını takip ederek atletizm sahasının arkasındaki yoldan geçtiler. Tabiri caizse, Macon kendini sokağa atmış seyircilere gösteri yapmanın tadını çıkarıyordu. Sadece geceleri sokağa çıkan bir adam için bu çok dikkat çeken bir durumdu.

Kaval kemiğime bir tekme yedim. Link, Bay Lee'nin yüzünü görememesi için sıranın üzerine yatmıştı. "Kanka, o arabaların içinde sence kimler var?"

"Bay Lincoln bize daha sonra neler olduğunu anlatmak ister misiniz? Yarın babanız süvarilere komuta edeceğine göre bilginiz vardır." Bay Lee kollarını kavuşturmuş bize bakıyordu.

Link öksürüyormuş gibi yaptı. Sindirilmiş bir kişiliğe sahip olan Link'in babası, geçen yıl Büyük Earl Eaton'un ölümünden sonra süvarileri komuta etme onurunu kazanmıştı. Bu canlandırmalarda rütbe kazanabilmenin tek yoluydu. Biri ölmek zorundaydı. Bu Savannah Snow'un ailesinde büyük bir gürültü yaşanmasına sebep olmuştu. Link bu 'canlı tarih' ile pek ilgilenmiyordu.

"Bir bakalım, Bay Lee. Durun, durun bulacağım. Hmm, biz karşılaşmayı kazandık ama savaşı kaybettik. Yoksa tam tersi miydi? Buralarda anlatılanlara göre bazen öyle olduğunu zannediyorum."

Bay Lee, Link'in yorumuyla ilgilenmedi. O muhtemelen bütün bir yılı evine yıldızlar ve çubuklardan oluşan Konfederasyon bayrakları asarak geçiriyordu, hem de çift enli kumaşlardan. "Bay Lincoln, Hatch ve Federaller Honey Hill'e geldiklerinde Albay Colcock–" bir anda bütün sınıf kıkırdadı, Bay Lee sinirlendi. "Evet, onun adı bu ve onun birliği yolun iki tarafına aşılmaz barikatlar kurdular. Bunu yedi silahla yaptılar." Bu yedi silah masalını daha ne kadar dinleyeceksiniz? Bunun balıklarla ekmek somunları arasındaki mucizeye benzetmemize çok az kalmıştı.

Link ana caddeyi işaret ederek bana döndü. "Eeee?"

"Sanırım Lena'nın ailesi. Doğum günü için gelecekler. Ridley'nin üzerinde Katolik okulu mini eteği ve dize kadar çoraplı çizgi dövmesini gösterdi. Link'in ona olan tutkusunun sönmüş olmasını dilemiştim hep ama bunun gerçekleşmemiş olduğunu fark ediyordum. Link Ridley'den o onunla işini bitirmeden önce kurtulamazdı, tabii önce bir uçurumdan atlamazsa. Atlasa bile kurtulamazdı.

"Doğru, Ridley bu konuda bir şeyler söylemişti."

"Siz hâlâ takılıyor musunuz?" Sorarken bile korkuyordum.

"Evet, dostum. Sır tutabilir misin?"

"Hep tutmadım mı?"

Link üzerindeki tişörtün kolunu sıvadı ve kolundaki

"Bunu Noel tatilinde yaptırdım. Hoş değil mi? Ridley bunu benim için elleriyle çizdi. O ölümcül bir ressam." Ölümcül kısmına katılıyordum. Ne diyebilirdim ki? Bir Kara Büyücünün çizgi film versiyonunu koluna dövdürmüşsün mü? Bir büyü altında olduğunu ve bu yüzden kızı sevgilisi sandığını mı?

"Annen bunu gördüğünde çılgına dönecek."

"Görmeyecek ki. Uzun kollu giyiyorum ve ayrıca eve yeni bir kural getirdik. Kapıyı vurmadan odama girmeyecek."

"Biliyorsun ki o hep böyle pazarlıklar yapar sonra da bildiğini okur."

"Kapıyı vursun da..."

"Senin iyiliğin için öyle olmasını umuyorum."

"Her neyse, Ridley ile benim Lena için bir sürprizimiz var. Bunu sana söylediğimi sakın Rid'e belli etme beni öldürür. Yarın Lena için bir parti veriyoruz. Ravenwood'daki büyük arazide."

"Bu bir şaka olmalı."

"Sürpriz." Çok heyecanlıydı. Sanki bu partinin yapılma ihtimali vardı ya da Lena katılabilirdi veya Macon buna izin verirdi.

"Bunu hangi kafayla düşündün? Lena bundan nefret edecek. O Ridley ile konuşmuyor bile."

"Bu Lena'nın suçu dostum. Bunu aşmalı, onlar aynı aileden." Onun Ridley'in etkisi altında olduğunu biliyordum ama bu canımın sıkılmasını engellemiyordu.

"Sen neden bahsettiğini bile bilmiyorsun. Bu konuya bulaşma sakın. Güven bana."

Slim Jim'ini açıp bir ısırık aldı. "Neyse ne dostum. Lena'ya bir hoşluk yapmaya çalışıyorduk. Onun için parti verecek birilerini bulması oldukça zor."

"Al sana bir sebep daha işte. Zaten kimse gelmez."

Sırıtarak Slim Jim'inin kalanını ağzına tıktı. "Herkes gelecek. Hepsi zaten geliyor. Rid öyle söyledi."

Ridley, elbette. Lolipopunu yalamaya başladığı anda Fareli Köyün Kavalcısı gibi bütün kasabayı peşine düşürecekti.

Link durumu anlamamakta ısrar ediyordu. "Orkestram, Kutsal Silindirler ona ilk kez çalacak."

"Ne?"

"Yeni orkestram. Biliyorsun işte kilise kampında kurdum." Kış tatilinde daha başka neler olduğunu öğrenmek istemiyordum. Tek parça halinde geri dönebildiği için mutluydum.

Bay Lee tahtaya kocaman bir sekiz yazdıktan sonra dikkatimizi çekmek için üzerine vurdu. "Sonunda Hatch, Konfederasyon askerlerini geçmeyi başaramadı, seksen dokuz ölü

ve altı yüz yirmi dokuz yaralıyla geri çekildi. Konfederasyon sadece sekiz askerini kaybederek çarpışmayı kazandı. Ve..."

Bay Lee gururla sekiz rakamının üzerine vurup duruyordu. "Ve siz de bu nedenle yarın benimle birlikte bu olayın yeniden canlandırılmasına yani canlı tarihe katılacaksınız."

Canlı tarih. Bay Lee ve benzerleri İç Savaş'ı yeniden canlandırma hareketlerine canlı tarih demeyi seviyorlardı ve buna inanıyorlardı. Bütün detaylar gerçekti, üniformalar, mühimmat, askerlerin savaş alanındaki yerleri...

Link bana sırıttı, Slim Jim şekerinin parçaları dişlerinin arasındaydı. "Sakın Lena'ya söyleme. Onun şaşırmasını istiyoruz. Bu bizden ona bir doğum günü hediyesi."

Sadece ona baktım. Lena'yı içinde bulunduğu karamsar hali ve turuncu hapishane tulumuyla gözümün önüne getirdim. Ardından da Link'in berbat olduğu su götürmez yeni orkestrasını, Jackson Lisesi partisini, değersiz Emily Asher ve Savannah Snow'u, Ridley'i ve Ravenwood'u... Hemen oracıkta yer alan Honey Hill'i hesaba bile katmadım. Macon'ın onaylamayan bakışlarını, Lena'nın diğer çılgın akrabalarını ve onu öldürmeye çalışan annesini. Macon'ın gözleriyle yaptığımız her hareketi izleyen köpeğini de unutmamak gerekirdi.

Zil çaldı. Şaşırmak kelimesi onun duygularını anlatmaya yetmezdi. Bunu ona haber vermesi gereken kişi de bendim.

"Yeniden canlandırmaya geldiğinizde kâğıdı imzalamayı unutmayın. İmzalamazsanız not alamazsınız! Güvenli bölgedeki halatların içerisinde kalmaya da dikkat edin. Vurulmanız A almanızı sağlamaz." Biz kapıya üşüşürken Bay Lee arkamızdan bağırıyordu.

Şu an vurulmak dünyadaki en kötü şey gibi durmuyordu hiç.

İç Savaş canlandırması ne tuhaf bir olaydı, Honey Hill Savaşı bir istisna değildi. Kim gerçekten o terleten iğrenç

kostümlere bürünmeyi sevebilirdi? Ya da kim o antika silahlarla bir tepenin üzerinde koşuştururdu? Yanlış bir hareketle insanların kolu bacağı kırılabilirdi. Büyük Earl Eaton bu uğurda ölmemiş miydi? Kim neredeyse yüz elli yıl önce olup bitmiş olan bir savaşı yeniden canlandırmak isterdi? Hem de Güney tarafının kazanmamış olduğu bir savaşı? Bunu kim yapardı?

Gatlin ve benzeri Güney bölgelerinde bu sorunun cevabı şuydu: doktorun, avukatın, papazın, arabanı tamir eden çocuk, mektuplarını getiren adam, baban, amcaların, dayıların, tüm kuzenlerin, tarih öğretmenin (özellikle Bay Lee) ve tabii ki kasabadaki tek silah dükkânının sahibi olan zat. Her Şubat ayının ikinci haftası, hava yağmurlu ya da güneşli olsun, bütün Gatlin halkı bu konuyla yatar bu konuyla kalkardı. Honey Hill savaşının canlandırılması.

Honey Hill bizim savaşımızdı. Buna kimin karar verdiğini bilmiyordum ama bu işin o yedi silahla bağlantısı olduğundan emindim. İnsanlar haftalarını Honey Hill'e hazırlanmakla geçiriyorlardı. Artık son ana gelmiştik, bölgedeki bütün üniformalar buharlı ütülerle ütülenmiş, yünlü kumaş kokusu bütün kasabayı sarmıştı. Whitworth marka tüfekler temizlendi, kılıçlar parlatıldı kasabadaki erkeklerin yarısı geçen hafta sonunu Buford Radford'un evinde ev yapımı kurşunlarını yaptılar, bir tek onun karısı çıkan kokuya itiraz etmiyordu. Dullar çarşafları yıkayıp, kasabaya canlı tarihi seyretmek üzere gelecek olan turistler için yüzlerce turta yapıp, dondurmakla uğraşıyorlardı. ADK üyeleri ise haftalardır canlandırmayı kendi versiyonlarıyla sunmak üzere Güney Mirasları Turu'na hazırlanıyorlardı. Kızları da Cumartesi günlerini turun ardından satmak için kek yapmakla geçiriyorlardı.

Bu çok eğlenceliydi, çünkü Bayan Lincoln de dahil olmak üzere, bütün ADK üyeleri bu tura dönem kostümleriyle katılıyorlardı. İç eteklerin, korselerin, kuşakların içine sıkışıyor ve hepsi birer doldurulmuş sosise benziyorlardı. Onların

kızları, yani geleceğin ADKları da dönem kostümleri giyiyor ve bir zamanların kült dizisi olan *Küçük Ev*'den fırlamış gibi oradan oraya koşuşturuyorlardı. Tur her zaman ADK yönetim binasından başlıyordu, burası Gatlin'deki en eski ikinci binaydı. Çatının tamirinin zamanında bitip bitmeyeceğini merak ediyordum. Bu kadınları, altlarında bir dahaki tatili bekleyen binlerce Büyücü kitabı olduğunu bilmeden orada duran ve bir takım yıldızlı kumaşları birbirlerine göstererek ilerlerken hayal ettim bir an.

Bu işe katılanlar sadece ADK üyeleri değildi. Bütün kasaba işe dahil olmuştu. Eyaletler Savaşı her ne kadar modern bir savaş olarak adlandırılıyorsa da kasabada şu an modern bir şey bulmak imkânsızdı. Şu an İç Savaş'tan kalan her tür kalıntı kasabada sergileniyordu. At arabalarından oluşturulmuş havan topları, bir ilkokul çocuğu bile bunu anlayabilirdi. Hemşireler bile orijinal Konfederasyon bayraklarını bulup kapılarının önüne asmışlardı. Onu verandanın üzerine asmayı reddetmiştim. Onların bunu gösteri amaçlı yaptığını biliyordum ama her şey bir yere kadardı.

Canlandırmadan bir gün önce büyük bir geçit töreni yapılırdı, katılımcılar tertemiz kostümleriyle turistlerin önünden geçerlerdi, bir gün sonra toz toprakla örtülü ceketlerinin parlak düğmelerini kimsenin görme ihtimali kalmayacaktı.

Törenin ardından büyük bir panayır düzenlenirdi, domuzlar çevrilir, öpüşme barakaları kurulur ve turta satışları yapılırdı. Amma günler boyu turta pişirirdi. Halk panayırını bu işin dışında bırakırsak, bu onun en büyük şovu olarak kabul edilebilirdi. Düşmanlarına kesin bir üstünlük sağlardı. Onun turtaları her zaman en çok satılan turtalardı ve Bayan Snow ile Bayan Lincoln buna deli olurlardı. Amma, ADK kadınlarına ikinci sınıf turta yaptıklarını göstererek onların burunlarını sürtmekten çok hoşlanırdı.

Her yıl Şubat ayının ikinci haftası böyle geçerdi, yaşam sona erene kadar da böyle geçecekti, hepimiz kendimizi Honey Hill Savaşı'nın içinde buluverirdik. 1864 yılında çift

namlulu tüfekler, at arabaları (kendine saygısı olan bir oyuncu kendi atına binerdi), toplar... Bu yıl farklı bir şey daha vardı. Topları kamyonetler yedeğe almıştı. Ayrıca, bir yerlerde farklı bir savaşın farklı hazırlıkları yapılıyordu.

Bu savaş Gatlin'deki en eski ikinci evden başlamayacaktı, en eskisinde yaşanacaktı. Bu savaş silahlar ve atlarla yapılmayacaktı ama diğer savaştan altta kalır bir yanı yoktu. Dürüst olmak gerekirse, kasabada yapılacak olan tek savaş oydu.

Honey Hill'in sekiz kaybına gelirsek onlar için üzüleceğimi hiç sanmıyordum ama Lena'yı kaybedersem ben de kaybolurdum.

Honey Hill Savaşı'nı bir kenara bırakmak en iyisiydi, zaten bana D-Day oyununu hatırlatmaktan öteye gitmiyordu.

11.2

Tatlı On Altı

Beni rahat bırakın! Hepinize söylüyorum! Yapabileceğiniz hiçbir şey yok!

Lena'nın sesi beni uykumdan uyandırdı. Bir an bile düşünmeden kotumu ve gri tişörtümü giydim. Bugün. Artık sonu beklemek zorunda değildik.

Son gelmişti.

patlamayla değil iniltiyle, patlamayla değil iniltiyle, patlamayla değil iniltiyle

Lena kaybediyordu ve daha gün yeni ağarıyordu.

Kitap. Lanet olsun. Onu unutmuştum. Basamakları ikişer ikişer çıkarak odama döndüm. Dolabımın üst rafına uzandım, kitabın sıcaklığına kendimi hazırladım.

Yanmadım. Orada yoktu.

Ayların Kitabı, kitabımız gitmişti. O kitap bize lazımdı, bugün o gündü. Lena'nın sesi beynime vuruyordu.

işte dünya böyle sona erecek patlamayla değil iniltiyle

Lena, T. S. Elliot'ın şiirini tekrarlıyordu, bu hiç de iyiye işaret değildi. Volvo'nun anahtarlarını kaptığım gibi dışarı koştum.

Dove Sokağı'ndan aşağı doğru ilerlerken güneş yükselmeye başlamıştı. Greenbrier ya da kasabada yaşayanlara göre boş arazi – Honey Hill Savaşının yapıldığı yer – canlandırmaya başlamıştı. Dışarıdan gelen silah seslerini duyamıyordum, çünkü kafamın içinde atılanlar onlardan çok daha güçlüydü.

Ravenwood'un verandasının merdivenlerini tırmanırken, Boo Radley'nin orada havlayarak beni beklediğini gördüm. Larkin kolonlardan birine dayanmıştı. Deri ceketiyle orada durmuş, koluna sarılıp duran yılanla oynuyordu. Bir kol, bir yılan oluyordu. Kumar masasında kağıtları karıştıran bir krupiye gibi onları sürekli olarak değiştiriyordu. Bu görüntü bir an dikkatimi dağıttı. O ve Boo'nun havlaması. Düşün. Boo bana mı yoksa Larkin'e mi havlıyordu anlayamıyordum. O Macon'a aitti ve son dönemde Macon ile aramızda konuşulacak bir şey kalmamıştı.

"Hey, Larkin." Hafifçe başını salladı, benimle ilgilenmedi. Hava soğuktu ve ağzından bir duman yükseldi, hayali bir sigara içer gibiydi. Duman kıvrılarak beyaz bir yılan şeklini aldı ve kendi kuyruğunu ısırarak yok oldu.

"Yerinde olsam içeri girmezdim. Sevgilin birazcık, nasıl anlatsam? Zehir saçıyor mu desem?" Bu kez yılan boynuna dolandı ve ceketinin yakasıyla birleşti.

Del Teyze kapıyı açtı. "Sonunda, biz de seni bekliyorduk. Lena odasında ve hiçbirimizi içeri sokmuyor."

Del Teyze darmadağınık bir haldeydi, eşarbı bir omzundan aşağı sarkmış, gözlüğü yamulmuş, topuzunun bir kısmı açılmıştı. Eğilip ona sarıldım. Hemşireler'in lavanta kokulu antika çarşaf dolapları gibi kokuyordu. Reece ve Ryan onun arkasında hüzünlü bir tavırla durmuş, kötü haberi bekler gibiydiler.

Ravenwood bu kez sanırım Lena'nın ruh halini yansıtıyordu, Macon'ınki de olabilirdi ya da ikisinin birden... Macon ortalıkta yoktu, o yüzden net bir şey söyleyemiyordum. Öfkesinin rengi duvarlardan belli oluyordu. Öfke ya da aynı yoğunlukta olan bir duygu her avizede, her şamdan da, titreşen bütün alevlerde, yerdeki küçük halılarda, her lambanın gölgesinde yansıyordu. Yerde sürünen bir gölge vardı ve duvarları da yutmuş gibiydi, siyah Converse'lerimi yürürken yerde göremiyordum. Mutlak karanlık.

Odanın nasıl göründüğünü anlatamazdım. Burada bu-

lunan duygu yoğunluğu dikkatimi dağıtmıştı, koku şmuşluk her yana hâkimdi. Lena'nın odasına giden merdivenin ilk basamağına tereddüt içerisinde bir adım attım. Bu basamaklardan yüzlerce kez çıkmıştım ama bugün çok farklıydı, sanki nereye gittiklerini bilmiyordum. Del Teyze, Reece ve Ryan'a baktıktan sonra üçü birden bilinmez bir cepheye gidiyormuşum gibi beni takip etmeye başladılar.

İkinci basamağa bastığım anda bütün ev sallandı. Ağır şamdanların bulunduğu avizeler sallanıyor başımdan aşağı erimiş mumlar damlıyordu. İrkilerek geri kaçtım. Basamaklar kıvrılarak ayağımın altından yok oldular ve ben kıçımın üzerine oturup koridorun parlak zemininde kaymaya başladım. Reece ile Del Teyze yoldan çekilmeyi başardılar ama küçük Ryan'ı da bir bowling topu gibi benimle birlikte sürükledim.

Ayağa kalkıp yukarı doğru bağırdım. "Lena Duchannes. Merdivenleri bir kez daha bana saldırtırsan seni Disiplin Kurulu'na ben şikâyet edeceğim."

Yeniden ilk basamağa çıktım ardından ikinciye. Bir şey olmadı. "Bay Hollingsworth'ü çağırıp senin tescilli bir deli olduğunu söyleyeceğim." Basamakları çifter çifter atlayıp ilk sahanlığa varmayı başardım. "Bunu bana bir kez daha yaparsan bunu sen de onaylamış olacaksın, beni duyuyor musun?" Ve onu duydum, cevap vermeye başlamıştı.

Anlamıyorsun.

Korktuğunu biliyorum L. ama herkesi kendinden uzaklaştırman hiçbir şeyi düzeltmez.

Git buradan.

Hayır.

Ciddiyim, Ethan. Git buradan. Sana bir şey olmasını istemiyorum.

Yapamam.

Odasının kapısına varmıştım. Yanağımı kapının soğuk alt şabına dayadım. Onun yanında olmak istiyordum, kalp krizi geçirmeden ona yaklaşabileceğim kadar çok yaklaşmak istiyordum. O duruma geldiğimde o beni bırakırdı ve bu kadarı da bana şimdilik yeterdi.

Orda mısın Ethan?

Tam buradayım.

Korkuyorum.

Biliyorum L.

Senin incinmeni istemiyorum.

İncinmeyeceğim.

Ethan senden ayrılmak istemiyorum.

Ayrılmayacaksın.

Ya ayrılırsam?

Seni bekleyeceğim.

Karanlık olsam bile mi?

Kapkara olsan bile.

Kapıyı açıp beni içeri çekti. Müzik çalıyordu. Bu şarkıyı biliyordum. Bu daha sert ve metal bir düzenlemeydi ama onu çok iyi biliyordum.

On altı ay, on altı yıl,
On altıncı en büyük korkun,
Yıllar boyu dökülen gözyaşlarını,
On altı kez düşünde gördün…

Gece boyunca ağlamış gibi görünüyordu. Muhtemelen bunu yapmıştı. Yüzüne dokunduğumda yaşların izlerini hissettim. Onu kollarıma aldım ve şarkıyla birlikte sallanmaya başladık.

On altı Ay, on altı yıl,
Gök gürültüsü kulaklarında,
Aramızda on altı mil kalınca,
On altı araştırır on altının korktuğunu.

Odası tam bir savaş alanı gibiydi. Duvarlardaki bütün alçılar çatlamış ve yerlere dökülmüş, şifonyeri ters dönmüştü,

odayı bir hırsız girip talan etmiş gibiydi. Pencereleri kırılmıştı. Camları olmadan eski kalelerdeki hapishane pencerelerine benziyorlardı. Mahkûm, melodi çalmaya devam ederken bana asılı bir şekilde durdu.

On altı Ay, on altı yıl,
On altı kez korkularımı düşledin,
On altı bağlamaya çalışacak tüm küreleri,
On altı çağırır ama onu sadece biri duyar…

Buraya son geldiğimde Lena'nın tavanı onun iç düşünceleriyle kaplıydı. Ama şu an odadaki bütün yüzeyler onun el yazısıyla kapkara olmuştu. Tavanda: *Sevdiğini yalnızlık bekliyor / Ona bir daha sarılamayacağını biliyorsun.* Duvarlarda: *Karanlıkta kaybolsam bile / Kalbim seninle.* Kapı çerçevelerinde: *Ruhu onu taşıyanın ellerinde ölür.* Aynalarda: *Kaçacak bir yer bulabileydim / Saklanabilecek bir yer, orada olurdum.* Şifonyerin üzeri bile doluydu: *En karanlık gün ışığı beni burada bulacak, bekleyenler sürekli olarak izlemede,* ve bir tanesi her şeyi açıklar gibiydi: *Kendinden nasıl kaçabilirsin?* Hikâyesini kelimelerde görüyor müziğin içinde duyuyordum.

On altı Ay, on altı yıl,
Belirleyici Ay'a çok az kaldı
Bu sayfalardaki Karanlık temizler,
Bağlar alevleri alazlandıranları…

Elektrogitar yavaşladı ve yeni bir dörtlük duydum, şarkının sonuydu. Sonunda bir şey vardı. Sözleri dinlerken rüyalarımdaki toprağı, ateşi, suyu ve rüzgârı bir kenara bıraktım.

On altıncı Ay, on altıncı yıl,
Korktuğun gün tam karşında,
Belirle ya da belirlen,
Kan dök, gözyaşı dök,
Ay ya da Güneş – önünde eğil ya da yok et.

Gitar sustu. Öylece durduk.

"Ne düşünüyorsun?"

Elini dudaklarımın üzerine koydu. Konuşmaya tahammülü yoktu. Onu hiç bu kadar kırılgan görmemiştim. Soğuk bir rüzgâr onu yalayarak geçip arkamdaki kapıdan dışarı çıktı. Yanakları soğuktan mı ağlamaktan mı kızarmıştı? Sormadım. Yatağın üzerine düşerek top gibi kıvrıldık. Hangi uzuv kime aitti, ayırt etmek zordu. Öpüşmüyorduk ama öpüşür gibiydik. İki insanın birbirine ne kadar yakınlaşabileceğini hayal etmiştim ama bu kadarını edememiştim.

Birini sevmek ve onu kaybettiğini düşünmek böyle bir his olsa gerekti. Onu hâlâ kollarında tutuyor olsan bile…

Lena titriyordu. Onun her kemiğini, her kasını hissedebiliyordum, bu titreme istem dışıydı. Kolunu boynundan ayırıp ayakucuna doğru uzandım ve orada duran yorganı üzerimize çektim. O iyice göğsüme sığındı ve ben yorganı iyice yukarı çektim. Başımızın üzerindeydi ve karanlık mağaramızda bir tek ikimiz vardık.

Mağaramız nefeslerimizle ısındı. Onu dudaklarından öptüm, o da beni öptü. Aramızdaki akım şiddetlenince geri çekilip yüzünü boynuma gömdü.

Ethan sonsuza kadar böyle kalabilir miyiz?

Sen ne istersen onu yaparız. Bugün senin doğum günün.

Kollarımın arasında gerildiğini hissettim.

Bunu bana hatırlatma.

Ama sana bir hediye getirdim.

Örtüyü hafifçe kaldırdı ve içeri ışık sızdı. "Sana bunu yapmamanı söylemiştim."

"Ne zamandan beri söylediğin her şeyi dinlemeye başladım? Ayrıca, Link bir kızın bana doğum gününde hediye alma demesinin, bana doğum günümde bir hediye al ve bu bir mücevher olsun anlamına geldiğini söyledi."

"Bu, bütün kızlar için geçerli değil."

"Tamam, unut o zaman."

Yorganı bıraktı ve yeniden kollarımın arasına girdi.

Öyle mi?
Ne?
Mücevher.
Hediye istemediğini sanıyordum.
Sadece merak.

Gülümseyerek yorganı indirdim. Soğuk hava bir anda üzerimize çullandı, kotumun cebinden son hızla kutuyu çıkarıp yorganın altına geri döndüm. Yorganı elimle kaldırıp kutuyu görebilmesini sağladım.

"Ört onu, çok soğuk."

Bıraktım ve yeniden karanlığa boğulduk. Kutu yeşil yeşil parlamaya başladı ve Lena'nın ince parmaklarıyla gümüş kurdeleyi açtığını gördüm. Işık büyüdü, ısındı ve daha da parladı, yüzü aydınlandı.

"Bu yeni bir tane." Yeşil ışıkta ona gülümsedim.

"Biliyorum. Sabah uyandığımdan beri oluyor. Aklıma gelen şey anında gerçekleşiyor."

"Hiç fena değil."

Kutuya özlemle bakıyordu, onu açmadan ne kadar bekleyebileceğini hesaplıyor gibiydi. Bir anda bunun Lena'nın bugün alacağı tek hediye olduğunu fark ettim. Son dakikaya kadar ona söylememekte direndiğim sürpriz parti gibi.

Sürpriz parti mi?
Ufff.
Dalga geçiyor olmalısın.
Bunu Ridley ile Link'e söyle.
Öyle mi? Sürpriz kısmı doğru ama parti olmayacak.
Kutuyu aç.

Gözleri parlayarak bana baktı ve kutuyu açtı. Etraf daha da aydınlandı, bunun hediye ile bir ilgisi yoktu. Yüzü yumuşadı partinin başıma açtığı beladan kurtulmuş olduğumu hissettim. Sanırım Link haklıydı. Kızlar ve mücevherler.

Kolyeyi havaya kaldırdı, zincirin ucunda sallanan bir yüzük. Üç sıra farklı renk altından –pembe, sarı, beyaz – yapılmıştı, örülü bir demet gibiydi.

Ethan! Bayıldım.

Beni deliler gibi öpmeye başladı, o öperken ben konuşmaya başladım, çünkü bunu ona söylemek zorundaydım. O takmadan önce muhakkak söylemeliydim. "Bu annemindi. Onun mücevher kutusundan aldım."

"Emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. Bu önemli değilmiş gibi davranamazdım. Lena anneme olan hislerimi biliyordu. Bu çok önemli bir şeydi ve ikimiz de bunun farkındaydık. "Elmas ya da pırlanta gibi değerli bir şey değil ama benim için çok değerli. Sana vermem onu mutlu ederdi, bunu biliyorum. Çünkü... Biliyorsun işte..."

Ne?
Ah.

"Söylememi mi istiyorsun?" Sesim garip çıkıyordu, son derece titrek.

"Seni zorlamaktan nefret ediyorum ama bunu dile getirmekte başarılı olduğun söylenemez." Kıvrandığımın farkındaydı ama bana söylettirecekti. Sessiz konuşmayı tercih ediyordum. Gerçek bir konuşmayı o şekilde yapmak bana daha kolay geliyordu. Boynuna düşen saçları arkaya itip kolyeyi taktım. Boynunda, hiç çıkarmadığı diğer kolyesinin üzerinde parlamaya başladı. "Çünkü benim için çok özelsin."

Ne kadar özel?
Cevap boynunda duruyor.
Boynumda bir sürü şey duruyor.

Onun kolyesine dokundum. Çerden çöpten şeylerle dolu gibi duruyordu ama hayattaki en değerli çer ve çöple doluydu. Ayrıca onların bir kısmı da benim çer çöpümdü. İlk buluşmamızda sinemadan kalma ortası delik bir kuruş, su kulesinin orda geçirdiğimiz gün giydiği kırmızı süveterden bir iplik ki bu aramızda bir espri haline gelmişti. Ona disiplin kurulunda şans getirmesi için verdiğim gümüş düğme. Annemin küçük kâğıt yıldızı.

O zaman cevabı da biliyorsun.

Eğilip beni öptü, bu gerçek bir öpücüktü. Bu sadece öpücük olarak adlandırılamazdı. Bu işin içine kolların, bacakların, boynun karıştığı, yorganın kayarak yere düştüğü, pencerelerin kendini onardığı, şifonyerin düzeldiği, giysilerin askılara geri döndüğü ve soğuğun yok olduğu odanın sıcacık olduğu bir öpüştü. Bu ısı, vücudumda hissettiğimin yanında hiç kalırdı. Elektrik bugüne kadar hissettiklerimden çok daha güçlüydü kalbim çok süratli atmaya başlamıştı.

Hafifçe geri çekildim ve nefes nefese konuşmaya çalıştım. "İhtiyacın olursa Ryan nerede? Bu soruna bir an önce bir çözüm bulmalıyız."

"Merak etme, aşağıda." Beni yeniden kendine çekti, şömine alev alev yanmaya başlamıştı, bacayı tehdit ediyorlardı sanki.

Mücevher, söylüyorum işte. Ve bir şey daha. Aşk.

Ve belki de tehlike.

"Geliyorum Macon Dayı!" Lena bana dönüp içini çekti. "Sanırım bunu daha fazla erteleyemeyiz. Aşağı inip aileyle görüşmeliyiz." Kapıya baktı, kilit kendi kendine açıldı. Onun sırtını okşayarak yüzümü buruşturdum. Bu kadardı.

Lena'nın odasından çıktığımızda hava kararmaya yüz tutmuştu. Öğle yemeği zamanında gizlice mutfağa gidip atıştıracak bir şeyler bulmayı teklif etmiştim ama Lena gözlerini yumup, kapının altından bir oda servisi mönüsünün odaya atılmasını sağlamıştı. Sanırım bugün mutfak bile onun için endişeleniyordu. Ya da o da Lena'nın yeni gelişen güçlerine benim gibi karşı koyamıyordu. Kilolarca çikolatalı krep yiyip çikolatalı süte bulandım. Lena bir sandviç ve bir elma yedi. Sonra yine öpüşmeye başladık.

İkimizde onun odasında son uzanışımız olabileceğinin farkındaydık. Yapabileceğimiz bir şey yok gibi görünüyordu. Durum böyle olunca yapabileceğimiz tek şeyi yapmaya karar vermiştik.

İşin aslında hem çok mutluydum hem de çok korkuyordum. Henüz akşam yemek vakti gelmemişti ve hayatımın hem en iyi hem de en kötü gününü yaşıyordum.

Merdivenlere doğru ilerlerken Lena'nın elini tuttum. Hâlâ sıcaktı ve bu Lena'nın kendini daha iyi hissettiğini anlatıyordu. Boynundaki kolyeler parladı, biz yürüdükçe iki yanımızda altın ve gümüş şamdanlar belirdi. Ravenwood'u bu kadar parıltılı bir şekilde görmeye alışmamıştım, bir an bunu kutlamaların yapılacağı gerçek bir doğum günü gibi hissettim. Bir an.

Sonra Macon ile Del Teyze'yi gördüm. Ellerinde birer mumla duruyorlardı, arkalarında karanlık ve gölgelerle dolu bir Ravenwood vardı. Arkadaki karanlık figürlerin ellerinde de birer mum vardı. Daha da kötüsü Macon da Del Teyze de simsiyah giyinmişti, bunlar eski rahip ve rahibe cübbelerine benziyordu. Bu hiç de bir doğum günü partisine benzemiyordu. Daha çok bir cenazeyi andırıyordu.

Nice mutlu on altılara. Neden odadan çıkmak istemediğini şimdi anladım.

Artık neden bahsettiğimi anlıyorsun işte.

Son basamağa varınca, Lena beni durdurup yüzüme baktı. Eski gri kotu ve benim ona bol gelen Jackson tişörtümle hiç oraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Lena'nın hayatı boyunca bu şekilde giyinmemiş olduğunu düşündüm. Sanırım benim bir parçamı mümkün olduğunca çok üzerinde taşımak istiyordu.

Korkma. Bu sadece bağlama, ay yükselene kadar güvende olmamı sağlayacak. Belirlenme ay tam yükselmeden gerçekleşemez.

Korkmuyorum L.

Biliyorum. Kendi kendime konuşuyordum.

Elimi bıraktı ve son basamaktan indim. Ayağı cilalı siyah zemine değer değmez değişti. Üzerinde vücudunun kıvrımlarını saklayan bir cübbe belirdi. Saçlarının siyahından parmak ucuna kadar her yeri siyahlara büründü, yüzünün dı-

şında her yeri kararmıştı. Yüzü soluktu ve ay gibi parlıyordu. Boğazına dokundu, annemin kolyesi hâlâ orada duruyordu. Bunun ona benim de burada olduğumu hatırlatmasını umdum. Umarım annem de bize yardım ediyordu.

Sana ne yapacaklar? Bu o toplu seks partilerinden birine dönüşmeyecek değil mi?

Lena kahkahalarla gülmeye başladı. Del Teyze korkuyla ona baktı. Reece bir eliyle kostümünü düzeltti, kendini üstün görüyordu, Ryan kıkırdamaya başladı.

"Kendine gel," diye fısıldadı Macon. Siyah cübbesinin içinde de deri ceketinin içinde olduğu kadar rahat görünen Larkin de kıkırdadı. Lena kahkahasını cübbesinin kollarıyla bastırmaya çalıştı.

Mumlar hareket ettikçe bana yakın duran yüzleri seçebilmeye başladım: Macon, Del, Lena, Larkin, Reece, Ryan ve Barclay. Daha az tanıdık yüzler de vardı. Arelia, Macon'ın annesi ve daha yaşlı buruşuk ve yanık bir yüz. Durduğum yerden bile bu yüzün torununa ne kadar çok benzediğini görebildim ve onun kim olduğunu anlayıverdim.

Lena da onu benimle aynı anda gördü. "Nine!"

"Mutlu yıllar hayatım!" Çember bozuldu ve Lena kendini beyaz saçlı kadının kollarına attı.

"Geleceğini sanmıyordum!"

"Elbette gelecektim. Sana sürpriz yapmak istedim. Barbados çok uzak değil, göz açıp kapayana kadar geliverdim."

Kelimeleri asıl anlamıyla mı kullanıyor? O ne peki? Başka bir Gezici ya da Macon gibi bir Karabasan mı?

Sık uçanlardan Ethan. Birleşik Havayolları.

Lena'nın biraz olsun huzura kavuştuğunu hissedebiliyordum ama ben kendimi gittikçe daha garip hisseder olmuştum. Tamam, babam bir deliydi, annem ölmüştü ve beni büyüten kadın bir takım vudu büyüleri biliyordu. Onlara alışmıştım. Ama etrafımda cüppeler giyip, ellerinde mumlarla duran bu Büyücülere alışmam için Amma ile yaşamış olmaktan çok daha fazlası gerekiyordu. Onlar Latince konuşup büyülerini yapmaya başlamadan önce, bir şeyler daha öğrenmeliydim.

Macon çemberin ortasına doğru ilerledi. Çok geç. Mumunu havaya kaldırdı. *"Cur Luna hac Vinctum convenimus?"*

Del Teyze hemen arkasına geçti. Mumu havaya kaldırırken alevler kıpırdandı, çeviriye başladı. "Neden bu Ay dönümünde *bağlanmak* üzere toplandık?"

Çemberdekiler mumlarını tutarak bir ağızdan cevap verdiler. *"Sextusdecima Luna, Sextusdecimo Anno, Illa Capietur."*

Lena onlara İngilizce cevap verdi. Mumunun alevleri çok titreşiyordu, yüzünü yakacaklardı sanki. "On altıncı ayda, on altıncı yılda, *belirlenecek*." Lena başını dimdik tutarak çemberin ortasında duruyordu. Mum ışığı yüzünde değişik gölgeler oluşturuyordu. Onun mumunun alevi yeşermeye başlamıştı.

Ne oluyor Lena?

Endişelenme bağlamanın bir parçası.

Eğer *bağlama* buysa *belirlenmeye* hazır olabileceğimi hiç sanmıyordum.

Macon Şükran Günü'nden hatırladığım dörtlüğü söylemeye başladı. Buna ne diyorlardı?

"Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Kanımın kanı, tüm korumam senin!"

Lena'nın yüzü beyazladı. Sanguinis Çemberi. Hatırladım. Lena gözlerini kapatarak mumu başının üzerine doğru kaldırdı. Yeşil alev turuncu-kırmızı kocaman bir aleve dönüştü ve diğer mumların üzerine bir bir sıçrayıp onları daha da ışıklı bir hale getirdi.

"Lena!" Patlama sesinin tam ortasında bağırdım ama bana cevap vermedi. Alevler başımızın üzerinde bulunan karanlığa doğru yükselmeye başladı, şu anda Ravenwood'un tavanı ya da çatısı yoktu. Kör olmamak için kolumu gözlerime siper

ettim. Aklıma sadece Şükran Günü gecesi geliyordu. Ya yine aynı şeyler olacaksa? O gece Sarafine'i devre dışı bırakmak için neler yaptıklarını hatırlamaya çalıştım. Ne söylüyorlardı? Macon'ın annesi ona ne isim vermişti?

Sanguinis. Ama kelimeleri hatırlayamıyordum zaten Latince de bilmiyordum, hayatımda ilk kez Klasikler Topluluğu'na katılmadığım için pişmanlık duydum.

Ön kapı vuruldu ve anında alevler yok oldu. Cübbeler, ateş, mumlar, karanlık ve ışık yok oldu. İkinci vuruştan hemen önce hepsi normal bir aile olarak doğum günü pastasının etrafında toplanmış şarkılarını söylüyorlardı.

Bu da nerden-?

"Mutlu yıllar sana!" Kapı vurulmaya devam ederken şarkı sona erdi. Salonun ortasındaki çay sehpasının üzerinde, pembe, sarı ve beyaz renklerden oluşmuş üç katlı kocaman bir doğum günü pastası, beyaz keten örtülerin üzerinde duruyordu. Yanında çay servisi hazırdı. Lena çıkan dumanları eliyle iterek mumları söndürdü, biraz önce alevlerin altında duruyordu. Aile onu alkışladı. Kotu ve Jackson tişörtümle on altı yaşına basan herhangi bir kızdan hiç farklı değildi.

"İşte bizim kızımız!" Ninesi örgüsünü yanına bırakıp, pastayı kesmeye başladı, Del Teyze çayları fincanlara dolduruyordu. Reece ile Ryan kocaman hediye paketlerini taşırken, Macon Viktorya tarzı koltuğunda oturmuş viskisini dolduruyordu.

Neler oluyor L? Biraz önce ne oldu?

Kapıda birileri var, önlem alıyorlar.

Ailene yetişmem imkânsız.

Pasta ister misin? Bu bir doğum günü unuttun mu?

Kapı vurulmaya devam etti. Larkin başını tabağında duran ve Lena'nın en sevdiği pasta olan kocaman kırmızı kadife pastadan kaldırıp sordu. "Kimse kapıya bakmayacak mı?"

Macon kaşmir ceketini düzeltti ve sükûnetle Larkin'e baktı. "Bak bakalım gelen kimmiş Larkin?"

Macon, Lena'ya bakarak başını iki yana salladı. Bugün

kapıya o bakmayacaktı. Lena başıyla kabul ettiğini belirterek ninesine yaslandı. Nine en sevgili torunuyla pastanın üzerinden gülümsüyordu. Eliyle yanındaki yastığın üzerine hafifçe vurdu. Harika. Nineyle tanışma sırası bendeydi.

Dışarıdan gelen tanıdık sesi duyunca kapının önündekileri düşündüm ve nineyi bin kez tercih ettim. Gelenler, Link, Ridley, Savannah, Emily, Eden, Charlotte, fan kulübün diğer üyeleri ve toplu halde basketbol takımıydı. Hiç birinin üzerinde günlük üniformaları olan Jackson Melekleri tişörtü yoktu. Bunun sebebini hemen hatırladım. Emily'nin çenesinde bir iş lekesi vardı. Canlandırma. Lena ile ben büyük bir kısmını kaçırmıştık ve Tarih dersinden kalacaktık. Şu ana kadar çoktan bitmiş olmalıydı, havai fişeklerin vakti gelmişti. Komik, başka bir gün olsa alınacak olan o F büyük bir sorun olurdu.

"SÜRPRİZ!"

Anlatılır gibi bir sürpriz değildi. Bir kez daha karmaşa ve tehlikenin Ravenwood'a girmesine sebep olmuştum. Herkes girişe dolmuştu. Nine koltuktan el salladı, Macon içkisini yudumladı, her zamanki gibi kontrollüydü. Onu tanıyanlar bu kontrolü kaybetmek üzere olduğunu anlayabilirlerdi.

Anlayamamıştım, Larkin içeri girmelerine neden izin vermişti?

Bu olamaz.

Sürpriz parti tamamen aklımdan çıkmıştı.

Emily önünde duranları itti. "Doğum günü kızı nerede?" Kollarını açmış sarılmak üzere Lena'ya doğru ilerliyordu. Lena geri çekildi ama Emily'yi caydırmak güçtü.

Emily kollarını Lena'ya çok eski kayıp bir dostuna kavuşmuş gibi doladı. "Hafta boyunca bu partiyi planladık. Canlı müziğimiz var ve Charlotte bu ışıkları önümüzü görebilmemiz için kiraladı, Ravenwood arazisi oldukça karanlık da." Emily yasak bir şey yapıyormuş gibi sesini kıstı. "Ve şeftalili likörümüz var."

"Bunu muhakkak görmelisiniz," Charlotte konuşmak-

ta zorlanıyordu, çünkü kotu çok dardı ve nefes alamıyordu. "Bir tane lazer makinesi var. Ravenwood'da çılgın bir parti. Harika değil mi? Summerville'deki partiler gibi olacak."

Çılgın parti mi? Ridley çok çalışmış olmalıydı. Emily ile Savannah, Lena için parti düzenliyor ve ona kar kraliçesiymiş gibi muamele ediyorlardı. Bu onları uçurumdan atlatmaktan çok daha zor olmalıydı.

"Hadi bakalım, şimdi yatak odana gidelim ve seni doğum günü partine hazırlayalım, doğum günü kızı!" Charlotte her zamankinin aksine, ön plana çıkmış amigoların şefi gibi davranıyordu.

Lena yeşermişti. Odasına mı? Duvardaki yazıların yarıdan fazlası onlar hakkındaydı.

"Sen ne diyorsun Charlotte? Bence harika görünüyor. Sen de öyle düşünmüyor musun Savannah?" Emily, Lena'ya göz kırptı ve Charlotte'a ayıplayan gözlerle baktı, öyle görünmek için canını verirmiş gibi duruyordu.

"Dalga mı geçiyorsun? Bu saçlar için ölürdüm," dedi Savannah parmağına Lena'nın saçlarından bir tutamı doladı. "Kusursuz bir siyahlığa sahip."

"Geçen yıl benim saçlarım da siyahtı, en azından alt kısmı," diye bağırdı Eden. Eden geçen sene saçlarının alt kısmını siyaha boyatıp tepesini sapsarı bırakmıştı, kendini farklı kılmak için giriştiği başarısız deneyimlerinden biriydi. Savannah ve Emily, onu ertesi gün eski saç rengine dönene kadar acımasızca eleştirmişti.

"Sen bir kokarcaya dönmüştün." Savannah, Lena'ya gülümsedi. "O ise tam bir İtalyan'a benziyor."

"Hadi gidelim. Herkes seni bekliyor," dedi Emily Lena'nın kolunu tutarak. Lena onun elinden kurtuldu.

Bu işin içinde bir iş var.

Var ama senin düşündüğün türden bir şey değil. Büyük ihtimalle bir Cezbedici ve lolipopla ilgili.

Ridley. Anlamam gerekirdi.

Lena, Del Teyze ile Macon'a baktı. İkisi de dehşete kapılmış gibi bakıyordu. Bugüne kadar öğrenmiş oldukları onca Latince kelime onları buna hazırlamamıştı. Bu meleğimsi şeylerin ne olduğunu bilmeyen nine gülümsedi. "Aceleniz ne çocuklar? Oturup birer fincan çay içmez misiniz?"

"Merhaba nine!" Ridley kapının önünden bağırdı, verandada takılıyordu. Hiç durmadan lolipopunu yalıyordu, durduğu anda yapmış olduğu kâğıttan evin dağılmasından korkar gibiydi. Bu kez kapıdan girmek için beni kullanmamıştı. Çok eğlenir gibi görünen ama onun önünde duran Larkin'in bir metre kadar gerisinde duruyordu. Üzerinde *Hot Rod* dergisinin kapağındaki kızların giyeceği türden dantel bir atlet vardı, altında da düşük belli kot bir etek.

Ridley kapıdan kafasını uzattı. "Sürpriz, sürpriz!"

Nine çay fincanını sehpaya koydu ve örgüsünü aldı. "Ridley. Seni görmek ne güzel! Yeni görüntün sana çok yakışmış hayatım. Peşinde bir sürü erkek olduğundan eminim." Nine Ridley'e masum bir tavırla gülümsedi, gözlerinin içi hiç gülmüyordu.

Ridley suratını astı ama lolipopunu emmeye devam etti. Durduğu yere doğru ilerledim. "Kaç tane emmen gerekti Ridley?"

"Ne için Kısa Çöp?"

"Savannah Snow ile Emily Asher'ın Lena'ya parti vermesini sağlamak için."

"Tahmin edebileceğinden çok daha fazla." Dilini çıkarıp gösterdi, morla kırmızı arası bir renge bürünmüştü. Görüntü baş döndürücüydü.

Larkin içini çekerek dışarı baktı. "Dışarıda yüzlerce çocuk vardır. Sahne, kolonlar her şey hazır, arabalar yol kenarına park edilmiş."

"Gerçekten mi?" Lena pencereden dışarı baktı. "Manolya ağaçlarının tam ortasına sahne kurulmuş."

"Benim manolya ağaçlarımın ortasına mı?" Macon ayağa kalktı.

Olan biten her şeyin bir maskaralık olduğunun farkın-

daydım, Ridley lolipopu emdikçe parti hazırlıkları daha da canlanıyordu, bunu Lena da biliyordu. Yine de gözlerinde bir parıltı vardı. Bir yanı o partiye katılmayı çok istiyordu.

Okuldaki herkesin bulunduğu bir sürpriz parti. Bu Lena'nın normal kız olma listesinde muhakkak yer alıyordu. Büyücü olmanın üstesinden gelebilirdi. Dışlanmaktansa çok yorulmuştu.

Larkin, Macon'a baktı. "Onların buradan gitmesini sağlayamazsın. Bence izin ver. Sürekli olarak yanında olacağım, Ethan da var."

Link kalabalığı yardı. "Kanka, hadi gidelim. Ben ve orkestram Kutsal Silindirler, Jackson Lisesi'ne ilk kez çalacağız. Harika olacak." Link onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Şüpheci gözlerimi Ridley'e çevirdim. O omuz silkerek lolipopunu emmeye devam etti.

"Hiçbir yere gitmiyoruz. Bu gece olmaz." Link'in buraya geldiğine inanamıyordum. Annesi bunu öğrenince kalp krizi geçirecekti.

Larkin, Macon'a baktı, o çok huzursuzdu. Sonra Del Teyze'ye baktı, o ise tam bir panik içerisindeydi. Bu ikisinin de Lena'yı gözlerinin önünden ayırmamaları gereken son geceydi. "Hayır." Macon hiç düşünmeden bu cevabı vermişti.

Larkin bir kez daha denedi. "Beş dakikacık."

"Kesinlikle olmaz."

"Bir daha bütün okul onun için ne zaman parti düzenler ki?"

Macon atışı kaçırmadı. "Umarım, hiç."

Lena'nın suratı asıldı. Haklıydım. Gerçek olmasa bile bunun bir parçası olmak istiyordu. Bu da dans ya da basketbol maçı gibi bir şeydi. Ona kötü davrandıkları halde okula devam etmesinin başlıca amacı buydu. Tribünlerde yemek yemek zorunda kalıp, İyi Göz tarafında otursa bile her gün azimle okula gelmişti. Büyücü ya da değil, o da on altı yaşındaydı. Bir gece bile olsa bunu yaşamak istiyordu.

Macon Ravenwood kadar inatçı olan bir kişi daha vardı. Lena'yı tanıyorsam dayısının bu gece hiç şansı yoktu.

Dayısına doğru ilerleyip kollarını onun boynuna doladı. "Bunun çılgınlık olduğunu biliyorum M Dayı ama partiye kısa bir süre de olsa katılabilir miyim? Sadece Link'in orkestrasını dinleyeceğim." Onun Büyücü rüzgârını ele veren saçlarına baktım, hiçbir şey yoktu. Büyü yapmakla uğraşmıyordu. Başka bir şeyin peşindeydi. Macon'ın kollarındayken büyü yapamazdı. Çok daha eski bir büyüye, Ravenwood'a taşındığından beri ona karşı kullanmakta başarılı olduğu büyüye başvurmuştu. Saf sevgi.

"Sana yaptıkları onca şeyden sonra neden bu insanlarla birlikte olmak istiyorsun?" Macon'ın sesindeki yumuşaklığı hissedebiliyordum.

"Hiçbir şey değişmedi. O kızlarla hiçbir işim olamaz ama yine de gitmek istiyorum."

"Mantıksız konuşuyorsun." Macon sinirlenmişti.

"Biliyorum. Bunun aptalca olduğunu da biliyorum ama normal olmanın nasıl bir şey olduğunu tatmak istiyorum. Kimseye bir zarar gelmeden dans etmek istiyorum. Davet edildiğim bir partide olmak istiyorum. Bunu Ridley'in yaptığını biliyorum ama bu umrumda bile değil." Dudağını ısırarak onun gözlerine baktı.

"Çok istesem bile buna izin veremem. Çok tehlikeli."

Bakışları kenetlendi. "Ethan ile hiç dans etmedik, bunu sen de söyledin M Dayı."

Bir an Macon izin verecekmiş gibi göründü ama sadece bir an. "Sana şimdi söylemediklerimi söyleyeyim. Buna alış. Ben hiç okula gidemedim, bir Pazar akşamüstü kasabada gezemedim. Hepimizin bir sürü hayal kırıklığı var."

Lena son kozunu oynadı. "Ama bugün benim doğum günüm. Her şey olabilir ve bu benim son şansım..." Cümlesinin devamı havada asılı kaldı.

Sevgilimle dans etmek için. Kendim olabilmek için. Mutlu olmak için.

Bunları söylemesine gerek yoktu, hepimiz biliyorduk.

"Lena neler hissettiğini çok iyi anlıyorum ama seni güven-

de tutmak benim sorumluluğum. Özellikle bu gece yanında kalmalısın. Ölümlüler sana zarar verebilir ya da canını acıtabilir. Normal olamazsın. Normal olmak için doğmadın." Macon daha önce Lena ile hiç bu şekilde konuşmamıştı. Partiden mi bahsediyordu, yoksa benden mi bilemedim.

Lena'nın gözleri parladı ama ağlamadı. "Neden? Sahip olduklarını istemenin neresi yanlış? Doğru bir tarafları olabileceğini hiç düşünmedin mi?"

"Neye sahip olduklarının hiçbir önemi yok. Sen bir Doğalsın ve günün birinde Ethan'ın seni takip etmesi mümkün olmayan bir yere doğru gideceksin. Birlikte geçirdiğiniz her dakika, hayatınızın ilerisi için omuzlarınıza binen yükün sadece ağırlaşmasına sebep olacak."

"O bir yük değil."

"Ahh, kesinlikle öyle. Seni zayıflatıyor ve bu çok tehlikeli."

"O beni güçlendiriyor ve bu senin için büyük bir tehlike."

Aralarına girdim. "Bay Ravenwood lütfen. Bu gece bunu yapmayın."

Ama Macon çoktan yapmıştı bile. Lena delirmişti. "Sen bu konuda ne bilirsin ki? Sen hayatına hiç yük yüklemedin, bir arkadaşın bile olmadı. Hiçbir şeyi anlayamazsın. Nasıl anlayacaksın ki? Gündüzleri yatak odanda uyuyup geceleri kütüphanede dolanıyorsun. Herkesten nefret ediyorsun ve herkesten çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Birini gerçekten sevmediysen kendini nasıl benim yerime koyabilirsin?"

Macon'a ve hepimize arkasını dönüp koşarak merdivenlerden çıktı, Boo arkasındaydı. Oda kapısını çarparak kapattı, ses koridorda yankılandı. Boo kapının önüne yattı.

Macon hâlâ arkasından bakıyordu. Yavaşça bana döndü. "Buna izin veremem. Beni anladığını umuyorum." Bunun, Lena için çok tehlikeli olduğunu biliyordum ama hepimizin sevdiği o kızın son şansının bu olabileceğini de biliyordum. Anladım ama onunla aynı odada kalmak istemedim.

Link koridorda duran kalabalığın önünde durmuş bana bakıyordu. "Parti olacak mı olmayacak mı?"

Larkin ceketini aldı. "Parti başladı bile. Hadi çıkalım. Lena adına biz kutlama yapalım."

Emily, Larkin'in arkasından ilerledi, geri kalanlar da onları izledi. Ridley hâlâ kapıdaydı. Bana bakarak omuz silkti. "Denedim."

Link kapıda beni bekliyordu. "Ethan, gel dostum, gidelim."

Merdivenlere baktım.

Lena?

"Burada kalacağım."

Nine örgüsünü yanına koydu. "Yakın zamanda aşağı ineceğini hiç sanmıyorum, Ethan. Neden arkadaşlarınla gidip, bir süre sonra ona bakmaya gelmiyorsun?" Onu bırakmak istemiyordum. Bu birlikte geçirebileceğimiz son gece olabilirdi. Bütün geceyi onun odasında geçirecek olsak bile onunla birlikte olmak istiyordum.

"En azından gelip yeni şarkımı dinle dostum. Sonra dönüp onun aşağı inmesini beklersin." Link'in bagetleri elindeydi.

"Sanırım bu en iyi çözüm." Macon kadehini yeniden doldurdu. "Bir süre sonra tekrar gelirsin, biz de bu arada konuşmamız gereken şeyleri konuşuruz." Karar verilmişti. Beni kovalıyordu.

"Bir şarkı. Sonra gelip dışarıda bekleyeceğim." Macon'a baktım. "Kısa bir süre."

Ravenwood'un arkasında bulunan arazi insan kaynıyordu. Bir kenara sahne yapılmış ve ışıklarla süslenmişti. Honey Hill Savaşı'nın canlandırmasında kullanılan ışıklardandı bunlar. Kolonlardan müzik sesi geliyordu, top atışı falan duyulmuyordu.

Sahneye kadar Link'in peşinden gittim, Kutsal Silindirler yerine yerleşmişti. Üç kişilerdi ve otuz yaş civarındalar-

dı. Gitar amfisini ayarlayan oğlanın kolları silme dövmelerle doluydu, boynunda bisiklet zincirine benzer bir şey vardı. Basçının simsiyah saçları vardı ve gözlerine siyah makyaj yapmıştı. Üçüncünün bedeninin her yanında takılar vardı ve ona bakmak bile insanın canını acıtıyordu. Ridley zıplayıp sahne kenarına oturdu ve Link'e el salladı.

"Bizi duyana kadar bekle. Acayibiz. Keşke Lena da burada olabilseydi."

"E seni hayal kırıklığına uğratmak istemem." Lena arkamızda belirdi ve kollarını belime doladı. Gözleri kırmızı ve yaşlıydı ama karanlıkta herkesle aynı görünüyordu.

"Ne oldu? Dayın fikrini mi değiştirdi?"

"Pek sayılmaz. Ama bilmediği bir şey onu incitemez, incitse de umrumda değil. Bu gece çok sıkıcı oldu." Bir şey söylemedim. Onunla Macon arasındaki ilişkiyi tam olarak hiçbir zaman anlayamayacaktım, o da Amma ile benim aramdakini. Bunlar sona erdiğinde kendini çok kötü hissedeceğini biliyordum. Dayısı hakkında kimsenin kötü bir kelime bile etmesine tahammül edemiyordu, benim bile... Onun için kelimeler en zararlı şeylerdi.

"Kaçtın mı?"

"Evet, Larkin yardım etti." Larkin elinde plastik bir bardakla bize doğru geliyordu. "Bir kere on altı olacaksın, yanılıyor muyum?"

Bu iyi bir fikir değil L.

Sadece bir dans. Sonra geri döneceğim.

Link sahneye doğru yürüdü. "Sana doğum günün için bir şarkı yazdım Lena. Seveceksin."

"Adı ne?" diye sordum telaşla.

"*On Altı Ay*. Hatırladın mı? iPod'unda bulmayı başaramadığın o garip şarkı. Geçen hafta birdenbire kafamda beliriverdi, bir bütün halinde. Tamam, Rid bana yardım etti." Sırıttı. "Bir perim olduğunu söyleyebilirsin."

Dilim tutuldu. Lena elimi tuttu, Link mikrofonu aldı, onu durdurmak artık imkânsızdı. Link mikrofonu tam ağzının önüne yerleştirdi, daha doğrusu mikrofon ağzına girmek üzereydi ve oldukça büyük bir şeydi. Link Earller'in evinde çok fazla MTV izlemişti. Hakkını vermek gerekirdi, sahneyi bir silindir gibi ezecekti. Çok cesurdu ve her şeyi düşünmüştü.

Davulun arkasına oturdu ve gözlerini kapatarak bagetlerini havaya kaldırdı. "Bir, iki, üç."

Bisiklet zinciri takmış olan asık suratlı gitarist ilk notayı vurdu. İğrenç bir ses çıktı ve sahnenin üzerindeki amfiler öttü. İrkildim. Güzel bir şey olmayacaktı. Sonra tellere birkaç kez daha vurdu.

"Bayanlar ve baylar, eğer burada böyle birileri varsa." Link bir kaşını hafifçe kaldırdı ve kalabalık kahkahaya boğuldu. "Lena'ya mutlu yıllar dilemek istiyorum. Şimdi ellerinizi kaldırın ve Kutsal Silindirler grubunun ilk performansını dinlemeye hazırlanın."

Link, Ridley'e göz kırptı. Kendini Mick Jagger sanıyordu. Onun için üzülmeye başladım ve Lena'nın elini yakaladım. Elimi kışın ortasında göle batırmış gibi oldum, buz gibiydi. Titredim ama bırakmadım. "Buna hazır olduğunu umuyorum. O rezil olacak ve biz beş dakika sonra odana varacağız. Söz."

Düşünceli gözlerle Link'e baktı. "Ben bundan pek emin değilim."

Ridley grup fanları gibi sahnenin kenarına oturup herkese el salladı. Saçları rüzgârda uçuşuyordu, pembe ve sarı röfleleri omuzlarının üzerine doğru kıvrılmaya başladı.

Sonra o tanıdık melodiyi duydum, *On Altı Ay* amfilerden alana yayılıyordu. Bu, daha önce dinlediğim demoların hiç birine benzemiyordu. İyi çalıyorlardı, gerçekten iyiydiler. Kalabalık bir anda vahşileşti, sonunda Jackson Lisesi sakinleri dans edebileceklerdi. Gerçi, kasabanın en sevilmeyen yeri olan Ravenwood'un ortasında bir çayırdaydık ama kimse buna takılmıyordu. Enerji mükemmeldi ve coşku artıyordu. Herkes dans etmeye başlamıştı, yarısı şarkıyı söylüyordu. Bu

çok garipti şarkıyı daha önce kimse duymamıştı. Lena bile yüzünde hafif bir gülümsemeyle sallanmaya başlamıştı, insan buna karşı koyamıyordu.

"Şarkımızı çalıyorlar." Elimi buldu.

"Aynı şeyi düşünüyordum."

"Biliyorum." Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken titreşim bütün vücuduma yayıldı. "Oldukça iyiler," dedi kalabalığın içinde sesini duyurabilmek için bağırmaya başlamıştı.

"İyi mi? Mükemmeller! Link'in hayatındaki en büyük gün." Olup biten her şeyin bir çılgınlıktan ibaret olduğunu biliyordum. Kutsal Silindirler, Link, parti. Ridley sahne kenarında oturmuş Ridley-popunu emiyordu. Bugün gördüğüm en çılgınca şey elbette bu değildi ama yine de çılgıncaydı.

Lena ile dans etmeye başladık. Beş dakika geçti, yirmi beş dakika geçti, elli beş oldu... İkimizin de umrunda değildi. Aklımıza bile gelmedi. Sanki zamanı durdurmuştuk. Bir dansımız vardı ve bunu mümkün olduğunca uzatıyorduk, elimizdeki tek şey buydu.

Larkin de acele etmiyordu. Emily ile sarmaş dolaş olmuş eski teneke çöp kutusunun içinde yakılmış olan ateşlerden birinin yanında duruyordu. Emily onun ceketini giymişti ve Larkin ceketin yakasını aşağı kaydırmış onun boynunu yalamaya ya da daha başka bir şey yapmaya hazırlanıyordu. O gerçek bir yılandı.

"Larkin! O on altı yaşında," diye bağırdı Lena dans ettiğimiz yerden. Larkin dilini çıkardı, bu dil hiçbir Ölümlünün dilinin uzayamayacağı yere kadar uzadı.

Emily farkında bile değildi. Larkin'den çözülüp Savannah'ya doğru ilerledi. Savannah, Charlotte ve Eden biraz arkasında dans ediyorlardı. "Hadi kızlar, Lena'ya hediyesini verelim."

Savannah küçük gümüş çantasına uzandı onun üzerine yapıştırılmış olan gümüş kurdeleli gümüş paketi aldı. "Ufak bir şey," dedi Savannah onu Lena'ya uzatırken.

"Ama her kızda bir tane olmalı," diye devam etti Emily.

"Metalik renkler her şeye uyar." Eden paketi açmamak için kendini zor tutuyordu.

"Telefonunu ve rujunu koyabileceğin büyüklükte." Charlotte heyecanla konuştu. "Hadi, aç artık."

Lena paketi alırken onlara gülümsedi. "Savannah, Emily, Eden, Charlotte. Bunun bana ne ifade ettiği konusunda en ufak bir fikriniz bile yok." Küçümsemeyi fark etmemişlerdi. Ben ne olduğunu ve onun için ne kadar önemli olduğunu gayet iyi biliyordum.

Aptallık, aptallığın gücü.

Lena gözlerini kaçırdı, aksi takdirde ikimiz de kahkahalarla gülmeye başlayacaktık. Dans ettiğimiz yere dönerken Lena paketi ateşe attı. Turuncu ve sarı alevler önce paketi ardından da küçük gümüş çantayı yuttu geride sadece duman ve kül kalmıştı.

Kutsal Silindirler ara verdi. Link zafer'lerinin tadını çıkarmak üzere aramıza geldi. "Sana iyi olduğumuzu söylemiştim. Kontrat yapmamıza bir adım kaldı." Link eski zamanlardaki gibi beni dirsekledi.

"Haklıymışsın dostum. Harikaydınız." Yanında bir lolipop olsa da ona hakkını vermem gerekirdi.

Savannah Snow yanımıza geldi, Link'in havasını söndürmek ister gibi bir hali vardı. "Selam, Link." Gözlerini imalı bir tavırla kırpıştırıp duruyordu.

"Selam, Savannah."

"Bir dansını bana ayırır mısın?" İşte bu inanılmazdı. Orada durmuş, Link'e gerçek bir rock yıldızıymış gibi bakıyordu.

"Boş dansım var mı bakmam lazım." Savannah ona kar kraliçesi bakışıyla baktı. Link'in ya da Ridley'in düşlerinin içinde sıkışıp kalmıştım.

Ve iblis konuştu. "Ellerini çek bakalım Balo Kraliçesi. O benim oyuncağım." Ridley kollarını ve birkaç önemli uzvunu daha Link'e sardı.

"Üzgünüm Savannah. Belki daha sonra." Link bagetlerini cebine sokup Ridley ile birlikte dans pistine doğru ilerlemeye başladı. Ridley, on yedi yaşından küçük olanların seyretmesinin sakıncalı olduğu dans figürlerine başlamıştı. Bu Link'in hayatındaki en önemli anlardan biri olmalıydı. Sanki onun doğum günüydü.

Şarkı bitince yeniden sahneye çıktı. "Son bir şarkı daha çalacağız, bunu iyi bir arkadaşım Jackson Lisesi'nde okumakta olan özel insanlara yazdı. Kim olduklarını anlayacaksınız." Sahne kararttı. Link eşofman üstünün fermuarını açtı ve ışıklar gitar sesiyle birlikte yandı. Üzerinde kolları parçalanmış Jackson Melekleri tişörtü vardı. Çok komik görünüyordu. Mikrofona uzanıp kendi büyüsünü yapmaya başladı.

"Etrafımı kanatsız melekler sardı.
Acı acıyı doğurdu.
Kırık oklarınızın beni öldürdüğünü
Neden görmüyorsunuz?
Nefretleriniz bir gün kaderiniz olur,
Kaderiniz cennetten sürülmek Düşmüş Melekler."

Lena'nın Link için yazmış olduğu şarkı.

Tüm Melek takımı kendilerini anlatan şarkı eşliğinde sallanmaya başlamışlardı. Bunu yapan belki Ridley'di, belki de değildi. Şarkı bitince Link üzerindeki kanatlı melek tişörtünü çıkarıp ateşe attı, bir sürü şey de onunla birlikte yandı. Uzun bir zamandır her şey çok zor ve aşılmazdı, sanki bunlar dumanın içinde boğuldu.

Kutsal Silindirler çalmayı bıraktıktan sonra Link ile Ridley ortalıkta görünmedi. Savannah ile Emily, Lena'ya hâlâ iyi davranıyorlardı ve basket takımı benimle konuşmaya başlamıştı. Ortalıkta lolipop aradım. Kazağın bir anda sökülmesini sağlayacak ilmek ortalıkta yoktu.

Hiçbir şey yoktu. Ay, yıldızlar, ışıklar ve kalabalık vardı o kadar. Artık dans etmiyorduk, sarmaş dolaş öylece duruyorduk. İleri geri sallanıyorduk ısı, soğuk, akım ve korku damarlarımı patlatmak üzereydi. Müzik çaldığı sürece ikimiz de kendi küçük dünyamızda yaşamıştık. Artık yalnız değildik ama her şey hâlâ güzeldi.

Lena geri çekildi, aklına bir şey geldiği zamanlarda bu hareketi yapıp gözlerimin içine bakardı. Sanki beni ilk kez görüyordu.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Ben– " alt dudağını ısırıp derin bir nefes aldı. "Sadece sana söylemek istediğim bir şey var."

Düşüncelerini ya da yüzünü okumaya çalıştım. Kendimi Noel öncesi koridorda durduğumuz gündeki gibi hissetmeye başlamıştım, Greenbrier'da değildik sanki. Kollarım hâlâ belindeydi ve kaçamaması için onu daha sıkı tutmak istiyordum.

"Ne oldu? Bana her şeyi söyleyebilirsin."

Ellerini göğsümün üzerine koydu. "Bu gece bir terslik olursa bilmeni istiyorum ki– "

Gözlerimin içine baktı ve kelimeleri kulağıma fısıldamış gibi duymaya başladım, çok net duyuluyordu, bağırarak söylese böyle duyamazdım. Bunu aramızdaki en özel iletişim şekliyle söylemişti. Birbirimizi bulduğumuz yolla. Birbirimize hep döndüğümüz yolla.

Seni seviyorum Ethan.

Kısa bir an ne diyeceğimi bilemedim, çünkü 'seni seviyorum' demek bana yetmedi. Bu cümle söylemek istediğim her şeyi içinde barındırmıyordu – o beni bu kasabadan kurtarmıştı, hayatımdan ve babamdan kurtarmıştı. Beni kendimden korumuştu. İki kelime bütün bunları söyleyebilmem için nasıl yeterli olurdu? Olmazdı ama yine de söyledim, çünkü hepsini bu iki kelimeye yüklemiştim.

Ben de seni seviyorum L. Hep sevdim.

Başını omzuma dayayıp bana sığındı, saçları çeneme değiyordu. Bir şey daha hissettim. Onun hiç ulaşamayacağımı sandığım düşüncelerini, benliğinin bana kapalı olan kısmını

gördüm. Benim içeri girebilmem için açılmıştı. Bana kendinden bir parça veriyordu, sadece ona ait olan bir parça. Bu duyguyu unutmak istemiyordum, dilediğim an bakabilmek için fotoğrafını çekmek istiyordum.

Sonsuza kadar böyle kalmak istiyordum.

Maalesef beş dakika sürdü.

11.2

Lolipoplu Kız

Link kalabalığı dirsekleyerek yanımıza ulaştığında Lena ile sallanmaya devam ediyorduk. "Dostum, her yerde seni arıyordum." Link ellerini dizlerine dayayarak nefes almaya çalıştı.

"Yangın nerede?"

Link çok endişeli görünüyordu, bu her anını bir yerlerde takılıp annesinden sürekli kaçan bir adamın alışılageldik görüntüsü değildi. "Baban. Eski Askerler'in balkonunda pijamalarıyla duruyor."

Güney Carolina Ziyaretçi El Kitabı'na göre Eski Askerler bir İç Savaş müzesiydi. Aslında orası, İç Savaş anılarıyla dolu olan Gaylon Evans'ın eski eviydi. Gaylon, evini ve koleksiyonunu kızı Vera'ya bırakmıştı. Vera ADK üyesi olunca, Bayan Lincoln ve yandaşları orayı Gatlin Müzesi haline getirmişlerdi.

"Harika." Beni evde utandırdığı yetmiyordu. Artık sokakta da aynı şeyi yapmaya başlamıştı. Link şaşırmıştı. Muhtemelen babamın pijamalarıyla sokakta dolaşmasını yadırgayacağımı düşünüyordu. Bunun gündelik bir olay olduğunun farkında değildi. Tek dostum olarak Link de son zamanlarda yaşadığım şeylerden haberdar değildi.

"Ethan, balkonda. Atlayacak gibi duruyor."

Kıpırdayamadım. Ne söylediğini duymuştum ama tepki gösterememiştim. Son dönemde ondan o kadar çok utan-

mıştım ki. Onu yine de çok seviyordum, deli ya da değil onu kaybedemezdim. O hayatta kalan tek yakınımdı.

Ethan, iyi misin?

Lena'ya baktım, yeşil gözleri endişeyle kocaman olmuştu. Bu gece onu da kaybedebilirdim. İkisini birden kaybedebilirdim.

"Ethan, beni duydun mu?"

Ethan gitmek zorundasın. Her şey yoluna girecek.

"Hadi dostum!" Link beni çekiştiriyordu. Rock yıldızının yerinde yeller esiyordu. O şu an sadece en iyi dostumdu ve beni benden korumaya çalışıyordu. Lena'yı bırakamazdım.

Seni burada bırakamam. Tek başına olmaz.

Larkin'in bize doğru gelmekte olduğunu gördüm. Emily'nin kollarından kurtulmuştu. "Larkin!"

"Evet, ne var?" Bir şeyler olduğunu hissetmiş gibiydi, hatta endişeli görünüyordu. Bu hiçbir şeyi takmaz gibi görünen bir adam için biraz garipti.

"Lena'yı eve götürmen gerekiyor."

"Niye?"

"Onu eve götüreceğine söz ver."

"Ethan, bana bir şey olmaz. Git!" Lena beni Link'e doğru itti. O da benim kadar korkmuş görünüyordu. Kıpırdamadım.

"Tamam. Onu hemen eve götürüyorum."

Link beni çekiştirdi ve kalabalığa daldık. İkimiz de saniyeler içinde ikinci ebeveynimi de kaybedebileceğimin farkındaydık.

Ravenwood'un çalılıklarından yola doğru koşmaya başladık. Her yer duman içindeydi ve barut kokuyordu, Honey Hill Savaşı'nın kalıntılarında, her an bir tüfek sesi duyulabilirdi. Gece çatışması son hızla devam ediyordu. Ravenwood'un bitip Greenbrier'ın başladığı noktaya vardık. Güvenli bölgeyi belirleyen sarı iplerin karanlıkta parladığını görebiliyordum.

Ya geç kalırsak?

Eski Askerler karanlıktı. Link'le basamakları üçer beşer atlayarak dördüncü kata varmaya çalışıyorduk. Annemin cenazesinde, biz babamla ölü gibi bir kenarda dikilmiş dururken ve insanlar tabutun üzerine beyaz karanfiller koyarken Link hep yanımda olmuştu.

"Ya... Ya atladıysa?"

"Mümkün değil. Rid'i onunla bıraktım. Buna asla izin vermez." Yer bir anda ayağımın altından kaydı.

Gücünü üzerinde kullanırsa ve sana atlamanı söylerse atlarsın.

Link'i itip öne geçtim ve etrafa baktım. Biri dışında bütün kapılar kapalıydı. Oradan çam döşemenin üzerine ay ışığı düşüyordu.

"Orada," dedi Link. Bunu zaten anlamıştım.

Odaya girdiğim anda geçmişe dönmüş gibi oldum. ADK-lar işlerini iyi yapmışlardı. Odanın bir ucunda üzerinde kocaman ahşap bir kütük bulunan bir şömine vardı, üzeri mumlarla kaplıydı, mumlar yandıkça aşağı akıyordu. Eski Konfederasyon askerlerinin sararmış portreleri duvarlarda asılıydı. Şöminenin karşısında dört direkli bir karyola vardı. Burada olmaması gereken bir şey vardı. Bir koku, misk ve şeker. Çok tatlı. Tehlike ve masumiyetin karışımı... Ridley ve masumiyet...

Ridley açık balkon kapılarının yanında duruyordu, sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Kapılar ardına kadar açılmıştı ve tozlu perdeler odaya doğru uçuşuyordu, birileri onları zorla içeri sokuyordu sanki. Sanki çoktan atlamıştı.

"Onu buldum," diye bağırdı Link Ridley'e, nefes nefeseydi.

"Bunu görebiliyorum. Nasıl gidiyor, Kısa Çöp?" Ridley o hastalıklı gülümsemesiyle bana baktı. Bu içimde üzerine kusma isteği uyandırdı.

Orada olmamasından korkarak kapıya doğru ilerledim. Oradaydı. Korkuluğun diğer tarafındaki dar çıkıntının üzerinde pijamalarıyla duruyordu. Ayakları çıplaktı. "Baba! Kıpırdama."

Ördekler. Pijamasının üzerinde yabani ördekler vardı. Binadan atlamak istediğini düşünürsek ortama hiç uygun değillerdi.

"Daha fazla yaklaşma, Ethan. Yoksa atlarım." Aylardır olmadığı kadar kararlı ve kendindeydi. Sesi yine babam gibi çıkıyordu. Konuşanın o olmadığını hemen anladım ya da kendi başına konuşmadığını. Ridley'in ikna yeteneği sahnedeydi.

"Baba bunu yapmak istemezsin. Bırak sana yardım edeyim." Ona doğru iki adım daha attım.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı elini öne doğru uzatarak.

"Onun yardımına ihtiyacın yok, Mitchell. Sen huzur istiyorsun. Yeniden Lila'yı görmek istiyorsun." Ridley duvara dayandı, lolipop elinde belirdi, hazırdı.

"Annemin adını ağzına alma cadı!"

"Rid, ne yapıyorsun?" Link kapının önünde duruyordu.

"Bu işe karışma Büzüşen Dink. Senin işin buraya kadardı."

Ridley'in önüne dikildim, babamla aralarına girmiştim sanki vücudumla gücünü ona geri yansıtacaktım. "Ridley bunu neden yapıyorsun? Onun Lena ya da benimle bir ilgisi yok. Beni incitmek istiyorsan dilediğini yap ama babama dokunma."

Başını arkaya atıp kahkahayla güldü, iğrenç, ihtiraslı bir gülüştü. "Seni incitmek umrumda bile değil, Kısa Çöp. Burada sadece işimi yapıyorum. Kişisel bir sorunum yok."

Kanımın donduğunu hissettim.

İşi.

"Bunu Sarafine için yapıyorsun."

"Elbette, Kısa Çöp. Başka ne bekliyordun ki? Dayımın bana nasıl davrandığını gördün. Tüm bu aile sorunları, bu aralar benim için uygun bir seçenek oluşturmuyor."

"Rid, sen neden bahsediyorsun? Sarafine kim?" Link ona doğru yürümeye başladı. Ridley ona baktı, bir an için yüzünde duygusal bir şey görür gibi oldum, bir kıvılcım ama gerçek bir kıvılcım. Gerçek bir duygu.

Ridley onu hemen yok etti. "Partiye dönme vaktin gelmedi mi Büzüşen Dink? Orkestra ikinci set için seni bekliyor. Bu şovu senin tanıtımını yapmak için kaydediyor olduğumuzu unutma. Onları New York'a kendi ellerimle götüreceğim." Ona bakarak kedi gibi mırlıyordu. Link kararsız göründü, partiye dönmek istemiyor gibiydi ama bundan emin değildi.

"Baba, beni dinle. Bunu yapmak istemiyorsun. Seni kontrol ediyor. O insanlara her istediğini yaptırabilir ve şu anda da bunu yapıyor. Annem bunu yapmanı asla istemezdi." Sözlerimi anladığına dair bir işaret aradım ya da dinlediğine dair. Hiçbir veri yoktu. Karanlığa bakıyordu. Biraz ilerden orta yaşlı adamların savaş çığlıkları ve birbirine sürten süngülerinin sesleri duyuluyordu.

"Mitchell yaşamak için hiçbir sebebin yok. Karını kaybettin, yazamıyorsun ve Ethan birkaç yıl sonra üniversiteye gidecek. Ona yatağının altında duran okul broşürlerini sorsana. Yalnız kalacaksın."

"Kapa çeneni!"

Ridley kirazlı lolipopunun kâğıdını açarak bana döndü. "Üzgünüm, Kısa Çöp. Gerçekten. Ama herkesin oyunda bir rolü var, bu da benimki. Baban bu gece küçük bir kaza geçirecek. Tıpkı annenin geçirdiği gibi."

"Ne dedin sen?" Konuşan Link'ti ama sesini duyamıyordum. Onun son söylediklerinden sonra hiçbir şeyi duyamıyordum. Kafamda tekrarlanıp duruyorlardı.

Tıpkı annenin geçirdiği gibi.

"Annemi sen mi öldürdün?" Üzerine yürümeye başlamıştım. Güçleri umrumda bile değildi. Annemi öldürdüyse…

"Dur bakalım koca oğlan. Ben değildim. Benim zamanımdan biraz önceydi."

"Ethan burada neler oluyor?" Link tam yanımdaydı.

"O göründüğü gibi biri değil dostum. O…" Bunu Link'in anlayabileceği bir dille nasıl anlatacağımı bilemiyordum.

"O bir Cezbedici. Cadı gibi bir şey. Ve seni de şu an babamı yaptığı gibi kontrolü altında tutuyor."

Link gülmeye başladı. "Cadı mı? Sen kafayı yemişin dostum."

Gözlerimi Ridley'den ayırmadım. O gülümseyerek Link'in saçlarını okşadı. "Hadi bebeğim, kötü kızları sevdiğini sen de biliyorsun."

Tam olarak neler yapabileceğini bilmiyordum ama Ravenwood'da yaptığı gösteriden sonra ikimizi de öldürebileceğini gayet iyi biliyordum. Ona asla zararsız ve yaramaz bir parti kızı muamelesi yapmamalıydım. Bu hep aklımın bir köşesindeydi bunu gerçekten anlamam niye bu kadar uzun sürmüştü?

Link bir ona bir bana bakıyordu. Neye inanacağına karar veremiyordu.

"Dalga geçmiyorum, Link. Sana çok daha önce söylemem gerekirdi ama yemin ederim ki sana doğruyu söylüyorum. Başka hangi sebeple babamı öldürmeye çalışır ki?"

Link yürümeye başladı. Bana inanmamıştı. Muhtemelen delirdiğimi düşünüyordu. Ağzımdan çıkanlar bana bile öyle görünüyordu. "Ridley, söyledikleri doğru mu? Bunca zamandır benim üzerimde bir takım güçlerini mi kullanıyordun?"

"Ayrıntılar üzerinde fazla duruyorsun."

Babam korkulukta duran ellerini çekti. Kollarını bir ipin üzerinde dengede durmak ister gibi iki yana uzattı.

"Baba, yapma!"

"Rid, bunu yapma." Link yavaşça ona doğru ilerliyordu. Sarkan zincirinin şıkırtısını duyabiliyordum.

"Arkadaşımın biraz önce ne söylediğini duymadın mı? Ben bir cadıyım. Kötü olanlardan." Gözlüğünü çıkarttı ve altın pırıltılı gözleri ortaya çıktı. Link'in nefesinin kesildiğini hissettim, onu ilk kez görüyor gibiydi. Ama bu bir an sürdü.

"Belki de öylesin ama kötü değilsin. Bunu biliyorum. Birlikte çok zaman geçirdik ve bir sürü şey paylaştık."

"Bu da planın parçasıydı. Lena'ya yakın olabilmek için bir şekilde içeri sızmam gerekiyordu."

Link'in suratı asıldı. Ridley ona her şeyi yapmış olabilirdi,

en güçlü büyüleri bile ama Link ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyordu. "Yani hepsi boş muydu? Sana inanmıyorum."

"İster inan ister inanma gerçek bu. Her şeyi yapabileceğim kadar gerçek."

Babamın dengesini korumak için ağırlığını vücudunun farklı yerlerine vererek sallandığını gördüm. Kanatlarını deneyen gibiydi, uçabilecek miydi? Biraz öteye bir havan topu düştü ve her yer toz bulutu içinde kaldı.

"Ya bana Lena ile birlikte büyüdüğünüz hakkında anlattıkların? Hani kardeş gibiydiniz? Neden onu incitmek istiyorsun?" Ridley'in yüzüne bir gölge düştü. Emin değildim ama pişmanlığa benziyordu. Bu mümkün müydü?

"Bu bana bağlı olan bir şey değil. Benim sözüm geçmiyor. Söyledim ya, bu benim işim. Ethan'ı Lena'dan uzak tut. Bu yaşlı adama hiçbir garezim yok ama zihni çok zayıf. Birkaç tahtası eksik." Lolipopunu yaladı. "İdeal hedef."

Ethan'ı Lena'dan uzak tut.

Bütün bu oyun bizi ayırmak için düzenlenmişti. Arelia'nın üzerime eğildiğinde yaptığı konuşmayı hatırladım.

Onu koruyan ev değil. Aralarına hiçbir Büyücü giremez.

Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Buradaki dava benim güç sahibi olup olmamam değildi. Konu ben değildim. Biz dik.

Aramızdaki güç ilk günden beri vardı. 9. Yol'da yağmurda birbirimizi bulmamız. Yolda aynı çatala dönmemiz. Bizi bir arada tutmak için büyüye ihtiyaç yoktu. Bu yüzden bizi ayırmaya çalışıyorlardı, benim gücüm yoktu. Lena da bana en çok ihtiyacı olduğu anda yapayalnızdı.

Doğru dürüst düşünemiyordum. Zamanım azalıyordu ve sevdiğim bir kişiyi daha kaybetmek üzereydim. Babama doğru koştum aramızda iki adım vardı ama bataklıkta koşuyor gibiydim. Ridley'in öne doğru bir adım attığını gördüm, saçları başının etrafında yılanlar dönen Medusa'nınkilere benzemişti.

Link onun önüne geçip kolunu tuttu. "Rid yapma!"

Bir an ne olacağını bilemedim. Her şey ağır çekim ilerliyordu.

Babam dönüp bana baktı.

Onun korkuluğu tümüyle bıraktığını gördüm.

Ridley'nin pembe ve sarı saçları kıvrıldı.

Link'in onun önünde durup altın renkli gözlerinin içine bakarak duyamadığım bir şeyler fısıldadığını gördüm. Link'e baktı, tek kelime bile etmedi. Lolipopu korkuluktan aşağı uçtu. Yere çarptığı anda bir şarapnel gibi patladı. Sona ermişti.

Babam korkuluğa arkasını döndüğü hızla bana doğru döndü. Onu omuzlarından yakalayıp, korkuluğun üzerinden atlatıp balkona koydum. Yere yuvarlandı ve orada durup korkmuş bir çocuk gibi bana baktı.

"Teşekkür ederim, Ridley. Her ne yaptıysan teşekkür ederim."

"Teşekkürünü kendine sakla," dedi küçümseyerek, bluzunun askısını düzelterek Link'ten uzaklaştı. "Takdirlerinize ihtiyacım yok. Canım onu öldürmek istemedi. Bugünlük."

Kötü olmaya çalışıyordu ama sesi bir çocuk gibi çıkıyordu. Saçındaki pembe röfleyi çekiştirdi. "Gerçi bu birilerini hiç de mutlu etmeyecek." İsim vermemişti ama kimden bahsettiğini anlamıştım, gözlerinde korku vardı. Kısa bir süre için kişiliğinin ne kadarının bir oyun olduğunu görmeyi başardım. Duman ve aynalar.

Babamı ayağa kaldırmaya uğraşırken, tüm bu yaptıklarına rağmen onun için üzülüyordum. Ridley gezegende bulunan bütün erkekleri elde edebilirdi ama yapayalnızdı. Lena kadar güçlü değildi.

Lena.

Lena iyi misin?

İyiyim Ne oldu?

Babama baktım. Gözlerini açık tutamıyordu ve ayakta durmakta zorlanıyordu.

Yok, bir şey. Larkin'le misin?

Evet, Ravenwood'a dönüyoruz. Baban iyi mi?

İyi. Gelince anlatırım.

Babamın koluna girdim, Link de öbür koluna girdi.

Larkin ile kal ve hemen ailenin yanına dön. Yalnız başına güvende değilsin.

Biz daha bir adım bile atmayı başaramadan Ridley uzun bacaklarıyla kapının eşiğine varmıştı. "Üzgünüm çocuklar. Acelem var, belki de bir süreliğine New York'a giderim. Siz takılın." Omuz silkti.

Bir canavar olabilirdi ama Link onun gidişini seyretti. "Rid!"

Ridley durup ona baktı, kederli gibiydi. Köpek balığının köpek balığı olmasını engelleyemezdiniz, elinde olsaydı...

"Ne var Büzüşen Dink?"

"O kadar da kötü değilsin."

Ona baktı gülümser gibiydi. "Ne derler bilirsin. Belki de sadece öyle görünmek istiyorum."

11.2

Aile Buluşuyor

Babamı sağlam bir şekilde canlandırma doktorlarına teslim ettim ama partiye yeterince hızlı geri dönmeyi başaramadım. Ceketlerini çıkarıp, üstlerinde küçücük tişörtleri ve yarım bluzlarıyla iğrenç bir görünüme sahip olan Jackson kızlarını iterek ve Kutsal Silindirler tarafından yapılan dayanılmaz kötülükteki müziği dinleyerek ilerlemeye çalışıyordum. Aralarında Link yoktu, çünkü o hemen arkamdan ilerlemekle meşguldü. Çok gürültü vardı. Müzik gürültülüydü, silahlar gürültülüydü. Neredeyse Larkin'in beni çağıran sesini duyamıyordum.

"Ethan, buraya gel!" Larkin, güvenli bölge ile geçersenkıçına-bir-kurşun-yiyebilirsin bölgesi arasında bulunan sarı ipin durduğu ağaçlıktaydı. Orada ne yapıyordu? Neden güvenli bölgeyi geçmişti? Neden evde değildi? Ona el salladım, o ilerlemeye başladı ve tepenin arkasında yok oldu. İpi geçmek hiç mantıklı bir seçim değildi ama bugün geçmek zorundaydım. Başka şansım yoktu. Link hemen arkamdaydı, tökezleyip duruyordu ama yanımda yürümeyi bir şekilde başarıyordu. Her zaman olduğu gibi.

"Ethan."

"Evet?"

"Rid konusunda, seni dinlemem gerekirdi."

"Seni anlıyorum. Buna engel olamazdın. Sana her şeyi anlatmam gerekirdi."

"Boşuna debelenme. Sana inanmazdım."

Silah sesleri başımızın üzerinde yankılanıyordu. İkimiz de içgüdüsel olarak eğildik.

"Umarım bunlar kurusıkıdır," dedi Link sinirli bir tavırla. "Babamın beni burada vurması komik olmaz mı?"

"Son dönemdeki şansıma bakarsak, ikimizi birden vurursa hiç şaşırmam."

Tepeye ulaştık. Çalılıkları, meşeleri ve biraz ötemizde duran havan toplarını görebiliyordum.

"Buradayız!" diye bağırdı Larkin çalılıkların ardından. Bunun anlamı sadece o ve Lena olabilirdi, daha hızlı koşmaya başladım. Lena'nın hayatı sanki buna bağlıydı, belki de gerçekten öyleydi.

Nerede olduğumuzu anladım. Greenbrier'ın bahçesine giren kemere varmıştık. Larkin ile Lena bahçenin hemen yanındaki açıklıkta duruyorlardı, birkaç hafta önce Genevieve'in mezarını kazdığımız yerde. Birkaç adım arkalarından, gölgelerin içinden biri çıktı. Hava karanlıktı ama dolunay vardı.

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu... Bu...

"Anne sen bu kahrolası yerde ne yapıyorsun?" Link'in kafası karışmıştı.

Annesi tam karşımızda duruyordu. Bayan Lincoln, en kötü kâbusum ya da ilk onda yer alan kâbuslarımdan biri. Buraya çok ait ya da hiç ait değilmiş gibi duruyordu, bu bakış açısına göre değişebilirdi. Üzerinde bir sürü iç eteğinin üstüne giyilmiş patiskadan yapılma bir kostüm vardı, beli çok sıkıydı. Tam Genevieve'in mezarının üzerinde duruyordu. "Bak, bak. Küfür hakkında ne düşündüğümü çok iyi biliyorsun genç adam."

Link kafasını sıvazladı. Bu mantık dışı bir durumdu, onun için de benim için de.

Lena ne oluyor?

Lena?

Cevap yoktu. Bir terslik vardı.

"İyi misiniz Bayan Lincoln?"

"Çok iyiyim. Harika bir çarpışma değil mi? Ve de Lena'nın doğum günü, bana anlattı. Sizi bekliyorduk, en azından birinizi."

Link ona yaklaştı. "Tamam, buradayım anne. Seni eve götüreyim. Güvenli bölgeyi geçmemeliydin. Kafanı uçurabilirlerdi. Babamın ne kadar kötü bir nişancı olduğunu biliyorsun."

Link'in kolunu yakalayıp onu kendime doğru çektim. Bir terslik vardı, bize çok garip bir gülümsemeyle bakıyordu. Lena'nın yüzünde de bir panik vardı.

Neler oluyor? Lena!

Bana niye cevap vermiyordu? Lena'nın boynundaki annemin yüzüğünü tişörtünün üzerine çıkarıp zincirini avuçladığını gördüm. Karanlıkta dudaklarının oynadığını görebiliyordum. Kafamın derinliklerinde bir yerlerinde fısıltıya benzer bir şey duydum.

Ethan kaç buradan! Macon Dayı'yı getir! Koş!

Kıpırdayamadım. Onu bırakamazdım.

"Link, meleğim sen ne kadar düşünceli bir çocuksun."

Link mi? Karşımızda duran Bayan Lincoln değildi. Olamazdı.

Bayan Lincoln, Wesley Jefferson Lincoln'e Link demek yerine sokaklarda çıplak dolaşmayı yeğlerdi. "Bu kadar onurlu bir adın varken niye o saçma sapan takma ismi kullandığını bir türlü anlayamıyorum," derdi yanlışlıkla birimiz onların evinde Link dediğimiz zamanlarda.

Link kolunun üzerinde duran elimi hissetti ve durdu. O da anlamaya başlamıştı, bunu yüzünde görebiliyordum. "Anne?"

"Ethan, git buradan! Larkin, Link, biriniz gidip hemen Macon Dayı'yı buraya getirin!" Lena çığlık atıyordu. Durmadı. Onu bugüne kadar böylesine korkmuş bir durumda görmemiştim. Ona doğru koştum.

Bir top atıldı, ardından silah sesleri hızlandı.

Sırtıma sert bir şey çarptı. Başım çatlamıştı sanki, bir an hiçbir şeye odaklanamadım.

"Ethan!" Lena'nın sesini duydum ama hareket etmeyi başaramadım. Vurulmuştum. Bundan emindim. Uyanık kalmak için çaba sarf ediyordum.

Birkaç saniye sonra odaklanmayı başardım. Yerdeydim, sırtım kocaman bir meşe ağacına dayanmıştı. Atışlar beni ağaca doğru fırlatmış olmalıydı. Neremden vurulduğumu görmeye çalıştım ama kan yoktu. Kurşunun girmiş olduğu noktayı da bulamadım. Link birkaç adım ötemde sırtını başka bir ağaca yaslamış oturuyordu. Benim başıma gelen onun da başına gelmiş gibi görünüyordu. Ayağa kalkıp Lena'ya doğru yürümek istedim ama bir şeye çarparak gerisin geri düştüm. Hemşireler'in evinde kayarak açılan cam kapıların içinden geçmeye çalıştığım zaman da aynı hissi yaşamıştım.

Vurulmamıştım; bu başka bir şeydi. Değişik bir silahla karşı karşıyaydım.

"Ethan!" Lena hâlâ çığlık atıyordu.

Yeniden ayağa kalktım, bu kez ufak adımlarla ilerliyordum. Evet, burada da cam bir kapı vardı ama bu kapı görünmezdi, beni ve ağacı içinde hapsetmişti. Ona vurdum ama hiç ses çıkmadı. Yumruk atmaya devam ettim. Başka ne yapabilirdim? Link'in de kendi görünmez kafesini yumruklamakla meşgul olduğunu gördüm.

Bayan Lincoln bana gülümsedi. Bu, Ridley'in en iyi gününde başarabileceğinden çok daha kötü bir gülümsemeydi.

"Bırak onları!" diye bağırdı Lena.

Birdenbire gök delindi ve bardaktan boşanırcasına bir yağmur başladı. Lena. Saçları çılgınca dalgalanıyordu. Yağmur buzla karıştı ve Bayan Lincoln'ü her tarafından dövmeye başladı. Birkaç saniye içinde iliklerimize kadar sırılsıklam olmuştuk.

Bayan Lincoln ya da o her kimse yeniden gülümsedi. Bu gülüşte bir farklılık vardı. Bir gurur. "Onları incitmeyeceğim, sadece konuşabilmemiz için zaman kazanmaya çalışıyorum." Gök gürledi. "Yeteneklerinin bir kısmını görebileceğimi umuyordum. Onları geliştirmen için yanında olamadığım için pişmanlık duyuyorum."

"Kes sesini cadı!" Lena çok ciddiydi. Onun gözlerini hiç böyle görmemiştim, çelik gibiydiler ve Bayan Lincoln'e bakıyorlardı. Çakmak çakmak. Kararlı. Öfke ve nefret dolu. Bayan Lincoln'ün kafasını koparmak ister gibiydi ve bunu yapacak gücü vardı.

Lena'nın bunca zamandır neden üzüldüğünü anlamıştım artık. Yok etme gücüne sahipti. Ben sadece sevme gücüne tanık olmuştum. İkisine birden sahip olduğunu fark ettiğinde insan ne yapacağını bir anda bilemezdi.

Bayan Lincoln Lena'ya döndü. "Gerçekten neler yapabileceğini anlayana kadar biraz daha beklemen gerekiyor. Elementlerle nasıl oynayabileceğini keşfedeceksin. Bir Doğalın en büyük yeteneklerinden biridir bu, aynı zamanda da ortak noktamız."

Ortak noktamız.

Bayan Lincoln gökyüzüne baktı, yağmur iki yanından aşağı akmaya başlamıştı, elinde saydam bir şemsiye vardı sanki. "Şu an sadece suyla oynuyorsun yakında ateşi kontrol etmeyi de öğreneceksin. İstersen sana göstereyim. Ateşle oynamayı çok severim."

Suyla oynamak mı? Dalga mı geçiyordu? Muson yağmurlarının ortasındaydık.

Bayan Lincoln avcunu göğe doğru açtı ve bir şimşek bulutları ikiye böldü, gökyüzü aydınlandı. Üç parmağını yukarı doğru kaldırdı. Şimşekler manikürlü tırnaklarının idaresine girdi. İlk yıldırım toprağa Link'in bulunduğu yerin iki adım ötesine düştü. İkinci tam arkamdaki meşenin gövdesini ikiye ayırarak yakmaya başladı. Üçüncü Lena'ya gitti o elini hafifçe ileri doğru uzattı ve ışık bulutu Bayan Lincoln'ün ayakucuna döndü. Ayaklarının etrafındaki çimler tutuşarak yanmaya başladı.

Bayan Lincoln bir kahkaha atarak elini salladı ve alevler söndü. Lena'ya daha büyük bir gururla bakmaya başladı. "Hiç fena değil. Armudun uzağa düşmediğini görmek beni sevindirdi."

Bu olamazdı.

Lena ateş püsküren gözlerini ona çevirirken avuçlarını açarak savunma duruşuna geçti. "Öyle mi? Peki çürük armut hakkında insanlar ne derler?"

"Hiçbir şey. Kimse bir şey söyleyebilecek kadar uzun yaşamadı." Bayan Lincoln patiska elbisesi, iç etekleri ve arkadan tek örgü yapılmış saçlarıyla Link ve bana döndü. Parlayan altın renkli gözlerini bize dikti. "Çok üzgünüm, Ethan. İlk buluşmamızın başka şartlar altında olmasını çok isterdim. İnsan her gün kızının ilk sevgilisiyle tanışma imkânını elde edemiyor."

Lena'ya döndü. "Ya da kızıyla."

Yanılmamıştım. O olduğunu anlamıştım, başımızdaki belanın büyüklüğünü de.

Sarafine.

Birkaç saniye sonra Bayan Lincoln'ün yüzü, elbisesi ve tüm vücudu ortadan ikiye ayrıldı. Deriler çubuk şekerlerin paketleri gibi kıvrılarak iki yana açılmıştı. Düğmeleri açılan bir elbise gibi yere düştüler. Altında başka biri vardı.

"Benim annem yok!" diye bağırdı Lena.

Sarafine hafifçe irkildi ve hemen ardından incinmiş gibi görünmeye çalıştı. O, Lena'nın annesiydi ve bu inkâr edilemez genetik bir gerçekti. Lena gibi uzun, siyah dalgalı saçları vardı. Lena çok güzeldi o ise çok ürkütücüydü. O da ince uzun hatlara sahipti ama Lena'nın yeşil güzel gözlerinin yerinde Ridley ve Genevieve'inki gibi parlayan sarı gözler duruyordu. Bu farkı yaratan gözlerdi.

Sarafine'in üzerinde koyu yeşil korseli, kadife bir elbise vardı, biraz Gotik, biraz modern, biraz bir önceki asırdan kalmış gibiydi. Ayağında ise uzun siyah motosiklet çizmeleri. Bayan Lincoln'ün vücudunun üzerinden atlarken vücut saniyeler içinde birleşti. Birisi onu hızla dikmişti. Gerçek Bayan Lincoln, o iç etekli kabarık kostümü dizine kadar uzanan uzun donu ve iç etekleriyle orada yatıyordu.

Link şoka girmişti.

Sarafine üzerindeki fazla yükten kurtulmuş gibi doğruldu. "Ölümlüler. Son derece çekilmez bir vücuttu. Beş dakikada bir, bir şey yiyordu. İğrenç yaratıklar."

"Anne! Anne, uyan!" Link yumruğuyla görünmez güç kalkanına vuruyordu. Bayan Lincoln bir dinozor olabilirdi ama o Link'in dinozoruydu ve onu orada önemsiz bir çöp yığını gibi yatıyor görmek zor olmalıydı.

Sarafine elini salladı. Link'in ağzı açılıp kapanmaya devam ediyordu ama sesi çıkmıyordu. "Bu daha iyi. Son birkaç ay boyunca sürekli olarak annenin vücudunda yaşamak zorunda kalmadığım için oldukça şanslısın. Buna mecbur kalsaydım, şu ana kadar çoktan ölmüş olurdu. Akşamları yemek masasında, sen durmadan o aptal orkestrandan bahsederken sıkıntıdan seni öldürmediğim için de müteşekkir olmalısın."

Her şey yerine oturmaya başlamıştı. Lena'ya karşı yapılan Haçlı Savaşı, Jackson Disiplin Kurulu Toplantısı, Lena'nın eski okul kayıtları hakkındaki yalanlar, Şükran Günü'ndeki küçük çikolatalı kekler... Sarafine ne zamandır Bayan Lincoln kılığında yaşıyordu?

Bayan Lincoln'ün içinde.

Şu ana kadar ne ile karşı karşıya olduğumuzu tam olarak anlayamamıştım. Yaşayan En Karanlık Büyücü. Ridley onun yanında son derece zararsızdı. Lena'nın bunca zamandır neden korktuğu ortadaydı.

Sarafine Lena'ya baktı. "Sen bir annen olmadığını düşünebilirsin Lena ama bunun sebebi ninen ile dayının seni elimden zorla almış olmaları. Ben seni hep sevdim." Sarafine'in farklı duygular arasında son hızla gidip gelebiliyor olması kaygı vericiydi. İçtenlik, pişmanlık, tiksinme, aşağılama... Hepsinin de içi boştu.

Lena'nın gözlerinde acı bir ifade vardı. "Bu yüzden mi beni öldürmeye çalışıyordun... anne?"

Sarafine endişelenmiş ya da şaşırmış gibi görünmeye çalıştı. Hangisi olduğunu söylemek zordu, çünkü hiç doğal olmayan son derece zorlama bir ifadeydi bu. "Sana böyle

mi söylediler? Ben sadece seninle iletişim kurmaya, sana ulaşmaya çalışıyordum. Onların o saçma sapan *bağlamaları* olmasa, hiçbir tehlikeye maruz kalmayacaktın. Bunu onlar da gayet iyi biliyor. Endişelenmelerini anlayışla karşılayabiliyorum. Ne de olsa ben bir Kara Büyücüyüm, bir Katalist. Ama Lena bunu sen de gayet iyi bilirsin ki bu işte seçim şansı yoktur. Benim böyle olmama karar verildi. Bu sana olan hislerimi değiştiremez, sen benim tek kızımsın."

"Sana inanmıyorum!" dedi Lena tükürür gibi. Yine de kendinden emin görünmüyordu, neye inanacağına karar veremiyordu sanki.

Cep telefonuma baktım. 09:59. Gece yarısına iki saat kalmıştı.

Link ağacın önüne çökmüş, başını ellerinin arasına almıştı. Çimlerin üzerinde bir hayat belirtisi göstermeden yatmakta olan Bayan Lincoln'e bakmadan duramadım. Lena da ona bakıyordu.

"O... o, anlarsın işte ?" Bunu Link'in iyiliği için öğrenmek zorundaydım.

Sarafine sevimli görünmeye uğraştı. İşin aslında Link ve bana olan ilgisini kaybetmeye başlamıştı, bu bizim için iyi bir şey değildi. "Yakında o eski zevksiz görüntüsüne bürünecektir. Mide bulandırıcı kadın. Onunla ya da oğluyla ilgilenmiyorum. Ben sadece kızıma Ölümlülerin gerçek yüzünü göstermeye uğraşıyordum. Ne kadar kolay etki altına alınıp, ne kötülükler yapabileceklerini görmesi gerekiyordu." Lena'ya döndü. "Bayan Lincoln'den duydukları birkaç kelimeyle bütün kasabanın sana nasıl cephe aldığını gördün. Sen onların dünyasına ait değilsin. Sen benimsin."

Sarafine, Larkin'e döndü. "Zevksiz görüntülerden bahsetmişken Larkin, neden bize o bebek mavilerini göstermiyorsun? Pardon sarılarını diyecektim."

Larkin gülümseyerek gözlerini kapattı, yeni uykudan uyanmış gibi kollarını açarak gerindi. Gözlerini yeniden açtığında farklı bir görüntüsü vardı. Gözlerini hızla kırpıştırdı

ve her karpışta gözleri değişmeye başladı. Moleküllerin yer değiştirdiğini görebilirdiniz. Larkin şekil değiştirdi, şimdi onun yerinde bir sürü yılan duruyordu. Yılanlar kıvrılarak birbirlerinin üzerine tırmanmaya başladılar. Sonunda Larkin onların tepesinde yeniden belirdi. Birer çıngıraklı yılana dönüşmüş olan kollarını tekrar iki yana açtı, onlarda kıvrılarak yeniden kollarına dönüştüler. Sonra gözlerini açtı. Görmeye alışkın olduğum yeşil gözleri değişmiş, Sarafine ve Ridley gibi altın sarısı gözlere sahip olmuştu. "Yeşilden hiçbir zaman hoşlanmadım. İllüzyonist olmanın getirdiği avantajlardan biri işte."

"Larkin?" Yüreğim ağzıma gelmişti. Onlardan biriydi, bir Kara Büyücü. İşler düşündüğümden de kötü bir hale gelmişti.

"Larkin sen nesin?" Lena'nın da kafası karışmıştı. "Neden?"

Cevap tam karşımızda duruyordu aslında, onun altın renkli gözlerinde. "Neden olmasın?"

"Neden olmasın mı? Bilmem, aileye sadakat desek."

Larkin başını çevirdi, boynundaki kalın altın zincir yılana dönüşüp, dilini yanağına dokundurdu. "Sadakat bana uymaz."

"Sen herkese ihanet ettin, öz annene bile. Kendine nasıl katlanıyorsun?"

Dilini çıkardı. Orada da bir yılan belirdi ve hemen yok oldu. Onu yuttu. "Kuzen, Karanlık olmak Aydınlık olmaktan çok daha eğlenceli. Görüyorsun işte, biz buyuz. Benim kaderimde bu var. Bununla savaşmanın bir anlamı yok." Dili bir çatala dönüştü, içindeki yılanın dili gibiydi. "Buna niye bu kadar karşı koyduğunu anlayamıyorum. Ridley'e baksana, harika bir hayatı var."

"Sen bir hainsin!" Lena kontrolünü yitirmeye başlamıştı. Gök yeniden gürledi ve yağmur arttı.

"Tek hain o değil, Lena." Sarafine ona doğru iki adım attı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sevgili dayın Macon'dan." Sesi oldukça acıydı, Sarafine Macon'ın çocuğuna el koymasını hazmedememişti.

"Yalan söylüyorsun."

"Bunca zamandır yalan söyleyen bir kişi var, o da Macon. Seni kaderinin belirlendiğine ve bir seçme şansın olmadığına inandırdı. Bu gece yarısı on altıncı doğum gününde Aydınlık ya da Karanlık olarak *belirleneceğine* inanmanı sağladı."

Lena inatçı bir tavırla başını salladı. Ellerini yine kaldırmıştı. Bir gürleme daha oldu ve yağmur yine bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Duyulmak için bağırması gerekiyordu. "Bu hep böyle olur. Ridley, Reece ve Larkin'e böyle oldu."

"Haklısın ama sen farklısın. Bu gece *belirlenmeyeceksin*, kendini *belirlemek* zorundasın."

Kelimeler havada asılı kaldı. Kendini belirle. Zamanı durduran sözlerdi bunlar.

Lena'nın yüzü kül gibi olmuştu. Bir an için bayılacağını sandım. "Ne dedin sen?" diye fısıldadı.

"Seçme hakkın var. Ama dayının bunu sana söylememiş olduğundan eminim."

"İmkânsız." Deli gibi esen rüzgârın arasında Lena'yı zorlukla duyabiliyordum.

"Bu şans sana benim kızım olduğun için verildi, Duchannes ailesinde ikinci doğan Doğal olduğun için. Şu an bir Katalist olabilirim ama ben de bir Doğal olarak doğdum."

Sarafine bir süre durduktan sonra bir dize söyledi.

"'İlki Karanlık olacak
Ama ikinci geri dönmeyi seçebilecek.'"

"Anlamıyorum." Lena'nın bacakları onu daha fazla taşıyamadı ve dizlerinin üzerine çöktü. Saçları aşağı doğru sarkmıştı.

"Seçim şansın hep vardı. Dayın bunu biliyordu."

"Sana inanmıyorum!" Lena kollarını kaldırdı, çamur ve

topraktan oluşan bir fırtına başladı. Toz, toprak ve kayalar uçuşmaya başlayınca gözlerimi korumaya çalıştım.

Bağırdım ama Lena'nın beni duyması çok zordu. "Lena, onu dinleme O bir Karanlık. Seni umursamıyor. Bunu kendin söylemiştin."

"Macon Dayı gerçeği neden benden sakladı?" Cevabı bilen bir tek benmişim gibi gözlerini bana dikmişti. Bilmiyordum. Söyleyebileceğim bir şey yoktu.

Lena ayağını hızla yere vurdu. Yer sarsılmaya başladı ve sarsıntı benim ayaklarıma kadar geldi. Gatlin bölgesinin ilk depremiydi. Sarafine gülümsedi. Lena'nın kontrolünü yitirmesine çok az kaldığının farkındaydı, kazanıyordu. Gökyüzünde şimşekler oluştu.

"Yeter artık, Sarafine!" Macon'ın sesi arazide yankılandı. Bir anda ortaya çıkmıştı. "Yeğenimi rahat bırak!"

Bu gece ay ışığında çok farklı görünüyordu. Daha az insan, daha çok neyse oydu. Başka bir şeydi. Yüzü daha genç ve ince duruyordu. Savaşa hazırdı. "Kızımdan mı bahsediyorsun? Benden çaldığın kızımdan!" Sarafine doğruldu ve parmaklarını kıvırmaya başladı, savaştan önce silahlarını kontrol eden bir askere benziyordu.

"Sana bir şey ifade ediyormuş gibi konuşuyorsun," dedi Macon sükûnetle. Ceketini düzeltti, her zamanki gibi tiril tirildi. Boo çalılıkların arasında belirdi, yakalamak için çok koşmuşa benziyordu. Bu gece Boo da tam olması gerektiği gibi görünüyordu – vahşi bir kurt gibi.

"Macon, çok onurlandım ama kızımın doğum günü partisini kaçırmak hiç hoşuma gitmedi. Benim kızımın on altıncı yaşı. Ama olsun. Bu gece *belirlenecek*. Buna hâlâ birkaç saat var ve bunu bana hiçbir şey kaçırtamaz."

"Sanırım hayal kırıklığına uğrayacaksın, çünkü davetli değilsin."

"Yazık. Ben birini davet ettim ve o seni görmek için çok sabırsızlanıyor." Gülümseyerek parmaklarını oynattı.

Macon'ın belirme süratiyle aynı süratte bir adam ortaya çıktı. Daha önce bomboş duran ağaçlardan birine dayanmıştı.

"Hunting, seni hangi delikte buldu?"

Macon'a çok benziyordu, biraz daha uzun ve biraz daha gençti. Düz siyah saçları ve solgun bir yüzü vardı. Macon Güneyli bir beyefendiydi, o ise son modaya uygun giyinmişti. Siyahlara bürünmüştü, boğazlı kazak, kot, deri ceket ve lastik ayakkabılar, o günümüz filmlerinden fırlamış bir yıldıza benziyordu, Cary Grant'e değil. Ama bariz bir farkları vardı. O da bir Karabasandı ama iyi türünden değildi – tabii iyi diye bir türü varsa. Macon ne ise Hunting o değildi.

Hunting çıtırdadı, sanırım bu onun türünün gülümseme şekliydi. Macon'ın etrafında dönmeye başladı. "Ağabeyim. Uzun zaman oldu."

Macon ona gülümsemedi. "Pek sayılmaz. Onun gibi biriyle takılmana hiç şaşırmadım."

Hunting yüksek sesle kaba bir kahkaha attı. "Kimle takılmamı beklerdin? Senin yaptığın gibi bir sürü Aydınlık Büyücü ile mi? Bu çok komik. Senin varlığından ve ne olduğun fikrinden kaçmaya kalkışman çok komik. Bu ailemizin bize bıraktığı bir miras."

"Ben bir seçim yaptım, Hunting."

"Seçim mi? Bu adı mı verdin?" Hunting bir kahkaha daha attı ve Macon'ın çevresinde çizmekte olduğu daireyi daralttı. "Bu bence bir fantezi. Ne olduğunu seçemezsin ağabey. Sen bir Karabasansın. Kan ile beslen ya da beslenme sen Karanlık bir yaratıksın."

"Macon Dayı söylediği şey doğru mu?" Lena, Macon ile Hunting'in yeniden bir araya gelmesiyle ilgilenmiyordu.

Sarafine tiz bir sesle güldü. "Hayatında bir kez olsun kıza doğruyu söyle, Macon."

Macon küçümser bir tavırla ona baktı. "Lena, o kadar basit değil."

"Ama doğru mu? Seçme şansım var mı?" saçları uçuşuyor,

ıslak buklelere dönüşüyor yine açılıyordu. Macon ile Hunting elbette kupkuruydu. Hunting gülümseyerek bir sigara yaktı. Çok eğleniyordu.

"Macon Dayı bu doğru mu?" diye yalvaran bir sesle sordu.

Macon Lena'ya baktı, bezgindi bakışlarını uzaklara çevirdi. "Seçme hakkın var Lena, son derece karmaşık bir seçim. Mezara varan sonuçlar doğuran bir seçim."

Yağmur durdu. Hava bir anda sakinleşmişti. Bu kasırga öncesi sakinlikse kasırganın tam gözünde duruyorduk. Lena'nın duyguları alt üst olmuştu. Sesini duymadan da ne hissettiğini biliyordum. Mutluluk, istediği tek şeyi elde etmişti, kaderini belirleme şansını. Öfke, bugüne kadar her konuda güvendiği kişiyi kaybetmişti.

Lena, Macon'a karşısında başka biri varmış gibi bakıyordu. Yüzüne düşen karanlığı görebiliyordum. "Bana neden söylemedin? Bütün hayatımı Karanlık olmaktan korkarak geçirdim." Bir kez daha gök gürledi ve yağmur yeniden başladı, Lena'nın gözyaşlarına benziyordu ama Lena ağlamıyordu. Kızgındı.

"Seçme hakkın var, Lena. Ama bunun bir takım şartları var. Bu yaşta anlayamayacağın bir takım şartlar. Bunları henüz anlayamazsın. Doğduğun günden beri her günümü bunu çözmeye çalışarak geçirdim. Sevgili annen de bu şartların çok uzun zaman önce konmuş olduğunu bilir."

"Ne tür şartlar?" Lena, Sarafine'e şüphe dolu gözlerle baktı. Dikkatle. Sanki kafasında yeni düşünceler belirmeye başlamıştı. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Macon'a güvenemiyorsa – o bunca zaman ondan böyle bir sırrı sakladıysa – belki de annesi doğru söylüyordu.

Ona sesimi duyurmaya çalıştım.

Onu dinleme sakın! Ona güvenemezsin–

Hiçbir şey yoktu. Sarafine ortaya çıktığı andan beri bağlantımız kopmuştu. Telefon hatlarını kesmişti sanki.

"Lena bu seçimin üzerinde kuracağı baskıyı kaldıramazsın. Çok riskli."

Çiseleyen yağmur sağanağa döndü.

"Sanki bunca yalandan sonra ona güvenebilirmişsin gibi." Sarafine ateş püsküren gözlerle Macon'a baktıktan sonra Lena'ya döndü. "Keşke konuşacak daha çok zamanımız olsaydı Lena. Ama sen bu seçimi yapmak zorundasın ve ben de sana risklerini anlatmak zorundayım. Evet, bir takım şartlar var ve dayın yalan söylemiyor." Durdu. "Eğer Karanlık olmayı seçersen ailedeki bütün Aydınlık Büyücüler ölecek."

Lena bembeyaz oldu. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü Aydınlık olmayı seçersen de ailedeki bütün Karanlık Büyücüler ve Lilum ölecek." Sarafine dönüp Macon'a baktı. "Hepsi. Sana bugüne kadar babalık yapmış olan dayın da. Onu yok edeceksin."

Macon olduğu yerde kayboldu ve Lena'nın önünde belirdi, bu bir saniye bile sürmedi. "Lena, beni dinle. Ben kendimi bu iş için feda etmeye hazırım. Sana bunu bu yüzden söylemedim. Benim gitmeme izin verdiğin için kendini suçlu hissetmeni istemedim. Senin neyi seçeceğini her zaman biliyordum. Hemen seçimini yap ve bırak ben gideyim."

Lena serseme dönmüştü. Sarafine'in söylediği doğruysa Macon'ı yok mu edecekti? Bunu yapmazsa diğer seçeneği nasıl seçecekti? Macon onun için tekti, onu çok seviyordu.

"Sana başka bir teklif sunabilirim," diye ekledi Sarafine.

"Bana ninemi, Del Teyze'yi, Reece ve Ryan'ı öldürmemi sağlatacak nasıl bir teklif sunabilirsin ki?"

Sarafine yavaşça ona doğru ilerledi. "Ethan. Birlikte olabileceğiniz bir yol var."

"Sen neden bahsediyorsun? Biz zaten birlikteyiz." Sarafine başını yana eğip gözlerini kıstı. Altın renkli gözlerinde bir ifade belirdi. Tanımlama.

"Bilmiyorsun değil mi?" Sarafine Macon'a dönüp bir kahkaha attı. "Ona söylemedin. Hiç adil oynamıyorsun."

"Neyi bilmiyorum?" diye bağırdı Lena.

"Ethan'la sen asla birlikte olamazsınız. Fiziksel açıdan bahsediyorum. Büyücüler ve Lilum, Ölümlülerle birlikte olamazlar." Gülümsedi, anın tadını çıkarıyordu. "Yani onları öldürmeden."

11.2

Belirlenme

Büyücüler onları öldürmeden Ölümlüler ile birlikte olamazlar.

Her şey yerine oturdu. Aramızdaki ilkel bağlantı. Öpüştüğümüzde hissettiğim elektriklenme, kalp atışlarımın hızlanması ve neredeyse beni öldürecek olan o kalp krizi – fiziksel olarak birleşmemiz mümkün değildi.

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Macon'ın bataklıkta Amma'ya, odamda bana söylediklerini hatırladım.

Onlar için herhangi bir gelecek yok.

Ama şu an göremediğin ve kontrolü bizde olmayan bir takım şeyler var.

Lena titriyordu. O da bunun doğru olduğunu biliyordu. "Ne dedin sen?" diye fısıldadı.

"Senin Ethan'la gerçek anlamda birlikte olamayacağını. Onunla evlenemezsin, çocuklarınız olamaz. Geleceğiniz olamaz, gerçek bir gelecekten bahsediyorum. Bunu sana söylememiş olduklarına inanamıyorum. Seni ve Ridley'i gerçekten bir fanusta büyütmüşler."

Lena, Macon'a döndü. "Bunu bana neden söylemedin? Onu sevdiğimi biliyorsun."

"Bırak bir Ölümlüyü daha önce bir erkek arkadaşın bile olmadı ki. Hiç birimiz bunun olabileceğini akıl etmedik. Ethan ile aranızdaki bağlantının gücünü keşfettiğimizde çok geç kalmıştık."

Sesleri duyuyordum ama artık dinlemiyordum. Asla birlikte olamayacaktık. Ona hiç o kadar yaklaşamayacaktım.

Rüzgâr çıktı, yağmur damlaları birer kamçıya dönüşmüştü. Şimşek gökyüzünü aydınlattı. Gök gürledi ve yer sarsıldı. Fırtınadan önceki sakinlik sona ermişti. Lena'nın kendini daha fazla kontrol edemeyeceğini biliyordum.

"Bunu bana ne zaman söyleyecektin?" diye bağırdı fırtınanın içinden.

"Kendini *belirledikten* sonra."

Sarafine fırsatı kaçırmadı. "Lena anlamıyor musun? Bir yolu var. Ethan'la birlikte yaşayıp, evlenip, çocuk sahibi olabilirsiniz. Dilediğinizi yapabilirsiniz."

"Bunu yapmana asla izin vermez, Lena," diye bağırdı Macon. "Bu olabilse bile Kara Büyücüler Ölümlüleri aşağılarlar. Kanlarının Ölümlü kanıyla kirlenmesini istemezler. Bu aramızdaki en önemli farklardan biri."

"Doğru ama alternatifleri düşününce bir istisna yapabiliriz. Ve bunu mümkün kılabilecek bir yol bulduğumuz doğru." Omuz silkti. "Ölmekten iyidir."

Macon, Lena'nın karşısına geçip ona baktı. "Ethan'la birlikte olmak için ailendeki herkesi öldürecek misin? Del Teyze'yi, Reece'i, öz nineni... "

Sarafine kollarını iki yana açıp gerindi. "Döndüğün anda onların hiç birini umursamayacaksın. Ve ben olacağım. Annen, dayın ve Ethan yanında olacak. O hayatındaki en önemli kişi değil mi?"

Lena'nın gözleri bulutlandı. Yağmur ve sis birbirine karıştı. Çok gürültü vardı, Honey Hill'de süregelen savaşın sesi neredeyse duyulmuyordu, bir anda bu gece süregelen iki savaşın birinde ölebileceğimiz aklıma geldi.

Macon Lena'yı iki eliyle tuttu. "Haklı. Bu kararı verirsen pişmanlık duymayacaksın, çünkü sen, sen olmayacaksın. Şu an var olan kişi ölmüş olacak. Sana söylemediği başka bir şey de Ethan'a olan duygularını da hatırlamayacağın. Birkaç ay içinde kalbin kapkara olacak ve o sana hiçbir şey ifade etmeyecek. *Belirlenmenin* Doğal üzerindeki etkisi çok güçlüdür. Onu kendi ellerinle bile öldürebilirsin – içinde böyle bir şeytan oluşacak. Bu doğru değil mi Sarafine? Lena'ya babasına ne olduğunu anlatmak ister misin? Hazır gerçeklerden bahsetmişken bunu yapar mısın?"

"Baban seni benden çaldı, Lena. Olan sadece şanssız bir kazaydı."

Lena kaskatı olmuştu. Çılgın Bayan Lincoln'ün, Disiplin Kurulu'nda annesinin babasını öldürdüğünü söylemiş olmasıyla bunun doğru olduğunu öğrenmesi arasında büyük bir fark vardı. Macon durumu lehine çevirmeye uğraşıyordu. "Anlat ona Sarafine. Babasının senin ateşe verdiğin evde nasıl yandığını anlat. Hepimiz ateşle oynamayı ne kadar çok sevdiğini biliriz."

Sarafine'in gözlerinde öfke vardı. "On altı yıldır her işe karıştığın yeter, dinlenme zamanın çoktan geldi."

Hunting bir anda Macon'ın önünde belirdi. Artık bir adama değil aslında olduğu şeye benziyordu. Bir iblise. Düz saçları saldırıya hazırlanan bir kurdunki gibi ensesinden itibaren dikilmeye başlamış, kulakları sivrilmişti. Ağzını açtı, ağzı bir hayvanın ağzıyla aynı görüntüye sahipti. Yeniden yok oldu.

Bir anda Macon'ın üzerinde belirdi, bu o kadar çabuk olmuştu ki doğru görebildiğimden emin değildim. Macon onu ceketinden yakaladı ve ağaca fırlattı. Onun bu kadar güçlü olduğunun farkında değildim. Hunting havada uçtu ama tam ağaca çarpacağı sırada kendini sağa doğru fırlatarak yere düştü. Aynı anda Macon kayboldu ve Hunting'in üzerinde yeniden belirdi ve onu yere bastırdı. Altlarındaki toprak çıtırdıyordu. Hunting yenik bir şekilde yere uzandı. Macon dönüp Lena'ya baktı. O döndüğü anda Hunting gülümseyerek doğruldu. Bağırarak Macon'ı uyarmaya çalıştım ama tepemizde dönmeye başlayan kasırganın içinde sesimi kimseye duyuramadım. Hunting vahşice bir çığlık atarak dişlerini Macon'ın boğazına geçirdi.

Macon inleyerek yok oldu. Gitmişti ama Hunting hâlâ

üzerinde olmalıydı çünkü o da yok olmuştu. Açıklığın ortasında yeniden belirdiklerinde Hunting hâlâ Macon'ın boynuna kenetlenmiş duruyordu.

Ne yapıyordu? Besleniyor muydu? Bu konuda hiçbir bilgim yoktu. Ama Hunting her ne yapıyorsa bu Macon'ı tüketiyordu. Lena çığlıklar atmaya başladı, canhıraş, yürek paralayan çığlıklar.

Hunting Macon'ın vücudundan uzaklaştı. Macon iki büklüm yere devrildi, üzerine yağmur yağıyordu. Bir top sesi daha duyuldu. İrkildim, kurşunlar gerçekti. Canlandırma bize yaklaşıyordu yani Greenbrier'a. Konfederasyon askerleri son sahneyi oynuyordu.

Bu sesleri bir hırlama bastırdı, bu çok farklı ama çok tanıdık olan bir sesti. Boo Radley. Efendisini korumak için uluyarak Hunting'in üzerine doğru sıçradı. Tam üzerine atlayacağı sırada Larkin'in vücudu kıvrılarak Boo'nun önünde duran bir sürü çıngıraklı yılana dönüştü. Yılanlar tıslamaya başladılar.

Boo onların bir illüzyon olduğunu anlayamadı ve üzerlerinden geçemeyeceğini düşünerek geri çekildi, bu Hunting'in beklediği fırsattı. Hunting yok oldu ve köpeğin arkasında belirip onu doğaüstü bir güçle boğmaya başladı. Boo ona karşı koymaya çalıştı ama bu boşa bir çabaydı. Hunting çok güçlüydü. Köpeğin cansız vücudunu Macon'ın yanına fırlattı. Boo hareketsizdi.

Köpek ve efendisi çamurun içinde yan yana yatıyordu. Hareketsiz.

"Macon Dayı!" Lena çığlık attı.

Hunting saçlarını düzeltti ve başını salladı, yaşam doluydu. Larkin deri ceketinin içindeki insan formuna kavuştu. İkisi de yeterli dozu almış uyuşturucu bağımlılarına benziyorlardı.

Larkin önce aya sonra saatine baktı. "Yarım saatten biraz fazla. Gece yarısı yaklaşıyor."

Sarafine göğü kucaklarmış gibi kollarını gerdi. "On altıncı ay, on altıncı yıl."

Hunting Lena'ya sırıttı, yüzünde çamur ve kan vardı. "Aileye hoş geldin."

Lena'nın aileye katılmak gibi bir niyeti yoktu. Bunu açıkça görebiliyordum. Ayağa kalktı, sırılsıklamdı, her yanı çamurla kaplıydı. Siyah saçları uçuşuyordu. Rüzgâra karşı duramayacak gibiydi, ona dayandı, ayakları her an yerden kesilip karanlık gökyüzüne doğru uçacakmış gibi görünüyordu. Belki de bunu yapabilirdi. Bundan sonra beni hiçbir şey şaşırtamazdı.

Hunting ve Larkin, Sarafine'in yanına varana kadar ağır adımlarla yürümeye devam ettiler. Yüzleri Lena'ya dönüktü. Sarafine ona biraz daha yaklaştı.

Lena bir elini kaldırdı. "Dur. Hemen."

Sarafine durmadı. Lena elini kapattı. Çalılıklar çizgi halinde yanmaya başladı. Alevler yükselerek anne ile kızı ayırdı. Sarafine durdu. Lena'nın bu kadarını yapabileceğini ummamıştı, biraz rüzgâr biraz yağmur diyordu. Lena onu hazırlıksız yakalamıştı. "Senden diğer aile bireylerinin yaptığı gibi bir şeyleri saklamadım, sana gerçekleri ve seçeneklerini söyledim. Benden nefret edebilirsin ama hâlâ annenim. Sana onların sunamadığı bir şeyi de sunabiliyorum. Bir Ölümlüyle birlikte olabilmeyi."

Alevler daha da yükseldi. Alevler üçünü de içine hapsedecek şekilde yayıldı. Lena güldü. Annesininki gibi karanlık bir kahkahaydı. Açıklığın diğer ucundan bile titrememe sebep oldu. "Benimle ilgileniyormuş gibi davranmaktan vazgeç. Senin nasıl bir cadı olduğunu hepimiz biliyoruz anne. Seninle anlaşabileceğimiz tek konu bu."

Sarafine dudaklarını büzdü, ona öpücük gönderir gibiydi. Önündeki alevler yön değiştirip Lena'ya doğru ilerlemeye başladı ve onu çevreledi. "Dilediğin kadar söyle sevgilim. İçine biraz daha anlam kat."

Lena gülümsedi. "Cadı yakmak mı? Çok klişe."

"Seni yakmak isteseydim şu ana kadar çoktan ölmüştün, Lena. Tek Doğal olmadığını hatırlatırım."

Lena öne doğru uzandı ve bir elini alevlere uzattı. Yüzü ifadesizdi. Sonra diğer elini de alevlerin içine soktu. İki elini birden başının üzerine kaldırdığında elinde bir ateş topu vardı. Bu topu olanca gücüyle fırlattı. Tam üstüme.

Alevler arkamdaki meşeye çarptı ve onun dallarını tutuşturdu. Sonra gövdeyi sarmaya başladı. Görülmez duvarımın ucuna doğru tökezleyerek ilerledim. Duvar yok olmuştu. Çamurun içinde bacaklarımı sürükleyerek ilerlemeye başladım. Başımı kaldırınca Link'i yanımda gördüm. Onun arkasındaki meşe de alev alev yanıyordu. Alevler iyice yükselmiş bütün araziye yayılmaya başlamıştı. Lena'ya doğru koşmaya başladım. Başka hiçbir şey düşünemiyordum. Link annesinin üzerine kapaklandı. Sarafine ile aramızda ateşten bir duvar ve Lena vardı. Bu yeterliydi.

Lena'nın omzuna dokundum. Karanlıkta yerinden sıçraması gerekirdi ama benim geldiğimi biliyordu. Bana bakmadı.

Seni seviyorum L.

Hiçbir şey söyleme Ethan. Her şeyi duyabilir. Emin değilim ama sanırım hep duyuyordu.

Araziye doğru baktım, Sarafine, Hunting ve Larkin'i göremedim. Orada olduklarını ve bizi öldürmeye çalıştıklarını biliyordum. Ama artık Lena'nın yanındaydım ve benim için önemli olan tek şey buydu.

"Ethan! Git Ryan'ı getir. Macon Dayı'nın yardıma ihtiyacı var. Onu daha fazla tutamam." Lena daha başka bir şey söyleyemeden son hızla koşmaya başlamıştım. Sarafine'in aramızdaki bağlantıyı koparmak için çabalamış olmasının artık bir önemi yoktu. Lena kalbime ve beynime geri dönmüştü. Arazi de koşarken değer verdiğim tek şey buydu.

Tek sorun gece yarısına çok az kalmış olmasıydı. Daha hızlı koşmaya başladım.

Ben de seni seviyorum. Acele et.

Telefonuma baktım. 11:25. Ravenwood'un kapısını yumrukladım, yukarıdaki aya bastım, hiçbir şey olmadı. Larkin kapıyı bir şekilde mühürlemiş olmalıydı. Bu mümkün müydü onu da bilemiyordum.

"Ryan! Del Teyze! Nine!" Ryan'ı bulmam gerekiyordu. Macon yaralanmıştı. Bir sonraki Lena olabilirdi. Lena onu reddedince Sarafine'in neler yapabileceğini tahmin edemiyordum. Link arkamda belirdi.

"Ryan burada değil."

"Ryan doktor mu? Anneme yardım bulmamız gerekiyor."

"Hayır. O... sonra anlatırım."

Link verandayı adımlıyordu. "Bunlar gerçek mi?"

Düşün. Bir şeyler düşünmeliydim İşin bu kısmında yalnızdım. Ravenwood bu gece gerçek bir kaleye dönüşmüştü. Kimse içeri giremezdi, en azından bir Ölümlü bunu başaramazdı. Lena'yı yarı yolda bırakamazdım.

Doğaüstü bir kasırganın ortasında iki Büyücü ve bir Kan Karabasanı ile boy ölçüşebileceğini düşündüğüm tek insanı aradım. O da bir nevi doğaüstü kasırgaydı. Amma.

Telefon çalmaya devam etti. "Cevap vermiyor. Amma muhtemelen hâlâ babamın yanında."

11:30. Bana yardım edebilecek bir kişi daha vardı, daha düşük bir ihtimaldi ama olsun. Gatlin Halk Kütüphanesi'ni aradım. "Marian orada değil. O ne yapılması gerektiğini bulurdu. Lanet olsun. O kütüphaneden ayrılmaz ki, nerede?"

Link hızlı adımlarla ilerliyordu. "Her yer kapalı. Bugün tatil. Honey Hill Savaşı var, hatırladın mı? Belki de güvenli bölgeye gidip oradan doktor getirmeliyiz."

Ona baktım, söyledikleri beynimde yeni şimşeklerin çakmasına sebep olmuştu. "Tatil. Her yer kapalı," diye tekrarladım.

"Evet, şimdi söyledim ya. Ne yapacağız?" Perişan görünüyordu.

"Link, sen bir dahisin. Acayip bir adamsın."

"Biliyorum ama bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Külüstür burada mı?" Başıyla onayladı.

"Hemen gitmemiz gerekiyor."

Link arabayı çalıştırdı. Her zamanki gibi aksıra tıksıra çalışmaya başladı. Kutsal Silindirler kolonları patlatmakla meşguldü ve laf aramızda iğrenç çalıyorlardı. Ridley, onlar için tüm gücünü kullanmış olmalıydı.

Link çakıl yoldan aşağı doğru arabayı sürmeye başladı, dönüp bana baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Kütüphaneye."

"Orasının kapalı olduğunu söylemiştin."

"Diğer kütüphaneye." Link anlamış gibi başını salladı, anlamamıştı. Ama her zamanki gibi yanımdaydı. Külüstür okula geç kaldığımız Pazartesi sabahlarındaki gibi son hızla ilerliyordu.

11:40 olmuştu.

Tarih Kurumu'nun önünde ani fren yapmasını isteyince Link anlamaya bile çalışmadı. O Kutsal Silindirleri kapatmayı başaramadan arabadan atlamıştım. Beni Gatlin'in en eski ikinci binasının köşesini dönerken yakalamayı başardı. "Burası kütüphane değil."

"Doğru."

"Burası ADK."

"Doğru."

"Senin nefret ettiğin yer."

"Doğru."

"Annem buraya her gün gelir."

"Doğru."

"Kanka, burada ne işimiz var bizim?"

Izgaraların önünde durup elimi içeri uzattım. Metalin arasında parçalanmış gibi göründü, sonra onunla bütünleşti ve kolum dirsekten kesilmiş gibi görünmeye başladı.

Link beni yakaladı. "Dostum, Ridley içeceğime bir şey karıştırmış olmalı çünkü kolun... kolunu... Boş ver halüsinasyon görüyorum."

Kolumu geri çekip parmaklarımı suratının önünde oynattım. "Sen ciddi misin? Bu gece tanık olduğun onca şeyden sonra, şu an mı halüsinasyon gördüğünü düşünüyorsun? Şimdi mi?"

Saate baktım. 11:45.

"Açıklama yapacak vaktim yok ama bundan sonrası daha garipleşecek. Birazdan kütüphaneye ineceğiz ama orası kütüphane gibi değil. Kendini daha da kötü hissedebilirsin. İstersen gidip arabada bekle." Link söylediklerimi hazmetmeye uğraşıyordu, hızla söyleyince biraz kaba duyulmuşlardı.

"Var mısın yok musun?"

Link ızgaralara baktı. Tek kelime daha etmeden kolunu uzattı. Kolu yok oldu.

Vardı.

Kapıdan hızla geçip taş merdivenlere doru ilerlemeye başladım. "Hadi. Kitap alacağız."

Link asabi şekilde güldü ve peşime düştü. "Almak... Kitap... Kütüphane..."

Meşaleler biz geçtikçe yanıyordu, bir tanesini alıp Link'e verdim. Ben de elime bir tane alıp mahzene girdim. Odanın ortasına doğru ilerlerken buradaki meşalelerde yandı. Kolonların gölgeleri titreşen alevlerin eşliğinde üzerimize düşüyordu. Girişte DOMUS LUNAE LIBRI yazısı tam eski yerinde göründü.

"Marian Teyze! Burada mısın?" Arkamdan omzuma vurdu. Sıçrayarak Link'e çarptım.

Link çığlık atarak meşalesini düşürdü. Alevleri ayağımla söndürdüm. "Dr. Ashcroft, korkudan neredeyse altıma yapacaktım."

"Özür dilerim, Wesley. Ethan sen aklını mı yitirdin? Bu zavallı oğlanın annesinin kim olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bayan Lincoln kendinde değil. Lena'nın başı dertte. Macon yaralandı. Ravenwood'a girmem gerekiyor, Amma'yı bulamadım ve oraya dışarıdan girebilecek başka bir yol da bulamadım. Tünellerden gitmem gerekiyor." Yine küçük bir

çocuk olup her şeyi bir çırpıda söyleyivermiştim. Marian'la konuşmak annemle konuşmak gibiydi ya da anneme benzeyen biriyle konuşabilmek çok güzel bir hisli.

"Bir şey yapamam. Sana yardım edemem. Şöyle ya da böyle *belirlenme* gece yarısı gerçekleşecek. Zamanı durduramam. Macon'ı ya da Wesley'nin annesini kurtaramam. Bu işe karışamam." Link'e baktı. "Annen için çok üzüldüm, Wesley. Sakın bunu saygısızlık olarak görme."

"Efendim." Link yenilgiye uğramış gibiydi.

Başımı sallayarak Marian'ın eline en yakında duran meşaleyi verdim. "Anlamıyorsun. Senden büyücü kütüphanesinin kütüphanecisinin yapabileceği şeyler dışında bir şey yapmanı istemiyorum."

"Ne?"

Gözlerimi ona diktim. "Ravenwood'a bir kitap götürmem gerekiyor." En yakın rafa uzanıp elime ilk gelen kitabı çektim. "*Zehirli Otlar Rehberi.*"

Marian endişeliydi. "Bu gece mi?"

"Evet, bu gece. Şimdi. Macon kitabı ona benim götürmemi istedi. Gece yarısından önce."

"Lunae Libri tünellerine girmesine izin verilen tek Ölümlü Büyücü kütüphanecisidir." Marian gözlerini bana dikti ve kitabı elimden aldı. "Neyse ki ben oyum."

Link'le birlikte Lunae Libri tünellerinde Marian'ı izlemeye başladık. Başlangıçta geçtiğimiz kapıları sayıyordum ama on altıncıya gelince vazgeçtim. Tüneller tam bir labirent gibiydi ve hepsi farklıydı. Bir kısmı çok alçak tavanlıydı ve Link'le başımızı eğmek zorunda kalıyordu, diğer kısmında ise tavan yok gibi görünüyordu. Bazı pasajlar sıradan, süssüz abartısız taş duvarlardan oluşmuştu bazıları ise halılar ve yağlı boyalarla süslenmişti. Bunlar belki de ünlü Büyücülerin resimleriydi, kim bilir?

Tünellerdeki tek ortak nokta kokuydu, toprak ve eskinin

kokusu. Marian pek çok kez bileğinde asılı olan halkadaki hilal anahtarı kullanmıştı.

Gözüme sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda kapıya vardık. Meşalelerimiz sönmek üzereydi, benimkini kaldırıp kapının üzerindeki plakete kazınmış olan Ravenwood Malikânesi yazısını gördüm. Marian anahtarı sokup çevirdi ve kapı açıldı. Evin giriş katına uzanan oymalı merdivenler karşımızdaydı.

Marian'a döndüm. "Teşekkür ederim, Marian Teyze." Kitabı almak için elimi uzattım. "Bunu Macon'a ben veririm."

"O kadar çabuk değil. Adına düzenlenmiş kartı görmem gerekiyor EW." Göz kırptı. "Kitabı ben veririm."

Telefonuma baktım. 11:45. Bu mümkün değildi. "Buraya geldiğimiz saatle nasıl aynı olabilir ki?"

"Ay saati. Siz çocuklar söylenenleri asla dinlemiyorsunuz. Aşağıda hiçbir şey göründüğü gibi değildir."

Link ve Marian merdivenlerde beni takip etmeye başladılar. Ravenwood bıraktığımız gibi duruyordu. Pastalar tabaklarda, çay tepsisi sehpada duruyordu, açılmamış hediye yığını da oradaydı.

"Del Teyze! Reece! Nine! Hey! Kimse yok mu?" diye bağırdım. Ve ahşapların arasından çıktılar. Del merdivenlerin tepesinde elinde bir lamba ile belirdi, onu her an Marian'ın kafasına indirecek gibiydi. Nine kapının orada Ryan'ı arkasına almış duruyordu. Reece elinde bir pasta bıçağı ile merdivenin altına saklanmıştı.

Hepsi bir ağızdan konuşmaya başladılar. "Marian! Ethan! Çok endişelendik. Lena kayboldu ve tüneldeki zilin sesini duyunca onun..."

"Onu gördün mü? Dışarıda mı?"

"Lena'yı gördün mü? Macon neden geri dönmedi. Endişelenmeye başlamıştık."

Onlara inanamıyordum. Lambayı Del'in elinden alıp Link'e verdim. "Lamba mı? Bir lambanın sizi koruyabileceğini mi düşündünüz?"

Del Teyze omuz silkti. "Barclay çatıya bir takım silahlar bulmak için çıktı ama eski süslerden başka bir şey bulamadı. Ben de bunu buldum."

Ryan'ın önüne diz çöktüm. Çok fazla zamanımız kalmamıştı, tamı tamına on dört dakikamız vardı. "Ryan. Kötü olduğum günü hatırlıyor musun? Sen bana yardım etmiştin. Bunu yeniden yapman gerekiyor. Benimle Greenbrier'a gelmelisin. Macon Dayı düştü. O ve Boo yaralandılar."

Ryan bir an ağlamaya başlayacakmış gibi baktı. "Boo'da mı yaralandı?"

Link boğazını temizleyerek varlığını bildirdi. "Ve annem. Biliyorum o hep sorun çıkarır ama ne olursa olsun benim annem. Ona da yardım edebilir mi?"

"Ve Link'in annesi."

Nine Ryan'ı arkasına doğru iterken yanağını okşadı. Eteğini ve kazağını düzeltti. "Gel bakalım. Del ve ben geliyoruz. Reece burada kardeşinle kal. Babana nereye gittiğimizi söyle."

"Nine, Ryan'a ihtiyacım var."

"Bu gece Ryan benim Ethan." Çantasını aldı.

"Ryan olmadan hiçbir yere gitmiyorum." Durdum. Her şey tehlikedeydi.

"*Belirlenmemiş* bir çocuğu on altıncı ayda dışarı çıkaramayız. Öldürülebilir." Reece bana bir aptalmışım gibi baktı. Yine Büyücülerin dışına itilmiştim.

Del kolumu tuttu. "Annem bir Empatik. Başkalarının güçlerine karşı son derece hassastır ve zaman zaman onları ödünç alabilir. Şu anda Ryan'ınkini aldı. Çok uzun süreli değil ama şu an Ryan'ın yapabileceği her şeyi o yapabilir. Nine uzun yıllar önce *belirlenmiş* olduğu için başına bir şey geleceğini sanmam. Biz de seninle geliyoruz."

Telefona baktım. 11:49.

"Ya zamanında yetişemezsek?"

Marian gülümseyerek kitabı kaldırdı. "Bugüne kadar Greenbrier'a hiç kitap götürmedim. Del yolu bulabilir misin?"

Del Teyze başıyla onayladı ve gözlüklerini taktı. "Parşömenciler eski kayıp kapıları bulmakta çok başarılıdır. Yeniler biraz sorun çıkarıyor." Son hızla tünellere daldı, Marian ve nine arkasındaydı. Link'le onlara yetişmekte zorlanıyorduk.

"Yaşlılar ama nasıl hareket edeceklerini gayet iyi biliyorlar." Link nefes nefeseydi.

Bu kez geçtiğimiz yol küçük, inişli çıkışlıydı. Duvarlar siyah küf ve yosunla kaplıydı. Büyük ihtimalle yer de öyleydi, çok karanlıktı ve onu göremiyorduk. Karanlığın içinde beş meşale ilerliyordu. Link ve ben sıranın sonunda olduğumuz için duman genzimizi yakıyor, gözlerimizi yaşartıyordu.

Greenbrier'a yaklaştıkça, bu dumanın meşalelerden değil dış dünyaya açılan deliklerden içeri giren duman olduğunu anladım.

"İşte bu." Del Teyze öksürerek dikdörtgen taş duvarların arasındaki bir yeri gösterdi. Marian yosunları temizleyince kapı ortaya çıktı. Anahtar yerine kusursuzca uydu, sanki birkaç gün önce kullanılmıştı. Kapı meşe değildi, taştı. Del Teyze'nin onu iterek açabilecek güce sahip olduğunu görmek beni şaşırttı.

Del Teyze sahanlıkta durarak beni öne geçirdi. Zamanımızın azaldığının farkındaydı. Yosunların altında başımı eğerek rutubetin ortasında ilerledim.

Tünelden tırmandım, yukarı vardığım anda donup kaldım. *Ayların Kitabı*'nın yıllarca üzerinde durduğu mahzen mezar taşı karşımda duruyordu.

Bunun aynı taş olduğunu biliyordum, kitap şu anda onun üzerinde duruyordu.

Bu sabah dolabımın içindeki rafın üzerinden kaybolan kitap. Onun buraya nasıl gelmiş olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu sorgulayacak zamanım yoktu. Görmeden önce alevlerin sesini duydum.

Yangın çok gürültülüydü, öfke, karmaşa ve yok edicilik-

le yüklenmişti. Duman çok yoğundu boğulmak üzereydim. Isı kolumdaki tüyleri kavurdu. Madalyondaki görüntüye çok benziyordu ya da daha kötüsü son rüyamdakine – alevler Lena'yı ve beni yutuyordu.

Onu kaybettiğimi hissediyordum. Gerçekleşiyordu işte.

Lena neredesin?

Macon Dayı'ya yardım et.

Sesi çok derinden geliyordu. Saati görebilmek için dumanların içinde elimi salladım.

11:53. Yedi dakika kalmıştı. Zamanımız yoktu.

Nine elimi yakaladı. "Orada durma. Macon'a ihtiyacımız var."

Nineyle el ele alevlerin içine doğru koştuk. Bizi mezarlığa götürecek kemeri çevreleyen söğütler ve bahçe alevler içindeydi. Otlar, bodur meşeler, palmiyeler, biberiyeler, limon ağaçları – hepsi yanıyordu. Uzaktan da top atışları geliyordu.

Honey Hill Savaşı sona eriyordu, birkaç dakika içinde havai fişekler atılmaya başlanacaktı. Buradaki havai fişekleri bastırmaları mümkün değildi. Bahçe ve ortasındaki alan yanıyordu, alevler mahzeni çevrelemişti.

Nineyle tökezleyerek yanan meşelerin yanına ulaştık, Macon'ı buldum, bıraktığımız yerdeydi. Nine onun üzerine eğilip elini yanağına dokundurdu. "Çok zayıf ama iyi olacak." O anda Boo Radley yuvarlanarak ayağa kalktı. Efendisinin yanına gelip yattı.

Macon başını nineye doğru çevirmeye çalıştı. Sesi fısıltı olarak çıkıyordu. "Lena nerede?"

"Ethan onu bulmaya gidiyor. Dinlen. Ben Bayan Lincoln'e bakacağım."

Link annesinin yanındaydı, nine de hızla onların yanına doğru ilerlemeye başladı. Ayağa kalkıp Lena'yı görmeye çalıştım. Hiçbirini göremedim. Ne Hunting'i, ne Larkin'i ne de Sarafine'i...

Buradayım. Mahzen mezarın üstünde. Sanırım sıkıştım.

Dayan L. Geldim.

Yeniden alevlerin arasına dalıp Lena ile geçtiğimiz yolları hatırlayarak koşmaya başladım. Mahzen mezara yaklaştıkça alevler yükseliyor ve ısınıyordu. Derim yüzülüyordu sanki yandığımın farkındaydım.

Üzerinde hiçbir işaret bulunmayan bir mezar taşına tırmandım, duvarın üzerinde ayağımı koyacak bir girinti buldum ve kendimi çekebildiğim kadar çok yukarı çektim. Mahzen mezarın üzerinde bir heykel vardı, vücudu kırılmış bir tür melek. Ona tutundum – nedenini bilemedim ama onu bir ayak bileği gibi hissettim – ve yukarı çıkmayı başardım.

Acele et Ethan! Sana ihtiyacım var.

O an Sarafine ile yüz yüze geldim.

Karnıma bir bıçak sapladı.

Karnıma gerçek bir bıçak.

Görmeme izin verilmeyen rüyanın sonu. Bu kez rüya değildi. Biliyordum, çünkü o karın benimdi ve bıçağı oldukça net hissedebiliyordum.

Şaşırdın mı Ethan? Bu kanalda konuşan tek Büyücünün Lena olduğunu mu sanıyordun?

Sarafine'in sesi yok olmaya başladı.

Hadi bakalım, şimdi onun Aydınlık olmasına yardım et de görelim.

Kendimden geçerken düşünebildiğim tek şey, üzerime Konfederasyon üniforması giydiğim anda Ethan Carter Wate olacağımdı. Karnımın aynı yerinde bir yara ve cebimde aynı madalyonla. Lee'nin ordusundan değil ama Jackson Lisesi'nin basketbol takımından firar etmiştim.

Hep seveceğim Büyücü kızı düşlüyordum. Tıpkı diğer Ethan gibi.

Ethan! Hayır!

Hayır! Hayır! Hayır!

Bir an çığlık atıyordum, sonraki an boğazıma bir yumru tıkanmıştı.

Ethan'ın düştüğünü hatırlıyorum. Annemin güldüğünü. Bıçağın parıltısını ve kanı…

Ethan'ın kanı.

Bu olamazdı.

Hiçbir şey hareket etmedi. Hiçbir şey. Her şey olduğu yerde dondu, balmumu müzesindekiler gibi… Dumanlar öylece durdu. Kocaman ve grilerdi ama oldukları yerde duruyorlardı, yukarı ya da aşağı gitmiyorlardı. Mukavvadan yapılıp havaya asılmışlardı, tıpkı oyundaki dekorlar gibi. Alevlerin ucu hâlâ saydam ve sıcaktı ama hiçbir şeyi yutmuyorlardı ve gürültü çıkarmıyorlardı. Hava bile hareket etmiyordu. Her şey bir saniye öncesiyle aynıydı.

Nine, Bayan Lincoln'ün üzerine eğilmiş yanağına dokunmak üzereydi ama eli havada asılı kalmıştı. Link korkmuş bir çocuk gibi çamurun ortasına çökmüş annesinin elini tutuyordu. Del Teyze ile Marian basamaklara çömelmiş gözlerini alevlerden ve dumandan korumaya çalışıyorlardı.

Macon Dayı yerde yatıyordu, Boo da yanına çömelmişti. Birkaç adım ötede, Hunting bir ağaca dayanmış duruyordu ve yapmış olduğu işi hayranlıkla seyrediyordu. Larkin'in deri ceketi tutuşmuştu ama onun yüzü diğer tarafa Ravenwood'a dönüktü. Muhtemelen savaş alanından kaçıyordu.

Ve Sarafine. Annem elindeki eskiden kalma bir hançeri başının üzerine doğru kaldırmıştı. Yüzü sıcaktan, öfkeden ve nefretten kızarmıştı. Bıçaktan hâlâ Ethan'ın cansız vücuduna kanlar damlıyordu. Onlar bile donmuştu.

Ethan'ın kolları mahzen mezarın çatısında iki yana doğru açılmıştı. Altında bulunan mezarlığa doğru sallanıyorlardı.

Rüyamızdaki gibi ama tersi.

Onun kollarından kayan ben değildim. O benimkinden kaymıştı.

Mahzen mezarın altında durup dumanı ve alevi yana iterek parmaklarımı Ethan'ınkilere uzattım. Parmak ucunda duruyordum ve onun parmak uçlarına yetişmekte zorlanıyordum.

Ethan, seni seviyorum. Beni bırakma. Bunu sen olmadan başaramam.

Ay ışığı olsaydı, yüzünü görebilirdim. Ama ay bile yoktu, şu an tek ışık etrafımda donmuş olan alevlere aitti. Gökyüzü bomboş ve kapkaraydı. Hiçbir şey yoktu. Bu gece her şeyi kaybetmiştim.

Nefesim kesilene kadar ağladım, parmakları parmaklarımdan kurtuldu, bu parmaklar bir daha saçlarımda dolaşamayacaktı.

Ethan.

Çığlık atmak istiyordum, kimsenin duymayacağını biliyordum ama içimdeki son çığlığı atmak istiyordum. Kelimelerden başka hiçbir şeyim kalmamıştı. Görüntülerdeki kelimeleri hatırladım. Her birini, tek tek…

Kalbimin kanı.

Canımın canı.

Varlığımın varlığı.

Ruhumun ruhu.

"Bunu yapma Lena Duchannes. Aylar Kitabı'na bir kez daha bulaşıp bu karanlığı yeniden başlatma." Gözlerimi açtım. Amma alevlerin ortasında tam yanımda duruyordu. Bizim dışımızda her şey donmuştu.

Amma'ya baktım. "Bunu Greatler mi yaptı?"

"Hayır, çocuk. Bunu sen yaptın. Greatler sadece buraya gelmeme yardım ettiler."

"Bunu nasıl yaptım?"

Yanıma, yere oturdu. "Hâlâ neler yapabileceğini bilmiyorsun değil mi? Melchizedek en azından bu konuda doğruyu söylüyordu."

"Amma sen neden bahsediyorsun?"

"Ethan'a hep gökyüzünde bir delik açabileceğini söylerdim. Sanırım sen bunu başardın."

Yüzümdeki yaşları silmeye çalıştım ama akmaya devam ediyorlardı. Dudaklarıma indiler, tatlarını alabiliyordum. "Ben... Ben Karanlık mı oldum?"

"Henüz değil, şu an değil."

"Aydınlık mıyım?"

"Hayır, öyle de sayılmaz."

Başımı gökyüzüne kaldırdım. Duman her yeri kaplamıştı – ağaçları, göğü, yıldızları, ayı... Sadece karanlık bir örtü vardı. Kül, alev ve duman. Ve başka hiçbir şey.

"Amma."

"Efendim."

"Ay nerede?"

"Bunu sen bilmiyorsan çocuk, ben hiç bilemem. O an senin on altıncı ayına bakıyordum. Sen de onun altında durmuş, yıldızların arasında duran Tanrı sana yardım edebilirmiş gibi başını kaldırmış orada duruyordun. Ellerini havaya kaldırmıştın. Sanki gökyüzüne dokunuyordun. Sonra bir hiçlik. Sadece bu."

"Belirlenme *ne oldu?"*

Amma düşünceli bir tavırla durdu. "On altıncı yılında, doğum gününde tam gece yarısı ay olmazsa ne olacağını ben de bilmiyorum. Bu daha önce hiç olmadı. Ama on altıncı ay olmazsa sanırım belirlenme *de olmaz."*

Biraz huzur, biraz neşe biraz da karmaşa hissettim. Ama en yoğunu hissettiğim acıydı. "Bitti mi yani?"

"Bilmiyorum." Elini tutup beni çekti ikimiz de ayağa kalktık. Eli sıcak ve güçlüydü, daha net düşünebilmeye başlamıştım. İkimiz de ne yapacağımı biliyorduk. Yüzyıl önce tam bu noktada Ivy'nin Genevieve'in ne yapacağını bilip bilmediğini merak ettim.

Kitabın çatlak derili kapağını açarken hangi sayfayı açmam gerektiğini hissettim. Sanki hep biliyordum.

"Bunun normal olmadığını biliyorsun. Ve bir takım şartlara bağlı olduğunu da."

"Biliyorum."

"İşe yarayacağına dair bir garanti de yok. Son seferinde pek başarılı olmamıştı. Sana söyleyebileceğim tek şey, büyükbüyük-teyzem Ivy de Greatler'in yanında ve bize her türlü yardımı yapacaklar."

"Amma. Lütfen, başka şansım yok."

Gözlerimin içine baktı. Sonunda başını salladı. "Seni engellemek için söyleyeceğim hiçbir şeyin fayda etmeyeceğini biliyorum. Çünkü oğlumu seviyordun. Çünkü ben de oğlumu seviyorum. Sana yardım edeceğim."

Ona baktım ve anladım. "Ayların Kitabı'nı bu gece buraya bu yüzden getirdin."

Amma yavaşça başını salladı. Elini boynuma uzattı ve yüzüğü tutan zinciri, hâlâ üzerimde olan Ethan'ın Jackson Lisesi formasından dışarı çıkardı. "Bu Lila'nın yüzüğüydü. Sana verdiğine göre seni deliler gibi seviyor olmalı."

Ethan seni seviyorum.

"Sevgi çok güçlü bir duygudur, Lena Duchannes. Bir annenin sevgisi hiçbir şeyle ölçülemez. Sanırım Lila da bize tüm gücüyle yardımcı olmaya çalışıyor."

Yüzüğü boynumdan hızla çekti. Zincir koptu, koparken boynumu zedelemişti, hissedebiliyordum. Yüzüğü orta parmağıma taktı. "Lila seni çok severdi. Genevieve'in kitabı kullanırken sahip olmadığı bir şeye sahipsin. İki ailenin de sevgisine."

Gözlerimi kapadım ve metalin soğukluğunu tenimde hissettim. "Haklı olduğunu umuyorum."

"Bekle." Amma uzanıp, Genevieve'in hâlâ aile mendiline sarılı olan madalyonunu Ethan'ın cebinden çıkardı. "Zaten herkesin lanet altında olduğunu hatırlatmak için." İçini çekti. "Aynı suçtan iki kez asılmak istemeyiz."

Madalyonu kitabın üzerine koydu. "Bu kez doğru yapacağız."

Sonra kendi boynunda duran kolyeyi de çıkarıp madalyonun yanına koydu. Bu küçük yuvarlak eski bir paraya benziyordu, üzerindeki resim zaman içinde yok olmuştu. "Oğlumla uğraşan herkese benimle de uğraşıyor olduklarını hatırlatmak için."

Gözlerini kapadı. Ben de benimkileri. Ellerimi sayfanın üzerinde gezdirip okumaya başladım – önce kısık sesle, sonra bağıra bağıra…

"CRUOR PECTORIS MEI, TUTELA TUA EST.
VITA VITAE MEAE, CORRIPIENS TUAM, CORRIPIENS MEAM."

Kelimeleri güven içinde söylüyordum. Yaşamakla ölümün arasında bir fark olmadığını düşünmenin verdiği bir güvenle.

"CORPUS CORPORIS MEI, MEDULLA MENSQUE,
ANIMA ANIMAE MEAE, ANIMAM NOSTRAM CONECTE."

Kelimeleri donmuş yeryüzüne söylüyordum, onları bir tek Amma duyabilirdi.

"CRUOR PECTORIS MEI, LUNA MEA, AESTUS MEUS.
CRUOR PECTORIS MEI. FATUM MEUM, MEA SALUS."

Amma uzanıp titreyen ellerimi kendi güçlü ellerinin arasına aldı ve büyüyü bir kez daha birlikte okumaya başladık. Bu kez Ethan'ın ve annesinin dilinde okuduk. Lila, Macon Dayı, Del Teyze, Amma, Link, küçük Ryan ve Ethan'ı seven herkesin, bizi seven herkesin dilinde. Bu kez sözcüklerimiz bir şarkıya dönüştü.

Ethan Lawson Wate'e onu çok seven iki kişi tarafından söylenen bir aşk şarkısına. Ve başarısız olursak onu en çok özleyecek olan iki kişi tarafından.

"KALBİMİN KANI, KORUMAM SENİNDİR.
CANIMIN CANI, SENİNKİNİ ALMAK BENİMKİNİ ALMAKTIR.
VARLIĞIMIN VARLIĞI, KEMİĞİ VE BEYNİ
RUHUMUN RUHU, RUHLARIMIZ BAĞLI

KALBİMİN KANI, MEDCEZİRİM, AYIM
KALBİMİN KANI, BENİM KURTULUŞUM, BENİM KIYAMETİM

Yıldırım beni, kitabı, mahzen mezarı ve Amma'yı çarptı. Ya da ben öyle olduğunu düşündüm. Sonra görüntülerde Genevieve'in de öyle hissettiğini hatırladım. Amma mahzen mezarın duvarına doğru uçmuş başını oraya çarpmıştı.

Vücudumdaki elektriği hissettim ve huzur duydum, öldüysem Ethan'ın yanına gidecektim. Onu hissettim, onun yakınlığını, onu ne çok sevdiğimi. Parmağımdaki yüzük yanıyordu, onun beni ne çok sevdiğini.

Gözlerim yanmaya başlamıştı, baktığım her yanda bir altın pırıltı görmeye başlamıştım, sanki bu benden geliyordu.

Amma'nın fısıldadığını duydum. "Oğlum."

Ethan'a döndüm. Altın bir ışığın altındaydı, her şey gibi. Hâlâ kıpırdamıyordu. Dehşet içinde Amma'ya baktım. "İşe yaramadı."

Gözlerini kapatarak taşın üzerine eğildi.

Çığlık attım. "Olmadı!"

Kitaptan uzaklaşıp çamurun içine düştüm. Başımı kaldırdım. Ay yerinde duruyordu. Kollarımı gökyüzüne kaldırdım. Kan olması gereken damarlarımın içine bir sıcaklığın dolduğunu hissettim. İçimdeki öfke gittikçe büyüyordu. Beni yiyip bitiriyordu. Dışarı çıkış yolu bulamazsa beni yok edeceğini biliyordum.

Hunting. Larkin. Sarafine.

Bir yırtıcı hayvan, bir korkak ve ölüm saçan annem, çocuğunu mahvetmek için yaşayan annem. Büyücü soyağacının lanetli dalları.

Onlar benim için değerli olan tek şeyi aldıktan sonra kendimi nasıl belirleyebilirdim? *Isı ellerimden kendi isteğiyle yükseldi. Gökte bir şimşek çaktı. Nereye düşeceğini biliyordum.*

Pusula da üç nokta vardı, bana kılavuzluk edecek kuzey kaybolmuştu.

Şimşek bir patlamaya dönüştü ve bu üç noktayı vurdu – bu gece benden elimdeki her şeyi alan üç noktayı. Başka bir yöne bakmak istedim ama yapamadım. Bir saniye önce annem olan heykel ay ışığının altında alevler içinde kaldı.

Kollarımı indirdim. Gözlerimdeki külü, toprağı ve hüznü sildim, bir daha baktığımda orada yoktu.

Hepsi gitmişti.

Yağmur yağmaya başladı. Görüşümün bulanıklığı kayboImaya başlamıştı, yağmurun meşelere, tarlalara, çalılıklara yağdığını gördüm. Uzun bir zamandan beri ilk kez her şeyi net olarak görebiliyordum, belki de hayatımda ilk kez. Arkamı dönüp Ethan'a doğru yürümeye başladım.

Ethan gitmişti.

Birkaç dakika önce burada yatan vücudunun yerinde başka bir vücut duruyordu. Macon Dayı.

Anlayamadım. Cevap bulmak için Amma'ya döndüm. Gözleri kocaman olmuştu, korku içindeydi. "Amma, Ethan nerede? Ne oldu?"

Cevap vermedi. Hayatında ilk kez verecek bir cevabı yoktu. Şaşkınlıkla Macon Dayı'nın vücuduna bakıyordu. "Hiç böyle biteceğini düşünmemiştim, Melchizedek. Bunca yıl bu yükü omuzlarımızda birlikte taşıdık." Onu duyabilecekmiş gibi konuşuyordu, hâlbuki sesini ben bile zor duyuyordum. "Bu yükü ben tek başıma nasıl taşıyacağım?"

Onu omuzlarından yakalayıp sarstım. "Amma neler oluyor?"

Gözlerini kaldırıp bana baktı, sesi hâlâ fısıltı halindeydi. "Karşılığında bir şey vermeden Kitaptan hiçbir şey alamazsın." Kırışık yanağından aşağıya bir damla yaş süzüldü.

Bu doğru olamazdı. Macon Dayı'nın yanına diz çöküp onun yeni tıraş olmuş, pürüzsüz yanağına dokundum. Bunu her yapışımda, Ölümlülerin hayalleri ve rüyalarıyla

dolu olan bir sıcaklık hissederdim ama bugün hiçbir şey yoktu. Bugün yüzü buz gibiydi. Ridley'inki gibi. Ölülerinki gibi.

Karşılığında bir şey vermeden...

"Hayır... lütfen, hayır." Macon Dayı'yı öldürmüştüm. Ve kendimi belirlememiştim. Aydınlık olmayı seçmeden de onu öldürmeyi başarmıştım.

Öfke yeniden tüm bedenimi sarmaya başladı, duygularım gibi iki uç arasında gidip geliyordu. Eski bir dost gibi tamdıktı. Kitap benimle istemediğim bir alışveriş yapmıştı. Sonra ayıldım.

Alışveriş.

Macon Dayı buradaysa, Ethan'ın biraz önce öldüğü yerde yatıyorsa Ethan bir yerlerde yaşıyor olabilir miydi?

Ayağa kalkıp koşmaya başladım. Arazi altın bir ışıkla aydınlanıyordu, onu gördüm. Boo'nun yanında biraz önce Macon Dayı'nın yattığı yerde yatıyordu. Koşmaya devam ettim. Elini tuttum ama buz gibiydi. Ethan hâlâ ölüydü ve Macon Dayı gitmişti.

Ne yapmıştım ben? İkisini birden kaybetmiştim. Çamurun içine oturmuş ellerimi göğsüne dayamış ağlıyordum. Elini tutup yanağıma koydum. O kaderimi hep reddetmişti, hiç vazgeçmemişti ve elveda demişti.

Sıra bendeydi. "Veda etmeyeceğim. Bunu söylemeyeceğim." İçin için yanmakta olan otların arasından bir fısıltı duydum.

Sonra hissettim. Ethan'ın parmakları kıvrılmaya başladı, benimkileri arıyordu.

L?

Zorlukla duyabilmiştim. Bir yandan gülüyor bir yandan ağlıyordum, elinin içini öptüm.

Orda mısın Lena Beana?

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve bir daha bırakmayacağıma yemin ettim. Yüzümü yukarı kaldırıp yağmurun bütün is ve kiri temizlemesine izin verdim.

Buradayım.
Gitme.
Hiçbir yere gitmiyorum. Sen de gitmiyorsun.

12.2

Gümüş Kaplama

Telefonuma baktım. Kırılmıştı.

Zaman hâlâ okunabiliyordu. 11:59.

Ama zamanın çoktan gece yarısını geçmiş olduğunun farkındaydım. Yağmura rağmen havai fişekler atılıyordu. Honey Hill Savaşı bu yıl da son bulmuştu.

Çamurun içinde yatmaya devam ettim, yağmur üzerime yağıyordu. Havai fişeklerin yağmur altında patlamaya çalışmalarını seyrederken etrafı bulanık görüyordum. Hâlâ tam olarak odaklanamıyordum. Düşerken başımı ve birkaç yerimi daha vurmuştum. Karnım, kalçam, sol tarafım olduğu gibi çok ağrıyordu. Eve döndüğümde halimi görünce Amma beni öldürecekti.

Tek hatırladığım o aptal heykele tutunduğumdu ve şimdi burada çamurun içinde yatıyordum. Sanırım heykel beni taşımayıp kırılmıştı. Bundan da emin değildim. Link beni buraya taşımış olmalıydı. Bir aptal gibi yere düşmüştüm. Beynimden her şey silinmiş gibiydi.

Sanırım bu yüzden, Marian, nine ve Del Teyze'nin mahzen mezarın üzerinde neden ağlayarak durduklarını anlayamıyordum. Oraya varabildiğimde göreceğim şeye hiç hazırlıklı değildim.

Macon Ravenwood. Ölmüştü.

Belki de hep bir ölüydü ama şimdi gitmişti. Bu kadarını

biliyordum. Lena onun üzerine atıldı, yağmur ikisini de ıslattı.

Macon ilk kez yağmurdan ıslanıyordu.

Ertesi sabah Lena'nın doğum gününde olanları bir araya getirebilmeye başladım. Tek kayıp Macon'dı. Görünüşe bakılırsa, Hunting ben bayıldıktan sonra onu çok zorlamıştı. Nine rüyalarla beslenmenin kanla beslenmekten çok daha az güç verdiğini söylemişti. Sanırım Hunting'in karşısında hiçbir zaman şansı olmadığını biliyordu ama bu onu durduramamıştı.

Macon hep Lena için her şeyi yapabileceğini söylemişti. Sözünün eriydi.

Herkes iyi görünüyordu, en azından fiziksel açıdan. Del Teyze, nine ve Marian arkalarında inleyerek ilerleyen Boo ile birlikte Ravenwood'a gitmişlerdi. Del Teyze, Larkin'e ne olduğunu anlayamamıştı. Kimse ona ailede bir kötü tohum daha bulunduğu haberini vermek istemiyordu. Kimse bir şey söylemedi.

Bayan Lincoln hiçbir şey hatırlamıyordu ve Link ona savaş alanının ortasında iç etekleri ve uzun donuyla ne yaptığını anlatmakta zorlanıyordu. Kendini Macon Ravenwood'un ailesinin ortasında bulunca şoka uğramıştı ama Külüstür'e taşınırken son derece medeni tavırlar sergiliyordu. Link'in de sormak istediği pek çok soru vardı ama Matematik II dersine kadar beklemek zorundaydı. Bu ikimize de normale dönebilmemiz için biraz zaman kazandıracaktı, bunun olup olamayacağını bilemiyordum.

Ve Sarafine.

Sarafine, Hunting ve Larkin gitmişti. Bunu biliyordum, çünkü kendime geldiğimde onlar ortalıkta yoktu ve Lena oradaydı, Ravenwood'a dönerken bana yaslanmıştı. Detayları hatırlayamıyordum ama her şey yolunda gibi görünüyordu. Macon ve biz Lena'nın Doğal güçlerini fazlasıyla küçümsemiştik. O bir şekilde ayı perdeleyip, kendini *belirlenmekten* korumuştu. Belirlenme olmayınca da Sarafine, Hunting ve Larkin kaybolmuşlardı, en azından şimdilik.

Lena hâlâ bu konuda konuşmuyordu. Hatta hiçbir konuda konuşmuyordu.

Onun odasında yerde, hemen yanında uyuyakalmıştım, ellerimiz hâlâ birbirine kenetliydi. Uyandığımda odada yoktu ve ben yalnızdım. Duvarlar, o yazılarla dolu olduğu için siyah görünen duvarlar bomboştu. Biri dışında. Pencerenin yanındaki duvarda, tavana kadar artık Lena'nın yazısına benzemeyen bir yazıyla yazılmış kelimeler vardı. O çocuk yazısı yok olmuştu. Kelimeleri hissedebilecekmişim gibi duvara dokundum. Bütün gece uyumayıp bunları yazdığını biliyordum.

macon ethan
başımı onun göğsüne yaslayıp ağladım, çünkü yaşıyordu
çünkü ölmüştü
kuru bir okyanus, duyguların çölü
mutluluk-üzüntü karanlık-aydınlık hüzün-neşe her yerimi kapladı
sesi duydum ama ne dediğini anlayamadım
sonra anladım ki ses benimdi, kırılıyordu
bir an her şeyi hissettim sonra hiçbir şeyi
parçalandım, kurtuldum, her şeyi kaybettim, ödüllendirildim başka her şeyle
içimde bir şey öldü, içimde bir şey doğdu bunu biliyorum
o kız gitti
şu an her kimsem bir daha o kız olamayacağım, böyle işliyor
dünya patlamayla değil inilti ile sona erecek
kendini belirle, kendini belirle, kendini belirle
şükran, öfke, sevgi, çaresizlik, ümit, nefret
önce yeşil sonra altın ama hiçbir şey yeşil kalamaz

uğraşma
hiçbir
şey
yeşil
kalamaz

T. S. Elliot, Robert Frost, Bukowski. Bu dizelerin bir kısmını daha önceki duvarlarında hatırlıyordum. Frost dışındakileri. Lena, Frost sevmezdi. Hiçbir şey altın kalamaz diye devam ederdi şiir.

Yeşil değil.

Belki de şu an, ona ikisi de aynı görünüyordu.

Mutfağa indim, Del Teyze ile nine aralarında yapılması gereken ayarlamaları konuşuyorlardı. Annem öldüğünde yapılan bu tarz konuşmaları hatırladım. İkisinden de nefret ettim. Hayatın devam ediyor olması, teyzelerle büyük annelerin akrabaları çağırarak bundan sonraya ait planlar yapması, siz tabuta yatmak isterken sizi toparlamaya uğraşmaları insanı çok incitiyordu. Ya da limon ağacı dikmek ya da domates kızartmak ya da ellerinizle bir anıt yapmak isterken.

"Lena nerede?" Sesim kontrolsüz çıkmıştı ve Del Teyze yerinden sıçramıştı. Nineyi kimse yerinden sıçratamazdı.

"Odasında değil mi?" Del Teyze telaşlandı.

Nine kendisine bir fincan çay alırken çok rahattı. "Onun nerede olduğunu bildiğini düşünüyorum Ethan."

Biliyordum.

Lena, Macon'ı bulduğumuz mahzen mezarın üzerinde yatıyordu. Gözlerini gri gökyüzüne dikmişti, üzerinde hâlâ bir gece önce giydiği çamurlu giysileri vardı. Macon'ı nereye götürdüklerini bilmiyordum ama Lena'nın burada olma sebebini çok iyi anlıyordum. Onsuz olsa bile onunla olabilmek için.

Orada olduğumu bildiği halde bana bakmadı. "Ona geri alamayacağım çok kötü sözler söyledim. Onu ne kadar çok sevdiğimi hiç bilemeyecek."

Yanına yattım. Bütün vücudum ağrıyordu. Onun kıvrılan saçlarına ve çamurlu yanaklarına baktım. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu, onları silmeye niyetlenmiyordu bile. Ben de silmedim.

"Benim yüzümden öldü." Gözlerini kırpmadan gökyüzüne bakmaya devam etti. Kendini daha iyi hissetmesi için bir şeyler söyleyebilseydim keşke ama öyle sözlerin var olmadığını biliyordum. Söylemedim. Teker teker parmaklarını öptüm. Ağzıma metal tadı gelince durdum ve onu gördüm. Sağ eline annemin yüzüğünü takmıştı.

Elini tutup kaldırdım.

"Onu kaybetmek istemedim. Zincir dün gece koptu."

Kara bulutlar bir görünüp bir yok oluyordu. Henüz son fırtınayı görmemiştik, bunun farkındaydım. Ona sarıldım. "Seni hayatım boyunca şu an sevdiğimden daha fazla sevemem. Ve seni hayatım boyunca şu an sevdiğimden daha az sevmeyeceğim."

Grilik sadece bir molaydı, hayatlarımızı tümüyle değiştiren fırtına ile bundan sonra çıkacak olan fırtına arasında küçük bir mola.

Bu bir söz mü?

Elini daha sıkı tuttum.

Sakın bırakma.

Asla.

Ellerimiz tek ele dönüştü. Başını bana çevirdi, gözlerine bakınca ilk kez birinin yeşil birinin ise daha ela – hatta altın rengi olduğunu gördüm.

Eve doğru yürümeye başladığımda neredeyse öğlen oluyordu. Mavi gökyüzünde koyu gri ve altın rengi çizgiler vardı. Alçak basınç vardı ama yağmasına daha birkaç saat vardı.

Lena hâlâ şoktaydı. Ama ben fırtınaya hazırdım. Geldiğinde, Gatlin'in kasırga mevsimi bunun yanında bir bahar yağmuru gibi kalacaktı.

Del Teyze beni eve bırakmayı teklif etmişti ama ben yürümek istemiştim. Her yerim ağrıyordu ama biraz düşünmek istemiştim. Elimi kotumun cebine soktum ve tanıdık şişkinliğe ulaştım. Madalyon. Onu sahibine, Ethan Wate'e ulaştırmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu, Genevieve böyle isterdi. Belki de bu Ethan Carter Wate'e biraz olsun huzur verirdi. Bunu ikisine de borçluyduk.

Yokuş bitince kendimi bir kez daha o yol ayrımında buldum, Lena'yı tanımadan önce bana korku veren çatalda. Nereye gittiğimi bilmeden önce. Gerçek korku ve gerçek sevgi nedir bilmeden önce.

Arazilerin arasından geçip 9. Yol'a çıktım. İlk araba kullanışımı, ilk fırtınayı düşünüyordum. Her şeyi düşündüm. Babamı ve Lena'yı ve neredeyse kaybetmek üzere olduğum anları hatırladım. Gözlerimi açtığım anda onun gözleriyle karşılaşmış ve ne kadar şanslı olduğumu düşünmüştüm. Macon'ı kaybettiğimizi fark etmeden önce...

Macon'ı düşündüm, kâğıda sarılıp dikkatle bağlanmış olan kitaplarını, mükemmel ütülenmiş gömleklerini, yakışıklı görüntüsünü. İşlerin Lena için ne kadar zor olacağını, onu ne kadar çok özleyeceğini, sesini bir kez daha duymak için delireceğini... Hep yanında olacaktım, annemi kaybettiğimde yanımda birinin olmasını dilediğim gibi onun yanında olacaktım. Aylar sonra annem bize o mesajı yollayabildiyse, Macon da çok uzağa gitmiş olamazdı. Belki de bir yerlerde durmuş bize bakıyordu. Kendini Lena için feda etmişti, bundan emindim.

Doğru ile kolay hiçbir zaman aynı değildi. Bunu Macon'dan daha iyi kimse bilemezdi.

Gökyüzüne baktım. Grilikler mavilikleri kaplamaya başlamıştı. Maviler odamın tavanındaki mavi ile aynıydı. Bu maviyi, marangoz gerçekten de arıları uzak tutmak için mi yapmıştı? Arılar gökyüzünün varlığına inanıyorlar mıydı?

Gerçekten bakmadığında gördüklerin birer saçmalıktı.

iPod'umu cebimden çıkarıp açtım. Listede yeni bir şarkı vardı.

Uzun bir süre ona baktım.

On Yedi Ay.

Üstüne bastım.

On yedi Ay, on yedi yıl,
Gözlerde hem Karanlık hem Aydınlık var.
Altın evet, yeşil hayır der
Bunu son öğrenen on yedi olur.